

The *New York Times* bestseller

Lisa Kleypas

Dream Lake

**'She's definitely up there with
Marian Keyes and Cecelia Ahern'**

York Evening Press

Hồ mộng

Lisa Kleypas

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Đây là quyển ba trong loạt truyện về thị trấn cảng Friday của Lisa Kleypas.

Quyển 1 : Đêm giáng sinh ở Friday Harbor kể về chuyện tình dễ thương của Mark Nolan và Maggie Conroy. Truyện đã được Sẻ dịch năm 2011 và đăng trên TVE (ebook) và Vietlangdu (online). Hiện cũng lưu trữ tại Nhà của Sẻ ở blogspot.

Quyển 2 : Rainshadow Road kể về người thứ hai nhà Nolan, Sam Nolan, và cô nghệ sỹ thủy tinh đáng yêu Lucy Marinn.

Quyển 3 : Dream Lake – Hồ Mộng kể về người em út bất hạnh của nhà Nolan, Alex Nolan, và Zoe Hoffman, cô đầu bếp xinh đẹp, bạn của Lucy.

Quyển 4 : Crystal Cove – Đầm Pha lê, là câu chuyện về người em họ của Zoe, Justine Hoffman, vừa xuất bản, Sẻ đang tiếp tục dịch tác phẩm này.

Đây là loạt truyện về những điều kỳ diệu, những câu chuyện tình dễ thương, khiến lòng ta ấm áp. Sau khi đọc truyện, ta bỗng thấy tin tưởng hơn vào số mệnh, vào con người, vào những bí ẩn của Tạo Hóa và vào một tình yêu tiền định đẹp để sẽ chờ đợi ta nếu ta biết kiên nhẫn.

Quyển 1 và 2 là những câu chuyện tình yêu dễ thương, nhẹ nhàng.
Quyển 3 và 4 tuy cũng nhẹ nhàng, dễ thương nhưng hơi mang tính siêu thực.

Về tác phẩm này, nếu các bạn đã đọc Đêm giáng Sinh, chắc cũng đã phác họa đôi chút về nhân vật Alex Nolan - người em út đẹp trai, mạnh mẽ, người đã phấn đấu để vượt lên số phận, người chưa từng có được một ngày hạnh phúc trong cuộc đời đầy đau khổ của anh - chắc có lẽ cũng đã từng đau xót cho anh và mong đợi anh có một kết cục hạnh phúc.

Và, anh đã tìm được hạnh phúc với tình yêu của Zoe Hoffman, do sự sắp đặt của số mệnh và sự giúp đỡ của hồn ma bị dọa dầy, Tom Findlay, người yêu xưa của Emma Stewart, bà nội của Zoe.

Hai chuyện tình, một già-một trẻ, một thực-một phi thực, quá khứ và hiện tại, đan xen vào nhau, với những khắc khoải, những tiếc nuối, những hy vọng vụn vỡ, những mảnh đời bị dọa dầy sợ hãi tình yêu, những cõi lòng tan nát khép chặt trước người mình yêu. Sự mở lòng của họ, bản thân đã là là điều kỳ diệu. Bài học của bóng ma về tình yêu trả giá bằng bảy mươi năm giam cầm trong cô độc đã giúp Alex hiểu ra giá trị của tình yêu, để anh chấp nhận mở trái tim mình ra trọn vẹn cho Zoe, cũng là bài học cho ta để đón nhận một tình yêu đẹp để khi nó đến.

Sẻ không giỏi bình văn hoặc diễn đạt cảm tưởng (Phew! Nếu giỏi đã **dziết** văn rồi, my my!) sợ rằng nói nhiều quá còn làm dở đi một tác phẩm hay. Việc dịch cũng chỉ là theo sát lời văn của LK, hy vọng chuyển tải đủ nội dung và văn tài của bà. Vì khả năng giới hạn, nếu có gì sai sót mong mọi người góp ý.

Mong rằng các bạn đọc tác phẩm này, những người yêu đọc sách như Sẻ, sẽ có được ít giây phút thú vị.
Trân trọng.

PHỤ LỤC

Friday Harbor – San Juan Islands.

Ngẫm thấy đã dịch hai quyển về nơi này, cũng nên biết đôi chút về nó, vì thế bèn le te gúc-gồ một chút để tìm hiểu về một nơi chưa thấy đã yêu, qua giọng văn của Lisa Kleypas. Kết quả : Có vẻ là một nơi nên đến trước khi... già. (May ra có anh chàng Nolan nhóc tí nào đó đang... để dành cho ta. Chờ mãi một tình yêu tiền định cũng đã chán rồi, phải chủ động kiếm thôi... Keke.)

Friday Harbor là một thành phố cảng nằm trên đảo San Juan, đảo lớn nhất thuộc quần đảo San Juan.

Trước đây là một dãy núi, nhưng bây giờ là một quần đảo 100-triệu năm tuổi. Quần đảo San Juan là một phong cảnh ngoạn mục nhất ở vùng Tây Bắc Thái Bình Dương,

Quần đảo San Juan được đặt tên bởi một nhà thám hiểm người Tây Ban Nha, Francisco De Eliza vào năm 1791, được phát hiện lần đầu tiên bởi một sĩ quan dưới quyền của F.de Eliza là Gonzalo Lopez de Haro, vì thế có một eo biển mang tên Haro, và phần lớn các địa điểm được khám phá lúc đầu mang tên Tây Ban Nha. Sau này, người Anh phát hiện thêm và đặt tên theo kiểu Anh, ví dụ như cửa sông Puget Sound. Trước đây, vùng này là khu vực tranh chấp giữa Mỹ, Anh, Canada. Ranh giới được thỏa thuận vào năm 1872, với phía Bắc quần đảo San Juan là eo biển Georgia giáp đảo Vancouver thuộc bang British Columbia của Canada; và các phía còn lại tiếp giáp eo biển Haro, eo biển Rosario, eo biển Juan de Fuca của Hoa kỳ.

Ngày nay, quần đảo San Juan là một địa điểm du lịch biển quan trọng, với đủ các loại hình : du thuyền, chèo xuồng kayak, đi thuyền ngắm cá heo, cá voi, nhảy dù trên không, bay dù lượn, lặn biển...

San Juan có 173 hòn đảo có tên và 300 dặm (480 Km) bờ biển. Đa số đảo có nhiều núi đồi, một số nơi bằng phẳng và cả những thung lũng, đất đai màu mỡ. Ngọn núi cao nhất nằm ở đảo Orcas, núi Constitution (Hiến Pháp), cao 800m. Bờ biển kết hợp giữa đá và cát, bến cảng yên bình, nhiều rừng san hô, cây cối xanh tươi quanh năm.

San Juan có khí hậu mát mẻ, mùa hè khoảng 70 độ F(khoảng 21 độ C), ít mưa hơn so với Seattle, và có tuyết không thường xuyên vào mùa Đông.

San Juan nằm ở trong vùng "bóng mưa". không một đám mây trên bầu trời.

Quần đảo San Juan được bảo vệ bởi nước biển xung quanh và các dãy núi.

Dù cho bầu trời xám xịt kéo dài, độ ẩm cao và nhiệt độ khắc nghiệt rất hiếm ở các đảo. mùa đông ôn hoà và mùa xuân tuyệt đẹp, mùa hè và thời tiết mùa thu.

Ảnh San Juan vào mùa Đông.

Ảnh về Friday Harbor.

Cảnh hoàng hôn trên San Juan

Friday Harbor là một thành phố cảng và cũng là trung tâm thương mại chính của quần đảo San Juan, được chính thức thành lập vào ngày 10/2/1909, là thành phố kết hợp duy nhất trong quần đảo San Juan. Friday Harbor có diện tích 3.7Km vuông, dân số vào năm 2010 là 2162 người với khoảng 900 hộ gia đình. Tuổi trung bình là 41. Thu nhập bình quân 35K/năm cho nam, và 24K cho nữ. Giao thông chính với đất liền hằng ngày là những chuyến phà đến Anacortes-Washington, và những chuyến bay đến Seattle-Washington. Dịch vụ vận chuyển trên đảo có taxi, tàu con thoi, xe đạp, xe gắn máy cho thuê.

Trong thị trấn có Friday-Harbor-House nổi tiếng thế giới về nghiên cứu sinh vật biển và Friday-Harbor-Laboratories, một trạm nghiên cứu thuộc Washington University. Thị trấn có đầy đủ các trường từ tiểu học đến trung học, công và tư thục; một chi nhánh của trường Skagit Valley College, và hệ thống đào tạo từ xa của Washington University.

Friday Harbor là một nơi lý tưởng cho một cuộc phiêu lưu đảo, với con người, những câu chuyện, lịch sử, và sự phong phú của động vật hoang dã. Có những bãi biển đẹp để dạo chơi, rừng sinh thái để đi bộ đường dài, những con đường an toàn để đi xe đạp, một nơi tuyệt vời để bay và lặn biển, dạo chơi trên du thuyền ngắm những đàn cá heo. Nhưng trên hết, bạn có thể tận hưởng một cuộc phiêu lưu, lãng mạn, tạo ra những kỷ ức mới và có rất nhiều trò vui. Friday Harbor tại đảo San Juan là vùng biển đảo, nhưng khi bạn đang ở đây, đất liền không quá xa.

Friday Harbor và Quần đảo San Juan từ lâu đã được công nhận là một trong những điểm du lịch hàng đầu tại bang Washington, USA. Mòng biển và nhiều hơn nữa .

Friday Harbor, niềm kiêu hãnh của bang Washington, có vô số các nhà hàng cung cấp những bữa tối tốt nhất, từ những quán nhỏ ngoài trời đáng yêu đến các tiệm kem ngon tuyệt. đi thuyền kayak, câu cá hoặc tour tham quan đảo.

Những người chọn sống ở đây vì sự thú vị và đa dạng của đời sống hoang dã.

Các nhà lai tạo địa phương đã đưa về đảo một loạt các động vật, như cừu, dê, ngựa, trâu, bò, lạc đà không bướu, lạc đà lấy lông, thỏ và gà.

----- Suru tầm, chuyển ngữ và tổng hợp bởi Se Sẻ Nâu -----

Chương 1

Nhiều lần, bóng ma đã thử rời khỏi ngôi nhà, nhưng không thể được. Bất cứ khi nào ông tiến đến ngưỡng cửa trước nhà, hoặc ngã người qua khung cửa sổ, ông bị biến mất, toàn thân ông tan tác như đám bụi trong không khí. Ông lo lắng rằng, ngày nào đó, ông sẽ không thể có được hình hài trở lại. Ông tự hỏi, không biết việc bị mắc kẹt ở đây có phải là sự trừng phạt cho một quá khứ mà ông không thể nhớ hay không... Và nếu thế, nó sẽ kéo dài bao lâu?

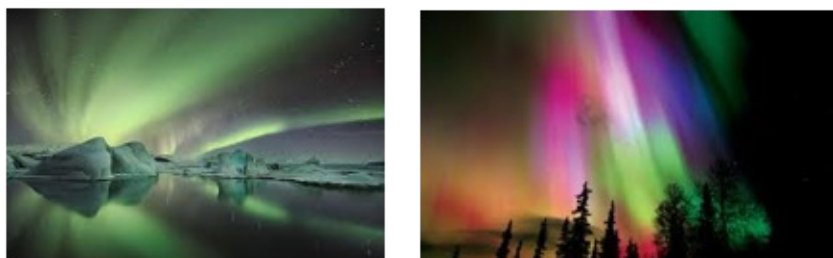
Ngôi nhà kiểu Victorian* nằm ở cuối đường Rainshadow, nhìn xuống bờ biển hình cánh cung của vịnh False, giống như một đóa hoa bên lề chờ đợi trong cô đơn một lời mời khiêu vũ. Vách nhà bằng ván sơn màu đã bị bào mòn trong khí hậu vùng biển, nội thất bị tàn phá bởi một chuỗi các người thuê nhà cầu thả. Sàn nhà bằng gỗ cứng nguyên thủy được che phủ bằng thảm dày, những căn phòng ngăn cách nhau qua các bức tường bằng ván dăm mỏng, đồ gỗ trang trí thì chông chênh bởi hàng tá những lớp sơn rẻ tiền.

(* Victorian house : Kiểu nhà được xây dựng phổ biến dưới thời nữ hoàng Victoria mang phong cách cổ điển của kiến trúc Regency, Italianate và Gothic, rất thịnh hành vào những năm 1880-Sé)

Từ cửa sổ, bóng ma quan sát những cánh chim sống ven bờ : những con chim mỏ nhác, chim choắt chân vàng, chim chơi chơi, chim whimbrel (giống chim mỏ nhác nhưng bé hơn-Sé) đang bới tìm thức ăn phong phú ở những vũng lầy do thủy triều trong ánh nắng vàng hanh của buổi sáng. Vào ban đêm, ông ngắm nhìn những vì sao, những ngôi sao chổi và vầng trăng mù sương, thỉnh thoảng, ông thấy ánh sáng rực rỡ của Bắc cực quang* nhảy nhót ngang qua đường chân trời.

(* **Bắc cực quang** : Trong thiên văn học, **cực quang** là một hiện tượng quang học được đặc trưng bởi sự thể hiện đầy màu sắc của ánh sáng trên bầu trời về đêm, được sinh ra do sự tương tác của các hạt mang điện tích từ gió mặt trời với tầng khí quyển bên trên của hành tinh. Các dải sáng này liên tục chuyển động và thay đổi làm cho chúng trông giống như những dải lụa màu trên bầu trời. Đây có thể coi là một trong những hình ảnh tuyệt đẹp của tự nhiên. – Wikipedia,Sé.)

Bóng ma không biết chắc ông đã ở trong ngôi nhà bao lâu rồi. Không một nhịp tim đập để đo từng giây trôi qua, do đó thời gian là vô tận. Một hôm, ông đã tìm thấy chính mình ở đó,

không tên tuổi, không hình hài, và cũng không biết chắc mình là ai. Ông không biết mình đã chết như thế nào, hay ở đâu, và tại sao. Nhưng một vài ký ức thấp thoáng bên rìa nhận thức của ông. Ông cảm thấy chắc chắn ông đã sống ở đảo San Juan trong một phần đời. Ông cho rằng, có lẽ ông là người cho thuê thuyền, hoặc một ngư dân. Khi ông nhìn ra ngoài vịnh False, ông nhớ lại những thứ có liên quan đến nước và xa hơn... những kênh đào giữa các hòn đảo San Juan, eo biển hẹp uốn quanh Vancouver. Ông biết hình thù giống như bị vỡ tung của cửa sông Puget Sound, cách mà những lạch nhỏ hình răng rồng của nó cắt ngang qua rặng núi Olympia.

Bóng ma cũng biết nhiều bài hát, giai điệu và lời nhạc, thậm chí cả những khúc dạo đầu. Khi sự tỉnh lặng vượt quá sức chịu đựng, ông hát cho chính mình trong lúc di chuyển qua những căn phòng trống rỗng.

Ông khao khát được tiếp xúc với bất kỳ loại sinh vật sống nào. Ông không quan tâm dù đó chỉ là những con côn trùng chạy lon ton qua sàn nhà. Ông tha thiết được biết điều gì đó về bất kỳ ai khác, để nhớ lại người ông đã từng biết trước kia. Nhưng những ký ức đó đã bị khóa chặt cho đến cái ngày kỳ diệu, khi số mệnh của ông rốt cuộc cũng tiết lộ.

Một buổi sáng, những người khách đến thăm ngôi nhà.

Giật nảy người, bóng ma quan sát chiếc xe hơi tiến đến gần. Những chiếc vỏ xe cán phẳng đám cỏ dại um tùm phát triển trên lối vào lát đá. Chiếc xe ngừng lại và hai người xuất hiện, một thanh niên trẻ với mái tóc sẫm màu, và một phụ nữ luống tuổi mặc quần jeans và mang giày đế bằng cùng chiếc áo khoác màu hồng.

“...không thể tin là nó đã được để lại cho tôi,” bà ta đang nói, “em họ của tôi đã mua lại nó vào những năm bảy mươi với ý định sửa chữa và bán, nhưng cậu ấy chưa bao giờ xem xét nó. Giá trị của điền sản này nằm trong đất đai – cậu phải dỡ bỏ ngôi nhà xuống thôi, chẳng có gì để tiếc.”

“Bà đã lượng giá chưa?” Người đàn ông hỏi.

“Về lô đất ư?”

“Không, về việc khôi phục ngôi nhà.”

“Chúa ơi, không. Những kết cấu đã bị hư hại – phải làm lại *mọi thứ*.”

Anh ta nhìn chằm chằm ngôi nhà như bị thôi miên. “Tôi muốn nhìn bên trong.”

Cái cau mày hằn nếp nhăn trên trán người phụ nữ giống như lá cải xoăn. “Ôi, Sam, tôi chắc chắn là nó không an toàn.”

“Tôi sẽ cẩn thận.”

“Tôi không chịu trách nhiệm nếu cậu bị thương đâu. Cậu có thể bị ngã lộn xuyên qua sàn nhà, hoặc một thanh xà rầm rớt trúng cậu. Và chẳng thể nói được loại sâu mọt nào...”

“Sẽ không có điều gì xảy ra đâu.” Giọng anh thuyết phục. “Cho tôi năm phút. Tôi chỉ muốn nhìn thoáng qua thôi.”

“Tôi thực sự không nên để cậu làm điều này.”

Sam trao cho bà một nụ cười quyến rũ phản trắc. “Nhưng bà sẽ. Vì bà không thể cưỡng lại tôi mà.”

Bà cố ra vẻ nghiêm nghị, nhưng một nụ cười miễn cưỡng lộ ra.

Mình thường giống như thế, bóng ma nghĩ với vẻ ngạc nhiên. Những ký ức khó nhớ bập bùng với những tán tỉnh trong quá khứ và những buổi tối trải qua trên hiên trước nhà cách đây đã lâu. Ông biết cách để mê hoặc phụ nữ, trẻ cũng như già, cách khiến họ cười. Ông đã hôn những cô gái với hương trà ngọt ngào trong hơi thở, cổ và vai của họ được rắc phấn thơm.

Người đàn ông lực lưỡng nhảy lên hiên trước và xô vai vào cửa khi nó bị mắc kẹt. Bước vào bên trong sảnh đón, anh trở nên cảnh giác, như thể anh mong đợi thứ gì đó sẽ nhảy xổ vào anh. Mỗi bước đi khuấy động lớp bụi, tung đám tàn tro là đà như lông chim khỏi sàn nhà và làm cho anh hắt hơi.

Đúng là âm thanh của con người. Bóng ma đã quên mất tiếng hắt hơi.

Ánh mắt Sam lướt qua bức tường đồ nát. Đôi mắt anh xanh biếc ngay cả trong bóng tối, những chuyển động của nụ cười hằn lên bên góc mắt. Anh không đẹp trai, nhưng có vẻ ngoài ưa nhìn, dáng người anh mạnh mẽ và góc cạnh. Anh đã ở ngoài trời nhiều nên sự rám nắng in sâu nhiều lớp trên làn da. Nhìn anh, gần như bóng ma có thể nhớ lại được cảm giác ve vuốt nhẹ nhàng nóng bỏng của ánh nắng trên da ông.

Người phụ nữ rón rén đến ngưỡng cửa, mái tóc ôm vòng quanh đầu như một vòng hào quang ánh bạc khi bà nhìn vào bên trong lối vào. Bà túm chặt một thành cửa như thể đó là một cây cột chống trên chuyến tàu tròn trành. “Ở đây quá tối. Tôi thật sự không nghĩ...”

“Tôi sẽ cần nhiều hơn năm phút.” Sam nói, kéo một chiếc đèn pin nhỏ khỏi chùm chìa khóa và bật lên. Có lẽ bà muốn ra ngoài uống chút café và trở lại trong, xem nào... nửa giờ nhé?”

“Và để cậu ở lại đây một mình ư?”

“Tôi sẽ không gây ra bất kỳ thiệt hại nào đâu.”

Người phụ nữ khịt mũi. “Tôi không lo lắng về *ngôi nhà*, Sam à.”

“Tôi có điện thoại di động mà.” Anh nói, vỗ nhẹ vào túi sau, “Tôi sẽ gọi nếu như có rắc rối.” Những vết hằn cười cợt trên góc mắt anh lún sâu thêm. “Bà có thể đến để giải cứu tôi.”

Bà buông ra một tiếng thở dài đầy kịch tính. “Chính xác cậu nghĩ cậu đang tìm kiếm điều gì ở đồng phế tích này thế?”

Ánh mắt anh rời khỏi bà, sự chú ý của anh lại bị chiếm giữ bởi những thứ xung quanh. “Một tổ ấm. Có lẽ thế.”

“Nơi này đã từng là một tổ ấm,” Bà nói. “Nhưng tôi không thể hình dung nó lại như thế một lần nữa.

Bóng ma thấy nhẹ nhõm khi người phụ nữ rời đi.

Hướng ngọn đèn chậm rãi theo hình vòng cung, Sam bắt đầu thăm dò đầy nhiệt tình

trong lúc bóng ma theo sau anh từ phòng này qua phòng khác. Bụi nằm trên mặt lò sưởi và bao phủ đồ nội thất như một màn sương mỏng.

Nhìn thấy một chỗ rách trên tấm thảm dày, Sam hạ thấp người xuống trên gót chân, kéo tấm thảm, anh chiếu ánh đèn vào lớp sàn gỗ cứng bên dưới. “Gỗ gụ chẳng?” Anh thì thầm, xem xét bề mặt sẫm màu trét đầy keo vữa. “Hay là gỗ sồi?”

Hồ đào đen, bóng ma nghĩ, nhìn qua vai anh. Một phát hiện khác nữa... ông biết về sàn nhà, cách đánh bóng bằng giấy nhám, bào bằng tay và làm sạch vết đinh, cách bôi thuốc nhuộm màu với miếng xấp lông cừu.

Họ đi vào bếp, hốc thụt của nó được thiết kế một lò nấu bằng gang, một vài mảnh đá lát bị vỡ vẫn còn bám trên những bức tường. Sam hướng chùm đèn vào khung trần cao, những tủ bếp treo xộc xệch. Anh tập trung vào một tổ chim bỏ hoang, để ánh mắt rơi theo tiếng lộp độp lâu năm đang nhỏ giọt xuống bên dưới, và lắc đầu. “Mình điên rồi.” Anh lầm bầm.

Sam rời khỏi bếp và đi lên cầu thang, dừng lại để cà ngón tay cái qua chấn song lan can. Một vệt dài để lại trên mặt gỗ, sáng lên khỏe khoắn xuyên qua lớp bụi bẩn. Đặt chân cẩn thận tránh những lỗ thủng mục nát trên những bậc thang, anh đi lên tầng hai. Tại chiếu nghỉ cầu thang, anh nhăn mặt và buông một tiếng thở phào như thể có mùi độc hại nào đó. “Bà ấy nói đúng,” Anh nói một cách rầu rĩ, khi anh bước đến sàn tầng hai. “Nơi này chẳng thể làm gì ngoại trừ tháo bỏ.”

Điều đó gợi đến bóng ma một cú giật thót lo lắng. Điều gì sẽ xảy đến với ông nếu ai đó san phẳng ngôi nhà đến tận mặt đất? Nó hẳn sẽ phá hủy ông hoàn toàn. Bóng ma không thể hiểu nổi việc ông bị bắt cô độc tại đây lại được kết thúc chẳng vì lý do rõ ràng nào như thế. Ông đảo vòng quanh Sam, nghiên cứu anh, muốn một sự giao tiếp nhưng e ngại sẽ khiến người đàn ông thét lên ngay tại chỗ.

Sam đi xuyên thẳng qua ông và ngừng lại bên ô cửa sổ trông ra con đường trước nhà. Bụi bẩn lâu ngày che phủ mặt kính, làm nhạt đi ánh sáng ban ngày trong vẻ ảm đạm. Một tiếng thở dài thoát ra khỏi anh. “Mày đã đợi rất lâu rồi, đúng không?” Sam hỏi lặng lẽ.

Câu hỏi làm bóng ma giật mình. Nhưng khi Sam tiếp tục, bóng ma nhận ra anh đang nói chuyện với ngôi nhà. “Tao cá là mày đáng để được chiêm ngưỡng cách đây hàng trăm năm. Thật nhục nếu không cho mày một cơ hội. Nhưng chết tiệt, mày sẽ tiêu tốn hàng đồng tiền. Và điều đó sẽ lấy đi mọi thứ tao dành cho vườn nho. Quý thật, tao không biết...”

Khi bóng ma đi cùng Sam qua những căn phòng đầy bụi, ông cảm nhận chàng trai đã gia tăng sự quyến luyến đối với căn nhà đổ nát, anh khao khát làm cho nó trở nên xinh đẹp trở lại. *Chỉ có kẻ mơ mộng hão huyền hoặc là một gã ngốc mới muốn thực hiện một dự án như thế*, Sam suy nghĩ thành lời. Bóng ma đồng ý với anh.

Cuối cùng, Sam nghe thấy tiếng còi xe của người phụ nữ, và anh đi ra bên ngoài. Bóng ma thử đi cùng anh, nhưng ông cảm thấy choáng váng, vỡ vụn, ý thức bị chia tách tương tự như đã luôn xảy ra mỗi khi ông cố rời khỏi nhà. Ông đi đến ô cửa sổ vỡ để quan sát trong khi Sam mở cửa phía hành khách của chiếc xe hơi.

Ngừng lại để quay nhìn lần cuối, Sam ngấm nghĩa ngôi nhà đổ bóng trên bãi cỏ, những

đường nét ọp ẹp của nó đi bởi những đường cắt của cỏ mũi tên (*arrowgrass*), những khóm hoa đuôi chồn (*pickleweed*), và đám tơ rối của cỏ chairmaker's rush. Màu xanh phẳng lặng của vịnh False lùi ra xa, ánh lấp loáng của những vũng lầy do thủy triều rút đang bắt đầu tại những đường rìa phù sa màu mỡ.

Sam gật đầu nhẹ như thể anh đã quyết định.

Và bóng ma lại có thêm một phát hiện khác... Ông có khả năng hy vọng.

Cỏ arrowgrass

Cỏ pickleweed

Cỏ chairmaker's rush

Trước khi thương lượng giá cho khu điền sản, Sam đưa một người đến để xem xét – một người đàn ông trạc tuổi anh, ba mươi hay xấp xỉ như thế. Có lẽ trẻ hơn một chút. Ánh mắt anh ta lạnh lẽo với nỗi yếm thế hẳn đã phải mất cả đời để đạt được.

Họ phải là hai anh em – Họ có cùng mái tóc màu nâu sẫm dày và khuôn miệng rộng, cùng kiểu thân hình vạm vỡ. Nhưng, trong khi mắt Sam có màu xanh da trời vùng nhiệt đới, em trai anh lại có màu sắc của băng đá. Gương mặt anh vô cảm, ngoại trừ vẻ cay đắng đọng trên miệng anh, ẩn sâu bên dưới dấu ngoặc đơn như chạm khắc hai bên khóe môi. Và tương phản với vẻ ư ờn nhìn như được phác thảo của Sam, người kia sở hữu một vẻ đẹp gần như hào phóng. Thân hình anh mảnh dẻ và hoàn hảo. Đây là một người đàn ông thích ăn mặc đẹp và sống tốt, người chi trả cho những thợ cắt tóc mắc tiền và những đôi giày ngoại nhập.

Có một điểm phi lý trong tất cả những thứ tề chỉnh không chệch vào đâu được, đó là sự kiện đôi tay người đàn ông thô nhám vì làm việc, và mạnh mẽ. Bóng ma đã nhìn thấy đôi tay như vậy trước đây... có lẽ là của chính ông chăng?... Ông nhìn xuống bản thể vô hình của mình, ao ước có được một hình thể, một dáng vóc. Một giọng nói thôi cũng được. Tại sao ông ở đây với hai người đàn ông này, chỉ có thể quan sát, không bao giờ nói chuyện hoặc tương tác? Ông có nhiệm vụ phải biết được điều gì đây?

Trong chưa đầy mười phút, ông hiểu được rằng, Alex, như Sam đã gọi anh ta, hiểu biết rành rẽ về xây dựng. Anh bắt đầu đi vòng quanh bên ngoài ngôi nhà, lưu ý những khe nứt trên nền nhà, những kẽ hở trong đồ gỗ trang trí, nhìn vào chiếc hiên trước lún xuống với những xà

rầm và thanh giăng suy tàn. Ngay khi vào bên trong, Alex đi chính xác đến những nơi mà bóng ma sẽ chỉ cho anh để chứng minh tình trạng của ngôi nhà – những vùng không bằng phẳng của sàn nhà, những ô cửa không đóng lại được, những đốm mốc ở những nơi hệ thống ống nước bị rò rỉ.

“Người kiểm tra nói những kết cấu hư hại có thể sửa chữa lại được.” Sam nêu ý kiến.

“Ai làm điều đó cho anh thế?” Alex hạ thấp hông xuống để xem xét lò sưởi phòng khách đã đổ sụp, chỗ gãy để lộ cả ống khói.

“Ben Rawley.” Sam có vẻ phòng thủ khi anh thấy biểu hiện của Alex. “Ồ, anh biết ông ấy có hơi già một chút...”

“Ông ấy cổ lỗ sĩ thì có.”

“...nhưng tuy vậy, ông ấy là người thạo việc và ông ấy làm điều đó miễn phí, như một ân huệ.”

“Em sẽ không nghe lời ông ấy. Anh cần để cho một kỹ sư đánh giá.” Alex có một cách nói chuyện đặc biệt, mọi âm tiết đều đặn và tẻ nhạt như băng ghi âm của người thầu khoán, với dấu vết của một tiếng rít. “Thứ duy nhất thêm vào tổng thể, đó là: Với ngôi nhà có kết cấu bị hủy hoại trên diện sản, nó sẽ ít đáng giá hơn một khu đất trống. Vì vậy anh phải tranh luận để giảm giá, xét đến phí tổn trong việc tháo dỡ và dọn dẹp.”

Bóng ma giật thót lo lắng. Việc phá hủy ngôi nhà hẳn sẽ là kết thúc của ông. Điều đó sẽ mang ông vào sự lãng quên.

“Anh sẽ không phá sập nó xuống đâu,” Sam nói. “Anh sẽ cứu nó.”

“Chúc may mắn.”

“Anh biết.” Sam vò đầu, khiến cho đám tóc ngắn sẫm màu dựng đứng lên trong vẻ rối bời hoang dã. Anh buông một tiếng thở dài nặng nề. “Vùng đất tuyệt hảo cho một vườn nho – anh biết anh nên dừng lại ở đó và hài lòng với may mắn của mình. Nhưng ngôi nhà này... Có thứ gì đó khiến anh ...” Anh lắc đầu, có vẻ bối rối, phiền muộn, và bất thành linh trở nên kiên quyết.

Cả bóng ma và Sam chờ đợi Alex chế diễu anh. Thay vì thế, Alex đứng lên và đi vắn vơ ngang qua phòng khách, đến ô cửa sổ bị bít kín bằng ván. Anh kéo tấm ván cũ kỹ. Nó bung ra một cách dễ dàng, chỉ đưa ra một tiếng cọt kẹt nhẹ phản kháng. Ánh sáng tuôn chảy vào phòng cùng với luồng không khí trong lành, một cơn lốc bụi cao đến đầu gối, lấp lánh trong vùng nắng mới.

“Em cũng có một điều nữa về sự chắc chắn thất bại,” Một nét uể oải, chế diễu mài sắc giọng của Alex. “Không đề cập đến ngôi nhà kiểu Victorian đâu nhé.”

“Thật à?”

“Dĩ nhiên. Bảo dưỡng cao, thiết kế không tiết kiệm năng lượng, những vật liệu xây dựng có độc tính... Cái nào không được ưa thích đây?”

Sam cười. “Vậy nếu em là anh, em sẽ khởi đầu công việc này thế nào?”

“Em sẽ chạy nhanh nhất có thể theo hướng ngược lại. Nhưng vì rõ ràng anh sẽ mua nơi này... đừng lãng phí thời gian của anh với một kẻ cho vay tu sửa. Anh sẽ cần một gã lăm tiền nhiều của, và lãi suất sẽ bòn rút anh đến tận xương.”

“Em có biết ai không?”

“Em có biết. Tuy vậy, trước khi chúng ta bắt đầu nói về điều đó, anh cần đối mặt với sự thật. Anh cần ít nhất hai trăm năm mươi ngàn cho việc tu sửa, và đừng mong đợi dựa vào em về những cung cấp và nhân công miễn phí – Em đang chuẩn bị dự án hồ Mộng, vì vậy, em sẽ bận rộn như chú mèo mê mải dấu phân của mình.”

“Tin anh đi, Al, anh không bao giờ mong đợi dựa vào em về bất cứ thứ gì.” Giọng Sam trở nên khô khan. “Anh hiểu rõ mà.”

Sự căng thẳng đan xoắn trong không khí, một sự pha trộn giữa yêu mến và thù địch chỉ có thể đến từ một lịch sử gia đình phức tạp. Bóng ma thấy bối rối với cảm nhận thiếu thân thiện, một sự ớn lạnh chân thực có thể gây cho ông một cơn rùng mình nếu như ông có một hình thể của con người. Đó là sự thất vọng sâu sắc mà ngay cả với bóng ma, với sự cô tịch âm ỉ của mình, cũng chưa từng trải qua. – và nó tỏa ra từ Alex Nolan.

Bóng ma lách người ra xa một cách bản năng, nhưng không thể trốn tránh được cảm giác ấy. “Điều đó được cảm nhận như thế nào đối với cậu vậy?” Ông hỏi, cảm thấy thương xót chàng trai. Ông giật mình khi Alex ném một cái liếc qua vai anh về hướng của ông. “Cậu có thể nghe được tôi sao?” Bóng ma tiếp tục trong sự thắc mắc, đảo tròn xung quanh anh. “Cậu vừa nghe thấy giọng của tôi à?”

Alex không đáp, chỉ lắc đầu nhẹ như thể xóa đi một giấc mơ giữa ban ngày. “Em sẽ gọi một kỹ sư đến đây,” Cuối cùng anh nói. “Không tính tiền. Anh sẽ tiêu pha đủ nhiều cho nơi này. Em không nghĩ anh có chút manh mối nào về việc anh sắp trải qua.”

Gần hai năm trôi qua khi bóng ma gặp Alex Nolan lần nữa. Suốt thời gian đó, Sam trở thành một thấu kính, mà qua đó, bóng ma có thể nhìn ra thế giới bên ngoài. Dù ông vẫn không thể rời khỏi ngôi nhà, có những người khách đã ghé thăm : bạn bè của Sam, những người thợ chăm sóc vườn nho, những nhà thầu phụ làm việc với hệ thống điện và ống nước.

Anh trai lớn của Sam, Mark, đã xuất hiện khoảng một tháng trước để phụ giúp với những dự án cuối tuần nhỏ hơn. Vào một ngày, họ phá sập một vùng sàn nhà, và hôm khác, họ đánh bóng bằng giấy nhám và lắp lại kính cho một bồn tắm chân quỳ kiểu cổ. Toàn bộ thời gian, họ nói chuyện và trao đổi những lời lăng mạ đôn hậu. Bóng ma cực kỳ thích những cuộc thăm viếng đó.

Càng ngày càng nhiều, ông nhớ lại những thứ về cuộc đời trước kia của mình, thu thập lại những ký ức giống như những hạt cườm bị tung rải khắp sàn nhà. Ông đã nhớ ra rằng ông thích nhạc Jazz và những quyển sách hài hước về anh hùng và máy bay. Ông thích nghe những buổi

biểu diễn trên sóng phát thanh : Jack Benny*, George và Gracie*, Edgar Bergen*. Ông vẫn chưa khám phá đủ về quá khứ của mình để có một cái nhìn tổng thể. Nhưng ông nghĩ, vào lúc nào đó ông sẽ có. Giống như những vệt sơn, chỉ là những điểm màu khi nhìn từ một khoảng cách sẽ từ từ hình thành một hình ảnh hoàn thiện.

(Jack Benny : Diễn viên hài, nghệ sĩ vĩ cầm của Mỹ, nổi tiếng vào những năm 30s-60s

George & Gracie : Một đôi diễn viên hài người Mỹ, Goergr Burns và vợ Gracie Allen, nổi tiếng từ những năm 20s kéo dài hơn 4 thập kỷ.

Edgar Bergen : Diễn viên tạp kỹ người Mỹ gốc Thụy Điển nổi tiếng với tài nói bằng bụng, hoạt động vào những năm 1030-1970. Ct của Sẻ.)

Mark Nolan dễ chịu và đáng tin, kiểu đàn ông mà bóng ma sẽ thích kết bạn. Vì anh làm chủ một doanh nghiệp chế biến café, Mark luôn mang đến những túi hạt nguyên chất và bắt đầu mỗi cuộc thăm viếng bằng những châu café – anh uống nó từ một bình to. Khi Mark tỉ mỉ nghiền hạt và phân chia chúng, bóng ma nhớ lại hương vị café, vị ngọt đắng, hương thơm trần tục của nó, cách mà một muỗng đường và một mảng kem mỏng biến nó thành một chất lỏng mịn như nhung.

Bóng ma lượm lặt từ những cuộc chuyện trò của anh em nhà Nolan rằng, cả hai cha mẹ của họ đều là những kẻ nghiện rượu. Những tổn thương mà họ để lại cho con cái của họ - ba con trai và một con gái tên là Victoria – vô hình, nhưng sâu đến tận xương. Bây giờ, mặc dù cha mẹ họ đã mất, anh em nhà Nolan rất ít liên lạc với nhau. Họ là những kẻ sống sót từ một gia đình không ai muốn nhớ.

Thật mỉa mai rằng, Alex, với sự dè dặt được rèn luyện, là người duy nhất trong bốn anh em đã kết hôn. Anh và vợ anh, Darcy, sống gần Roche Harbor. Người em gái duy nhất, Victoria, là một bà mẹ đơn thân, sống ở Seattle cùng con gái nhỏ của cô. Về phần Sam và Mark, họ quyết định giữ nguyên tình trạng độc thân. Sam đã dứt khoát với quan điểm rằng, không người phụ nữ nào xứng đáng với những rủi ro của hôn nhân. Bất cứ khi nào cảm thấy một mối quan hệ trở nên quá gần gũi, anh chấm dứt nó ngay, và không bao giờ nhìn lại.

Sau khi Sam tâm sự với Mark về lần chia tay gần nhất với một phụ nữ muốn nâng mối quan hệ của họ lên mức độ kế tiếp, Mark hỏi. “Mức độ kế tiếp là gì?”

“Em không biết. Em đã chia tay với cô ấy trước khi em tìm ra.” Cả hai đang ngồi trên hiên trước, miết những miếng giẻ lau sơn trên một hàng lan can cũ sẽ được tận dụng làm lan can hiên trước. “Em là anh-chàng-một-mức-độ mà.” Sam tiếp tục, “Tình dục, những bữa tối bên ngoài, những món quà băng quơ, và không nói về tương lai, chưa từng nhé. Lúc này thật nhẹ nhõm vì chúng chưa bao giờ thay đổi. Cô ấy rất tuyệt, nhưng em không thể xoay sở với toàn bộ món salad cảm xúc đó.”

“Món salad cảm xúc là cái gì thế?” Mark hỏi, thích thú.

“Em biết phụ nữ thường làm những thứ như vậy. Món thập cẩm của vui sướng và than khóc. Hoặc buồn rầu và kích động. Em không hiểu làm thế nào mà một ai đó có thể có nhiều hơn một cảm xúc trong cùng một lúc được. Điều đó giống như việc cố xem ti vi trên nhiều kênh khác nhau vào cùng một thời điểm vậy.”

“Anh đã thấy em có nhiều hơn một cảm xúc trong cùng một thời điểm đấy thôi.”

“Khi nào thế?”

“Ở lễ cưới của Alex. Khi chú ấy và Darcy trao đổi lời thề hứa. Em đang cười, nhưng mắt em sưng nước.”

“Ồ, đó là lúc em đang nghĩ về một cảnh trong phim *“One flew over the cuckoo’s nest”**, khi Jack Nichoson phải phẫu thuật thùy não và bạn ông làm ông chết ngạt bằng một chiếc gối của lòng nhân từ.”

**Bay qua tổ chim cú cu (One Flew Over the Cuckoo's Nest) là một bộ phim nổi tiếng của đạo diễn Miloš Forman được sản xuất năm 1975 dựa theo tiểu thuyết cùng tên của Ken Kesey và Jack Nichoson thủ vai nam chính. Bộ phim là câu chuyện về cuộc đấu tranh giữa khao khát tự do và nỗi sợ hãi của các bệnh nhân tại một trại điều dưỡng tâm thần. Đây là bộ phim thứ hai sau It Happened One Night (1934) giành được cả 5 giải Oscar chính (Big Five, gồm Phim, Đạo diễn, Kịch bản, Vai nam chính và Vai nữ chính). Ct của Sẻ - theo Wikipedia.*

“Phần lớn thời gian, anh không thấy phiền với việc làm chết ngạt Alex bằng một chiếc gối.” Mark nói.

Sam cười toe toét, nhưng nhanh chóng nghiêm lại khi anh tiếp tục. “Ai đó nên kéo chú ấy thoát khỏi nỗi bất hạnh. Darcy là một người khác thường. Có nhớ bữa tối diễn tập trước đám cưới, khi cô ấy ám chỉ Alex như là người chồng đầu tiên của cô ấy không?”

“Thì chú ấy là người chồng đầu tiên của cô ấy mà.”

“Phải, nhưng việc gọi chú ấy là “đầu tiên” ngụ ý sẽ có lần thứ hai. Những người chồng giống như những chiếc xe hơi đối với Darcy – Cô ấy chỉ sử dụng mà thôi. Và những gì em không hiểu nổi là Alex biết điều đó, nhưng chẳng hiểu sao, chú ấy vẫn tiến lên và cưới cô ấy. Ý em là, nếu như anh *phải* kết hôn, ít ra thì cũng nên chọn ai đó tử tế.”

“Cô ấy không tệ đến thế.”

“Vậy tại sao mỗi khi em nói chuyện với cô ấy, em lại có cảm giác rằng tốt hơn em nên quan sát những phán đoán của cô ấy qua một tấm chắn an toàn?”

“Cô ấy không phải kiểu ưa thích của anh,” Mark nói, “nhưng nhiều anh chàng sẽ nói cô ấy nóng bỏng.”

“Không phải lý do tốt để cưới một ai đó.”

“Theo quan điểm của em, Sam à, có *bất kỳ* lý do tốt nào để kết hôn không vậy?”

Sam lắc đầu. “Em thà bị tai nạn thương đau với một công cụ điện còn hơn.”

“Đã thấy cách chú mày xoay sở với một cái cửa phức hợp rồi,” Mark nói, “Anh có thể nói, điều đó hoàn toàn có thể xảy ra.”

Vài ngày sau, Alex bất ngờ ghé thăm ngôi nhà trên đường Rainshadow. Kể từ lần cuối cùng bóng ma gặp anh, Alex đã gầy đi nhiều. Xương gò má của anh nhô cao như những chấn song nhà tù, đôi mắt băng giá của anh đóng khung sâu bên dưới lớp quầng thâm.

“Darcy muốn ly thân,” Alex nói mà không mào đầu, khi Sam chào đón anh vào nhà.

Sam bắn cho anh một cái nhìn quan tâm. “Tại sao?”

“Em không biết.”

“Cô ấy không nói với em sao?”

“Em không hỏi.”

Sam tròn mắt, “Giê-su, Al, em không muốn biết tại sao vợ em muốn lìa bỏ em à?”

“Không nhiều.”

Giọng Sam trở nên khô khan một cách ôn hòa. “Em có nghĩ đó là một phần của vấn đề không? Như là, có thể cô ấy cần một người chồng quan tâm đến những cảm giác của cô ấy chẳng hạn.”

“Một trong những lý do em thích Darcy ngay từ đầu, đó là cô ấy và em sẽ không bao giờ trò chuyện về vấn đề đó.” Alex đi vào phòng khách, đôi tay thọc sâu vào túi quần. Anh quan sát khung cửa mà Sam đang cố đặt vào đúng chỗ. “Anh sắp làm nứt gỗ ra đấy. Anh cần phải khoan những cái lỗ mới trước.”

Sam nhìn anh một lúc. “Muốn giúp một tay không?”

“Chắc rồi.” Alex đi đến bàn làm việc đặt ở giữa phòng và cầm lên một chiếc khoan điện không dây. Anh kiểm tra sự lắp đặt và độ chắc chắn của mâm cặp, và nhấn cò để thử. Một tiếng rít chói lói xuyên qua không khí.

“Giá đỡ bị khô dầu.” Sam nói với vẻ tạ lỗi. “Anh đã định châm dầu nhưng anh không có thời gian.”

“Tốt hơn nên thay thế chúng triệt để. Em sẽ quan tâm đến nó sau. Trong khi chờ đợi, em có một chiếc khoan tốt trong xe. Động cơ bốn thì, bốn trăm năm mươi vòng xoắn.

“Tuyệt.”

Theo cách của cánh đàn ông, họ xử lý vấn đề hôn nhân tan vỡ của Alex bằng cách không nói về nó, thay vì thế, họ làm việc cùng nhau trong mối im lặng thân hữu. Alex lắp đặt khung cửa với độ chính xác và tỉ mỉ, đo đạc và đánh dấu, bào bằng tay một lớp mỏng của bức tường trát vữa để bảo đảm khuôn cửa thẳng đứng một cách tuyệt hảo.

Bóng ma yêu thích kỹ năng thợ mộc, cách nó tạo nên ý nghĩa cho mọi thứ. Các cạnh gần như đã liên kết và hoàn tất, những chỗ không hoàn chỉnh được đánh bóng bằng giấy nhám và sơn phủ, mọi thứ đồng đều. Ông quan sát công việc của Alex một cách đồng tình. Mặc dù Sam làm công việc của anh tốt ngang một kẻ nghiệp dư, có thừa thãi những thiếu sót và những thứ

dư thừa. Alex biết rõ những gì anh đang làm, và điều đó được tỏ rõ.

“Tuyệt đến chết tiệt” Sam nói với vẻ ngưỡng mộ khi anh thấy cách Alex cắt bằng tay những chân cột được sử dụng như bộ đỡ trang trí cho khung cửa. “Em sẽ phải làm các khung cửa khác ở đây. Bởi vì không có cách quái quỷ nào anh có thể làm được giống như thế.”

“Không thành vấn đề.”

Sam đi ra bên ngoài để bàn bạc với những thợ làm vườn nho của anh, những người đang bận rộn với công việc cắt tỉa và tạo dáng cho những cành nho non để chuẩn bị đạt đến sự tăng trưởng nở bung vào tháng Tư. Alex tiếp tục làm việc trong phòng khách. Bóng ma đi vẩn vơ quanh phòng, hát khê trong những thời gian tạm lắng giữa những tiếng búa và tiếng cưa.

Khi Alex làm đầy những lỗ đinh với bột đánh bóng và chất trám dùng cho gỗ xung quanh các cạnh của khung cửa, anh bắt đầu ngâm nga êm ái, gần như không nghe thấy. Dần dần, một giai điệu xuất hiện, và sự nhận biết đánh vào ông giống như một tia sét : Alex đang ngâm nga theo lời hát của ông.

Trong chừng mực nào đó, Alex có thể cảm nhận được sự hiện diện của ông.

Quan sát anh một cách chăm chú, bóng ma tiếp tục hát.

Alex đặt khẩu súng trét keo sang một bên, vẫn ở trong vị trí khuỵu gối. Anh chống tay trên đùi, ngâm nga một cách lơ đãng.

Bóng ma ngừng hát và hút vào gần hơn. “Alex,” Ông nói một cách thận trọng. Khi không có sự đáp lại, ông nói trong sự nở bung của niềm hy vọng nôn nóng và háo hức, “Alex, *tôi ở đây.*”

Alex chớp mắt, giống như một người vừa ra khỏi một căn phòng tối và bước vào vùng đầy ánh sáng đến lóa mắt. Anh nhìn thẳng vào bóng ma, đôi mắt anh mở rộng với đường viền đen và băng đá.

“Cậu có thể thấy tôi sao?” Bóng ma hỏi trong sự sững sốt.

Trườn ra sau, Alex ngồi bệt xuống sàn. Theo cùng sức đẩy, anh túm lấy một dụng cụ gần nhất, một cái búa. Kéo nó ra sau như thể anh định phóng nó vào bóng ma, anh gầm gừ. “Ông là gã quái nào thế?”

Chương hai

Người lạ nhìn xuống Alex với một vẻ ngạc nhiên có thể ganh đua với nỗi sững sốt của chính anh.

“Ông là ai?” Alex hỏi lần nữa.

“Tôi không biết.” Người đàn ông nói chậm rãi, nhìn chăm chăm vào anh không chớp mắt.

Ông ta định nói điều gì đó khác, nhưng rồi, ông ta ... nhấp nháy... giống như hình ảnh trong kênh truyền hình cáp bị nhiễu sóng... và biến mất.

Căn phòng lặng yên. Một con ong đậu trên ô cửa sổ có khung lưới và di chuyển theo những đường tròn lặp đi lặp lại.

Alex đặt chiếc búa sang một bên và thả ra một hơi thở căng thẳng. Anh dùng ngón cái và ngón trỏ véo vào góc mắt, thứ đang nhức nhối và sưng phồng từ cơn say của đêm hôm trước. Áo giắc, anh nghĩ. Những thứ ngớ ngẩn của một khối óc nghiện ngập.

Cơn thèm rượu mãnh liệt đến mức, trong một thoáng, anh nghĩ đến việc xuống bếp và lục lọi các hộp tủ. Nhưng Sam hiếm khi giữ rượu mạnh; sẽ chẳng có gì ngoài rượu vang.

Và vẫn chưa đến giờ trưa. Anh không bao giờ cho phép bản thân uống rượu trước buổi trưa.

“Này,” Giọng Sam đến từ ngưỡng cửa. Anh ấy trao cho Alex một cái nhìn kỳ lạ, “Em cần thứ gì đó à? Anh nghĩ anh nghe thấy em nói gì đó.”

Thái dương của Alex đang đau nhói theo từng nhịp tim đập của anh. Anh mơ hồ cảm thấy buồn nôn. “Những anh chàng trong đám thợ làm vườn nho của anh... có ai trong số họ có mái tóc ngắn màu đen, mặc một chiếc áo khoác bay kiểu cổ không?”

“Brian có tóc đen, nhưng chúng khá dài. Và anh chưa bao giờ thấy anh ta mặc áo khoác. Sao thế?”

Alex đứng lên và đi đến cửa sổ. Anh búng ngón tay vào khung lưới, hất con ong ra khỏi mặt lưới. Nó bay đi với một tiếng buzz âm ỉm.

“Em có sao không?” Anh nghe Sam hỏi.

“Em ổn.”

“Vậy, nếu như có bất kỳ điều gì em muốn nói về...”

“Không.”

“Được rồi,” Sam nói với sự ôn tồn thận trọng đến mức làm phiền anh. Darcy thường sử dụng giọng điệu tương tự. Cứ làm như cô ta phải rón rén quanh anh vậy.

“Em sẽ hoàn tất ở đây và mang đi trong vài phút.” Alex đi đến bàn làm việc và bắt đầu đo chiều dài của món đồ gỗ trang trí.

“Phải rồi.” Nhưng Sam chần chừ ở ngưỡng cửa. “À... gần đây em thường uống say à?”

“Không đủ say đâu.” Anh nói với vẻ chân tình hần học.

“Em có nghĩ...”

“Đừng cho em thứ khí gió đó vào lúc này, Sam.”

“Được thôi.”

Sam nhìn anh chăm chú, không bận tâm đến việc che dấu lòng thương cảm. Alex biết anh

không nên bực bội với những dấu hiệu cho thấy anh trai anh thật sự quan tâm đến anh. Tuy vậy, bất kỳ dấu hiệu nồng ấm hoặc yêu mến nào, luôn gây cho anh phản ứng khác biệt với phần lớn người ta – nó khuấy động một bản năng chối từ và khép kín. Người ta, hoặc là thỏa thuận với chúng, hoặc là chịu thua chúng. Điều đó cho biết anh ta là ai.

Anh giữ biểu hiện vô cảm và khuôn miệng đóng chặt. Trên hết, anh và Sam tuy là anh em trai, họ hầu như không biết gì về nhau. Alex có ý tiếp tục theo cách đó.

Sau khi Sam rời khỏi ngôi nhà, bóng ma hướng sự chú ý của ông trở lại Alex.

Vào khoảnh khắc ông và Alex nhìn thấy nhau, bóng ma đã bị chấn động bởi một nhận thức, một kết nối mở, đến mức ông có thể thấu hiểu mọi thứ mà chàng trai cảm thấy... Nỗi chua xót, nỗi khao khát được chìm vào sự lãng quên tê liệt, một nhu cầu cô đơn xao động không gì có thể đáp ứng. Không phải bóng ma tự cảm thấy tất cả những điều này, cảm nhận đã làm bóng ma giật mình, và ông rút lui.

Và có vẻ như ông lại trở nên vô hình.

Tóc sẫm, mặc áo khoác bay... Đó là những gì tôi được nhìn thấy sao? Những gì chỉ có Alex thấy chăng? Trông tôi có giống người mà cậu quen biết không? Có thể là ai đó trong một tấm hình cũ? Hãy giúp tôi tìm ra tôi là ai.

Xáo trộn với nỗi thất vọng, bóng ma quan sát Alex lắp đặt phần còn lại của khung cửa. Tiếng búa vang dội trong không trung. Ông lắng vẳng gần Alex. Kết nối giữa họ tuy mong manh nhưng rõ ràng. Ông cảm nhận được sự hủy hoại chậm rãi của một linh hồn không bao giờ có một cơ hội, không bao giờ có đủ sự quan tâm, không bao giờ có đủ hy vọng hoặc sự ân cần, hoặc bất kỳ thứ gì cần thiết, để xây dựng một mối tương quan tốt đẹp cho một con người. Dù Alex chắc chắn không phải là người ông sẽ chọn để gắn bó cùng – nói thẳng thắn hơn, là ám ảnh – Bóng ma không thấy có khả năng nào khác để lựa chọn.

Alex sắp xếp dụng cụ của Sam và nhặt chiếc khoan cần sửa chữa lên. Khi anh rời đi, bóng ma đi theo anh đến ngưỡng cửa trước.

Alex đi ra ngoài hiên trước. Bóng ma lưỡng lự. Với sự thôi thúc, ông tiến về phía trước. Lần này, không có sự tan rã nào, không có sự vỡ vụn ý thức nào. Thay vì thế, ông đã có khả năng theo sau Alex.

Ra ngoài.

Đi đến lối vào, nơi xe của anh đang đậu, Alex cảm thấy một sự xao xuyến râm ran, nhói nhói không thể nhận biết nguồn cơn. Giác quan của anh bỗng dung nhạy cảm một cách khó chịu. Mặt trời quá mạnh đối với mắt anh. Mùi cỏ cắt và hương hoa violet ngọt ngào đáng tỏm trong mũi anh. Hạ ánh mắt xuống lối đi trước mặt, anh nhận ra có gì đó kỳ lạ. Bề mặt tro bụi của

ánh sáng, hai chiếc bóng đổ dài từ chân anh. Đứng im bất động, anh quan sát hai hình chiếu trên đường. Có phải một cái chuyển động nhẹ trong lúc cái kia đứng yên không nhỉ?

Anh ép buộc bản thân bước đi. Gạt bỏ những ảo giác. Việc nói chuyện thành lời với ma quỷ sẽ hạ mông anh xuống nền trại tâm thần biệt giam. Darcy sẽ chộp lấy bất kỳ lời bào chữa nào để đá anh đi. Các anh trai của anh cũng sẽ như thế mà thôi.

Thong thả, anh hướng trí óc anh đến viễn cảnh trở về nhà. Darcy đã rời khỏi để đi săn căn hộ trong Seattle, điều đó nghĩa là ngôi nhà trống rỗng. Anh sẽ có thể xoay sở trong sự yên bình. Điều đó nghe có vẻ tuyệt. Quá tuyệt, thật vậy, đến mức chiếc chìa khóa xe lúc lắc nhẹ trong tay anh.

Alex bước vào chiếc xe BMW, chiếc bóng trượt vào bên trong cùng với anh, và yên vị ngang qua ghế hành khách giống như một chiếc áo gối rỗng. Và cùng nhau, họ đi về nhà.

Chương ba.

Điều này thật mỉa mai : Sau bao nhiêu năm mơ ước được thoát khỏi ngôi nhà ở đường Rainshadow, chỉ một vài tuần bầu bạn cùng Alex đủ để khiến bóng ma muốn quay trở về. Nhưng chỉ đi xa được đến mức bóng ma có thể chạm vào giới hạn của một ngục tù vô hình khác. Ông đã bị mắc kẹt với Alex. Ông có thể chiếm cứ một căn phòng khác, hoặc lướt ra xa một vài yards, nhưng chỉ có vậy. Khi Alex rời khỏi ngôi nhà cực kỳ hiện đại của anh ở Roche Harbor, bóng ma thấy bản thân bị kéo lê theo sau giống như quả bóng bay được níu bởi một sợi dây... hay đúng hơn, như một con cá vô dụng bị mắc vào đầu dây câu.

Phụ nữ thường sáp lại gần anh, bị lôi cuốn bởi sự mê hoặc của vẻ đẹp trai. Nhưng Alex là một người cách biệt và vô cảm. Nhu cầu nhục dục của anh được đáp ứng không mấy thường xuyên bởi Darcy, hiện giờ cô đang sống ở Seattle nhưng thỉnh thoảng ghé thăm, mặc dù họ đã đồng ý một vụ ly thân hợp pháp như một khởi đầu cho cuộc ly hôn. Họ có những cuộc trò chuyện mà ngôn từ bén như dao cạo, theo sau là tình dục, một hình thái kết nối họ đã từng xoay sở được. Darcy đã bảo Alex rằng, tất cả những thứ khiến anh trở thành một người chồng đáng sợ, cũng chính là những thứ khiến anh rất tuyệt trên giường. Bất cứ khi nào họ bắt đầu làm điều đó, bóng ma rút lui một cách khôn ngoan đến căn phòng xa nhất trong nhà, và cố lờ đi tiếng hét mê mê của Darcy.

Darcy có thân thể săn chắc của một con chó săn và xinh đẹp. Mái tóc đen thẳng. Cô trưng ra một vẻ tự tin tỏa sáng như một viên kim cương hoàn hảo, đến mức làm cho việc xem thường cô là điều không thể, tuy vậy bóng ma đã nhận ra những dấu hiệu dễ bị tổn thương... những vết hằn thiếu ngủ nhẹ như lông trên khóe miệng và mắt cô, những thoáng rạn vỡ trong tiếng cười của cô, tất cả những thứ đó có nguyên do từ nhận thức rằng, hôn nhân của cô đã trở nên tệ hơn về mọi mặt.

Bóng ma đã đi cùng Alex quanh dự án đầu tư phát triển khu dân cư của anh trong Roche

Harbor – thứ bóng ma đã nghe anh trình bày như là một khu phụ cận. Một nhóm những ngôi nhà được chăm sóc kỹ lưỡng, sắp xếp quanh một bãi cỏ xanh công cộng và một cụm thùng thư. Người ta không nhất thiết phải yêu thích Alex, nhưng họ coi trọng công việc của anh. Anh hiểu biết về cách điều hành một cơ sở kinh doanh chặt chẽ và hoàn thành dự án kịp tiến độ, ngay cả trong một nơi mà nhà thầu phụ nhắm đến để làm việc với thời gian tách biệt.

Tuy vậy, thật rõ ràng với mọi người trên đảo rằng, Alex uống quá nhiều và ngủ quá ít, và cuối cùng điều đó sẽ đuổi kịp anh. Và chẳng bao lâu sau, sức khỏe của anh sẽ xấu đi, y như hôn nhân của anh vậy. Bóng ma nồng nhiệt hy vọng rằng, ông sẽ chứng kiến sự suy tàn của cuộc đời anh chàng này.

Bị bắt trong tầm ảnh hưởng của Alex, bóng ma nóng lòng được ghé thăm trang trại Rainshadow, nơi những thay đổi lớn đang xảy đến cho những người còn lại của nhà Nolan.

Vài ngày sau khi bóng ma rời khỏi Rainshadow, điện thoại rung lên vào một giờ khuya khoắc bất thường. Bóng ma, kẻ không bao giờ ngủ, đi vào trong phòng của Alex khi ngọn đèn ngủ đầu giường được bật lên.

Xoa bóp đôi mắt, Alex nói trong một giọng ngái ngủ. “Sam. Gì thế?”

Khi Alex lắng nghe, biểu hiện của anh không đổi, nhưng gương mặt anh trắng bệch như xác chết. Anh nuốt xuống hai lần trước khi trả lời. “Họ có chắc không?”

Khi cuộc trò chuyện tiếp tục, bóng ma ước đoán được rằng, cô gái nhà Nolan, Victoria, đã bị cuốn vào trong một chiếc xe bẹp dúm. Cô đã chết ngay tại hiện trường. Vì Victoria chưa kết hôn, cô cũng chưa từng tiết lộ cha của đứa trẻ, bé gái sáu tuổi con của cô, Holly, vừa trở thành trẻ mồ côi.

Alex gác điện thoại và nhìn trần trời vào bức tường trống, đôi mắt ráo hoảnh.

Bóng ma cảm nhận được một sự pha trộn giữa bàng hoàng và đau khổ, mặc dù ông chưa bao giờ gặp Victoria. Cô chết quá trẻ - Tính chất ác nghiệt của điều đó, cảm giác bất công với sự mất mát như thế, đã rung lên một hợp âm của lòng thương cảm. Bóng ma ao ước có được sự xa hoa của những giọt lệ, sự trợ giúp của chúng. Nhưng là một linh hồn không có thân thể, ông không có được khả năng khóc.

Hình như Alex Nolan cũng không.

Ngoài bi kịch về cái chết của Victoria Nolan, vài thứ đáng kể đã xảy ra : Mark đã nhận chăm sóc cho con gái của cô ấy, Holly, và bọn họ chuyển đến ở cùng Sam. Lúc này ba người bọn họ sống cùng nhau tại ngôi nhà trên đường Rainshadow.

Trước khi Holly đến, bầu không khí trong ngôi nhà chẳng khác gì nhiều so với phòng thay đồ của đám cầu thủ. Máy giặt chỉ hoạt động khi tất cả những lựa chọn về quần áo đã tận dụng hết mọi khả năng. Giờ ăn chẳng theo hệ thống nào và hết sức qua loa; hiếm khi có được thứ gì trong tủ lạnh vượt xa hơn những cái chai gia vị còn một nửa, một lốc sáu lon bia, và thỉnh thoảng là bánh pizza còn thừa trong một chiếc hộp lấm đốm vết dầu mỡ. Sự thăm viếng của bác sĩ là thứ chỉ xảy ra khi cần đến những mũi khâu và máy khử rung tim.

Nhưng bằng cách nào đó, Mark và Sam đã xoay sở để tạo ra một chỗ trong cuộc đời của họ cho cô gái nhỏ sáu tuổi, và hành động đầy lòng trắc ẩn đó đã thay đổi mọi thứ. Những gã độc thân yêu những thức ăn độc hại đã bắt đầu đọc những nhãn hiệu dinh dưỡng như thể đó là điều quan trọng giữa cuộc sống và cái chết. Nếu như chúng không công bố được thành phần cấu tạo, chúng bị cấm. Họ nghiên cứu những từ mới như là “bệnh còi xương” và “chứng viêm ruột do virus”, thuộc tên của ít nhất nửa tá các nàng công chúa truyện tranh Disney, và cách sử dụng bơ đậu phộng để lấy đi một núi bã singum ra khỏi tóc.

Ngay lập tức, hai anh em khám phá ra rằng, khi họ mở trái tim cho một đứa trẻ, điều đó cũng cho phép họ mở lòng ra với những người khác. Trong năm kể từ khi Holly đến sống cùng họ, Mark đã yêu một cô quả phụ trẻ tóc đỏ tên Maggie, và tất cả những định kiến từ lâu của anh trong việc chống lại hôn nhân đã đổ sụp giống như miếng bánh mì ướt. Sau tiệc cưới vào tháng Tám, Mark, Maggie, và Holly sẽ sống trong căn nhà riêng của họ trên đảo, và Sam sẽ có lại ngôi nhà tại đường Rainshadow cho riêng mình.

Dường như chỉ là vấn đề thời gian trước khi Sam, cũng thế, quyết định có một cơ hội cho tình yêu. Nỗi sợ hãi của anh hoàn toàn có thể hiểu được – Những phụ huynh nhà Nolan, Jessica và Alan, đã chứng tỏ với bốn đứa trẻ của họ rằng, những hạt giống thất bại và hủy diệt đã được gieo trồng vào thời điểm khởi nguồn của mọi mối quan hệ. Nếu bạn yêu người nào đó, chẳng sớm thì muộn, bạn cũng sẽ thu hoạch những vụ mùa cay đắng mà thôi.

Sau cuộc chiến ghê tởm về mặt luật pháp, Alex và Darcy đã đồng ý với những điều khoản sẽ cho phép cuộc ly thân của họ chuyển thành một vụ ly hôn. Rốt cuộc cô ta đã vét sạch anh, thắng được phần lớn tài sản của họ, bao gồm cả ngôi nhà. Cùng lúc đó, kinh tế suy thoái và thị trường bất động sản lao dốc. Những nhà băng tịch thu thế nợ đối với dự án phát triển Roche Harbor của Alex, và đặt kế hoạch phát triển khu đất ở hồ Mộng của anh vào tình trạng kéo dài không thời hạn.

Alex chìm trong rượu, cho đến khi anh có cái vẻ già trước tuổi của một kẻ kiệt sức quá sớm. Anh muốn được tê liệt mọi cảm giác. Được lãng quên. Bóng ma chỉ có thể phỏng đoán rằng, là đứa trẻ nhỏ nhất của những bậc cha mẹ say sưa, sự sống còn của Alex đã tùy thuộc vào thái độ thờ ơ. Nếu bạn không bao giờ có cảm giác với bất kỳ điều gì, nếu bạn từ chối mọi nhu cầu hoặc sự mềm yếu, bạn không thể bị tổn thương được.

Mỗi ngày Alex bị hủy hoại nhiều thêm một chút. Bóng ma tự hỏi, liệu còn bao lâu nữa, trước khi chẳng còn lại thứ gì của anh?

Với dự án Roche Harbor đã tiêu tụt và kế hoạch phát triển khác của anh lâm vào tình trạng bế tắc, Alex trải qua phần lớn thời gian để làm việc tại ngôi nhà trong vườn nho phố Rainshadow. Một số căn phòng đã bị hủy hoại vì rò rỉ nước đến mức anh phải phá hủy tận bên trong để làm lại chúng, bắt đầu với lớp nền mới. Mới đây, sau khi cắt bằng tay những tấm giấy và đường viền từ cuộn, anh đã lắp đặt giấy dán tường mô phỏng kỹ thuật in lưới trong phòng sinh hoạt chung. Dù Sam đã cố trả tiền công làm việc cho Alex, nhưng anh từ chối. Anh biết anh trai anh không hiểu nổi tại sao anh có sự hứng thú như thế trong công việc. Phần lớn đó là sự xoa dịu lương tâm của anh – hoặc những gì còn lại của chúng – qua việc đã không tình nguyện giúp nuôi dưỡng Holly trong quá khứ. Chẳng có cách quái quỷ nào để Alex có thể làm được

những thứ liên quan đến việc chăm sóc một đứa trẻ. Tuy vậy, việc tạo ra một ngôi nhà an toàn và thoải mái trong lúc cô bé sống ở đó là thứ anh có thể làm, thứ anh có kỹ năng.

Đã là giữa mùa hè, nhân công tại trang trại Rainshadow bận rộn với việc chăm sóc những dây nho và xén bớt lá để phơi bày nhiều hơn những chùm nho chín ra ánh nắng mặt trời. Alex đến vào buổi sáng để làm vài việc trên tầng áp mái. Trước khi lên tầng trên, anh đến bếp cùng Sam để uống Café.

Hương thơm của bữa ăn buổi tối hôm trước – soup gà gia vị với lá xô thơm – lắng đọng trong không khí, phảng phất nhưng phù hợp. Một chiếc vại hình chuông cổ xưa bằng thủy tinh úp trên một miếng phô mai hình nệm trên mặt quầy bếp.

“À, sao em không để anh chiên cho em vài quả trứng trước khi em bắt đầu công việc chứ?” Sam hỏi.

Alex lắc đầu. “Không thấy đói. Chỉ muốn uống Café thôi.”

“Được rồi. Nhân tiện... Anh rất cảm kích nếu như hôm nay em giữ tiếng ồn ở mức độ thấp. Anh có một người bạn đang ở đây, và cô ấy cần nghỉ ngơi.”

Alex cau có, “Nói cô ấy mang tàn dư chèn chén của cô ấy đi nơi khác đi. Em có vài công việc cưa cắt phải làm.”

“Để sau đi.” Sam nói. “Và không phải là tàn dư chèn chén nào hết. Cô ấy bị tai nạn ngày hôm qua.”

Trước khi Alex có thể đáp, chuông cửa kêu vang. Đó là một trong những chiếc chuông xoay cơ học kiểu cổ được vận hành với một chiếc khóa xoay.

“Đó có lẽ là một trong những người bạn của cô ấy,” Sam lầm bầm. “Cố không là một cục nợ nhé, Alex.”

Trong đôi phút, Sam đưa người phụ nữ vào trong bếp.

Alex hiểu ngay lập tức rằng anh đã gặp rắc rối, loại rắc rối anh chưa bao giờ trải qua trước đây. Một cái nhìn vào trong đôi mắt xanh to tròn, và đó là một cú đơ ván. Bại trận ngay tức khắc. Hoảng hốt và khao khát làm anh đông cứng tại chỗ.

“Zoe Hoffman, đây là em trai anh, Alex,” Sam nói.

Anh không thể nhìn đi chỗ khác, chỉ có thể đáp lại bằng một cái gật đầu cúi kính khi cô nói lời chào. Anh cố ổn định đôi tay run rẩy – thật là một sai lầm khi chạm vào cô.

Cô giống những thứ ngoài bì của một tạp chí quảng cáo tiêu biểu, một cô nàng tóc vàng gợi tình với mái tóc loăn xoăn. Thiên nhiên thật hào phóng với cô, ban tặng vẻ xinh đẹp nhiều hơn một người mong muốn có được. Nhưng cô đứng với dáng vẻ có lỗi mơ hồ của một người phụ nữ luôn nhận kiểu chú ý sai trái từ đàn ông.

Zoe quay lại với Sam. “Anh có tình cờ có một cái đĩa đựng bánh để em có thể đặt vào đó những chiếc bánh muffin này không?” Giọng cô dịu nhẹ và nghe rõ tiếng thở, như thể cô thức dậy trễ sau một đêm hoan lạc kéo dài.

“Nó ở một trong những học tủ gần tủ lạnh Sub-zero (*tủ lạnh lớn hai cửa, nhiều ngăn, vừa làm lạnh vừa lưu trữ rượu vang – Ct của Sẻ*). Alex, em giúp cô ấy trong lúc anh lên lầu kiểm Lucy nhé?” Sam liếc Zoe. “Anh sẽ hỏi xem liệu cô ấy muốn ngồi trong phòng sinh hoạt chung dưới này hay gặp em trên lầu.”

“Vâng ạ,” Zoe nói, và đi đến tủ bếp.

Viễn cảnh ở một mình cùng Zoe Hoffman bất kể kéo dài bao nhiêu, dù chỉ một phút, trao cho Alex một cảnh báo thôi thúc rời đi. Anh đến ngưỡng cửa cùng lúc với Sam, hạ thấp giọng của anh xuống một chút, “Em có vài thứ phải làm. Em không có thời gian tán gẫu với một cô nàng Betty Boop* đâu.”

*(*Betty Boop : nhân vật hoạt hình nổi tiếng từ những năm 30, xinh đẹp và có trái tim nhiều hơn bộ não – một biểu tượng tình dục – Ct của Sẻ)*

Đôi bờ vai của Zoe đông cứng.

“Al,” Sam thì thầm, “chỉ cần giúp cô ấy tìm ra cái đĩa chết tiệt ấy thôi mà.”

Sau khi Sam rời đi, Alex tiến lại gần Zoe, cô đang ráng sức để với lấy một chiếc đĩa hình vòm bằng thủy tinh trên kệ tủ. Đứng phía sau cô, anh bắt được mùi hương của làn da phụ nữ phủ phấn thơm. Một làn sóng khao khát tuôn tràn qua anh, chân phương và bản năng. Không nói một lời, anh lấy chiếc đĩa cho cô và đặt nó trên mặt đá hoa cương của quầy bếp, những chuyển động của anh giống như trong một giấc mơ với tính kỷ luật sắt đá. Nếu anh buông lỏng kiểm soát dù chỉ một giây, anh e sợ những gì anh có thể làm hoặc nói.

Zoe bắt đầu chuyển những chiếc bánh Muffin khỏi khay. Alex ở lại bên cạnh cô, tay anh chống trên mặt quầy bếp.

“Bây giờ anh có thể đi,” Zoe thì thầm, cầm cô cúi gằm. “Anh không phải ở lại và tán gẫu đâu.”

Nghe tiếng vọng đầy quả trách của những lời anh vừa nói, Alex biết rằng anh nên xin lỗi. Ý nghĩ bốc hơi mất khi anh nhìn cách những ngón tay cô tạo hình quanh mỗi chiếc bánh muffin, nhẹ nhàng nhắc chúng ra khỏi khay.

Nước bọt ứa đầy miệng anh.

“Cô bỏ cái gì vào trong những thứ đó thế?” Anh xoay sở để hỏi.

“Những trái blueberries*,” Zoe nói. “Tự lấy đi, nếu anh muốn một cái.”

*(*Blueberry : loại trái cây ôn đới nhỏ bằng đầu ngón tay út có màu xanh gần như đen lúc chín, tròn, mềm, không mọng nước như nho, ruột hơi hơi giống trái sung của mình, vị ngọt dịu, ăn chẳng thấy ngon lành gì nhưng nghe nói tốt cho sức khỏe. Hình như ở Mỹ cứ trái cây gì bé bé thì được gọi là berry tất thì phải ; redberry, blueberry, blackberry, raspberries, strawberries ... và... chẳng có thứ nào ngon hết trơn. – Ct của Sẻ)*

Alex lắc đầu và dò dẫm tìm ly café. Bàn tay anh không vững vàng cho lắm.

Không nhìn anh, Zoe lấy một chiếc bánh và đặt nó trên chiếc đĩa lót ly để trống của Alex.

Alex đứng yên và im lặng, trong lúc Zoe tiếp tục sắp bánh ra đĩa. Trước khi anh có thể kèm chế bản thân, anh vươn tay đến món quà, những ngón tay anh làm lõm hình thể mềm mại trong lớp lót bằng giấy không tẩy trắng của chiếc bánh, và anh rời khỏi bếp.

Một mình trên hiên trước, Alex nhìn xuống chiếc bánh muffin. Đó không phải loại thức ăn thường hấp dẫn anh. Những món bánh nướng gọi anh nhớ đến vữa lót tường.

Miếng cắn đầu tiên nhẹ và mềm, miếng chip khoai tây dòn tan rã trên miếng bánh nướng mềm mại. Lưỡi anh nếm được vị của vỏ cam và dòng chất lỏng sẫm màu tươi mới của trái blueberries. Mỗi miếng cắn mang đến một sự xao động ngọt ngào mới mẻ. Anh ép buộc bản thân ăn trong sự kèm chế, không ngẫu nhiên chiếc bánh. Đã bao lâu kể từ khi anh thật sự thưởng thức thứ gì đó rồi ấy nhỉ?

Sau khi ăn xong, anh ngồi yên lặng, để cảm giác ấm áp bao bọc. Anh cho phép bản thân nghĩ về người phụ nữ trong bếp. Đôi mắt xanh, những lọn tóc rực rỡ, gương mặt nữ tính và tươi tắn như một cô tình nhân kiểu cổ điển. Anh bức bối với phản ứng của anh dành cho cô, cảm giác tiếp xúc mạnh mẽ đã lưu luyến một cách không thể tha thứ.

Cô không phải loại phụ nữ anh từng muốn trước đây. Không ai chọn một phụ nữ giống như thế một cách nghiêm túc hết.

Zoe.

Anh không thể gọi tên cô mà không tạo ra hình thể của một cái hôn.

Suy nghĩ của anh tập trung vào những hình ảnh tưởng tượng, một trong chúng là anh trở vào bên trong với Zoe, xin lỗi về sự khiếm nhã của anh, quyến rũ cô hò hẹn với anh. Họ sẽ đi picnic tại khu đất của anh gần hồ Mộng... anh sẽ trải một tấm khăn bên dưới bóng mát của một cây táo dại, và ánh nắng lọc xuyên qua kẽ lá, lốm đốm trên làn da của cô với sắc màu rạng rỡ.

Anh tưởng tượng chính mình đang chậm rãi tháo bỏ quần áo của cô, phơi bày những đường cong trắng ngần phong phú. Anh sẽ úp mặt vào vành cung nơi cổ cô và khiêu khích những cơn rung mình từ thân thể cô... nếm trải sự bùng cháy của cô bằng lưỡi anh...

Alex giữ bỏ những hình ảnh đó bằng cách lắc mạnh đầu. Anh hít một hơi thở sâu, và thêm một hơi khác.

Anh không trở lại bếp. Anh lên lên lầu để làm việc tại tầng áp mái, cẩn thận tránh né một cuộc chạm trán khác với Zoe Hoffman. Mỗi bậc thang là một hành động của ý chí. Anh sẽ không

cho phép bản thân yếu đuối dưới bất kỳ hình thức nào.

Dù không đọc được suy nghĩ của Alex khi anh ngồi trên hiên trước, bóng ma đã cảm nhận được chúng. Chung cuộc, đây là thứ Alex muốn, nhiều đến mức khao khát của anh đặc quánh cả không khí, giống như đường nấu chảy. Đó là hành vi mang tính người nhất mà bóng ma từng thấy ở anh.

Nhưng vào khoảnh khắc Alex quyết định tránh xa khỏi Zoe, chính xác vì anh muốn cô, bóng ma đã có đủ. Ông đã kiên nhẫn trong một thời gian rất dài, và điều đó đã không làm được cho ai bất kỳ điều tốt đẹp nào. Không với bản thân ông, không với Alex. Họ đã chẳng đi đến đâu. Với tất cả những thứ đó, bóng ma không thấu hiểu được về tình huống của ông – về việc bằng cách nào, hay tại sao, ông lại trở thành người bầu bạn trung kiên của một hủ hèm đã khởi động cho một vụ tự sát chậm – Khá hiển nhiên rằng, ông mắc kẹt với Alex vì một nguyên do nào đó.

Nếu ông có ý định thoát khỏi cái đồ chết tiệt này, ông sẽ phải làm điều gì đó.

Gác mái là một nơi rộng rãi với trần dốc nghiêng và cửa sổ mái. Ở vị trí những bức tường gối vào nhau được lắp đặt trong một nỗ lực tạo ra một nơi có thể ở được, nhưng chúng được dựng một cách tồi tàn và khá lạnh lẽo. Alex ở trong tiến trình điều chỉnh những tấm cách nhiệt bằng xốp nhựa cứng qua những thanh rầm của sàn và trét keo lại.

Ngồi trên gót chân, anh bắt đầu tháo ống silicon của súng bắn keo. Anh ngồi yên khi nhìn thấy những thứ trên tường... một dáng vẻ tối tăm của một chiếc bóng trời lên từ đồng vôi vữa và đồ nội thất bị hỏng.

Lúc này chiếc bóng đã ở cùng anh trong nhiều tuần. Alex cố lờ nó đi, cố uống say để nó biến đi, ngủ để nó không tồn tại nữa, nhưng không cách nào thoát khỏi sự hiện diện thao thức của nó. Gần đây, anh bắt đầu cảm nhận một cảm giác thù địch từ nó. Điều đó có nghĩa là anh hoặc bị điên... hoặc bị ma ám.

Khi chiếc bóng sáp lại gần anh hơn, Alex cảm thấy dấu ấn của adrenaline* trong mọi huyết mạch. Hoàn toàn theo bản năng, anh di chuyển để phòng thủ. Trong một chuyển động đột ngột, anh ném khẩu súng bắn keo. Ống keo trượt đi, silicone lỏng trắng xóa bắn tung tóe trên tường.

*(*Adrenaline hay epinephrine là một loại hormone được tiết ra từ tuyến thượng thận có tác dụng làm tăng tuần hoàn máu, thường được sản sinh một cách tự nhiên khi cơ thể ở trong tình trạng phấn khích hoặc sợ hãi.- Ct của Sẻ)*

Hình thể tối tăm ngay lập tức biến mất.

Alex vẫn cảm thấy sự hiện diện thù địch không xa, đang chờ đợi và quan sát. “Tôi biết ông ở đó.” Anh nói, giọng anh lăm bằm trong cổ. “Cho tôi biết ông muốn gì?” Mồ hôi rịn ra trên

mặt anh và tụ tập bên dưới chiếc áo thun. Nhịp tim anh nhanh và không đều. “Và cho tôi biết cách tổng khứ ông đi.”

Yên lặng.

Những hạt bụi ướp muối không khí trong một sự suy sụp chậm rãi.

Chiếc Bóng quay trở lại. Mang hình thể một người đàn ông. Một hình thể sống động, trong không gian ba chiều.

“Tôi cũng đang tự hỏi điều tương tự.” Người lạ nói. “Làm sao để tổng khứ cậu.”

Alex cảm thấy màu sắc của anh bị rút cạn. Anh ngồi bệt xuống sàn, cố không bị ngã đổ giống như quân cờ domino.

Chúa ơi, mình điên rồi.

Anh không nhận ra anh đã nói to thành lời, cho đến khi người lạ đáp lại.

“Không, cậu không điên. Tôi có thật.”

Người đàn ông cao, mảnh dẻ, mặc một chiếc áo khoác bay bằng da mòn xơ xác. Đôi mắt tối tăm và đang đánh giá. Ông có vẻ giống một vai phụ trong phim của John Wayne*, kẻ gian ngoan chống đối phải học cách tuân lệnh.

· *(John Wayne có tên thật là Marion Mitchell Morrison (1907-1979), là một diễn viên điện ảnh, đạo diễn và nhà sản xuất film hành động của Mỹ. Ông là hình ảnh thu nhỏ của nam tính và trở thành một hình tượng của nước Mỹ. - Ct của Sẻ)*

“Xin chào.” Người lạ nói một cách thiếu trang trọng.

Chậm rãi, Alex đứng lên, hơi loạng choạng. Anh chưa bao giờ là người duy tâm, anh chỉ tin những thứ cụ thể, được chứng minh bằng cảm nhận của anh. Mọi thứ trên trái đất được tạo ra từ những thành phần mà khởi thủy được sản xuất từ vụ nổ của các vì sao, điều đó có nghĩa là con người, về mặt cơ bản, là những bụi sao khôn ngoan.

Và khi anh chết, anh sẽ biến mất mãi mãi.

Vậy... Thứ này là cái gì?

Một loại ảo giác.

Di chuyển tới trước, Alex vươn tay ra trong một cử chỉ thăm dò. Bàn tay anh xuyên thẳng qua ngực người đàn ông. Trong một lúc, tất cả những gì Alex có thể thấy là cổ tay của chính anh đã ấn vào một vị trí tại vùng bụng của người lạ.

“Jesus!” Alex giật bàn tay trở lại thật nhanh và xem xét nó, lật lòng bàn tay lên xuống.

“Cậu không thể làm tổn thương tôi,” Người đàn ông với một giọng không hề ngạc nhiên. “Cậu đã đi xuyên qua người tôi cả trăm lần trước đây rồi.”

Để thực nghiệm, Alex duỗi thẳng bàn tay và tạt mạnh nó qua cánh tay và vai của người đàn ông. “Ông là cái gì vậy?” Anh xoay sở để hỏi. “Một thiên thần? Một hồn ma?”

“Cậu có nhìn thấy đôi cánh nào không?” Bóng ma hỏi một cách nhạo báng.

“Không.”

“Đừng nghĩ thế. Tôi muốn nói, tôi là một bóng ma.”

“Tại sao ông ở đây? Tại sao ông đi theo tôi?”

Ánh mắt tăm tối nhìn thẳng vào anh, “Tôi không biết.”

“Ông không có kiểu thông điệp nào đó cho tôi à? Loại công việc chưa hoàn thành nào đó mà tôi được cho là phải giúp ông ấy mà?”

“Không.”

Alex rất muốn tin đây chỉ là một giấc mơ. Nhưng nó có cảm giác quá thật, sự ấm áp quá mức của không khí trên tầng áp mái, ánh nắng màu vàng chanh đầy bụi chiếu xuyên qua những ô cửa sổ, những hóa chất để trám trét luôn có mùi nhẹ như mùi chuối. “Việc để lại tôi một mình thì sao?” Cuối cùng anh hỏi. “Có phải là một lựa chọn không?”

Bóng ma trao cho anh một cái liếc mắt cực kỳ cáu tiết. “Tôi ước là tôi có thể.” Ông nói một cách xúc động. “Tôi không có ý tiêu khiển bằng việc quan sát cậu ngộp chìm trong một phần năm gallon Jack Daniel* mỗi đêm. (**một thương hiệu rượu wishky rất mạnh của Mỹ. - Ct của Sê*) Tôi đã chán ngấy việc được thoát ly trong vài tháng qua rồi. Tôi không thể tin là tôi đang nói điều này, nhưng tôi hạnh phúc hơn khi sống ở đây với Sam.”

“Ông...” Alex tiến đến chông ván sàn gần đó và ngồi xuống một cách nặng nhọc. “Sam có...”

“Không. Trong chừng mực nào đó, cậu là người duy nhất có thể thấy và nghe được tôi.”

“Tại sao?” Alex gặng hỏi với vẻ tổn thương. “Tại sao lại là tôi chứ?”

“Không phải lựa chọn của tôi đâu. Tôi đã bị giam hãm ở đây trong một thời gian dài. Ngay cả sau khi Sam mua ngôi nhà này, tôi cũng không thể rời khỏi nó được, bất luận tôi đã cố gắng như thế nào. Rồi vào tháng Tư, tôi phát hiện ra tôi có thể theo cậu ra bên ngoài, và tôi đã làm thế. Thoạt đầu, điều đó thật nhẹ nhõm. Tôi vui mừng được ra khỏi đây, cho dù điều đó có nghĩa là tôi bị ràng buộc cùng cậu. Rắc rối ở chỗ tôi bị xích chặt vào cậu. Tôi phải đi bất cứ nơi nào cậu đi.”

“Phải có một cách để giữ bỏ ông chứ.” Alex lăm bầm, chà xát gương mặt bằng bàn tay. “Liệu pháp điều trị. Dược phẩm. Người trừ tà. Phẫu thuật thùy não.”

“Những gì tôi nghĩ...” Bóng ma bắt đầu, nhưng ngừng lại bởi tiếng bước chân bước lên cầu thang.

“Al?” Giọng Sam bị bóp nghẹt. Đầu anh nhô lên khi anh tiến gần đến đỉnh cầu thang, vế cau có của anh bắn xuyên qua khung xương sơn màu kem của hàng chấn song. Ngừng lại trên đỉnh, anh đặt tay trên đỉnh tay vịn và hỏi cộc lốc. “Điều gì đang diễn ra thế?”

Liếc từ anh trai đến bóng ma, kẻ đang đứng chỉ cách anh vài feet. Alex có thôi thúc muốn hỏi Sam xem liệu anh có thấy ông ta không. Bóng ma mang hình dáng con người, rắn chắc và hoàn toàn ở đó đến nỗi có vẻ như Sam không thể nào mà không nhận thấy ông ta.

“Tôi sẽ không làm thế đâu.” Bóng ma nói, như thể đọc được suy nghĩ của anh. “Vì Sam không thể nhìn thấy tôi, nên cậu sẽ trông có vẻ hơi điên điên. Và tôi hoàn toàn không tha thiết với ý tưởng chia sẻ một căn xà lim độn bông cùng với cậu.”

Alex kéo ánh mắt của anh trở lại với Sam, “Không có gì đâu.” Anh nói để trả lời câu hỏi của Sam, “Sao anh lên đây?”

“Vì anh nghe thấy em nói chuyện” Một sự dừng lại cú kình, “Anh đã yêu cầu em giữ yên tĩnh, nhớ không? Bạn anh, Lucy, cần nghỉ ngơi. Em đang la to về cái gì thế?”

“Em đang nói chuyện điện thoại thôi mà.”

“Tốt, có lẽ em nên đi. Lucy cần yên tĩnh và im lặng.”

“Em đang ở giữa chừng công việc sửa chữa căn gác mái chết tiệt của anh miễn phí, Sam. Sao anh không yêu cầu bạn gái của anh hoãn lại giấc ngủ ngắn của cô ấy cho đến khi em làm xong nhỉ?”

Sam trao cho anh một cái nhìn cảnh cáo bén ngót. “Cô ấy bị tạt ngang bởi một chiếc xe hơi trong lúc cô ấy cưỡi xe đạp ngày hôm qua. Thậm chí em nên có một chút thương cảm với điều đó chứ. Vì vậy, trong khi người phụ nữ bị thương đang cố để khỏe lên trong nhà của anh...”

“Được rồi, đừng nổi giận nữa. Em sẽ đi.” Mắt Alex nheo lại khi anh nhìn chăm chú người anh trai. Sam chưa bao giờ đánh mất vẻ điềm tĩnh của anh vì đàn bà. Và hơn nữa, Sam cũng chưa từng cho phép bất kỳ bạn gái nào ở lại nhà anh qua đêm. Có gì đó bất thường đang xảy ra với điều đó rồi,

“Phải, cậu ta đã đổ vì cô ấy rồi.” Bóng ma nói từ phía sau anh.

Alex liếc qua vai. Trước khi suy nghĩ thấu đáo, anh hỏi. “Ông có thể đọc được suy nghĩ của tôi sao?”

“Gì cơ?” Sam hỏi với vẻ hoang mang.

Alex cảm thấy mặt anh nóng nên vì ngượng. “Không có gì đâu.”

“Câu trả lời là không.” Sam nói. “Và anh rất mừng. Vì có lẽ việc biết được suy nghĩ của em sẽ dọa anh chết khiếp.”

Alex xoay người để bắt đầu đóng gói dụng cụ của anh. “Anh sẽ chẳng có ý tưởng nào đâu.” Anh nói một cộc cằn.

Sam bắt đầu xuống thang, rồi ngừng lại, “Thêm một điều nữa... Sao lại có chất trét tung vãi trên tường thế?”

“Đó là một phương pháp thực hành mới.” Alex cúi kình.

“Tốt.” Sam nói với một tiếng khịt mũi nhẹ và rời khỏi.

Alex quay lại với bóng ma, kẻ đang đứng nhìn anh với một nụ cười tự mãn.

“Tôi không thể đọc được trí óc cậu,” Bóng ma nói, “Nhưng chẳng có gì khó để đoán được

những gì cậu đang nghĩ. Phần lớn thời gian.” Ánh mắt ông trở nên trầm tư, “Có những lần không thể nào hiểu nổi cậu. Giống như hôm nay, cách cậu hành động quanh cô gái tóc vàng xinh đẹp đó...”

“Đó là việc của tôi.”

“Phải, nhưng dù sao tôi cũng phải nhìn mà, và nó rất khiêu khích đấy. Cậu thích cô ấy. Tại sao lại không nói chuyện với cô ấy? Có điều gì với...”

“Tôi thích thấy ông vô hình nhiều hơn đấy,” Alex nói, quay khỏi ông ta. “Cuộc trò chuyện chấm dứt.”

“Điều gì xảy ra nếu tôi tiếp tục nói chuyện?”

“Nói với cái đầu ông ấy. Tôi sẽ về nhà, nơi tôi có thể uống cho đến khi ông biến mất.”

Bóng ma nhún vai và thờ ơ dựa người vào tường. “Có lẽ cậu sẽ là người biến mất,” Ông nói, và quan sát Alex nạo những vết keo tung tóe.

Chương bốn.

“Justine,” Zoe nói gay gắt. “Đừng ăn thêm chút nào nữa. Tớ cần ít nhất hai trăm cái cho tháp bánh cupcake*.”

(Cupcake tower : tháp bánh trưng bày trong đám cưới, sau bữa tiệc được cho vào từng hộp và tặng thực khách như một món quà.)*

“Tớ đang giúp cậu mà.” Justine nói với một cái miệng đầy bánh cake mịn như nhung màu hồng được phủ cream bơ hiệu Chambord. Với mái tóc sẫm màu cột thành một túm như đuôi ngựa cao, và thân thể mảnh dẻ trong áo thun, quần jeans, và giày thể thao, nhìn cô giống một sinh viên đại học nhiều hơn là một nữ doanh nhân thành đạt.

Zoe liếc nhìn chế diễu vào đôi mắt nhung nâu của người em họ. “Chính xác thì cậu đang giúp gì thế?”

“Kiểm tra chất lượng. Tớ cần chắc chắn những thứ này đủ tốt cho khách mời đám cưới.”

Mỉm cười hài hước, Zoe cán một yard kẹo mềm đông lạnh màu hồng bằng một trục cán bằng nhôm. “Vậ à. Thế chúng ra sao?”

“Kính hoàng. Tớ có thể thử thêm một cái nữa không? Làm ơn đi.”

“Không.”

“Được rồi, vậy tớ sẽ nói với cậu sự thật. Nếu phải lựa chọn giữa việc ăn những chiếc bánh này hay ngắm Ryan Gosling và Jon Hamm đấu vật với nhau để giành được đặc quyền có sex với tớ, tớ chọn bánh cupcake.”

“Tớ thậm chí còn chưa làm xong mà.” Zoe nói. “Tớ định phủ lên mỗi cái với kẹo mềm và trên đỉnh là những đóa hoa màu hồng, lá xanh, và những hạt sương bằng đường trong suốt.”

“Cậu là một thiên tài làm bánh của thời đại của chúng ta.”

“Tớ biết.” Zoe nói hồ hởi. Khi kẹo mềm còn dày khoảng một phần tám inch, cô bắt đầu phủ lên mỗi chiếc cupcake một lớp bọc trơn láng hoàn hảo, cắt những phần thừa bằng một chiếc dao bay. Cô đã làm việc tại quán trọ có phục vụ ăn uống của Justine hơn hai năm, chịu trách nhiệm nấu nướng, mua tạp phẩm, đặt thực phẩm, trong lúc Justine điều hành về mặt kinh doanh. Ngay sau thất bại về vụ kiện của Zoe với cuộc hôn nhân bất hạnh, Justine đã đến với cô và đề nghị hợp tác kinh doanh. Zoe, vẫn chìm đắm bởi cuộc nhân nhân tan vỡ, thoát đầu đã lưỡng lự.

“Hãy nói ‘Đồng ý’ và cậu sẽ không bao giờ phải ân hận đâu.” Justine đã nói thế. “Đó là mọi thứ cậu thích làm, tất cả việc nấu nướng và thiết kế thực đơn, không dính gì đến việc kinh doanh hết.”

Zoe nhìn cô em họ với vẻ thiếu chắc chắn. “Sau những gì tớ vừa trải qua, tớ sợ phải thực hiện bất kỳ cam kết nào. Ngay cả với đề nghị nghe có vẻ tuyệt như thứ này.”

“Nhưng cậu thực hiện một cam kết với *tớ* cơ mà,” Justine tán dương, “em họ yêu thích của cậu.”

Zoe kiên trì đáp lại rằng, về mặt ngữ nghĩa, họ chỉ là chị em họ đời thứ hai, và hơn nữa, trong tất cả các chị em họ nhà Hoffman, Justine không hẳn là em họ yêu thích của cô. Trong thời thơ ấu, Zoe đã bị Justine dọa dẫm, tuy nhỏ hơn cô một tuổi, nhưng Justine dũng cảm và tự tin hơn nhiều.

Một trong những thứ mà Zoe và Justine có chung, đó là họ đều là con một và được nuôi dưỡng bởi những cha mẹ đơn thân... Justine được nuôi bởi một người mẹ, và Zoe bởi một người cha.

“Cha cậu bỏ nhà đi à?” Zoe đã hỏi Justine.

“Không, đồ ngốc. Cha mẹ thì không bỏ nhà đi.”

“Mẹ tớ đã làm thế mà.” Zoe nói, vui mừng rằng, cuối cùng đã có được đôi chút hiểu biết tốt hơn về em họ của cô. “Tớ thậm chí không thể nhớ nổi bà ấy. Cha tớ nói, bà ấy bỏ đi vào một ngày nọ, sau khi bỏ tớ lại và không bao giờ quay về.”

“Có lẽ bà ấy bị lạc đường.” Justine gợi ý.

“Không, bà ấy đã để lại một lá thư từ biệt. Cha của cậu đã đi đâu?”

“Ông ấy ở trên Thiên Đường. Ông ấy là một Thiên Thần, và ông ấy có đôi cánh lớn bằng bạc.”

“Bà nội tớ không nghĩ Thiên thần có cánh.”

“Dĩ nhiên là họ có chứ.” Justine nói với vẻ thiếu kiên nhẫn. “Họ phải có đôi cánh, hoặc họ sẽ bị rơi khỏi bầu trời. Không có sàn ở trên đó đâu.”

Vào lớp ba, Cha Zoe đã đưa cô đến Everett, nơi bà nội cô sống, và nhiều năm trôi qua trước khi cô gặp lại Justine. Họ giao tiếp lỏng lẻo qua sự trao đổi những tấm thiệp sinh nhật và ngày lễ. Sau khi tốt nghiệp trường nghệ thuật nấu ăn, Zoe đã kết hôn với Chris Kelly, bạn thân nhất của cô thời trung học. Vào lúc đó, Zoe bận rộn với công việc đầu bếp chính của một nhà hàng tại Seattle, và Justine đang cố để có được thành công với Artist’s Point, và họ hoàn toàn mất liên lạc. Tuy vậy, gần một năm sau, khi Zoe và Chris đệ đơn ly hôn, Justin trở thành một nguồn ủi an và chỗ dựa tinh thần không mong đợi, và đề nghị với cô một cơ hội để tạo một khởi đầu mới tại Friday Harbor. Bị lôi cuốn bởi viễn cảnh đó, Zoe đã vượt qua đôi chút e ngại phải làm việc với người em họ mạnh mẽ của cô. Hải lòng với sự sắp xếp được lập ra một cách tuyệt vời dựa theo năng lực của mỗi người. Họ hiếm khi tranh luận, và khi họ phải làm thế, tính bướng bỉnh cực kỳ của Zoe thường chiến thắng sự bùng nổ ầm ĩ của Justine.

Artist’s Point nằm cách vùng trung tâm thị trấn Friday Harbor và khu vực bến phà hai phút đi bộ. Người chủ trước đã chuyển đổi một ngôi biệt thự cổ trên đồi thành một quán trọ có phục vụ ăn uống, nhưng công việc kinh doanh đã không bao giờ cất cánh lên nổi, và cuối cùng, Justine đã có thể mua lại với giá chạm đáy. Cô ấy đã đổi tên và thiết kế lại quán trọ. Mỗi phòng trong số mười hai phòng của nhà chính được thiết kế trưng bày với một nghệ sĩ khác biệt. Phòng Van Gogh được sơn những màu sắc phong phú và đồ nội thất theo phong cách dân dã Pháp với những tấm khăn trải vẽ hoa hướng dương. Phòng Jackson Pollock được thiết kế với những món đồ nội thất hiện đại và những bức tranh sơn kiểu cho màu nhỏ giọt xuống, và khắp nhà tắm, Justine treo một tấm màn phòng tắm bằng nhựa trong suốt mà cô đã phủ lên đó bằng những giọt sơn acrylic bắn tung tóe...

Zoe và Justine chia sẻ một căn nhà gỗ hai phòng nằm phía sau nhà chính, vừa đúng bảy trăm feet vuông (*khoảng 60m²*) với một phòng tắm và một kệ bếp nhỏ. Sự sắp xếp có hiệu quả vì họ trải qua phần lớn thời gian của họ ở nhà chính, với một gian bếp khổng lồ và những khu vực chung. Với nỗi phiền muộn của Justine, Zoe đã mang theo một kẻ bầu bạn về sống cùng với họ : con mèo Ba-Tư màu trắng tuyết của cô, Byron. Thành thực mà nói, con mèo tuy có hơi gàn dở một chút, nhưng chàng ta là một con mèo có tình nghĩa và khá lịch sự. Thiếu sót duy nhất của Byron là không thích đàn ông – họ dường như làm chàng ta lo lắng. Zoe hiểu chính xác chàng ta cảm thấy như thế nào.

Đôi năm trôi qua, quán trọ đã trở nên được ưa thích với cả khách du lịch và dân địa phương. Justine và Zoe tiến hành các sự kiện hàng tháng, bao gồm những lớp học nấu ăn, và một bữa tiệc “đọc-thăm”, họ cũng tổ chức tiệc cưới và tiệc chiêu đãi. Một sự kiện sẽ được tiến hành vào ngày mai, ngày Thứ Bảy, đã được Justine nói lên là “lễ-cưới-kinh-khủng-khiếp”, trong đó mẹ của cô dâu thậm chí còn là một nàng-dâu-quái-vật hơn cả cô dâu. “Và rồi cậu sẽ có toàn bộ bộ sưu tập những phù-dâu-ác-thú, chú-rể-ác-thú, ông-bố-ác-thú.” Justine phàn nàn. “Đây là đám cưới bất thường nhất tớ từng thấy. Tớ cho rằng họ nên mời một chuyên gia tâm thần đến bữa tiệc diễn tập tối nay, và biến nó thành một phiên liệu pháp trị liệu nhóm khổng lồ cho rồi.”

“Có lẽ họ sẽ kết thúc bằng việc ném những chiếc bánh cupcake vào nhau tại buổi tiệc chiêu đãi.” Zoe nói.

“Lạy Chúa, tớ hy vọng thế. Tớ sẽ chỉ đứng ngay chính giữa với cái miệng mở rộng.” Justine liếm miếng kem bơ dâu cuối cùng trên ngón tay. “Cậu đã thăm Lucy sáng nay, đúng không? Bạn ấy thế nào?”

“Khá tốt, về mọi thứ. Bạn ấy dùng thuốc giảm đau, nhưng có vẻ như Sam đã chăm sóc bạn ấy rất tốt.”

“Tớ biết anh ấy sẽ làm thế mà.” Justin nói với vẻ hài lòng.

Bạn của họ, Lucy, một nghệ sĩ thủy tinh địa phương, đang ở Artist’s Point đôi tháng vừa qua, kể từ khi đổ vỡ với bạn trai. Sau tai nạn xe ngày hôm qua, Justine đã nhận ra rằng, trong tình trạng tổn thương chân và một tiệc cưới được tổ chức vào cuối tuần, không cách nào cô ấy và Zoe có thể chăm sóc cho Lucy được. Vì vậy cô ấy đã nói chuyện với Sam để Lucy hồi sức tại nhà của anh ấy.

“Tớ đã bảo Sam là chúng ta coi trọng việc đó nhiều như thế nào,” Zoe nói. “Anh ấy tốt không tin được, đặc biệt khi anh ấy và Lucy chỉ mới đi chơi đôi lần trước đây thôi.”

“Họ đã đổ vỡ với nhau rồi. Họ chỉ chưa biết điều đó đấy thôi.”

Zoe ngừng giữa chừng việc cắt tỉa miếng kẹo mềm từ một chiếc bánh cupcake khác. “Làm thế nào cậu biết điều đó nếu như họ còn chưa biết?”

“Cậu nên thấy Sam tại bệnh viện ngày hôm qua. Anh ấy đã rất lo lắng cho bạn ấy, và bạn ấy hết sức mừng rỡ khi nhìn thấy anh ấy, và trong vài giây, cậu có thể nói, thế giới chỉ dành riêng cho hai người họ.”

Trong lúc Zoe làm việc với những chiếc bánh, cô nghĩ đến những gì cô nhớ được về Sam Nolan khi còn học tiểu học. Anh lập dị và gầy gò. Không ai có thể đoán ra được rằng anh sẽ lớn lên thành một người đàn ông cường tráng, ưa nhìn, mà cô trông thấy vào sáng nay. Sam có một tính chất tinh nghịch đã được tôi luyện với sức mạnh được kiểm soát... Anh chính xác là người Lucy cần, sau khi bạn trai cô ấy đã đối xử với cô ấy hết sức tệ.

“Vậy lúc này Lucy đã tìm được một người rồi.” Justine nói. “Chúng ta phải tìm cho cậu một anh chàng.”

“Không, chúng ta sẽ không làm thế.” Zoe điềm tĩnh phản đối. “Tớ đã nói với cậu mãi rồi, tớ chưa sẵn sàng để bắt đầu những mối quan hệ.”

“Cậu đã ly hôn được đôi năm rồi, và cậu sống như một bà xơ ấy. Sex sẽ tuyệt cho cậu mà, cậu biết đấy. Xoa dịu sự căng thẳng và cải thiện tim mạch, giảm bớt nguy cơ về tuyến tiền liệt, và hơn nữa...”

“Tớ không có tuyến tiền liệt. Chỉ đàn ông mới có.”

“Tớ biết, nhưng hãy nghĩ xem cậu sẽ giúp được cho một anh chàng đáng thương nào đó nhiều như thế nào.”

Một nụ cười toe toét miễn cưỡng trải rộng trên gương mặt Zoe.

Có lẽ chẳng có thuốc giải độc nào tốt hơn cho tính cả thẹn và đôi khi thiếu tự tin của Zoe ngoài Justine. Cô ấy giống như ngọn gió tháng mười một mát mẻ, trong lành, cuốn đi hơi nóng ngột ngạt của mùa hè và khiến bạn mơ đến những trái táo, áo len, và trồng những củ hoa tulip.

Trước khi cán mảnh kẹo mềm kế tiếp, Zoe rót một ít café, và kể với Justin về cuộc gọi cô mới nhận sáng nay. Ngày hôm trước, bà nội của cô, Emma, đang sống trong căn hộ dành cho người cao tuổi tại một cộng đồng sống độc lập ở Everett, đã được đưa đến một trạm y tế gần đó. Bà đã phàn nàn về tình trạng tê cánh tay và chân bên trái, và có vẻ hoang mang. Điều đó hóa ra là một cơn đột quỵ nhẹ, nhưng bác sĩ tin rằng, với trị liệu vật lý, bà sẽ phục hồi phần lớn chức năng của chứng liệt bị nhiễm phải.

“Nhưng khi họ chụp cắt lớp não,” Zoe nói, “họ phát hiện bà đã bị vài cơn đột quỵ rồi. Đó là một tình trạng gọi là - Ôi, giờ tớ không nhớ ra là từ gì nữa - nhưng tóm lại, về mặt cơ bản, là một chứng bệnh mất trí nhớ liên quan đến mạch máu.”

“Ôi, Zoe,” Justine vươn tay đặt trên lưng bàn tay Zoe, “Tớ rất tiếc. Đó là một loại bệnh Alzheimer* à?”

*(*Alzheimer là hội chứng suy giảm trí nhớ sớm (45-65 tuổi), hiện chưa rõ nguyên nhân và chưa tìm ra cách điều trị. Khi bệnh tiến triển, các triệu chứng bao gồm nhầm lẫn, khó chịu, thay đổi tâm trạng, mất khả năng phân tích ngôn ngữ, mất trí nhớ dài hạn, suy giảm các giác quan. Dần dần, cơ thể sẽ mất đi một số chức năng, cuối cùng dẫn đến cái chết. Bệnh Alzheimer có thể phát triển tiềm tàng trong 1 thời gian dài trước khi xuất hiện những triệu chứng có thể phát hiện được bệnh - Ct của Sẻ.)*

“Không, không tương tự đâu. Với chứng mất trí do mạch máu (*vascular dementia*), đó là một tiến trình leo thang... Mỗi cơn đột quỵ sẽ lấy đi một vài khả năng, rồi bình ổn trong một thời gian, và sau đó lại có một cơn bệnh khác...” Zoe ngừng lại đột ngột và chớp mắt để ngăn những dòng lệ. “Cuối cùng, bà sẽ có một cơn choáng lớn, vậy đấy.”

Justine cau mày, “Khi Emma ghé thăm nhân dịp Giáng Sinh, bà thật đẹp. Không cho thấy chút nào về tuổi tác hết. Lúc này bà đã bao nhiêu tuổi rồi nhỉ, xem nào, chín mươi chăng?”

“Tám mươi bảy”

“Cậu có cần đến với bà không?” Justin hỏi lặng lẽ.

“Có, tớ nghĩ là ngày mai, sau tiệc cưới...”

“Không, ý tớ là ngay bây giờ.”

“Tớ có một trăm bảy mươi hai cái bánh cupcake phải phủ kẹo mềm.”

“Chỉ cho tớ cách làm đi. Tớ sẽ tiếp tục.”

“Cậu đã có quá nhiều thứ để làm rồi.” Zoe cảm thấy dào dạt lòng biết ơn đầy trĩu mến đối với người em họ, người luôn có thể đặt kỳ vọng mỗi khi cô gặp rắc rối. “Và thứ này không dễ như nó có vẻ đâu. Cậu sẽ kết thúc với một đống những quả banh màu hồng to kèngh mất thôi.”

“Vậy tớ sẽ đặt chúng trên bàn của chú rể.” Justine nói.

Zoe cười lặng lẽ và thở dài. “Không, tớ sẽ ở lại cho đến sau tiệc cưới, và sau đó tớ sẽ đi Everett.” Cô ngập ngừng trước khi nói tiếp. “Tớ sẽ gặp vị cố vấn chăm sóc người cao tuổi của Emma – Bà ấy giúp về những tiện nghi chăm sóc bảo hiểm y tế và biết tất cả những lựa chọn về những gì bà nội tớ cần. Vì thế tớ sẽ đi trong đôi ngày.”

“Bất cứ bao lâu cậu cần.” Justine thả cho cô một ánh mắt cân nhắc. “Cậu có nghĩ cha cậu từ Arizona sẽ đến thăm bà ấy không?”

“Tớ hy vọng là không.” Dù Zoe đã không gặp cha cô trong nhiều năm, họ thỉnh thoảng trao đổi những bức e-mail ngắn, và vài cuộc điện thoại. Và từ những gì cô biết về quan hệ của ông với Emma, chúng thậm chí còn có vẻ xa cách hơn thế nữa. “Điều đó sẽ thật sự bất tiện. Và ông ấy sẽ chẳng giúp đỡ được chút gì hết.”

“Zoe đáng thương. Tớ băn khoăn không biết liệu đã bao giờ cậu có được một người đàn ông nào trong cuộc đời để cậu thực sự có thể trông mong hay không.”

“Ngay lúc này,” Zoe nói, “đàn ông là thứ cuối cùng tớ cần. Ngoại trừ Byron, dĩ nhiên rồi. Nhắc mới nhớ... Cậu sẽ trông nom nó trong lúc tớ đi nhé?”

“Ôi, Trời.” Justine cau có. “Tớ sẽ cho chàng ta thức ăn và nước, như chỉ vậy thôi. Không thiết đãi, không chải lông, không tắm hoặc trang phục đặc biệt, và không massage mèo đâu đấy.”

“Chỉ là xoa nhẹ vào cuối ngày thôi mà.” Zoe phản đối. “Điều đó giúp anh chàng thư giãn.”

“Zoe, tớ thậm chí còn chưa từng làm điều đó với bạn trai tớ. Trái banh lông mạp bụi của cậu sẽ phải dàn xếp với chứng tăng huyết áp của chính cậu ta thôi.”

Chương năm

Giọng nói căng thẳng của Darcy lọc xuyên qua máy trả lời khi cô ta để lại một tin nhắn vào chín giờ sáng. Nghe chúng, Alex kéo lê bản thân rời khỏi giường, lấy ra một chiếc quần lưng thun dài, và lảo đảo đi đến bếp.

“... không biết liệu anh đã tìm được nơi khác để sống chưa,” Darcy đang nói, “nhưng thời gian đã hết. Tôi sẽ bắt đầu cho xem nhà vào tuần tới, vì vậy anh phải rời khỏi đó. Tôi muốn

nhờ Labor Day bán chúng. Nếu anh muốn mua, anh có thể nói chuyện với nhà môi giới...”

“Tôi sẽ không thanh toán hai lần cho một căn nhà chết tiệt,” Alex lầm bầm, lờ đi phần tin nhắn còn lại. Anh nhấn nút máy pha café kiểu pha espresso tự động và đợi nó nóng lên. Xuyên qua đôi mắt mờ hé, anh thấy bóng ma đáng sợ đứng tại đảo bếp với khuỷu tay chống trên mặt quầy bếp bằng đá granit.

Bóng ma bắt gặp tia mắt anh, “Xin chào.”

Alex không đáp.

Đêm qua, anh đã bật TV và ở trên sofa với một chai Jack Daniel’s. Bóng ma ngồi trên chiếc ghế gần đó, hỏi một cách mỉa mai, “Bây giờ cậu không thêm bạn tâm lý một chiếc ly nữa cơ à?”

Nhấc chai rượu lên môi, Alex phớt lờ ông, và dán mắt vào màn hình TV. Bóng ma rơi vào im lặng một cách gia ơn... nhưng ông ta ở lại cho đến khi Alex bất tỉnh.

Và sáng nay ông ta vẫn ở đây.

Nhận thấy máy pha café đã sẵn sàng, Alex nhấn nút khởi động. Âm thanh kim khí của quá trình nghiền trộn tự động điền đầy không gian. Chiếc máy lách cách bơm café ra cặp vòi của máy espresso và làm rỗng chỗ chứa bằng nhựa được che dấu. Alex uống một hơi và bỏ chiếc ly rỗng vào bồn rửa chén.

Anh quay người đối mặt với bóng ma trong một vẻ cam chịu đáng sợ. Thật vô ích khi tiếp tục lờ ông ta đi, vì ông ta không tỏ ra sẽ bỏ đi đâu hết. Và trong cách thức trung gian kỳ bí, Alex có thể cảm nhận tâm trạng của bóng ma, sự kiên nhẫn buồn chán của một người đàn ông đã cô độc trong một thời gian dài. Mặc dù Alex không bao giờ cho phép có sự đa cảm, anh không thể ngăn được cảm giác thấu hiểu mơ hồ.

“Ông có tên chứ?” Cuối cùng Alex hỏi.

“Tôi đã có, trước đây. Nhưng tôi không thể nhớ ra được.”

“Điều gì với chiếc áo khoác bay vậy?”

“Tôi không biết.” Bóng ma nói. “Có miếng dán phi đội nào trên đó không? Một thẻ ghi tên chẳng hạn.”

Alex lắc đầu. “Nhìn giống như dấu A-2 cũ kỹ với những chiếc túi đắp nổi lên ấy. Ông không thấy chúng sao?”

“Tôi chỉ có thể được nhìn thấy bởi cậu thôi.”

“May mắn cho tôi nhỉ.” Alex quan sát ông một cách thiếu thân thiện. “Nghe này... Tôi không thể làm việc khi ông đi theo tôi đến mọi nơi được. Vì thế, ông cần vô hình trở lại đi.”

“Tôi không muốn bị vô hình. Tôi muốn tự do.”

“Điều đó phù hợp với cả hai chúng ta mà.”

“Có lẽ nếu cậu giúp tôi tìm ra tôi là ai... *tôi đã là ai...* Điều đó có thể chỉ cho tôi một cách

để giải thoát. Tôi có thể có khả năng tách ra khỏi cậu chẳng.”

“Có lẽ và có thể chưa đủ tốt đâu.”

“Đó là tất cả những gì tôi biết.” Bóng ma bắt đầu rải những bước ngắn. “Thỉnh thoảng tôi nhớ ra được vài thứ. Từng miếng và từng mảnh của cuộc đời tôi.” Ông ngừng lại bên cửa sổ bếp để nhìn ra bên ngoài mặt biển xanh trong quyển rữ của Friday Harbor. “Lần đầu tiên khi tôi... tỉnh dậy, tôi đoán cậu sẽ nói thế... Tôi ở trong ngôi nhà trên phố Rainshadow. Tôi cho rằng trong cuộc đời cũ của tôi, tôi có một kết nối với nơi đó. Vẫn còn khá nhiều đồ linh tinh ở đó, đặc biệt trên tầng áp mái. Có lẽ chúng đáng lục lọi để tìm kiếm vài manh mối.”

“Tại sao ông không làm điều đó?”

“Bởi vì tôi cần phải có một hình hài để làm được điều đó,” Bóng ma nói, mọi từ ngập chìm trong mĩa mai. “Tôi không thể mở một cái cửa hoặc di chuyển một mẩu đồ nội thất. Tôi không có “sức mạnh”. Ông phụ thêm vào lời nói với một cái phất tay huyền bí bằng tất cả những ngón tay ông. “Tất cả những gì tôi có thể làm là quan sát trong lúc người khác phung phí cuộc đời của họ.” Ông ngừng lại, “Dù sao thì, cuối cùng, cậu cũng sẽ phải dọn dẹp những thứ tào lao đó ra khỏi căn gác mái thôi mà.”

“Sam sẽ làm. Đó là nhà của anh ấy.”

“Tôi không thể nói chuyện với Sam được. Và cậu ấy có thể bỏ qua vài thứ quan trọng. Tôi cần cậu làm điều đó.”

“Tôi không phải quý bà quét dọn của ông.” Alex rời khỏi bếp, và bóng ma theo sau. “Có đủ thứ đồ trong căn gác mái đó để đổ đầy một thùng đựng rác rộng mười yard đấy,” Alex tiếp tục “Tôi sẽ mất nhiều ngày để đào bới nó một mình. Có lẽ nhiều tuần.”

“Nhưng cậu sẽ làm chứ?” Bóng ma hỏi một cách thiết tha.

“Tôi sẽ suy nghĩ. Trong thời gian đó, tôi đi tắm cái đã.” Alex dừng lại và bắn vào ông một cái trừng mắt. “Và trong lúc tôi ở trong đó, tránh xa khỏi tôi.”

“Thư giãn đi.” Bóng ma nói một cách gay gắt. “Không hứng thú đâu.”

Khi bắt đầu học lớp Ba, Cha Zoe đã nói với cô rằng, ông sẽ đi tìm một công việc mới ở Arizona, và cô sẽ phải sống với bà nội cho đến khi ông yêu cầu cô đến. “Ta phải tìm một ngôi nhà sẵn sàng cho con,” Ông đã nói thế, “Con muốn ta sơn phòng con màu gì nào?”

“Màu xanh.” Zoe hăm hờ nói. “Như màu trứng chim Robin ấy.Ồ, và cha ơi, con có thể có một con mèo nhỏ khi con chuyển đến nhà mới của chúng ta không?”

“Chắc chắn là con có thể rồi. Miễn là con chăm sóc nó.”

“Ôi, con sẽ làm mà. Cảm ơn, Daddy!”

Trong nhiều tháng, Zoe đã vẽ nên hình ảnh căn phòng mới của cô và con mèo nhỏ của cô sẽ trông như thế nào, và kể với tất cả những người bạn của cô rằng cô sẽ đến sống ở Arizona.

Cha cô không bao giờ yêu cầu cô đến. Ông đến thăm vài lần, và trả lời điện thoại khi cô gọi, nhưng bất cứ khi nào cô đánh bạo hỏi xem liệu căn nhà đã sẵn sàng cho cô chưa, liệu ông có dành một chỗ trong cuộc đời của ông cho cô hay không, ông lảng tránh và cúi kính. Cô đành phải nhẫn nhịn. Có những thứ ông phải quan tâm đến trước cô.

Vào năm đầu tiên Trung học, Zoe gọi cho cha để kể về lớp học và thầy cô mới của cô. Một giọng nói lạ đã trả lời điện thoại của cha cô – một phụ nữ - nghe có vẻ khá tử tế và nói rằng bà sẽ thích gặp Zoe vào ngày nào đó. Họ nói chuyện trong vài phút. Và đó là cách cô biết được cha cô đã yêu cầu một người phụ nữ với đứa con gái mười hai tuổi đến sống cùng ông. Họ đã là một gia đình mới. Zoe chẳng là gì ngoài một nhóc nhỡ không mong muốn về cuộc hôn nhân thất bại và một người phụ nữ đã rời bỏ ông.

Cô đã đến với bà nội và khóc lóc thảm thiết trong lúc đặt đầu cô gối trên lòng Emma. “Tại sao ông ấy không muốn con?” Cô nức nở. “Con gây quá nhiều rắc rối sao?”

“Con không có lỗi gì hết,” Giọng Emma vỗ về dịu dàng, gương mặt bà buồn rầu với vẻ cảm thương khi bà khom người qua mái đầu óng ánh vàng bù rối của Zoe. “Con là cô gái tốt nhất, thông minh nhất, kỳ diệu nhất trên thế giới. Bất kỳ người đàn ông nào cũng sẽ tự hào khi có con là con gái.”

“Vậy, t-tại sao ông ấy lại không?”

“Ông ấy đau khổ, cưng ạ, theo một cách mà nội e rằng không ai có thể sửa chữa được. Mẹ con... Ồ, cách bà ấy rời bỏ ông ấy ... đã làm gì đó với ông ấy. Ông ấy đã thay đổi kể từ khi đó. Nếu như con biết ông ấy trước đây, con sẽ không thể nhận ra ông ấy. Ông ấy luôn có một tinh thần sung mãn. Mọi thứ vận hành theo cách của ông ấy. Nhưng ông ấy đã yêu mẹ con quá sức sâu đậm... Điều đó giống như bị rơi xuống một cái giếng sâu mà không có cách gì để trèo lên được. Và mỗi khi ông ấy nhìn vào con, ông ấy không thể kềm được việc nghĩ đến bà ấy.”

Zoe lắng nghe từng lời, cố hiểu điều bí mật lén giữa những phát hiện đơn sơ. Cô cần biết tại sao cô lần lượt bị bỏ rơi bởi cả cha lẫn mẹ. Chỉ có một câu trả lời duy nhất : Khiếm khuyết nằm ở đâu đó bên trong cô.

Bàn tay dịu dàng của bà nội vuốt ve mái tóc cô khi bà tiếp tục. “Không ai đổ lỗi cho con về việc trở nên giận dữ và cay đắng hết, Zoe à. Nhưng con cần tập trung vào những thứ tốt đẹp trong cuộc đời con, và nghĩ về tất cả mọi người yêu thương con. Đừng để điều này biến con trở thành con người chua chát từ bên trong.”

“Con sẽ không thể đâu, Upsie.” Cô thì thầm. Đó là tên cô đã gọi bà nội kể từ khi cô có thể nhớ được. “Nhưng con cảm thấy... con cảm thấy như thể con không thuộc về nơi nào hết.”

“Con thuộc về nội.”

Ngước nhìn gương mặt của Emma, những nếp nhăn mềm mại như được chạm khắc bởi vẻ hóm hỉnh, nổi sần muộn, và ảnh phản chiếu của bảy thập niên cuộc đời, Zoe đã nghĩ rằng, bà nội cô sẽ luôn là điều bất biến trong cuộc đời cô.

Sau đó họ cùng đến bếp để nấu nướng.

Ba lần một tuần, Emma làm những bữa ăn dồi dào để mang đến cho vài người hàng xóm cao niên hơn trong phụ phố của họ. Zoe, người rất thích làm việc trong bếp, luôn phụ giúp bà.

Zoe chế nhỏ những thanh chocolate đen cho đến khi chiếc thớt chổng đồng những hạt nhỏ thơm ngát. Trong lúc làm nóng lò nướng, cô nấu chảy chocolate, cùng với vài thanh bơ, trong một chiếc tô bằng thủy tinh đặt trên một chảo nước đang sôi. Sau khi tách tám cái trứng, cô khuấy kỹ lòng đỏ trứng, một muỗng vun hương va-ni vào chocolate nấu chảy và thêm đường nâu vào.

Nhẹ nhàng, cô cuộn những dải ruy băng bóng láng của chocolate lỏng vào trong một đám mây lòng trắng trứng đánh xốp. Thử bột nhào xốp như bột, béo ngậy được múc nhẹ vào những tách trà riêng rẽ, thử được đặt trong một khay nước và cho vào lò nướng. Khi những chiếc bánh đã hoàn tất, Zoe để chúng nguội đi trước khi cô phủ trên mặt mỗi cái bánh một cuộn cream xốp.

Emma đến nhìn những chiếc bánh chocolate bột mì nướng trong những chiếc tách trà. Một nụ cười trải rộng trên gương mặt bà. “Cám dỗ đấy.” Bà nói, “Và chúng có mùi tuyệt trần.”

“Thử một cái đi.” Zoe nói, trao cho bà một cái muỗng.

Emma múc một miếng và phản ứng của bà là tất cả những gì Zoe hy vọng có được. Bà tạo một tiếng ngậm nga nho nhỏ hài lòng, nhắm chặt mắt để tập trung tốt hơn vào hương vị đậm đà. Nhưng khi bà nếm cô mở mắt, Zoe sững sốt khi trông thấy những giọt lệ lấp lánh trong chúng. “Gì thế, Upsie?”

Emma cười, “Hương vị này giống như tình yêu mà con đã không nghĩ đến nữa... nhưng sự ngọt ngào của nó vẫn ở yên đó.”

Zoe đi chậm chậm trong hành lang bệnh viện, đôi giày đế cao su mềm của cô kêu cọt két trên sàn nhà màu xanh bóng lộn. Trí óc cô bị xâm chiếm bởi những thông tin mà vị bác sĩ vừa trao cho cô – những chi tiết về căn bệnh thuộc về mạch máu não, chứng nhồi máu gây ra bởi cơn đột quỵ, khả năng Emma có thể bị “hội chứng mất trí hỗn hợp” (*mixed dementia*), một sự liên kết giữa chứng mất trí do mạch máu và Alzheimer. Vẫn còn quá sớm để kết luận.

Giữa tất cả những câu hỏi và những vấn đề, có một thứ rõ ràng : Sự độc lập của Emma sẽ không còn. Chẳng bao lâu nữa, bà sẽ không thể ở lại với cộng đồng sinh sống hỗ trợ. Từ giờ trở đi, bà sẽ cần được chăm sóc và giám sát nhiều hơn những thứ mà họ có thể cung cấp. Những trị liệu vật lý hàng ngày cho cánh tay và chân trái của bà. Những cải thiện an toàn cho môi trường sống của bà, chẳng hạn như những thanh vịn phòng tắm, và một bồn toilet có những tay vịn hai bên. Và với tình trạng chắc chắn xấu đi của bà, thậm chí bà sẽ cần đến nhiều sự trợ giúp hơn nữa.

Zoe cảm thấy bị áp đảo. Chẳng có người thân nào mà cô có thể nương tựa: Cha cô đã từ chối dính líu đến cuộc đời cô từ rất lâu rồi. Và dù gia tộc nhà Hoffman khá đồ sộ, ràng buộc giữa họ vô cùng ít ỏi. “Cô độc như những con chồn hôi ấy.” Justine đã từng mỉa mai trước đây

về những họ hàng thiếu gần gũi của họ như thế, và đó là sự thật, có một tâm tính hướng nội tàn nhẫn trong những người nhà Hoffman đến mức luôn khiến cho viễn cảnh tụ họp gia đình là điều không thể.

Tuy vậy, điều đó không quan trọng. Emma đã thu nhận Zoe khi không ai muốn cô, bao gồm cả cha cô. Zoe chẳng hề đắn đo gì với suy nghĩ, giờ đây, cô sẽ chăm sóc cho bà.

Phòng bệnh yên tĩnh, ngoại trừ tiếng bíp bíp thăm lặng của máy đo nhịp tim và tiếng thì thầm không thường xuyên của các y tá từ xa vọng đến hành lang. Thận trọng, Zoe đi đến cửa sổ và khẽ hé một mảnh rèm chớp, cho phép sự tuôn tràn của thứ ánh sáng dịu nhẹ ảm đạm.

Đứng bên cạnh giường, Zoe nhìn xuống làn da tái nhợt của Emma, vào đôi mi khép chặt mong manh như cánh hoa của bà, vào mái tóc rối màu vàng ánh bạc. Zoe muốn chải tóc và cột nó ra phía sau cho bà.

Mắt của Emma du đưa mở ra. Đôi môi nứt nẻ của bà xoắn lại với một nụ cười khi bà tập trung và Zoe.

Cổ họng của Zoe nghẹn lại khi cô nghiêng người để hôn bà nội. “Chào Upsie.” Emma thường có mùi như phấn bột L’Heure Bleue, loại nước hoa bà đã xúc trong nhiều thập kỷ. Bây giờ, hương thơm của bà xung đột với mùi thuốc khử trùng bệnh viện.

Đứng bên cạnh giường, Zoe với tay xuyên qua những chấn song bằng kim loại để nắm tay bà. Những ngón tay mát lạnh được bao bọc trong bàn tay cô. Với một dấu hiệu nhăn mặt của bà nội, Zoe buông tay ra ngay lập tức, nhớ ra quá trễ rằng cánh tay trái của bà bị ảnh hưởng bởi cơn đột quỵ. “Con xin lỗi. Tay nội có bị đau không?”

“Có.” Emma đặt chéo cánh tay phải của bà lên bụng, và Zoe vươn tay để giữ bàn tay ấy, cẩn thận không động đến mũi kim truyền tĩnh mạch. Đôi mắt xanh của Emma tuy mệt mỏi nhưng ấm áp khi bà nhìn Zoe. “Con đã nói chuyện với bác sĩ chưa?”

Zoe gật đầu.

Không bao giờ là người lẩn tránh kết quả, Emma thẳng thừng thông báo với cô. “Họ nói nội bị mất bi rồi.”

Zoe trao cho bà một ánh mắt hồ nghi, “Con cam đoan đó không phải cách mà họ đã nói.”

“Đó là những gì họ ngụ ý mà.” Bàn tay họ siết chặt. “Nội đã sống rất thọ rồi.” Bà nói sau một lúc, “Nội không bận tâm đâu. Nhưng đây không phải cách nội muốn điều đó xảy ra.”

“Vậy, như thế nào?”

Bà nội cô cân nhắc câu trả lời. “Nội muốn ra đi trong giấc ngủ. Giữa một giấc mơ.”

Zoe nhấn lòng bàn tay cô bên trên lưng bàn tay mát lạnh của bà nội, bàn tay chẳng chịt những mạch máu đan chéo vào nhau như những dải dây buộc dễ vỡ. “Loại giấc mơ nào thế?”

“Nội nghĩ... nội đang khiêu vũ trong vòng tay một người đàn ông đẹp trai... và nhạc đang trôi lên bài hát ưa thích của nội.”

“Người đó là ai nào?” Zoe hỏi, “Ông nội Gus à?” Ông là người chồng đầu tiên và duy nhất

của Emma, đã qua đời vì ung thư phổi nhiều năm trước khi Zoe được sinh ra.

Nét hóm hỉnh quen thuộc của Emma xuất hiện. “Đàn ông, những bài hát, có phải việc của cháu đâu nào.”

Khi Zoe rời khỏi phòng bệnh, cô đến văn phòng của Colette Lin, nhà tư vấn chăm sóc người cao tuổi của Emma. Colette tử tế nhưng thẳng thắn khi bà trao cho Zoe một chồng những quyển sách mỏng, những công văn thủ tục, những quyển sách giúp cô hiểu về tình thế mà Emma sẽ phải đối mặt.

“Chúng quên do mạch gần như không thể dự báo được như chứng quên trong bệnh Alzheimer,” Collete nói. “Nó có thể đến đột ngột hoặc từ từ, và nó tác động đến những bộ phận khác nhau của cơ thể một cách ngẫu nhiên. Và luôn có khả năng là một cơn đột quỵ chính sẽ xảy ra mà không hề cảnh báo.” Collete ngừng lại trước khi thêm vào. “Nếu Emma mắc chứng mất trí nhớ hỗn hợp, như bác sĩ đã nghi ngờ, cô sẽ chứng kiến vài chu trình lặp đi lặp lại trong hành vi... Bà ấy sẽ quên những thứ vừa mới xảy ra, nhưng lại nhớ được những ký ức từ rất lâu. Đó là những vị trí sâu hơn của bộ óc – chúng được bảo vệ kỹ hơn.”

“Ngay lúc này bà ấy cần gì?” Zoe hỏi, “Tình huống tốt nhất với bà ấy là gì?”

“Bà ấy cần một môi trường sống ổn định và lành mạnh. Thực phẩm chất lượng tốt, tập luyện, nghỉ ngơi, lịch dùng thuốc phù hợp. Không may là bà ấy không thể trở về căn hộ cũ – giờ đây, chúng không thể cung cấp mức độ chăm sóc mà bà ấy cần được nữa.”

Đầu Zoe kêu o-o một cách khó chịu. “Tôi sẽ phải làm gì đó với đồ nội thất của bà ấy... Tất cả mọi thứ của bà...”

Emma là một con chuột nhắt nhanh. Những đồ kỷ niệm của cả đời sẽ phải đặt vào trong những chiếc hộp và lưu trữ ở một nơi nào đó. Những món đồ cổ, những chiếc đĩa, một núi sách, những quần áo từ những thập niên kể từ khi Truman* còn đương nhiệm.

*(*Harry S. Truman : Tổng thống thứ 33 của Hoa Kỳ từ 1945-1953, sau Franklin Roosevelt. Ct của Sẻ)*

“Tôi có thể gợi ý một công ty dọn nhà rất tốt,” Collete nói, “Một kho chứa hàng địa phương thuận tiện.”

“Cám ơn bà.” Zoe vờ tay và nhét lọn tóc vào sau tai. Miệng cô khô khốc, và cô hớp một hớp nước từ chiếc ly nhựa. Quá nhiều quyết định cần thực hiện nhanh. Cuộc sống của cô có khuynh hướng thay đổi một cách trầm trọng chẳng khác gì của Emma. “Chúng tôi còn được bao lâu,” Cô hỏi, “trước khi bà nội tôi phải rời khỏi bệnh viện?”

“Tôi có thể làm một phỏng đoán... có lẽ ba tuần, có thể bốn. Bảo hiểm bổ sung của bà ấy có thể chi trả cho một tuần hồi phục cấp bách, sau đó cô sẽ được phép với một tiện ích điều dưỡng có kỹ năng. Những gói bảo trợ y tế của chính phủ cho người cao tuổi thông thường chỉ có thời gian ngắn. Nếu cô muốn bà ấy ở lại lâu hơn, cô sẽ phải gánh những chi phí chăm sóc hàng ngày – việc có người giúp tắm và mặc đồ và cho bà ấy ăn uống – một mình cô thôi. Đó là khi chúng trở nên quá đắt đỏ.”

“Nếu bà nội tôi đến sống cùng tôi,” Zoe hỏi, “ Bảo hiểm có thanh toán cho người đến nhà

mỗi ngày để giúp tôi chăm sóc bà ấy không?”

“Nếu đó chỉ là cho việc chăm sóc hàng ngày, cô sẽ phải chi trả cho chúng, không sớm thì muộn thôi.” - Colette trao cô một tờ rơi khác - “Bà nội của cô sẽ cần được kiểm tra bằng những thiết bị giam giữ ở những nơi có sự giám sát thường xuyên, và được giúp đỡ với những nhu cầu sống hàng ngày. Tôi hoàn toàn có thể giới thiệu chỗ này. Đó là một nơi rất tốt, với một phòng cộng đồng, nhạc piano, thậm chí những bữa trà chiều.”

“Giam giữ ư.” Zoe ủ rũ lập lại, nhìn chăm chăm vào tờ rơi, những hình chụp có màu hồ phách ấm áp và màu hoa hồng. “Tôi không nghĩ tôi có thể để Emma ở đó. Tôi chắc chắn bà sẽ muốn tôi ở bên cạnh, và vì tôi sống ở Friday harbor, tôi chỉ có thể ghé thăm mỗi...”

“Zoe...” Colette cắt ngang, đôi mắt xếch, sẫm màu của bà dịu nhẹ với mỗi thương cảm, “Bởi vì có thể bà ấy sẽ không nhớ ra cô nữa kia.”

Chương sáu.

Zoe quay trở lại đảo sau ba ngày hoạt động như đang trong cơn sốt. Cô đã sắp xếp quần áo và vật dụng cá nhân của Emma, thuê một công ty thu dọn chuyên nghiệp để giúp bao bọc những món đồ dễ vỡ và đặt mọi thứ vào thùng carton. Hàng chõng hình cũ và những quyển sách lưu niệm được đặt vào trong những thùng có đánh dấu đặc biệt - Zoe không chắc bà nội cô có muốn nhìn qua chúng hay là không nữa.

Ngay khi cô đến quán trọ, Justine nhìn cô chăm chú và nói “Đi ngủ một chút đi. Trông cậu hoàn toàn kiệt sức.”

“Ừ, tớ rất mệt.” Chậm rãi, Zoe đi đến căn nhà gỗ và ngủ gục hết buổi chiều. Cô thức dậy khi ánh nắng chiều chiếu xiên qua khe cửa chớp màu kem của gian phòng ngủ và trải lên tấm trải giường in hoa màu hồng những dải nắng rực rỡ. Một búp bê mặc đồ mẫu của thợ may đứng ở góc phòng, sáng lấp lánh lên với bộ sưu tập trâm cài cổ xưa của Zoe.

Byron nằm gần đó, đang quan sát cô qua đôi mắt xanh ánh vàng. Khi Zoe cười và với tay vuốt ve cậu ta, con mèo bắt đầu kêu rừ rừ thành tiếng.

“Justine đã chải lông cho mày.” Zoe thì thầm, lùa những ngón tay qua bộ lông trắng mềm như lụa của chú mèo. “Tao cá là cô ấy cũng cho mày một cuộc mát xa mèo, đúng không?”

Có tiếng bước chân tiến đến ngưỡng cửa. “Chỉ để cậu ta im miệng thôi.” Giọng của Justine vang lên. “Cậu ta liên tục kêu ngao ngao tìm cậu.” Cô thò đầu vào bên trong ngưỡng cửa. “Cậu đang làm gì thế? Tớ có thể vào không?”

“Vào đi. Tớ đã cảm thấy tốt hơn rồi.”

“Cậu vẫn còn mang đôi mắt của gấu trúc.” Justine ngồi xuống bên cạnh giường và sẫm soi

nhìn cô với vẻ quan tâm rõ ràng.

“Ngay cả với sự trợ giúp thu dọn chuyên nghiệp,” Zoe nói, “Cũng mất đến hai ngày mới dọn dẹp xong căn hộ của Emma. Những học tử chứa đầy các món đồ linh tinh. Tớ bỏ qua việc đếm xem bà có bao nhiêu bộ đĩa. Và quá nhiều những món lặt vặt cũ kỹ - một chiếc máy hát đĩa, một radio bọc da, một lò nướng bằng gốm từ những năm ba mươi - Tớ có cảm giác như mình đang ở trong một trích đoạn của vở *Hoarders** ấy.”

(Hoarder : bộ phim tài liệu truyền kỳ phát sóng trên kênh truyền hình A&E mô tả về cuộc đấu tranh thực tế cuộc sống và điều trị những người mắc chứng cuồng tích trữ, rối loạn ám ảnh, lo âu... Tập đầu tiên ra mắt vào 17/8/2009. - Ct của Sẻ)

“Tớ cảm nhận một bảng liệt kê hàng bán trên eBay trong tương lai của cậu.”

Zoe rên rỉ và ngồi dậy, cào ngón tay qua mớ tóc vàng hoang dã của cô. “Tớ có nhiều thứ để kể với cậu.” Cô nói.

“Muốn qua khu bếp lớn và làm một tách café kha khá không?”

“Thay vì thế, chúng ta có thể dùng rượu không?”

“Lúc này cậu là người được lên tiếng mà.”

Khi họ thả bộ đến nhà chính, với Byron theo sát phía sau, Zoe kể cho người em họ về mọi thứ cô đã thảo luận với nhà tư vấn chăm sóc người cao tuổi. Họ vào gian bếp, rộng lớn và vui mắt, những bức tường được che phủ với giấy dán tường hoài cổ được tô điểm bằng những chùm trái cherries. Trong lúc Justine mở một chai vang, Zoe nhìn lướt qua chiếc đĩa hình vòm bằng thủy tinh đựng đầy bánh nướng. Khi cô vắng mặt, Justine đã nhờ một tiệm bánh địa phương cung cấp bữa điểm tâm cho khách trọ.

“Chúng ổn cả.” Justine nói để trả lời cho câu hỏi chưa thốt ra thành lời của Zoe, “nhưng chẳng có thứ gì được gần như những món của cậu. Những khách trọ mới đến lần đầu chẳng biết thứ gì tốt hơn để so sánh, vì thế họ vui vẻ, nhưng cậu nên nghe những tiếng căn nhà thường xuyên “Zoe đâu rồi?” và “Tôi đã mong chờ bữa điểm tâm quá nhiều, và đây là những gì chúng tôi có được sao?” Tớ không đùa đâu, Zo : Nơi này không còn tương tự khi thiếu cậu.”

Zoe cười, “Ôi, thôi đi mà.”

“Thật đấy.” Justine trao cho cô một ly rượu vang, và họ ngồi bên bàn bếp. Byron nhảy lên lòng Zoe và cuộn thành một trái banh lông màu trắng kêu rừ rừ.

“Điều gì sẽ xảy ra sau đó?” Justine hỏi lặng lẽ. “Dù tớ nghĩ tớ đã biết rồi.”

“Emma cần tớ.” Zoe nói đơn giản, “Bà sẽ đến sống cùng tớ.”

Justine cau mày trầm tư. “Cậu không thể tự chăm sóc bà một mình được.”

“Không, tớ sẽ tìm một phụ tá chăm sóc tại gia, người đó sẽ giúp tớ những thứ cơ bản và coi chừng Emma khi tớ đi làm.”

“Điều đó sẽ kéo dài bao lâu? Ý tớ là trước khi Emma...” Justine ngừng lại, lúng túng.

“Trước khi bà trở nên quá suy sụp để không còn sống được với tớ nữa?” Zoe kết thúc câu đùa cô ấy. “Tớ không biết. Có thể nhanh hay chậm. Nhưng khi điều đó xảy ra, tớ sẽ đưa bà đến

một nơi ở Everett – nó được gọi là dưỡng trí viện. Tớ đã đến đó hôm qua và nói chuyện với một nhà lão khoa hàng đầu, một người hết sức tốt. Và sau đó, tớ cảm thấy khá có lỗi, vì tớ nhận ra rằng, khi bà tớ không thể đi lại hoặc tự tắm rửa được nữa, họ có thể giữ cho bà được thoải mái hơn, và an toàn nhiều hơn tớ có thể làm.”

“Cậu có muốn đưa bà đến căn nhà gỗ ở phía sau không? Hai người có thể ở đó, và tớ sẽ lấy một trong những căn phòng ở nhà chính.”

Zoe xúc động trước lòng tốt của cô em họ “Cậu thật tốt, nhưng nơi đó quá nhỏ cho những gì tớ và bà tớ cần. Emma có một căn nhà bên hồ trên đảo. Nó khoảng một ngàn hai trăm feet vuông (~110m²), và có hai phòng ngủ, một cái bếp. Tớ nghĩ tớ và bà sẽ thử sống ở đó.”

“Emma có một căn nhà bên hồ sao? Làm thế nào mà tớ lại không biết điều đó nhỉ?”

“Ồ, nó được thừa kế từ phía họ của bà – nhà Stewart – và tớ nghĩ, bà đã trải qua rất nhiều thời gian ở đó khi bà còn khá trẻ. Nhưng bà đã không đến đó ba mươi năm nay, và nó bị đóng cửa. Thỉnh thoảng, một công ty quản lý bất động sản kiểm tra và thực hiện vài bảo dưỡng.” Zoe lưỡng lự, “Tớ nghĩ căn nhà lưu giữ nhiều kỷ niệm của Emma. Tớ đã hỏi tại sao bà không bán nó, nhưng bà không muốn giải thích... Hoặc có lẽ bà chỉ đang mệt.”

“Cậu có nghĩ bây giờ bà thật sự muốn ở đó không?”

“Có. Bà là người đề nghị điều đó mà.”

“Chính xác thì chỗ này ở đâu thế?”

“Đường Dream Lake”

“Tớ cá là nó khá mộc mạc.”

“Phải,” Zoe nói một cách rầu rĩ. “Tớ đã lái xe đến đó một hai lần, nhưng chưa vào bên trong nhà. Tớ chắc chắn sẽ phải tốn khá nhiều tiền cho nó. Những thanh vịn trong nhà vệ sinh, một tay nắm cho phòng tắm vòi sen, và phải dỡ bỏ tam cấp hiên trước phòng khi Emma cần một chiếc xe lăn. Những thứ tương tự như thế. Tớ có cả một danh sách gợi ý cho việc cải tạo ngôi nhà từ nhà tư vấn chăm sóc người cao tuổi.”

Justine lắc đầu chậm rãi. “Cậu sẽ cần cả đồng tiền đây.”

Một dải tóc phía trước trán buông lỏng khỏi túm tóc cột cao kiểu đuôi ngựa. Justine kéo giật nó một cách lơ đãng như cô vẫn thường làm trong lúc chìm sâu vào trong suy nghĩ. “Điều gì xảy ra nếu như tớ mua căn nhà đó với một giá công bằng, và để cậu ở đó miễn phí? Cậu có thể để dành tiền cho việc chăm sóc Emma. Tớ cũng sẽ thanh toán cho việc tu sửa.”

Mắt Zoe mở rộng, “Tớ không thể để cậu làm điều đó.”

“Tại sao không?”

“Điều đó không công bằng với cậu.”

“Tớ sẽ có được tiền sau này, bằng cách cho thuê nó sau khi Emma... À.. ờ, sau khi hai người không cần đến nó nữa.”

“Cậu thậm chí còn chưa thấy chỗ đó.”

“Tớ muốn giúp bất kỳ cách thức nào tớ có thể. Tớ cũng phải có trách nhiệm với Emma mà.”

“Không thật sự. Bà không có quan hệ huyết thống với cậu. Bà chỉ là bà thím họ liên kết bởi hôn nhân của cậu thôi.”

“Họ của bà là Hoffman, đúng không? Điều đó đủ tốt với tớ rồi.”

Zoe cười, ngẫm nghĩ rằng, bên dưới vẻ táo bạo hồ hởi của cô em họ có một nền móng của lòng trắc ẩn. Justine là một người ân cần. Người ta không thường nhận ra chúng sâu sắc như thế nào hay chúng khiến cô ấy dễ tổn thương ra sao.

“Tớ thực sự yêu cậu, Justine.”

“Tớ biết, tớ biết...” như vẫn luôn không thoải mái với sự phô bày tình cảm, Justine vẩy tay mạnh bạo vào khoảng không. “Tớ sẽ cần tìm ra ai đó để bắt đầu sửa chữa ngôi nhà ngay. Bất kỳ nhà thầu nào làm việc nghiêm túc đều đã kín chỗ hết rồi, và ngay cả những kẻ tốt cũng chậm như một cuối tuần say sưa mà thôi.” Cô ngừng lại, “Ngoại trừ... có lẽ... Ồ, tớ không biết nữa...”

“Cậu đang nghĩ đến ai thế?”

“Em trai của Sam Nolan, Alex. Anh ấy xây dựng một số ngôi nhà ở Roche – anh ấy rất thạo việc, và trong quá khứ anh ấy có tiếng là một người đáng tin cậy. Nhưng anh ấy vừa trải qua một vụ ly hôn, và một trong những thương vụ phát triển địa ốc của anh ấy chẳng đi đến đâu, và có tin đồn rằng anh ấy đã trở thành một kẻ nát rượu. Vì thế, tớ không biết câu chuyện của anh ấy ra sao. Tớ đã không gặp anh ấy một thời gian rồi. Tớ sẽ kiểm tra thông tin từ Sam.”

Zoe hạ tia mắt của cô xuống con mèo trong lòng và ve vuốt mớ lông rậm rạp của nó. Con mèo vận mình và khoan tròn như một chiếc bánh mì vòng. “Thật ra, tớ... tớ đã gặp anh ấy.” Cô thận trọng giữ giọng cô như bình thường. “Khi tớ đến phố Rainshadow để thăm Lucy. Anh ấy đang làm vài việc cho ngôi nhà.”

“Cậu đã không đề cập đến điều đó.” Mày của Justine nhướn lên, “Cậu nghĩ sao về anh ấy?”

Zoe nhún vai thiếu thoải mái. “Chúng tớ nói chuyện trong khoảng mười giây. Tớ thật sự không có cơ hội để có được một cảm tưởng nào.”

Một nụ cười toe toét trải rộng qua gương mặt của Justine. “Cậu là kẻ nói dối tệ chưa từng thấy. Kể cho tớ đi nào.”

Zoe đấu tranh với lời đáp, trí óc cô từ chối thể hiện chúng thành lời. Làm sao cô có thể giải thích được phản ứng của cô đối với Alex Nolan đây? Choáng, bất an, thân hình hoàn hảo một cách khắc khổ của anh, đôi mắt rực rỡ như thể được thắp sáng từ điện áp nhân tính dự trữ cuối cùng của anh. Anh trông có vẻ hoàn toàn vỡ mộng, mọi thứ ân cần và hy vọng trong anh bây giờ đã bị nén lại cứng như kim cương. May mắn thay, anh chỉ dành cho cô chút xiu chú ý, gạt bỏ cô ra khỏi sự quan tâm của anh. Điều đó chỉ tốt cho Zoe thôi.

Kể từ khi lên mười tuổi, đàn ông luôn ngộ nhận về cô, kết quả là những người tốt thì luôn giữ một khoảng cách và để lại chiến trường mở cho những kẻ bất hảo. Cô luôn bị áp sát bởi những loại đàn ông có ý tưởng sẵn lòng và cảm dỗ một phụ nữ gọi cảm như là một môn thể thao đầy tính ganh đua. Nếu gã đưa được một phụ nữ lên giường, gã chiến thắng trò chơi. Zoe không muốn trở thành một mức độ trên giải đại lưng chiến thắng của một gã nào đó, và cô không muốn bị lợi dụng.

Cô đã nghĩ rằng, với việc cưới Chris, cuối cùng cô cũng có thể tìm thấy một người sẽ coi trọng cô như cô xứng đáng. Anh ấy là một người biết quan tâm và nhạy cảm, người luôn lắng nghe cô và đối xử với cô trong sự tôn trọng và trung thực. Điều đó còn để lại nhiều sự tàn phá hơn khi một năm sau ngày hôn lễ của họ, Chris kể với cô rằng anh đã yêu một người đàn ông khác. Sự phản bội đó độc ác và đáng kinh ngạc một cách mỉa mai khi nó đến từ một người luôn nâng đỡ lòng tự trọng cho Zoe. Từ khi đó, cô đã sống qua hai năm mà không trải qua một cuộc tình nào. Cô không tin vào bản năng của cô khi dính líu đến đàn ông. Và một người đàn ông như Alex Nolan thì rõ ràng vượt xa khả năng cô có thể đương đầu.

“Tớ nghĩ anh ấy rất đẹp trai.” Cuối cùng Zoe xoay sở để nói, nghĩ về Alex. “Nhưng cực kỳ thiếu thân thiện.”

“Tớ có cảm giác là anh ấy không thích phụ nữ.”

“Ý cậu anh ấy là...”

“Không, tớ không ngụ ý theo cách đó – Anh ấy chính trực với tất cả các đối tác. Anh ấy có sex với phụ nữ, nhưng tớ không nghĩ anh ấy *yêu thích* họ.” Justine ngừng lại và nhún vai, “Dĩ nhiên, điều đó chẳng ảnh hưởng gì đến việc sửa chữa ngôi nhà. Vì vậy, nếu tớ gọi Sam và anh ấy nói Alex vẫn còn tiếp tục công việc, cậu sẽ nghĩ gì? Có vấn đề gì với việc thuê anh ấy không?”

“Không hề.” Zoe nói, dù dạ dày của cô cuộn nhẹ với ý tưởng gặp lại anh lần nữa.

“Không.” Alex nói thẳng thừng, khi Sam kể với anh về cuộc gọi của Justine. “Em rất bận.”

“Anh đang hỏi em như một ân huệ mang tính riêng tư,” Sam nói. “Cô ấy là bạn của Lucy. Hơn nữa, em cũng cần công việc mà.”

Bóng ma nằm dài gần đó khi hai anh em trét một mảng lớn nhựa thông trên trần của chiếu nghỉ tầng hai. “Cậu ấy nói đúng.” Bóng ma bảo Alex, người vừa bắn cho ông ta một cái quắc mắt.

“Em không trao tặng cái quái gì hết.” Alex làm bầm. Anh ở trên một chiếc thang gấp, trét keo dán vào phía sau mảng tường khô bên trên, trong lúc Sam đứng bên dưới với một cây chống bịt vải tự chế.

“Hạ hỏa đi, Đền-hàn.” Sam nói một cách hòa nhã. “Có gì tổn thương trong việc chú kiểm chút tiền đâu nào.”

Alex nhún vai kèm lại sự cáu tiết của anh. Anh thậm chí đã trở nên quen thuộc với ý

tưởng rằng chỉ vì anh có thể nghe và thấy được bóng ma, không có nghĩa là ai khác có thể. “Hãy nói cô ấy tìm ai khác để làm điều đó.”

“Làm gì còn ai khác chứ. Mọi nhà thầu trên đảo đã kín lịch cho mùa hè rồi trừ chú mày. Và với kiểu khéo léo như búa tạ thường lệ, Justine vừa thăm dò anh xem liệu chú có còn khả năng đương đầu với công việc hay không đấy.”

“Sửa chữa một ngôi nhà gỗ bên hồ ư?” Alex phẫn nộ. “Tại sao em không thể đương đầu với điều đó?”

“Anh không biết, Al. Có lẽ có gì đó với những ấn tượng mà người ta có được gần đây... kiểu như, nếu cuộc đời của em được phác họa trên một mặt bánh nướng, một nửa của nó sẽ là “mặt heo” và nửa kia là “sâu rươi” chẳng. Phải, em có thể cho anh một ánh mắt ác cảm nhưng không thay đổi được sự thật rằng, ngày nào đó sớm thôi, em sẽ quá say để làm việc và quá suy sụp trong việc say sưa.”

“Cậu ấy cũng nói đúng về điều đó nữa.” Bóng ma bình luận.

“Chết tiệt các người.” Alex nói với cả hai người bọn họ. “Tôi sẽ không bỏ lỡ một ngày làm việc khốn kiếp vì bất kỳ lý do nào.”

Sam lên cây chống bịt vải vào mảng vữa, trong lúc Alex kiểm tra dấu bút chì trên trần để chắc chắn mảng nhựa thông không dịch chuyển.

“Anh tin điều đó.” Sam nói nhanh. “Nhưng em cũng phải đi ra ngoài kia và chứng tỏ với những người khác nữa, Al. Từ những gì anh có thể nói, kế hoạch 401k* của em bây giờ sắp chuyển thành 501k rồi.”

*(*401k plan : chương trình tài khoản tiết kiệm hưu trí trích từ lương ở Mỹ, người lao động hàng tháng trích ra một khoản tiết kiệm đều đặn vào tài khoản này, phần lương này không phải chịu thuế thu nhập, và sẽ được thu hồi khi đến tuổi nghỉ hưu, phần lãi phát sinh từ tài khoản này cũng không phải chịu thuế thu nhập.*

**501k là tiếng lóng diễn đạt 401k, ý nói tiền hiện đang có trong túi quần của ai đó. vd : Sr,bro, can't go drinking tonight, the wife raided my 501k - xin lỗi nhé, chiến hữu, không nhậu được đêm nay vì vợ vét sạch 501k (tiền trong túi quần) rồi) Ct của Sẻ.*

“Điều đó nghĩa là gì?”

“Giá trị ròng của em bây giờ được đặt trong túi quần Levi's* của em.” *(Một thương hiệu quần jeans giá rẻ ở Mỹ - Ct của Sẻ.)*

“Em vẫn còn dự án phát triển khu Dream Lake. Em chỉ cần tìm ra nhà tài trợ mới thôi.”

“Tuyệt. Trong khi chờ đợi, căn nhà nhỏ này của Zoe nằm ngay trên đường Dream Lake. Có lẽ chú đã lái xe qua đó hằng trăm lần rồi. Vì thế chú có thể bỏ ra đôi tuần để sửa chữa nhà của cô ấy, và...”

“Zoe ư?” Alex hỏi gay gắt, bước xuống thang. “Em nghĩ anh nói đó là nhà của Justine mà.”

“Justine là người gọi cho anh về điều đó. Zoe sẽ sống ở đó với bà nội của cô ấy, người vừa mắc chứng Alzheimer. Em nhớ Zoe chứ, đúng không? Cô nàng tóc vàng có gương mặt ngọt ngào với những chiếc bánh muffin tuyệt diệu.” Sam toét miệng cười khi nhìn thấy gương mặt của Alex. “Giúp anh đi mà. Cô ấy là một trong những người bạn tốt nhất của Lucy. Hãy làm điều

đó để anh có thể thu hoạch được những lợi ích từ lòng biết ơn của Lucy.”

Bóng ma nhìn Alex chăm chăm với vẻ thích thú không che giấu. “Tại sao không chứ?” Ông hỏi, “Trừ phi cậu không dám.”

“Tại sao tôi lại không dám chứ?” Alex cúi gập người, trước khi anh kịp suy nghĩ tốt hơn.

“Không dám cái gì?” Sam hỏi, bối rối. “Zoe á?”

“Không.” Alex nói cực kỳ giận dữ. “Đừng để ý.”

“Không có gì phức tạp đâu.” Sam bảo Alex. “Hãy đến sửa chữa nhà cho một phụ nữ xinh đẹp và bà nội của cô ấy. Có lẽ em sẽ gặp may, và cô ấy sẽ sửa chữa cho em bữa ăn tối.”

“Và nếu cậu từ chối,” Bóng ma thêm, “chúng ta sẽ biết cậu thực sự là kẻ nhát cáy nhiều như thế nào.”

“Tôi sẽ làm.” Alex nói qua hàm răng nghiến chặt. Quá rõ ràng rằng bóng ma sẽ quấy rầy anh không ngừng nếu anh không làm. Và anh cảm thấy nhu cầu phải chứng tỏ với bóng ma – và có lẽ với chính anh – rằng Zoe Hoffman sẽ không là vấn đề gì đối với anh. “Cho em số của cô ấy. Em sẽ tìm hiểu xem cô ấy muốn gì và lập một bảng định giá. Nếu cô ấy không thích nó, cô ấy được hoan nghênh trong việc tìm người khác.”

“Và em sẽ cho cô ấy một thỏa thuận tốt, đúng không?”

“Em cho bất kỳ ai một thỏa thuận tốt,” Alex nói lạnh như băng. “Em không cần xé khách hàng của em, Sam”

“Anh biết điều đó,” Câu trả lời của Sam đến nhanh. “Không hàm ý gì khác đâu.”

“Em sẽ đưa ra một báo giá công bằng, em sẽ làm việc đàng hoàng, và em sẽ hoàn tất đúng hạn. Giống như em vẫn luôn làm thế. Và sau đó, nếu như anh không cuốn xéo khỏi việc chệch bại cuộc sống của em, em sẽ lấy cây chống này và đẩy nó vào...”

“Thỏa thuận.” Sam nói vội vàng.

Chương bảy

“Tại sao người đến gặp anh ấy tại căn nhà gỗ lại không thể là cậu nhỉ?” Zoe hỏi khi cô và Justine dọn những chiếc đĩa ăn điểm tâm trong phòng ăn.

“Đó sẽ là nhà của cậu mà.” Justine nói lý lẽ, đi theo cô vào bếp. “Và cậu là người biết rõ về những gì Emma cần.”

“Tớ vẫn mong cậu đi cùng tớ.”

“Tớ không thể. Tớ đã hẹn gặp nhân viên tín dụng của ngân hàng. Cậu sẽ làm tốt mà. Chỉ cần nhớ đến ngân quỹ thôi.”

“Ngân quỹ không phải là thứ tớ lo lắng,” Zoe nói, bỏ những chiếc đĩa ăn điểm tâm vào bồn rửa chén với vẻ hăng hái quá mức. “Cậu biết là tớ không thích nói chuyện với người lạ mà.”

“Alex không phải là người lạ. Cậu đã gặp anh ấy trước đây rồi.”

“Trong khoảng ba mươi giây.”

“Cậu vừa đi Everett và nói chuyện với cả đồng những người lạ đấy thôi.”

“Điều đó không tương tự.”

“Ồ.” Justine ngừng lại giữa chừng việc chất những chiếc đĩa vào trong máy rửa chén. “Tớ hiểu rồi. Nhưng tớ hứa là anh ấy sẽ không làm bất kỳ điều gì khiến cậu không thoải mái. Anh ấy là một người chuyên nghiệp.”

“Cậu có chắc không?”

“Dĩ nhiên tớ chắc chắn. Anh ấy là em trai Sam. Anh ấy biết Sam sẽ đá vào mông anh ấy nếu như anh ấy xúc phạm cậu.”

“Tớ nghĩ...”

“Cậu đã nói chuyện với anh ấy trên điện thoại về cuộc gặp này, đúng không? Anh ấy thân thiện chứ?”

Zoe cân nhắc điều đó. “Anh ấy không hề thân thiện chút nào...”

“Nhưng anh ấy lễ độ chứ?”

Zoe nhớ lại cuộc trò chuyện ngắn ngủi mà họ đã trao đổi. Không một lời pha trò, không một dấu vết quyến rũ thoải mái nào của Sam trên em trai anh. Nhưng, phải... anh lễ độ. Cô gật đầu để trả lời câu hỏi của Justine.

“Cách duy nhất để vượt qua tính nhút nhát của cậu,” Justine đang nói với vẻ thực dụng. “Là thực hành. Cậu biết đấy, trở nên thân thiện này, tạo những cuộc truyện trò nho nhỏ này. Đám con trai không khác biệt nhiều so với chúng ta đâu.”

“Có, họ là thế.”

“Được rồi, họ khác chúng ta. Ý tớ là họ không phức tạp.”

“Có, họ như vậy.”

“Ồ, thỉnh thoảng họ có phức tạp, nhưng họ hoàn toàn có thể đoán trước.”

Zoe buông một tiếng thở dài. Cô ghen tị với vẻ tự tin của Justine, và cô biết Justine nói đúng: Cô cần phải thực hành. Nhưng ý tưởng ở một mình trong ngôi nhà bên hồ với một người đàn ông dọa dẫm cô trên mọi mức độ đã gây căng thẳng đến mức khó tin.

“Cậu đã biết những gì tớ làm khi tớ đương đầu với những thứ tớ khiếp sợ rồi đấy.” Justine tình nguyện, “Tớ phân chia chúng thành nhiều bước. Vì thế, nếu tớ là người đến gặp Alex tại ngôi nhà gỗ, tớ sẽ không để bản thân nghĩ đến toàn bộ ba giờ thử thách...”

“Sẽ mất những ba giờ sao?”

“Đúng hơn là hai thôi. Vì thế, tớ sẽ bắt đầu tự nhủ, ‘Bước một. Tất cả những gì phải làm là lên xe và lái đến ngôi nhà gỗ.’ Đừng lo lắng về phần còn lại, chỉ làm điều đó thôi. Và trước khi cậu ở đó, hãy tự nhủ ‘Bước hai. Tất cả những gì cần làm là mở khóa cửa và vào bên trong để đợi.’ Và khi Alex xuất hiện : ‘Bước ba. Mình sẽ để anh ấy vào nhà và tán gẫu trong đôi phút’”. Justine trao cho cô một nụ cười tự mãn. “Thấy chưa? Không điều nào trong những điều đó quá đáng sợ hết. Chỉ khi cậu xem xét tất cả chúng cùng một lúc thì cậu mới bắt đầu cảm thấy như mình đang chạy hết tốc lực để tránh xa một con cạp cuồng dại thôi.”

“Nhện.” Zoe nói. “Tớ không căng thẳng khi nghĩ về một con hổ cuồng dại. Những con nhện là thứ dọa tớ chết khiếp.”

“Tuyệt, nhưng điều đó đã phá hỏng phép ẩn dụ mất rồi. Chẳng có ai chạy cuống lên vì đám nhện hết.”

“Những con nhện sói truy đuổi tận cùng con mồi của chúng. Và nhện góa phụ đen có thể di chuyển rất nhanh. Và những con nhện nhảy...”

“Bước một,” Justine cắt ngang một cách mạnh mẽ. “Tìm chìa khóa xe của cậu.”

Vào khoảnh khắc Alex dừng lại ngôi nhà bên hồ, bóng ma dường như bị tê liệt. Ông ngừng nói trong một lúc lâu và nhìn chằm chằm vào mọi thứ trong trạng thái bị cuốn hút không dấu điểm.

Alex không thể đoán ra ông đã tìm thấy điều gì thích thú đến thế. Ngôi nhà nhỏ bé và mộc mạc với vách bằng gỗ tuyết tùng nứt nẻ, một hiên trước có mái che, những hàng hiên rộng, và một ống khói xây bằng đá. Những chi tiết tinh xảo như hàng cột hình khối vuông trên hiên trước và một nền nhà lát đá phiến đã tạo cho nó thành một nơi chắc chắn sẽ mang một vẻ rất hấp dẫn nếu được phục hồi đúng đắn. Nhưng nhà để xe rẻ tiền nằm bên cạnh đã làm cho ngôi nhà bị giảm giá trị. Và, ngay với cái nhìn đầu tiên, thật rõ ràng rằng công ty quản lý bất động sản đã thực hiện công việc bảo dưỡng rất sơ sài. Sân vườn không gọn gàng và um tùm, lối đi trải sỏi mọc đầy cỏ dại. Nếu bên trong cũng được bảo trì trệ như bên ngoài, sẽ có nhiều vấn đề phải giải quyết.

Vì họ đến sớm và Zoe vẫn chưa đến, Alex quyết định đi vòng quanh bên ngoài để xem xét khung nhà, những vách nhà bị hư hại, hoặc những khe nứt dưới nền móng.

“Tôi biết chỗ này.” Bóng ma nói với vẻ trầm tư, theo Alex ra khỏi xe. “Tôi nhớ đã ở đây. Tôi nhớ...” Ông đột ngột ngừng lại.

Alex liếc xéo ông, cảm nhận nỗi tiếc nuối trong tâm trạng của ông. “Ông đã sống ở đây sao?”

Trong vẻ phiền muộn, bóng ma nói nhanh, “Không, tôi... đến thăm... một người nào đó.”

“Ai thế?”

“Một phụ nữ.”

“Về việc gì?” Alex dai dẳng.

Dù bóng ma không có khả năng đổ mắt, vẻ thiếu tự nhiên của ông không thể bỏ qua. “Không phải việc của cậu.” Lời đáp cộc lốc vang đến.

“Ông đã xoáy đồ của bà ấy à?”

Bóng ma trừng mắt nhìn anh, “Xoáy cái đầu chú mày ấy.”

Khoái chí vì đã quấy rầy được ông, Alex tiếp tục đi vòng quanh bề ngoài của ngôi nhà. Dù vậy, cảm giác vui thích của anh tàn đi nhanh chóng, bị chôn vùi trong cảm nhận về nỗi mong ước quá mạnh mẽ và chân thực đến mức gần như đau đớn. Bóng ma có biết ai hay cái gì đã gọi lên cảm giác đó không? Alex định hỏi ông, nhưng dường như bất kỳ cách nào cũng là thô bạo... Với nỗi đau không thể diễn đạt bằng lời nói, chỉ một cách duy nhất được đánh giá cao, là tiếp tục im lặng.

“Cô ấy đến rồi.” Bóng ma nói, khi họ nghe thấy tiếng lạo xạo của lớp xe nghiêng trên lối đi trải sỏi.

“Tuyệt.” Alex nói với vẻ thiếu thân thiện. Viễn cảnh phải trò chuyện với Zoe, phải tương tác ngay cả trong những cách bình thường nhất, cũng đủ khiến anh toát mồ hôi lạnh. Anh với tay ra vùng sau cổ để xoa nắn những bắp cơ đang căng thẳng.

Bóng ma đã đúng khi ông gọi Alex là kẻ chết nhất. Nhưng Alex không lo lắng cho sự an toàn của anh.

Hôn nhân thất bại của anh với Darcy đã xác tín thêm một trong số những điều tồi tệ nhất mà Alex đã từng ngờ vực về bản thân. Điều đó đã dạy anh rằng, sự thân mật không chỉ trao cho bạn vũ khí, mà còn làm tổn thương đến người mà bạn gần gũi nhất. Và phần lớn những điều đó đã thuyết phục anh rằng, anh đã được định đoạt để kết thúc giống như cha mẹ anh. Anh chắc chắn sẽ phá hủy mọi thứ và mọi người anh quan tâm đến.

Sự tàn phá tệ hại nhất đã trở thành hiển nhiên sau khi anh và Darcy ly thân. Họ tiếp tục quan hệ tình dục trong những dịp thỉnh thoảng cô đến đảo. “Vì những hồi ức êm dịu.” Darcy đã nói vào một lần nọ, nhưng chẳng có gì là hồi tưởng hay nuôi tiếc trong cuộc độ sức hoang dại của họ hết. Chỉ có sự giận dữ. Thù hận. Họ đã giao hợp trong nỗi oán hận lẫn nhau, và tệ nhất là, chúng tốt hơn nhiều so với bất kỳ trải nghiệm nào mà họ đã chia sẻ với nhau vì tình thương mến. Anh vẫn còn bị ám ảnh bởi những ký ức về những gì họ đã kết thúc, cách họ quay lưng lại với nhau trong một phiên bản tồi tệ nhất có thể của mình.

Chẳng có hồi đáp nào là vô tội sau điều đó.

Và chẳng có chỗ nào trong cuộc đời anh dành cho một người như Zoe Hoffman. Hành động tốt đẹp duy nhất anh có thể làm là tránh xa khỏi cô.

Trước khi đi đến lối vào phía trước nhà, Alex thầm thì. “Tránh xa khỏi tôi và đừng làm tôi phân tâm trong lúc nói chuyện với cô ấy. Người ta thường không muốn thuê một nhà thầu mắc chứng tâm thần phân liệt đâu.”

“Tôi sẽ ngâm chặt miệng.” Bóng ma hứa hẹn.

Lời hứa thật đáng nghi ngờ. Nhưng cả hai đều biết, nếu bóng ma chọc giận Alex, anh sẽ từ chối lục lọi căn gác mái và xem xét đồng đồ tạp nhạp đã bị quên lãng từ lâu, thứ có lẽ chứa đựng những manh mối về cuộc đời trước đây của ông. Và bóng ma thì mong muốn đến tuyệt vọng tìm ra ông là ai. Dù Alex sẽ không bao giờ thừa nhận, anh cũng đã trở nên tò mò y như thế. Thật không thể nào mà không tự hỏi, tại sao bóng ma lại bị quy kết tội cách ly tàn nhẫn đến thế. Có lẽ bóng ma đang phải trả giá cho những lỗi lầm trong quá khứ của ông – có lẽ ông đã làm gì đó vô đạo đức hoặc đồi bại. Nhưng điều đó không giải thích được tại sao rốt cuộc Alex lại bị dính chặt với ông.

Alex ném một ánh mắt vào ông, nhưng bóng ma không mấy may chú ý. Ông đang nhìn chăm chăm vào ngôi nhà, và hình dáng đang đến gần của Zoe, bị mê hoặc bởi những bóng hình xa xưa.

Với sự khiếp đảm của Zoe, một chiếc xe bán tải đã đậu gần chỗ đậu xe. Alex đã đến rồi ư? Vẫn còn năm phút trước giờ hẹn của họ.

Tim cô muốn ngừng đập. Cô đậu xe bên cạnh chiếc bán tải, nhìn vào gương chiếu hậu, và kiểm tra để chắc chắn rằng những chiếc nút trên chiếc áo in hoa màu hồng của cô đã được cài chặt. Hai nút trên cùng để mở đến xương đòn. Sau một thoáng suy nghĩ, cô cũng cài hai nút đó lại. Ra khỏi chiếc VW (*Volkswagen*-một thương hiệu xe hơi của Đức – *Ct của Sê*), cô tiến lại gần chiếc bán tải và nhận ra nó trông trơn. Alex đã tìm ra cách để vào bên trong nhà sao?

Cô băng qua lối đi trái sỏi trong đôi giày đế phẳng màu hồng đến hiên trước, và nhận ra nó vẫn còn khóa kín. Cô lục túi tìm đám chìa khóa lấy từ công ty quản lý bất động sản. Cái đầu tiên không khớp. Khi cô lấy chiếc chìa thứ hai và lách nhẹ nó vào ổ khóa, cô bắt đầu nhận ra có người đang tiến lại từ bên hông nhà. Đó là Alex, anh đang đi vòng quanh bên ngoài nhà. Anh có một cách di chuyển mạnh mẽ, dẻo dai. Thân thể anh thanh mảnh trong áo sơ mi đen và quần jeans. Anh đến đứng bên cạnh cô, một sự hiện diện to lớn và nguy hiểm.

“Chào.” Cô nói với vẻ phẫn khởi gượng ép.

Alex trao cho cô một cái gật nhẹ, ánh nắng trượt qua những lớp tóc sẫm màu của anh. Anh có vẻ đẹp gần như đe dọa, với xương gò má góc cạnh và đôi chân mày đậm, mạnh mẽ trên đôi mắt như ngọn lửa băng giá. Có điều gì đó bồng chồn ẩn nấp bên dưới vẻ bề ngoài được kiểm soát của anh, như thể anh đã không ăn đủ, không ngủ đủ, hoặc không đủ... thứ gì gì đó. Nhu cầu bí ẩn và khó diễn đạt đó gần như sáng rực lên bên dưới làn da của anh.

Không nghi ngờ gì rằng vụ ly hôn đã mang lại mất mát về thể chất – Anh có lẽ cần vài bữa ăn ngon. Zoe không thể ngăn cô nghĩ đến những gì có thể nấu cho anh nếu có cơ hội. Có lẽ súp bí ngô, được tô điểm với những vệt táo xanh và thịt ba rọi xông khói, dùng chung với bánh mì nướng bơ rắc muối chẳng.

Cô xoay chiếc chìa mạnh hơn trong ổ khóa bất hợp tác, trí óc cô vẫn còn bị xâm chiếm bởi bữa tối tưởng tượng. Có lẽ cô sẽ nấu thứ gì đó chất lượng và no bụng hơn ... bắp cải cuộn thịt chế biến bằng thịt heo, thịt bê và những mẫu bánh mì Pháp thô. Khoai tây nghiền được khuấy chung với hành phi vàng... và những hạt đậu hình trăng khuyết một mặt xanh một mặt vàng được áp chảo chậm trong dầu ô-liu và tỏi cho đến khi chúng thơm ngát – mềm...

Sự mơ màng của Zoe bị cắt ngang khi chiếc chìa khóa gãy làm hai mảnh. Thảng thốt, cô nhận ra rằng, phần bằng kim loại bị gãy nằm lại trong ổ khóa. “Ôi.” Cô đỏ bừng và ném một cái liếc xấu hổ về hướng Alex.

Gương mặt anh không thể dò đoán được. “Điều đó thường xảy ra với những chiếc chìa khóa cũ. Chúng có khuynh hướng giòn hơn.”

“Có lẽ chúng ta nên thử đi qua cửa sổ.”

Anh liếc chòm chìa khóa kêu leng keng trong tay cô. “Có chìa khóa nhà nào khác nữa không?”

“Em nghĩ thế. Nhưng anh phải lấy chiếc chìa gãy đó ra khỏi ổ khóa trước...”

Không nói một lời, Alex đi đến xe của anh, vớ tay vào bên trong, và kéo ra một hộp dụng cụ bằng kim loại kiểu cổ điển màu đỏ. Anh mang nó đến hiên trước và lục lọi qua đám dụng cụ kêu loảng xoảng.

Cẩn thận để không làm vướng lối đi, Zoe đứng bên cạnh cửa và quan sát Alex chèn một chiếc dùi vào ổ khóa bị kẹt. Trong một hoặc hai phút, anh nạy chiếc chìa gãy lỏng ra. Một cách khéo léo, anh tóm lấy đoạn thò ra bằng một chiếc kềm và kéo chúng ra khỏi ổ khóa.

“Anh làm điều đó có vẻ dễ dàng quá chừng.” Zoe kêu lên.

Anh đặt lại các dụng cụ vào hộp và đứng yên. Cô có cảm tưởng rằng anh phải đấu tranh để gạt ánh mắt cô. “Tôi có thể không?” Anh hỏi, và giơ tay về chòm chìa khóa.

Cô trao chúng cho anh, cẩn thận tránh chạm vào những ngón tay anh. Anh phân loại chúng, thử một cái, và cánh cửa mở ra với một tiếng cọt kẹt.

Ngôi nhà tối tăm, bốc mùi mốc và thình lạng. Alex đi phía trước Zoe vào trong phòng chính, tìm công tắc đèn, và bật lên.

Zoe đặt chiếc túi xách của cô tại cửa, và đánh bạo tiến xa hơn vào khu vực sinh hoạt chính. Quay một vòng chậm rãi, cô vui mừng nhận ra rằng bố trí mặt bằng đơn giản và rộng mở. Tuy vậy, bếp là một kiểu bếp ăn giản tiện kiểu trên tàu, bó hẹp và thiếu thốn một cách đáng tiếc những kệ tủ treo, sàn bếp được lót bằng lớp bạt phủ sơn cũ kỹ. Đồ nội thất duy nhất trong tầm nhìn là một chiếc bàn bếp mạ crôm kiểu cổ với ba chiếc ghế bọc nhựa vinyl xám xịt, và một lò nấu củi bằng gang trong một góc. Những bức màn bằng nhôm xếp nếp che phủ những ô cửa sổ trông như một hàng xương sườn.

Zoe đến mở một vỏ bọc cửa sổ để đưa một ít không khí trong lành vào trong nhà, nhưng cô không thể nhúc nhích nổi nó. Ô cửa sổ đã bị kẹt.

Alex tiến lại, quét ngón tay dọc theo đường nối ô cửa kính trượt và khung cửa. “Nó đã bị

sơn dính lại rồi.” Anh đi đến cửa sổ bên cạnh. “Cái này cũng vậy. Sau này, tôi sẽ cắt qua lớp sơn.”

“Sao người ta sơn dính những ô cửa sổ vậy nhỉ?”

“Thường là để tránh luồng khí đối lưu. Rẻ tiền hơn so với việc hàn kín thời tiết.” Về mặt anh truyền đạt chính xác những gì anh nghĩ. Anh đi đến góc nhà, kéo một chỗ thảm bị bong ra và nhìn vào bên dưới. “Sàn nhà bằng gỗ ở dưới đây.”

“Thật ư? Nó có thể nào tái hoàn thiện lại được không?”

“Có thể. Không thể nói trước được điều gì về tình trạng sàn nhà cho đến khi lột bỏ tất cả thảm lót sàn. Đôi khi chúng bị che phủ là có lý do.” Alex đi đến bếp và hạ thấp người trên hông để kiểm tra một vùng tường, nơi một đốm mốc trải rộng giống như một vết bầm. “Có hiện tượng rò rỉ.” Anh nói, “Chúng ta sẽ phải dỡ đi một phần tường. Tôi đã thấy đám kiến đỏ ở bên ngoài nhà – chúng đang làm tổ vì có sự ẩm ướt.”

“Ôi.” Zoe cau mày. “Em hy vọng rằng đáng bỏ công để phục hồi nơi này. Em hy vọng nó không quá trễ.”

“Có vẻ không tệ đến thế đâu. Nhưng em cần có một sự kiểm tra.”

“Điều đó có tốn kém nhiều không?”

“Đôi trăm đồng, có lẽ thế.” Anh đặt hộp dụng cụ trên chiếc bàn mạ crôm xám xịt. “Em sẽ sống ở đây với bà nội em sao?”

Zoe gật đầu. “Bà bị chứng mất trí nhớ do mạch máu. Có lẽ sẽ sớm đến lúc bà cần đến khung tập đi hoặc một chiếc xe lăn.” Cô đến bên túi xách của cô, lục tìm một quyển sách mỏng, và mang nó đến cho anh. “Đây là những thứ cần thực hiện để tạo ra một ngôi nhà an toàn cho bà.”

Sau khi nhìn sơ qua quyển sách mỏng, Alex trao nó lại cho cô.

“Có lẽ anh nên giữ nó.” Zoe nói.

Alex lắc đầu. “Tôi biết tất cả về những chuẩn mực ADA*.” Với một cái liếc suy tính ném ra khu vực xung quanh, anh nói tiếp. “Nếu bà của em sẽ cần đến khung tập đi hoặc xe lăn, em nên lắp đặt sàn nhà Laminate*.”

*(*ADA codes : American with Disabilities Act codes. Đây là những chuẩn mực về những chi tiết xây dựng nhằm giúp đỡ người khuyết tật trong những hoạt động sinh sống thường nhật. Chuẩn mực này được ghi rất cụ thể trong đạo luật bảo vệ và chống phân biệt đối xử đối với người khuyết tật ban hành ở Mỹ năm 1990, được sửa đổi và bổ sung 2009. – Ct của Sẻ.)*

*(*Laminate : ván gỗ nhân tạo phủ nhựa trên bề mặt trông giống như gỗ thật – Ct của Sẻ)*

Zoe không vui khi anh chỉ nhìn sơ qua bảng danh sách. Dáng vẻ của anh thấp thoáng nét trịch thượng. “Em không thích Laminate. Em đề nghị gỗ tự nhiên.”

“Laminate rẻ hơn và bền hơn.”

“Em sẽ quan tâm đến điều đó. Nhưng em muốn những phòng ngủ được trải thảm.”

“Miễn là nó không quá dày. Việc cố đẩy xe lăn qua chúng chẳng khác việc cố đẩy xe qua

cát đầu.” Alex đứng lại chỗ trống của khu bếp hẹp và bật đèn lên. “Tôi không nghĩ đây là một bức tường kiên cố. Tôi sẽ dỡ bỏ nó đi và biến chỗ này thành một đảo bếp. Sẽ có gấp đôi những kệ tủ bếp và mặt quầy bếp cho em.”

“Anh có thể ư? Thật tuyệt vời khi có một gian bếp mở.”

Alex lấy một tập giấy ghi chú từ hộp dụng cụ và viết nguệch ngoạc vào tờ đầu tiên. Anh cầm một cây thước cuộn và đi vào trong bếp. “Em có biết em muốn mặt quầy bếp loại nào không?”

“Ồ, có chứ.” Zoe nói ngay lập tức. “Gỗ cứng.” Việc có một mặt quầy bếp bằng gỗ cứng đã luôn là mơ ước của cô, nhưng cô chưa bao giờ có cơ hội. Khi cô bắt đầu làm việc ở Artist’s Point, mặt quầy bằng đá sa khoáng đã được lắp đặt sẵn rồi.

Chiếc thước cuộn kêu sột soạt vài lần. “Nếu em nấu nướng nhiều, gỗ cứng sẽ cho thấy sự hao mòn nhanh chóng. Chúng cũng đắt nữa. Và chi phí bảo dưỡng cao.”

“Em biết rõ điều đó.” Zoe nói. “Em đã làm việc trong những khu bếp có mặt quầy bằng gỗ cứng.”

“Đá hàm mỏ thì thế nào?”

“Em đề nghị gỗ cứng.”

Alex nhô ra khỏi bếp với đôi môi hé mở như thể anh định tranh cãi. Tuy vậy, khi anh trông thấy biểu hiện phòng thủ của cô, anh ngậm miệng lại và tiếp tục viết ghi chú.

Zoe nhận thấy mình đang bắt đầu tích cực không ưa anh. Sự im lặng của anh đặc biệt làm mất tinh thần vì đã không tiết lộ bất kỳ manh mối nào về những gì ẩn phía sau chúng. Chẳng có gì khó hiểu về việc anh đã ly hôn... ý tưởng có ai đó sống thoải mái với người đàn ông này là điều bất khả.

Cẩn thận không nhìn anh, Zoe đi ra phía sau nhà, nơi một cặp cánh cửa kiểu Pháp mở ra một hàng hiên bé xíu với những thanh dầm đã mục nát. Đó là một khoảnh sân nho nhỏ xinh xắn, được rào quanh bởi một hàng chấn song hoa văn bằng sắt, với một rặng cây và hồ Mộng ở phía xa.

“Có thể đặt vào đây một cái cửa dành cho mèo không?” Zoe hỏi.

“Một cái gì cơ?” Giọng anh vang đến từ phía khác của căn phòng, gần lò nấu bằng củi.

“Một cái cửa cho mèo. Ở phía sau đây.”

“Lại còn có cả mèo nữa cơ đấy.” Cô nghe anh lầm bầm.

“Điều đó có nghĩa gì?” Zoe hỏi, đờ bưng.

“Không có gì.”

“Có gì sai với việc có một con mèo chứ?”

Alex kéo dài cuộn thước bằng kim loại dọc theo sàn nhà. “Tôi không quan tâm em có loại thú nuôi nào. Quên những gì tôi đã nói đi. Và, phải, tôi có thể lắp đặt một cái cửa cho mèo. Mặc

dù tôi không thể bảo đảm một con gấu trúc Mỹ hoặc một con chồn sẽ không vào trong nhà.”

“Tôi chấp nhận rủi ro.” Zoe nói ngắn gọn.

Im lặng.

Trong lúc Alex đo phòng chính và ghi chép. Zoe đến kiểm tra căn bếp hẹp. Như cô đoán, nó không có lò vi sóng, không máy rửa chén. Cô và Justine đã đồng ý với nhau từ trước rằng, phần ngân quỹ của họ sẽ bao gồm những thiết bị nhà bếp mới, vì căn bếp được nâng cấp sẽ làm tăng giá trị căn nhà. Zoe nghĩ, thật thuận tiện nếu microwave được xây chìm trong đảo bếp. Máy rửa chén sẽ ở cạnh bồn rửa, và tủ lạnh sẽ ở khu vực nơi cô có thể mở cửa mà không va nó vào tường.

Hắn là sẽ có thể tiết kiệm được tiền nếu sơn lại những tủ bếp và thêm vào đó những phụ tùng mới. Cô mở một cánh cửa tủ. Bên trong chúng phủ đầy bụi. Trông thấy một vật nằm trên kệ giữa, Zoe nhón chân để kéo nó xuống. Đó là một mô hình máy bay trực thăng kiểu cũ, lớp kim loại đã rỉ sét với một chỗ gồ lên bằng gỗ. Dù nó chẳng hữu dụng gì, ai đó hẳn đã muốn nó như một món đồ trang trí. Rầu rĩ, Zoe ngẫm nghĩ rằng, việc trở thành một người bán hàng trên eBay là điều hầu như không thể tránh được, với thứ này và tất cả những thứ cũ kỹ mà Emma đã lưu trữ.

Khi cô đặt chiếc máy bay trực thăng sang một bên, Zoe giật mình vì một vật thể có kích thước bằng lòng bàn tay buông mình xuống từ cạnh học tủ và đậu trên mặt quầy bếp.

Đó là một con nhện. Một con nhện *khổng lồ*.

Và nó bắt đầu nhảy lò cò và chạy thẳng đến cô với một tốc độ kinh dị, những chiếc chân có đốt của nó đầy lông lá.

Chương tám.

Nghe tiếng thét của Zoe, Alex phản ứng và vươn đến cô trong vài giây. Cô đã chạy trốn khỏi khu bếp hẹp, đôi mắt cô mở rộng trên gương mặt thất thần. “Gì thế?” Anh hỏi.

“N-nhện.” Cô nói với giọng khàn khàn.

“Nó ở đây này.” Bóng ma gọi ra từ căn bếp. “Đồ chết dẫm ấy vừa nhảy từ quầy bếp này đến quầy bếp khác.”

Lao vào khu bếp hẹp, Alex tóm lấy chiếc máy bay cũ và đập chết con nhện bằng một cú đánh dứt khoát.

Ngừng lại để nhìn gần hơn, Alex buông một tiếng huýt sáo trầm. Đó là một con nhện sói, một loại có khuynh hướng ẩn nấp suốt ngày và săn mồi vào ban đêm. Loại đặc biệt này lớn hơn

bất kỳ loại nhện nào anh từng thấy trong sở thú.

Một nét hài hước làm quẩn một góc miệng của anh khi anh nghĩ đến cách Sam sẽ phản ứng như thế nào trong tình huống này. Sam hẳn sẽ tìm cách bắt con nhện mà không làm tổn hại đến nó và mang nó ra bên ngoài một cách an toàn, suốt thời gian đó anh ấy sẽ diễn thuyết về việc phải tôn trọng tự nhiên. Quan điểm của Alex về tự nhiên là, bất kỳ lúc nào, nếu nó cả gan xông vào bên trong nhà, nó sẽ thấy bản thân đương đầu với một chai Raid* bự khủng.

*(*Raid : một thương hiệu thuốc diệt côn trùng của Mỹ. – Ct của Sẻ)*

Ánh mắt anh quét qua khu bếp, một tập hợp lưới nhện lẻ tẻ neo dính vào một góc trần nhà. Những con nhện thường giăng lưới gần nguồn thức ăn, điều đó có nghĩa là có một nguồn cung cấp côn trùng lớn đi cùng với sự ẩm ướt từ những chỗ rò rỉ trong tường.

“Alex.” Giọng khản đặc của bóng ma vang đến từ một phòng khác. “Có gì đó với Zoe.”

Cau mày, Alex rời khỏi bếp và tìm thấy Zoe ở giữa căn phòng chính, đôi tay quàng chặt quanh thân. Cô đang thở hổn hển thiếu không khí, như thể phổi cô đã đổ sụp. Anh đến bên cô với hai sải chân. “Gì thế?”

Cô dường như không nghe thấy anh. Đôi mắt cô mở rộng và thiếu tập trung. Toàn thân cô đang run rẩy.

“Nó có cắn em không?” Alex hỏi, xem xét mặt cô, cổ, cánh tay, mọi inch mà làn da cô lộ ra.

Zoe lắc đầu, thở khò khè khi cô cố nói. Alex thấy bản thân vươn tay ra cho cô và vội túm lấy bàn tay anh trở lại.

“Cơn choáng hoảng loạn.” Bóng ma nói. “Cậu có thể làm cô ấy bình tĩnh lại không?”

Alex tự động lắc đầu. Anh giỏi làm cho phụ nữ tức giận, nhưng việc xoa dịu họ không phải là sở trường của anh.

Bóng ma có vẻ cáu tiết. “Chỉ nói chuyện với cô ấy thôi mà. Vỗ nhẹ vào lưng cô ấy đi.”

Alex trao cho ông một cái liếc kinh sợ. Chẳng có cách thức khả dĩ nào có thể giải thích cho việc không sẵn lòng chạm vào cô của anh. Biết chắc rằng nó sẽ dẫn đến thảm họa. Nhưng Zoe đang run rẩy toàn thân, nhìn như thể cô sắp ngất và chẳng có lựa chọn nào khác. Anh vươn tay cho cô, đôi bàn tay anh khép chặt vòng quanh cánh tay cô. Cảm nhận làn da cô tỳ vào lòng bàn tay anh, làn da mịn màng gợi một chấn động nóng bỏng xuyên qua anh, thứ mà trong những tình huống sáng sủa, chẳng có gì khác hơn sự trụy lạc.

Anh đã ở cùng phụ nữ với mọi vị trí nhục dục có thể hình dung ra được, nhưng anh chưa bao giờ giữ một người trong đôi cánh tay chỉ với một ý định duy nhất là an ủi cô ấy.

“Zoe, nhìn anh nào.” Anh nói lặng lẽ.

Với sự nhẹ nhõm của anh, cô vâng lời. Cô đang thở hổn hển, hơi thở đầy đau đớn như thể cô không có đủ không khí, trong khi vấn đề là, cô đang lấy hơi quá nhiều.

“Anh muốn em hít sâu và thở ra thật chậm,” Alex nói. “Em có thể làm điều đó không?”

Zoe nhìn vào anh mà như không thấy anh, đôi mắt cô thất thần và mờ nước mắt. “N-ngực

em...”

Anh hiểu ngay lập tức. “Em không bị đột quy đâu. Em không sao. Chúng ta cần làm chậm nhịp thở của em lại.” Cô tiếp tục nhìn anh chăm chăm, những giọt lệ rỉ ra từ khóe mắt cô, trộn lẫn với đám bụi mờ hôi lóng lánh như ngọc trai trên má cô. Cảnh tượng đó đã gây ra một cơn xoắn vặn đầy đau đớn sâu trong ngực anh. “Em an toàn rồi.” Anh nghe bản thân đang nói. “Anh sẽ không để bất kỳ điều gì xảy ra với em đâu. Thả lỏng đi nào...” Bàn tay anh chạm vào một bên mặt cô. Gò má cô mát lạnh và mịn như nhung, giống như cánh hoa lan trắng. Thận trọng, anh chạm vào mũi cô, nhấn một bên lỗ mũi khép lại, giữ nó yên như thế. “Ngậm chặt miệng lại, chỉ thở qua một bên mũi thôi.”

Với việc lấy không khí vào bị giới hạn, hơi thở của Zoe bắt đầu điều hòa. Nhưng cũng chẳng dễ dàng gì. Cô hỗn hển và nắc cụt, tiếp tục chiến đấu để thở như thể cô đang cố thổi si rô bắp qua một ống hút. Tất cả những gì Alex có thể làm là giữ cô một cách kiên nhẫn và để cho cơ thể cô tự tiến hành việc đó. “Cô gái ngoan,” Anh thì thầm, khi anh cảm thấy cô bắt đầu dịu đi. “Cứ làm y như thế nhé.” Vài hơi thở thất lại nhiều hơn. Với sự nhẹ nhõm của anh, cô ngừng vùng vẫy. Anh để tay anh nâng niu gương mặt cô, trong lúc ngón tay cái chùi ngón lệ trên má cô. “Lấy những hơi thở dài sâu trong lồng ngực nào.”

Có vẻ kiệt sức, Zoe ngả đầu vào vai anh, những lọn tóc xoắn màu vàng sáng chạm vào hàm anh. Alex lặng người đi. “Xin lỗi.” Anh nghe cô thì thầm giữa những tiếng thở vụn vờ “Xin lỗi.”

Không đáng xin lỗi bằng anh. Bởi vì cảm giác về cô đã gợi một cơn choáng khoái cảm xuyên qua anh, chân thực và thiêu đốt đến nỗi gần như đau đớn. Anh đã biết, bằng cách nào đó nó sẽ trở thành như thế này. Anh thấy bản thân kéo cô lại gần hơn, cho đến khi thân thể cô đúc khuôn với của anh, như thể xương cô đã hóa lỏng. Một vài cơn run còn lại chạy xuyên qua lưng cô, và anh đuổi theo chúng chậm rãi với bàn tay anh. Anh cảm thấy giác quan của anh mở ra để đưa cô vào bên trong, vẻ mong manh của cô gợi cảm đến không thể tin được. Cô có mùi như hương hoa bị vùi dập, một hương thơm tinh khiết và thuần chất, và anh khao khát muốn mở áo của cô ra và hít thở chúng trực tiếp từ làn da cô. Anh muốn nhấn môi anh tỳ vào nhịp mạch hoang dã trên cổ cô và nếm nó bằng lưỡi anh.

Nỗi khao khát xổ tung và lan tỏa xuyên suốt sự yên lặng. Thôi thúc muốn được chạm vào cô một cách mật thiết, trượt bàn tay anh vào trong tóc cô và vào bên trong lớp quần áo của cô, gần như khiến anh phát điên. Nhưng đã là đủ khi chỉ đứng ở đây với cô, lạc hướng trong nỗi khao khát đang phun trào bên trong anh.

Qua mí mắt nặng nề, anh thấy một chuyển động ở gần đó. Là bóng ma, chỉ cách vài yard, đang sầm soi anh với đôi mày nhướng cao.

Anh bắn cho ông ta một cái nhìn có thể thiêu cháy được.

“Tôi cho rằng, tôi nên đi kiểm tra những căn phòng khác.” Bóng ma nói một cách lịch sự, và biến mất.

Zoe bám chặt vào Alex, người vừa trở thành thứ vững chắc nhất trên thế giới, trung tâm yên tĩnh của vòng quay ngựa gỗ. Cảm nhận mơ hồ về nhận thức đáng xấu hổ rằng, sau điều này, cô sẽ không bao giờ có thể đối mặt với anh lần nữa được. Cô đã hành động như một kẻ ngốc. Anh sẽ chẳng làm gì khác hơn ngoài việc xem thường cô. Ngoại trừ... anh đã rất ân cần, rất quan tâm. Bàn tay anh di chuyển trên lưng cô thành những vòng tròn chậm rãi. Đã rất lâu kể từ khi một người đàn ông ôm cô – Cô đã quên chúng có cảm giác tuyệt như thế nào. Điều ngạc nhiên là, Alex Nolan lại có khả năng nhạy cảm nhẹ nhàng, kèm chế đến thế. Cô có thể mong đợi bất kỳ điều gì từ anh, trừ điều này.

“Tốt hơn chứ?” Anh hỏi sau một lúc.

Cô gật đầu vào vai anh. “Em... em đã luôn ghét nhện. Chúng giống... miếng nùi xộp chết chóc rậm lông trên tám cái chân.”

“Thường thì chúng chỉ cắn người để tự vệ.”

“Em không quan tâm. Em vẫn thấy sợ chúng.”

Sự thích thú xào xạc trong ngực anh. “Phần lớn người ta cũng thấy thế.”

Zoe nhắc đầu lên để nhìn anh với đôi mắt mở rộng. “Bao gồm cả anh ư?”

“Không.” Anh vuốt ve cạnh hàm cô bằng lưng ngón tay. Gương mặt anh khắc khổ, nhưng ánh mắt anh ấm áp. “Trong phạm vi công việc của anh, anh đã nhìn thấy đủ để trở nên quen thuộc với chúng.”

“Em sẽ không thể như thế đâu.” Zoe nói mãnh liệt. Nhớ đến con nhện trong bếp, cô cảm thấy nhịp mạch của cô tăng vọt. “Đó là một con khổng lồ. Và cái cách nó rời khỏi học tử rồi bắt đầu nhảy thẳng đến em...”

“Nó chết rồi.” Alex cắt ngang, bàn tay trở lại lưng cô, tiếp tục vuốt ve xoa dịu. “Thư giãn đi, hoặc em sẽ lại bắt đầu chứng tỏ gấp đấy.”

“Nó là con góa phụ đen à?”

“Không, chỉ là một con nhện sói thôi.”

Cô rùng mình.

“Nó không gây chết người.” Anh nói.

“Chúng phải có nhiều hơn. Ngôi nhà chắc đã tràn ngập chúng rồi.”

“Anh sẽ quan tâm đến điều đó.” Giọng anh nghe có vẻ hết sức quả quyết và rõ ràng rằng cô không thể làm gì khác ngoại trừ tin tưởng anh. Gương mặt anh gần gũi đến mức cô có thể thấy hàm râu mới nhú đổ bóng trên đó. “Cách duy nhất để những con nhện có thể vào được bên trong nhà,” Alex tiếp tục, “là chui xuyên qua những khe nứt và những chỗ chưa được niêm kín. Vì thế, anh sẽ lắp đặt thiết bị tầm soát cửa và màng lưới, trám trét tất cả các cửa sổ và cửa đi, và đặt lưới cho mọi lỗ thông hơi. Tin anh đi, đây sẽ là một ngôi nhà chống côn trùng tốt nhất trên đảo.”

“Cảm ơn anh.”

Một lúc sau, Zoe chợt nhận ra rằng cô vẫn còn đang gắn chặt vào anh y như con hầu trên cọc bến cảng. Và trái tim cô vẫn còn trong tình trạng làm việc quá sức. Với sự gần gũi mà họ đang có, thật không thể không nhận ra anh đang trở nên kích động. Sự thúc bách của cơ thể anh cứng cáp và hưng phấn. Cô dường như không thể di chuyển, chỉ tựa vào anh trong sự tê liệt khoan khoái đến khô miệng.

Alex nói lỏng cô xa khỏi anh, và ngoảnh đi với một âm thanh không thể diễn tả.

Zoe vẫn cảm thấy dấu ấn đầy sức sống của thân thể anh ở mọi nơi chúng chạm vào. Một cảm giác rộn ràng nấn ná ngay bên dưới làn da cô.

Tuyệt vọng trong nỗ lực nghĩ ra một cách để phá vỡ sự yên lặng, cô quăng trí óc cô trở lại với những gì anh đã nói về phòng chống những thứ gây hại. Cô buột miệng, “Em sẽ phải từ bỏ cánh cửa dành cho mèo sao?”

Một âm thanh lạo xạo vang lên, như thể anh đang làm sạch cổ họng, và cô nhận ra rằng anh đang đấu tranh để giữ lại tiếng cười. Anh ném một cái liếc nhanh qua vai, mắt anh sáng rực với sự thích thú. “Phải.” Anh nói.

Sau khi Zoe rời khỏi cánh tay anh, Alex trở nên tháo vát trở lại. Trong lúc Zoe thận trọng kiểm tra phần còn lại của ngôi nhà nhỏ, anh tiếp tục công việc đo đạc sơ đồ mô phỏng sàn nhà. Anh cố tập trung vào bất kỳ thứ gì khác ngoài Zoe.

Anh muốn đưa cô đến nơi nào đó, một căn phòng yên tĩnh tối tăm, và cởi hết quần áo của cô, làm tình với cô theo đủ mọi góc độ. Nhưng cô sở hữu một lòng tự trọng mong manh đến mức, vì lý do nào đó, anh không muốn hủy hoại nó. Anh thích cách cô đương đầu với anh khi cô tranh cãi về mặt quầy bếp bằng gỗ cứng. Anh thích nụ cười nhẹ do dự bên dưới vẻ bên lên của cô. Anh thích quá nhiều thứ về cô, và có Chúa biết, sẽ chẳng có gì tốt đẹp về điều đó hết. Vì vậy, anh sẽ thực hiện cho cả hai một thiện ý và tránh xa khỏi cô.

Trong lúc Alex tách những mảnh giấy ghi chú và dính chúng thành một hàng vào chiếc bàn mạ crôm cũ kỹ, Zoe đi đến cửa hông mở ra chỗ đậu xe. “Alex,” Cô nói trong lúc nhìn xuyên qua khung cửa sổ kẻ sọc dơ bẩn. “Có gì khó khăn khi biến chỗ đậu xe thành một garage không?”

“Không. Về mặt kết cấu, nó đã được xây tương tự như một garage. Anh chỉ phải thêm vách, làm cách âm và một cánh cửa.”

“Vậy, anh sẽ thêm chúng vào báo giá chứ?”

“Chắc chắn.”

Ánh mắt họ quện lấy nhau, và một cảm xúc tích điện nổ lổp bắp giữa họ. Với sự nỗ lực, Alex cố tập trung vào tập giấy ghi chú. “Bây giờ em có thể đi.” Anh nói, “Anh sẽ ở lại đây một lúc nữa, làm một vài đo đạc và chụp mấy bức hình. Anh sẽ khóa cửa khi anh rời đi và sẽ làm một chiếc chìa mới cho em.”

“Cám ơn.” Cô lưỡng lự. “Anh có cần em ở lại và giúp đỡ điều gì không?”

Alex lắc đầu. “Em sẽ chỉ cản đường thôi.”

Bóng ma tiến lại bàn. “Tất cả sự mê hoặc đó,” Bóng ma nói với Alex trong một giọng điệu kinh ngạc. “là tự nhiên, hay do cậu đã tác động lên chúng vậy?”

Zoe đến bên bàn và đợi cho đến khi Alex nhìn cô. “Em muốn... ờ... cám ơn anh.” Cô nói, gương mặt đỏ hồng.

“Không có chi.” Alex thì thầm.

“Anh đã rất tử tế.” Cô dai dẳng. “Có lẽ để đáp lại ân huệ... Em có thể làm bữa tối cho anh vào dịp nào đó.”

“Không cần đâu.”

Bóng ma có vẻ chán ghét. “Có gì sai với việc để cô ấy làm bữa tối cho cậu nào?”

“Không có vấn đề gì đâu,” Zoe cố nài. “Và, em... không phải một đầu bếp tồi. Anh nên thử xem.”

“Cậu nên thử” Bóng ma lập lại mạnh mẽ.

Alex phớt lờ ông và nhìn Zoe. “Lịch làm việc của anh khá chặt chẽ.”

Bóng ma nói với Zoe, mặc dù cô không thể nghe thấy ông. “Cậu ấy muốn nói, cậu ấy thích ngồi một mình ở nơi nào đó và nốc rượu như một chú lạc đà đang chết khát hơn.”

Ánh mắt Zoe hạ xuống đáp lại sự khước từ của Alex.

“Trong vài ngày nữa,” Alex nói, “Anh sẽ mang đến nhà trọ vài bản vẽ. Chúng ta sẽ xem qua chúng và thay đổi nếu cần. Sau đó anh sẽ làm báo giá.”

“Hãy đến bất kỳ ngày nào sau bữa điểm tâm. Chúng kết thúc lúc mười giờ vào ngày thường, và mười một giờ ba mươi vào ngày cuối tuần. Hoặc... đến sớm một chút và dùng bữa điểm tâm luôn nhé.” Zoe chạm vào mặt bàn mạ crôm với một đầu ngón tay gọn gàng thanh nhã. Đôi tay cô nhỏ nhắn nhưng mạnh mẽ, móng tay sơn màu sáng. “Em thích bộ bàn ăn này. Em ước chi có cách để phục hồi nó.”

“Nó có thể phục hồi lại.” Alex nói, “Tất cả những gì cần làm là chà tỉ mỉ bằng bụi nhùi thép và vài lớp sơn phủ crôm.”

Zoe nhìn chiếc bàn trầm tư. “Em nghĩ nó không đáng bỏ công với những rắc rối, một chiếc ghế trong bộ đã mất.”

“Chiếc ghế thứ tư nằm trong một góc chỗ để xe,” Alex nói, “Em không thể thấy nó bởi vì xe của anh đã đậu ở đó.”

Zoe rạng rỡ với thông tin đó. “Ôi tốt quá. Nó đã đủ bộ để đáng tiết kiệm. Mặt khác, em nghĩ chúng ta sẽ phải 69*.”

Alex ngậy người nhìn cô.

Cô nhìn trả lại anh với đôi mắt xanh ngậy thơ.

“Em muốn nói 86* à,” Alex nói, giọng anh đều đều một cách cẩn trọng.

*(*Chỗ này sẽ không biết dịch thế nào. Tác giả chơi chữ. Zoe muốn nói eighty-six - 86, tiếng lóng thể verb có nghĩa là tổng khứ, vứt bỏ nhưng nói nhầm thành sixty-nine - 69, một tiếng lóng khác ám chỉ một tư thế làm tình. Bó tay toàn tập, không thể nghĩ ra được thứ gì tương đương có thể lồng vào hết - help me!)*

“Phải, những gì em...” Zoe ngưng lại đột ngột khi cô nhận ra lỗi lầm cô đã phạm. Một làn sóng màu đỏ thắm bùng lên trên gương mặt cô. “Em phải đi.” Cô lí nhí, túm lấy chiếc túi xách và chạy vụt ra khỏi nhà.

Cánh cửa đóng lại với một tiếng sầm mạnh.

Bóng ma đang cười dữ dội đến mức tắt cả tiếng.

Alex chống hai tay trên bàn và gục đầu xuống. Anh đã bị kích động đến mức không thể đứng thẳng được. “Tôi không thể làm được điều này.” Anh xoay sở để nói.

“Anh nên hẹn hò với cô ấy.” Cuối cùng bóng ma nói, khi ông đã có thể nói lại được.

Alex lắc đầu.

“Tại sao không?”

“Có vô số cách tôi có thể làm tổn thương một phụ nữ như thế...” Alex ngừng lại với một nụ cười nản chí. “Quý thật. Tôi không thể ngờ được nó lại phần khích đến thế.”

Sau khi Zoe kể cho người em họ nghe về mọi thứ đã xảy ra tại ngôi nhà bên hồ, Justine không chỉ thích thú đơn thuần, cô ấy cười cho đến khi gần như ngã khỏi ghế.

“Ôi, Chúa ơi.” Justine hỗn hển, chớp lấy một mảnh khăn giấy để thấm nước mắt. Biểu hiện phần nộ của Zoe dường như chỉ làm tệ hơn. “Tớ xin lỗi, cưng à. Tớ đang cười cùng với cậu, không phải là cười cậu đâu.”

“Nếu như cậu đang cười cùng với tớ,” Zoe nói. “vậy thì tớ cũng phải đang cười chứ. Và tớ không. Bởi vì tất cả những gì tớ có thể nghĩ đến là tự đâm mình bằng thứ đầu tiên tớ có thể chụp được từ ngăn dụng cụ gần nhất.”

“Thậm chí đừng thử nhé.” Justine nói, vẫn còn khụt khịt. “Với may mắn cậu có được hôm nay, nó sẽ hóa thành món dưa hấu bi mất thôi.”

Zoe gục trán xuống mặt bàn bếp. “Anh ấy sẽ nghĩ tớ là kẻ ngốc vĩ đại nhất trên thế giới. Và tớ thì mong muốn đến tệ hại rằng anh ấy thích tớ.”

“Tớ chắc chắn là anh ấy thích cậu.”

“Không.” Zoe nói một cách thê lương. “Anh ấy không có.”

“Vậy thì hẳn là có gì đó không ổn với anh ấy rồi, vì mọi người khác trên thế giới sẽ làm thế.” Justine ngừng lại. “Tại sao cậu muốn anh ấy thích cậu?”

Zoe nhắc đầu lên và chống tay vào cằm. “Có sao không nếu tớ nói vì anh ấy hết sức đẹp trai?”

“Chúa ơi, điều đó nông cạn đến không thể tin được. Tớ hết sức thất vọng với cậu đấy. Kể thêm cho tớ đi nào.”

Zoe mỉm cười, “Không hẳn là về vẻ ngoài của anh ấy. Mặc dù anh ấy... làm lóa mắt.”

“Không kể việc là thợ mộc nhé.” Justine nói. “Ý tớ là tất cả những thợ mộc đều rất quyến rũ, ngay cả kẻ xấu nhất. Nhưng một thợ mộc đẹp trai... Ồ, khá khó khăn để kháng cự nhỉ.”

“Thoạt đầu tớ không hề bị cám dỗ chút nào, nhưng rồi anh ấy đã giết con nhện. Một điểm to đùng cho thiện ý của anh ấy.”

“Chắc chắn rồi. Tớ yêu đàn ông giết những con bọ.”

“Và khi tớ mất hết hồn vía và không thể thở nổi, anh ấy đã hết sức... tử tế.” Zoe thở dài và then thùng nhớ lại. “Anh ấy đã ôm tớ, và vỗ về tớ bằng một giọng... cậu biết đấy, trầm và khàn khàn...”

“Tất cả những người nhà Nolan đều nghe có vẻ như thế hết,” Justine nói một cách trầm ngâm. “Giống như họ bị chứng viêm phế quản nhẹ vậy. Hoàn toàn lồi cuốn.”

Một lọn tóc rơi xuống trước mắt Zoe, và cô thổi nó đi. “Lần cuối cùng một người đàn ông tập trung vào cậu là khi nào thế,” Cô hỏi đầy suy tư. “như thế cậu là thứ duy nhất trên thế giới ấy? Như thế anh ấy quan tâm đến từng nhịp tim của cậu. Như thế anh ấy đang cố để hấp thu mọi cảm xúc của cậu.”

“Chưa bao giờ.” Justine thú nhận.

“Đó là cách điều đó đã được cảm nhận,” Zoe tiếp tục. “Và tớ không thể ngừng suy nghĩ về những thứ giống như thế, với một người đàn ông như thế. Bởi vì trong quá khứ, bất cứ khi nào một người đàn ông nói với tớ rằng họ muốn tớ, tớ luôn biết điều họ thực sự muốn là thêm một vết khía thẳng lợi khắc trên cột giường. Và với Chris, mặc dù anh ấy rất ngọt ngào và chu đáo, khi chúng tớ... cùng nhau, trong cách đó... điều đó chưa bao giờ...”

“Mãnh liệt?”

Zoe gật đầu. “Nhưng có điều gì đó về Alex khiến tớ nghĩ...” Giọng cô lịm tắt dần khi cô suy nghĩ sâu xa hơn về những gì cô định nói.

Đôi mắt hung nâu của Justine sầm lại với sự quan tâm. “Zo. Cậu biết là tớ yêu chuộng sự vui vẻ. Và tớ đã nói với cậu trong nhiều tháng rằng cậu cần hẹn hò với người nào đó. Nhưng Alex không phải là anh chàng để bắt đầu.”

“Chính xác thì việc chúng ta biết anh ấy say sưa là một vấn đề sao?”

“Thậm chí nếu cậu phải hỏi điều đó thì đó là một vấn đề. Và khi cậu dính líu vào một người như thế, cậu đang mắc vào một tình yêu tay ba – cậu, anh ấy, và rượu. Cậu không cần kiểu vấn đề của anh ấy, đặc biệt vào lúc này, khi cậu đang có trách nhiệm chăm sóc Emma. Tớ không đang cố nói cậu phải làm gì, nhưng... đừng bận tâm, tớ có nói đấy. Tớ đang nói cậu phải mạnh mẽ lên, đừng dính líu với Alex. Có quá nhiều gã trai tử tế, bình thường ở ngoài kia, tất cả sẽ thích mê việc được ở bên cậu.”

“Ở ngoài kia ư?” Zoe hỏi lạnh nhạt. “Sao tớ chưa bao giờ gặp bất kỳ ai trong số họ nhỉ?”

“Họ bị cậu dọa dẫm đó chứ.”

“Ôi, làm ơn đi. Cậu đã thấy tớ trong những ngày tồi tệ nhất của tớ, và khi tớ tăng bảy cân trong dịp lễ Tạ ơn, rồi sau đó, khi tớ mất chúng trong suốt những ngày đáng chán nhất của bệnh cúm... Chẳng có lý do gì để một gã đàn ông bị dọa dẫm bởi tớ hết.”

“Zoe, ngay cả trong những ngày tệ hại nhất của cậu, cậu vẫn là loại phụ nữ mà phần lớn đàn ông mơ tưởng đến việc có tình dục điên cuồng hoang dại cùng.”

“Tớ không muốn tình dục điên cuồng,” Zoe phản kháng, “Tớ chỉ muốn...” Không thể tìm ra từ ngữ thích hợp, cô lắc đầu trầm não, và đập mạnh ra sau lọn tóc buông lơi. “Tớ muốn các

đáp án,” Cô thú nhận. “không phải có thêm rắc rối. Và với Alex, chẳng có gì ngoài rắc rối.”

“Phải. Vậy để tớ dàn xếp cho cậu nhé. Tớ biết cả tấn các anh chàng đấy.”

Zoe ghét các cuộc hẹn hò không có lối thoát gần nhiều bằng những con nhện. Cô cười và lắc đầu, cố quên đi cảm giác an toàn mà cô đã tìm thấy trong vòng tay của Alex Nolan. Đó là một thói quen xấu của cô... tìm thấy sự an toàn ở nơi không có bất kỳ sự an toàn nào.

Chương chín.

Căn gác xép của ngôi nhà Rainshadow chất đầy những chiếc hộp, một chiếc rương bằng gỗ với những dòng chữ in trên đó đã mòn vẹt, vài món đồ nội thất hư hỏng mốc meo, và những món đồ tạp nham qua nhiều thập kỷ bị vứt bỏ từ các người chủ nhà trước đó. Alex ngẫm nghĩ, thật tốt khi anh không sợ các loại côn trùng và loài gặm nhấm, vì khá nhiều thứ nhảy ra khỏi tổ của chúng trong đồng đồng nát đó.

“Tôi nghĩ cậu nên bắt đầu ở chỗ này.” Bóng ma nói từ một góc xa.

“Tôi không trèo qua cả núi những thứ kinh khủng đó đâu.” Alex nói, kéo ra một túi đựng rác công nghiệp.

“Nhưng thứ mà tôi muốn thấy nằm ở phía sau này.”

“Tôi sẽ làm theo cách của tôi đến chỗ cuối cùng đó.”

“Nhưng nếu cậu...”

“Đừng thúc đẩy.” Alex nói. “Tôi không nhận lệnh từ ma quỷ đâu nhé.” Anh cầm điện thoại vào chiếc loa di động cạnh bên cửa. Trình duyệt chơi những bài hát từ một tiện ích internet vô tuyến, trên nền tảng những bộ sưu tập đã nhập vào trước đó. Vì bóng ma không ngừng phàn nàn, Alex cho thêm vào một số nhạc của nhóm Big Band (*một ban nhạc Jazz - Ct của Sẻ*) vào playlist. Và anh âm thầm nhận ra mình đang bắt đầu thích vài giai điệu được chơi bởi Artie Shaw* và Glenn Miller*, mặc dù không gì có thể thuyết phục được anh thừa nhận điều đó.

- **(Alton Glenn Miller** : nhạc sĩ, nhà soạn nhạc, nhạc trưởng sáng lập của ban nhạc Jazz, Big Band, nổi tiếng của Mỹ vào những năm 30s-40s. Ông bị mất tích trong chuyến lưu diễn tại Pháp cho quân đội Mỹ trong thế chiến II. Các records được biết đến nhiều nhất bao gồm : *In the Mood*, *Moonlight Serenade*, *Pennsylvania 5-6000*, *Chattanooga choo choo*, *A strings of pearl*, *At last*, *Kalamazoo*, *American Patrol*, *Tuxedo Function*, và *Little Jug Brown*.
- **Arthur Jacob Arshawsky hay Artie Shaw** là clarinetist của ban nhạc Big Band và cũng là tay clarinet nổi tiếng nhất thời đó. Ông cũng là nhà soạn nhạc, nhạc trưởng và còn là nhà văn. Đĩa đơn Cole Porter và ***Begin the Beguin**** của ông được coi là những đĩa thành công của thời đại.
- **Sheryl Suzanne Crow** : là một ca sĩ, nhạc sĩ, nhà sản xuất đĩa nhạc, diễn viên, chính khách của Mỹ, cô có thể biểu diễn bằng tất cả các loại nhạc cụ, nhạc của cô kết hợp giữa rock, folk, hip-hop, country và pop. Cô đã bán hơn 35 triệu Album, giành 9 giải Grammy) - Ct của Sẻ.

Giọng hát mượt mà, nhẹ như sương khói của Sheryl Crow* lấp đầy không gian trong một nhịp điệu chậm của nhạc phẩm “Begin the Beguin”*. Bóng ma đi vờ vẩn đến bên cặp loa. “Tôi biết bài này.” Ông nói trong sự vui thích, và bắt đầu ngâm nga theo.

Alex mở một thùng carton đã bị rách và tìm thấy một gói những cuộn băng VHS loại B* xưa cũ. Anh đẩy chiếc thùng sang một bên và kéo ra một bức tượng chim cú bằng thạch cao đã nhạt màu. “Người ta có được những thứ này từ đâu vậy nhỉ?” Anh hỏi to, “Câu hỏi tốt hơn có lẽ là *tại sao?*”

· *(VHS type B: Video Home System là loại băng từ thịnh hành trong những năm trước, type B có bản rộng 1" và có chất lượng tốt hơn type C có cùng kích thước. Ngày nay, ngoài những trung tâm lưu trữ, hầu như không còn ai sử dụng loại băng VHS này nữa, khi những thiết bị quang học đã thay thế như CD,VCD,DVD... - Ct của Sẻ)*

Bóng ma lắng nghe chăm chú bài hát. “...thường khiêu vũ với bài này...” Bóng ma nói với vẻ xa vắng. “Tôi nhớ một người phụ nữ trong vòng tay tôi. Cô ấy có mái tóc vàng.”

“Ông có thấy gương mặt của bà ấy không?” Alex hỏi, tò mò.

Bóng ma lắc đầu trong nỗi thất vọng. “Những ký ức giống như hình ảnh bị che dấu sau một bức màn. Tất cả những gì tôi có thể thấy là những chiếc bóng.”

“Ông có bao giờ gặp ai khác... giống như ông chưa?”

“Ý cậu là bọn ma quỷ khác ấy hả? Không.” Bóng ma mỉm cười không một chút hài hước khi ông trông thấy vẻ mặt của Alex. “Đừng ngại hỏi về kiếp sau. Tôi chẳng biết chút gì về nó hết.”

“Ông sẽ nói với tôi nếu như ông biết sao?”

Bóng ma nhìn thẳng vào anh. “Phải, tôi sẽ nói.”

Alex khom người trở lại với công việc của anh. Anh bỏ xuống đất một túi đầy chai lọ và kính vỡ. Cẩn thận, anh đặt nó bên cạnh chiếc thùng đầy những cuộn băng cũ. Bóng ma hát nhỏ một vài lời bài hát.

“Tôi thắc mắc không biết ông đã làm gì để phải kết thúc như thế này.” Alex nói.

Bóng ma có vẻ cảnh giác. “Cậu cho rằng đó là một sự trừng phạt à?”

“Chắc như quỷ rằng không phải là một phần thưởng rồi.”

Bóng ma thoáng cười, rồi nghiêm túc lại, “Có lẽ là về thứ gì đó tôi đã không làm chẳng.” Ông nói sau một thoáng. “Có lẽ tôi đã bỏ lại một ai đó, hoặc đã bỏ lỡ vài cơ hội mà tôi nên nhận.”

“Vậy tại sao ông lại mắc kẹt ở đây với tôi? Lời đáp là gì nào?”

“Có lẽ tôi có nhiệm vụ canh giữ cậu tránh khỏi những sai lầm tương tự như tôi đã phạm.” Bóng ma khẽ nghiêng đầu, nghiên cứu anh.

“Nếu tôi muốn lãng phí cuộc đời tôi, đó là việc của tôi. Và chẳng có thứ quái nào về điều đó mà ông có thể chõ mũi vào được hết, ông bạn.”

“Chỉ là ký chủ của tôi thôi.” Lời đáp chua cay cất lên.

Alex kéo ra một chiếc hộp đựng đầy những bìa hồ sơ.

“Cái gì ở trong đó vậy?” Bóng ma hỏi.

“Không có gì.” Alex lật qua những đồng giấy tờ phủ bụi. “Trông có vẻ như những ghi chép của vài lớp học đại học từ những năm bảy mươi.” Anh quăng chúng vào trong túi rác.

Bóng ma đi trở lại cặp loa và hát theo bìa nhạc phẩm “Night and Day*” do nhóm U2 thực hiện.

- *(Night and Day là một bản nhạc nổi tiếng của Cole Porter-nhạc sĩ và nhà soạn nhạc người Mỹ - viết vào năm 1932 được liệt vào danh sách Great American songbook và được rất nhiều nhóm nhạc biểu diễn như Fred Astaire, Bill Evans , Art Tatum , Billie Holiday , Frank Sinatra , Dionne Warwick , Ella Fitzgerald, Shirley Bassey , Ringo Starr , Sondre Lerche , Doris Day, Deanna Durbin , Jamie Cullum , Etta James , và U2 . – Ct của Sẻ)*

Nhiều giờ trôi qua, Alex đã di chuyển những chiếc hộp và làm đầy túi rác. Không tìm ra thứ gì giá trị, ngoại trừ vài cuộn giấy dán tường với những họa tiết dữ dội từ những dải màu nâu với những vòng lá xanh hình quả tim của cây lime và một máy đánh chữ cổ xưa hiệu L.C Smith & Corona được bọc trong lớp vải tuyết.

“Nó có thể là thứ đáng giá đấy.” Bóng ma nhận xét, nhìn qua vai của Alex.

“Có lẽ năm mươi đồng chẳng.” Alex nói, bực bội vì sự gần gũi của bóng ma. “Này... cho riêng tư một chút coi.”

Bóng ma lùi ra xa vài inch, nhưng tiếp tục nhìn chăm chăm vào chiếc máy đánh chữ. “Nhìn vào bên trong lớp vải bọc đi.” Ông nói. “Có gì ở trong đó không?”

Alex nhấc chiếc máy lên và nhìn vào bên dưới gầm máy. “Không có gì hết.” Anh uốn cong bờ vai nhúc nhối và đứng lên để làm dịu cặp đùi bị vộp bẻ. “Tôi sẽ gọi nó là một thắng lợi.”

“Bây giờ sao?”

“Phải, bây giờ. Tôi phải làm những bản thiết kế cho Zoe. Và tôi phải tìm một chỗ để sống trước khi Darcy tổng tôi ra khỏi nhà bằng vũ lực.”

Bóng ma nhìn một cách ủ ê vào những chiếc thùng mà họ vẫn chưa chạm đến. “Nhưng còn quá nhiều thứ để xem xét.”

“Chúng ta sẽ trở lại vào ngày mai.”

Cơn giận của bóng ma gần như có thể sờ thấy được, điền đầy không gian như một đám mây ong bắp cày hung dữ. “Thêm vài phút nữa đi.” Ông nói một cách bướng bỉnh.

“Không. Tôi vừa trải qua phần tốt nhất trong ngày để phân loại đồng rác này vì lợi ích của ông. Tôi còn có những thứ khác phải làm nữa. Là công việc đấy. Không giống như ông, tôi không thể sống bằng không khí được.”

Bóng ma đáp lại bằng một cái nhìn đe dọa.

Trong im lặng, Alex thu xếp những thứ hỗn loạn, tách điện thoại của anh khỏi loa, nhặt chiếc túi nhựa khổng lồ lên, và bắt đầu lôi nó ra khỏi căn gác mái. Giữa những tiếng rầm rầm, loảng xoảng, sột xoạt của mớ rác, anh nghe thấy bóng ma bắt đầu hát bài hát mà ông biết rằng Alex ghét hơn tất cả mọi thứ trên đời.

Down Hawaii way, where I chanced to stray, on an evening I heard a Hula maiden play...

Yaaka hula hickey dula, Yaaka hula hickey doou...(Xuống đường phố ở Hawaii, nơi tôi có cơ hội lạc lối, và một đêm, tôi nghe cô nàng Hula hát... Yaaka hula hickey dula, Yaaka hula hickey doou...)

“Ngưng ngay cái thứ khốn kiếp đó đi.” Alex nói. “Tôi muốn thế.” Nhưng khi anh xuống đến sàn tầng hai, giai điệu khó chịu ấy vẫn tiếp tục.

... Oh, I don't care if you've loved the ladies far and near... You'd forget about them all if you could hear... Yaaka hula hickey dula, Yaaka hula hickey doo...! (Ồ, em không quan tâm liệu anh có yêu những phụ nữ ở khắp nơi không... Anh sẽ quên tất cả bọn họ nếu anh nghe được... Yaaka hula hickey dula, Yaaka hula hickey doo...!)

Chương mười.

Khi Zoe xếp phần còn lại của những chiếc đĩa ăn điểm tâm vào máy rửa chén, cô nghe một tiếng sột soạt từ cửa sau bếp. Cô đến để mở cửa, và Byron đi vào với một tiếng meo ai oán, chiếc đuôi giương cao như một quý ông đang giơ nón. Nó ngồi xuống và nhìn cô với đôi mắt mong chờ.

Zoe cười tươi và vươn tay ve vuốt bộ lông trắng mượt mà. “Tao biết mày đang theo đuổi điều gì rồi.”

Cô đến bên bếp và múc vài muỗng trứng bác từ chảo vào đĩa của Byron. Chú mèo chạy đến ăn một cách cảnh vệ, tai và đuôi chàng ta ve vẩy thích thú.

Justine đi vào bếp. “Có người đến thăm cậu đấy. Tớ không biết nói với anh ta thế nào.”

“Alex à?” Thần kinh của Zoe nảy lên vui thích. “Làm ơn đưa anh ấy đến đây đi.”

“Không phải anh ấy đâu. Đó là chồng cũ của cậu.”

Zoe chớp mắt. Cô đã không gặp hoặc nói chuyện với Chris hơn một năm nay rồi, tiếp xúc của họ giới hạn trong vài bức e-mail băng quơ. Trong chừng mực Zoe biết, chẳng có lý do nào để anh ấy đến đây hết.

“Anh ấy đi một mình hay đi cùng cộng sự thế?”

“Một mình.” Justine đáp.

“Anh ấy có nói tại sao anh ấy đến đây không?” Zoe hỏi.

Justine lắc đầu. “Muốn tớ tổng cổ anh ấy đi không?”

Zoe gần như bị cám dỗ với ý tưởng nói ‘có’. Không phải cô và Chris chia tay trong một kết thúc cay đắng. Thật ra, cuộc ly hôn của họ là một tiến trình chẳng hề xúc động và hoàn toàn thiếu sinh khí. Là vợ anh, cô phải cảm thấy bị phản bội, nhưng là bạn anh, cô không thể ngăn được cảm giác thương cảm về nỗi đau và sự ngượng ngập mà anh rõ ràng đang phải trải qua.

Ngay sau ngày lễ kỷ niệm đầu tiên của họ, Chris đã đến bên cô với những giọt lệ trong mắt, và cố giải thích rằng, mặc dù anh yêu cô, sẽ luôn yêu cô, anh đang có một cuộc tình với một người đàn ông làm việc cùng anh trong hãng luật. Chris giải thích rằng, cho đến gần đây, anh chưa bao giờ dám đối mặt với những cảm xúc và khao khát của anh, nhưng anh không thể giả vờ thêm được nữa. Trong quá khứ, bất cứ khi nào anh bị lôi cuốn bởi đàn ông, anh đã luôn bị giằng xé vì những cảm xúc như thế, biết rằng gia đình bảo thủ của anh sẽ không bao giờ phê chuẩn. Tuy vậy, đã đến lúc anh không thể kéo dài cuộc sống giả dối được nữa. Và điều anh ân hận nhất là đã gây ra cho Zoe sự thất vọng và đau đớn. Anh không bao giờ có ý định làm tổn thương cô.

“Bất luận thế nào,” Justine đã nói với Zoe, đánh giá điều này lần cuối cùng. “Anh ta đã hành xử không đúng. Chris có thể đến và nói với cậu “Zoe, anh đang có vài cảm xúc phức tạp.” và rồi các cậu nói chuyện về chúng. Thay vì thế, anh ta nói dối cậu hết lần này đến lần khác, cho đến khi cậu bị đánh úp. Anh ta đã lừa gạt cậu. Và điều đó khiến anh ta trở thành một con lừa, bất kể anh ta là con hay đực.”

Lúc này, nghĩ đến viễn cảnh gặp lại Chris, Zoe cảm thấy nổi khiếp sợ đè trong dạ dày cô nặng như chì. “Tớ sẽ nói chuyện với anh ấy.” Cô nói một cách miễn cưỡng. “Tớ không cảm thấy đúng khi quay lưng với anh ấy.”

“Cậu là người cực kỳ nhẹ dạ.” Justine gầm gừ. “Được rồi, tớ sẽ đưa anh ta đến đây.”

Trong đôi phút, cánh cửa mở ra và Chris thận trọng bước vào.

Anh vẫn đẹp trai như trước đây, mảnh dẻ và ăn mặc hợp thời trang, mái tóc màu lúa mì lộng lẫy. Chris vẫn luôn có hình thể tuyệt hảo, và anh xem xét rất tỉ mỉ khẩu phần ăn hằng ngày, hiếm khi ăn thịt đỏ hoặc uống ly rượu vang thứ hai. “Không bơ, kem, hoặc chất bột đường,” Anh luôn nói với Zoe như thế khi cô nấu nướng cho anh. Cô bị gò bó, nhưng thấy bị hạn chế nhiều hơn là bức mình. Bữa ăn đầu tiên cô làm cho bản thân, sau khi cô chuyển ra khỏi căn hộ của họ, là một tô mì Ý carbonara khổng lồ, với sốt vang trắng, và ba trái trứng nguyên vẹn, toàn bộ được bao phủ trong một lớp giống như tuyết của phô mai Pecorino-Romano và Parmesan mài nhuyễn và rải lên bằng những lát ba rọi xông khói chiên giòn.

Chris mỉm cười khi anh nhìn thấy cô. “Zoe.” Anh nói lặng lẽ và bước thẳng đến cô.

Một thoáng lúng túng khi họ tiến đến với nhau trong ý định cho một cái ôm nhưng kết thúc lại thay thế bằng cái bắt tay. Zoe thəm ngạc nhiên vì việc gặp lại anh lại có thể tuyệt đến thế, và rằng cô đã nhớ anh nhiều như thế nào.

“Trông em tuyệt quá.” Anh nói.

“Anh cũng thế.” Nhưng cô nhận thấy có một nỗi buồn lan tỏa quanh đôi mắt màu nâu lục của anh, và những nếp hằn căng thẳng đã được chạm khắc quá nhanh và quá sâu.

Với tay vào túi áo được may đo hoàn hảo của anh, Chris lấy ra một vật nhỏ đựng trong túi vải. “Anh tìm thấy thứ này phía sau tủ áo,” Anh nói, trao nó cho cô. “Có nhớ chúng ta đã tìm kiếm nó khó khăn thế nào không?”

“Ôi Trời,” Zoe nói khi cô nhìn thấy chiếc trâm cài bên trong túi. Nó luôn là thứ yêu thích

trong bộ sưu tập của cô, chiếc trâm hình ấm trà cổ xưa chạm hoa văn lá nho và cần đá thạch anh tím. “Em đã nghĩ em sẽ không bao giờ thấy lại nó.”

“Anh muốn đích thân mang nó lại cho em,” Chris nói. “Anh biết nó có ý nghĩa nhiều như thế nào với em.”

“Cám ơn anh.” Cô trao cho anh một nụ cười thiếu cảnh giác. “Anh đến đảo nghỉ cuối tuần sao?”

“Phải.”

“Một mình ư?” Cô đã vượt qua chính mình khi hỏi như thế. Cả hai người đang cố một cách khó khăn để cư xử bình thường, che dấu những khía cạnh và những góc khó xử trong cuộc chuyện trò giữa hai kẻ đang thử hàn gắn.

Chris gật đầu. “Anh cần đi xa và suy nghĩ đôi chút. Anh đã thuê một căn nhà trước biển trong vài đêm. Hy vọng thấy được vài con cá kình, có lẽ làm vài chuyến dạo xuồng kayak.” Đôi mắt anh quét nhanh quanh khu bếp, nhận thấy những chiếc xoong cần làm sạch, những thứ còn lại của bữa điểm tâm. “Anh đến vào thời điểm tệ quá. Em vẫn đang ở giữa những thứ...”

“Không sao đâu, ổn mà. Anh có muốn ở lại một lúc và uống chút café không?”

“Nếu em cũng uống cùng với anh.”

Zoe ra hiệu cho anh đến ngồi bên bàn bếp. Cô pha một bình café mới. Nhiều hơn việc lấy một chiếc ghế, Chris dựa lưng vào chiếc bàn vững chắc và quan sát cô.

“Ngôi nhà mà anh đang thuê ở đâu thế?” Zoe hỏi, lườm café vào rổ lọc.

“Nó ở Lonesome Cove (*Vịnh cô đơn*)” Chris ngừng lại trước khi nói thêm, “Một cái tên thích hợp đấy nhỉ, xét đến hoàn cảnh hiện tại của anh.”

“Ôi, bạn thân yêu,” Zoe đến bồn rửa để đổ đầy bình chứa café. “Có rắc rối với... cộng sự của anh sao?”

“Anh sẽ miễn cho em những chi tiết. Nhưng có nhiều thứ đang chi phối trí óc anh. Những hồi ức và những ý tưởng... và những thứ anh cứ day dứt mãi, lặp đi lặp lại, đó là anh chưa bao giờ thật sự tạ lỗi về những gì anh đã làm với em. Anh đã hành xử mọi thứ theo cách thức sai trái. Anh rất xin lỗi về những điều đó. Anh...” Anh ngậm miệng, quai hàm siết chặt, nhưng những bó cơ trên gò má anh co giật giống như một mảnh cao su bị kéo quá căng.

Thận trọng. Zoe mang bình nước đến máy pha café và đổ vào máy. “Nhưng anh đã làm rồi mà.” Cô nói. “Anh đã xin lỗi nhiều hơn một lần. Và có lẽ anh có thể đã đương đầu tốt hơn thế, nhưng em đã không thể hình dung điều đó hẳn khó khăn như thế nào với anh. Em quá tập trung vào cảm giác đau đớn của riêng mình đến mức không nhận ra có biết bao nhiêu nỗi kinh hoàng đã xảy đến cho anh. Biết bao nhiêu khó khăn khi anh đối mặt với phản ứng của mọi người. Em đã tha thứ cho anh từ rất lâu rồi, Chris.”

“Anh không thể tha thứ cho bản thân,” Chris nói, làm thông cổ họng một cách khó khăn. “Anh đã không chu toàn trách nhiệm. Anh đã nói với em rằng đó không phải là lỗi của anh. Anh đã không nghĩ về những gì anh đã áp đặt lên em. Trong một thời gian, anh phần nào đã trở lại

tuổi thiếu niên, trải qua tất cả những thứ anh đã bỏ lỡ trong suốt tuổi thanh xuân. Anh rất tiếc, Zoe à.”

Không nói nên lời, Zoe khởi động máy pha café và xoay người đối mặt với anh. Bàn tay cô xoa nhẹ phần yếm phía trước chiếc tạp dề màu trắng bếp trưởng. “Không sao đâu.” Cuối cùng cô nói. “Thật sự không sao đâu. Em ổn. Nhưng em lo cho anh. Tại sao trông anh có vẻ không hạnh phúc? Anh sẽ kể với em có gì sai chứ?”

“Anh ta đã bỏ anh vì một người khác,” Chris nói, với một tiếng cười tả tơi. “Hết sức công bằng, đúng không?”

“Em rất tiếc.” Cô nói dịu dàng. “Bao lâu rồi?”

“Một tháng. Anh không thể ăn, không thể thở, không thể ngủ. Anh đã đánh mất cảm giác về mùi và vị. Anh đã đến bác sĩ... em có tin được rằng có một mức độ suy sụp khi em thậm chí không thể cảm nhận mùi vị không?” Anh buông một tiếng thở dài run rẩy. “Em là người bạn tốt nhất anh từng có. Em luôn là người đầu tiên anh muốn kể khi có bất kỳ thứ gì xảy ra.”

“Anh cũng là người bạn tốt nhất của em.”

“Anh nhớ điều đó. Em có cho rằng...” Anh nuốt xuống khó khăn. “Em có nghĩ chúng ta có thể trở lại như thế không? Không như khi chúng ta kết hôn... Ý anh là chỉ phần tình bạn thôi.”

“Em có thể làm phần đó.” Cô nói một cách sẵn lòng. “Ngồi xuống đi và kể với em về những gì đã xảy ra. Và trong khi anh làm việc đó, em sẽ làm cho anh một ít điểm tâm. Y như thời gian trước đây.”

“Anh thật sự không đói.”

“Anh không phải ăn đâu.” Cô nói, quay lại lò để hâm nóng một khay sắt màu đen. “Nhưng em sẽ làm thứ gì đó cho anh.”

Khi họ còn sống với nhau, việc này xảy ra gần như mỗi đêm – Chris sẽ ngồi và kể cho Zoe trong lúc cô nấu nướng. Thật quen thuộc để lại làm như vậy, cho dù sau tất cả những khoảng thời gian cách biệt mà họ đã trải qua. Chris giải thích vấn đề mà anh và cộng sự của anh đang phải đối phó, những phần khích ban đầu của chuyện tình lãng mạn phai tàn theo mỗi ngày của cuộc sống thường nhật bên nhau. “Và rồi những thứ tưởng chừng như không quan trọng trước đây – mưu mô, tiền bạc, thậm chí những thứ ngu ngốc như giấy vệ sinh tuột ra từ đỉnh, ở giữa, hay đáy cuộn – bỗng trở nên quan trọng. Bọn anh bắt đầu cãi nhau.” Anh ngừng lại, khi anh nhận ra Zoe đang đập trứng vào trong tô chỉ với một tay. Một, hai, ba. “Em định làm thứ gì thế?”

“Trứng cuộn omelet.”

“Nhớ là không bơ nhé.”

“Em nhớ mà.” Zoe thả một cái liếc qua vai và nhắc. “Anh đang kể về việc cãi cọ.”

“Phải. Anh ta trở thành một người khác hẳn khi bọn anh chiến tranh. Anh ta sẽ sử dụng bất kỳ vũ khí nào, bất kỳ thứ gì mà em đã tin cậy trao cho anh ta trong sự riêng tư. Chiến thắng bằng mọi giá...” Anh ngừng lại khi Zoe tưới một ít bơ trong vào trong chiếc chảo nhỏ. “Này...”

“Đó là món trứng omelet kiểu Pháp,” Cô nói lý lẽ. “Em phải làm theo cách này thôi. Chỉ cần nhìn đi chỗ khác và tiếp tục kể đi.”

Chris thở dài với vẻ nhần nhục và tiếp tục, “Anh đã muốn làm hài lòng anh ta quá nhiều. Không thể tiếp tục với anh ta được nữa. Nhưng anh ta là người đàn ông đầu tiên anh từng...” Anh rơi vào im lặng.

Zoe cắt một ít thảo mộc tươi – rau mùi tây, ngải dấm, húng quế - và khuấy chúng vào trong trứng. Cô hiểu tiến trình mà Chris đang phải trải qua. Có bao nhiêu cách bạn sẽ tìm ra để đổ lỗi cho bản thân sau khi đổ vỡ, cách bạn sẽ hồi tưởng lại hàng trăm cuộc trò chuyện để suy đoán những gì nên hoặc không nên nói. Cách bạn liên tục muốn ngủ ngay cả khi đã ngủ quá nhiều rồi, và bạn không thể ăn cho dù thân thể bạn gần như đã bị bỏ đói.

Và cách xuân ngực không thể giải thích được mà bạn cảm thấy khi ai đó không còn yêu thương bạn nữa.

“Chẳng có cách nào để đoán biết được một mối quan hệ sẽ dẫn đến đâu,” Zoe nói. “Anh phải thử mới biết.”

“Anh đã làm thế đấy.” Chris cay đắng nói, vẫn không nhìn cô. “Nhưng khi chấp nhận là gay anh đã chẳng gặp may mắn gì hơn so với khi bình thường.”

“Chris... hầu như không ai đi đến cùng với người đầu tiên mà họ yêu hết.”

“Vài người chẳng hề đi đến cùng với bất kỳ ai. Anh không muốn là một trong số họ.”

“Justine nói, nếu như bạn không bao giờ tìm thấy được quý ngài Chính-Trực, bạn nên tìm thấy nhiều vui vẻ nhất có thể có với quý ngài Sai-Trái.”

Anh buông một tiếng cười âm đạm. “Điều đó nghe y như Justine.”

“Và cô ấy cũng nói, người ta sẽ học hỏi được điều gì đó từ mỗi mối quan hệ.”

“Anh phải học điều gì đây?” Anh hỏi ử rử.

Zoe giơ tay qua chiếc chảo, thử độ nóng qua hơi nóng phả lên bàn tay cô. Khi cảm thấy đủ nóng, cô đổ trứng vào trong chảo và bắt đầu làm việc với một cái sạn. “Anh biết được nhiều hơn về việc anh là ai.” Cuối cùng, cô nói. “Và anh mong muốn loại tình yêu nào.”

Cô dầm chỗ trứng đang đông vón và lắc chiếc chảo bằng một cái búng cổ tay khéo léo, làm việc với chỗ trứng, cuộn xoáy cho đến khi hỗn hợp kết chắc lại. Mỡ lửa cao hơn, cô cho chỗ trứng cuộn một cái ve vuốt cuối cùng của nhiệt độ cao, kết thúc nhanh để bề mặt trứng được mịn màng. Đổ nhẹ chảo qua một chiếc đĩa, cô cuộn trứng omelet thành một chiếc ống màu nắng vàng.

Cô trang hoàng đĩa trứng với những lát cam và cánh hoa oải hương, và đặt chiếc đĩa trước mặt Chris..

“Thứ đó trông có vẻ tuyệt vời.” Chris nói, “Nhưng anh không nghĩ anh có thể ăn được gì đâu.”

“Thử một hoặc hai miếng cũng được.”

Có vẻ cam chịu, Chris cắt một miếng omelet và đưa vào miệng. Răng anh cắn vào tổ hợp kết cấu – miếng trứng mềm mại, phảng phất vị thơm nồng của thảo mộc, nụ hôn của biển cả, và làn khói tiêu đen. Không một lời, anh lấy một miếng khác, rồi một miếng khác. Sắc màu ửng nhẹ trên gò má anh khi anh ăn với vẻ thỏa mãn cao độ.

“Nếu anh là người bình thường,” anh nói sau một lúc, “anh sẽ cưới em lần nữa.”

Zoe cười và đổ thêm café vào ly của anh.

Trong lúc Chris ăn, Zoe làm bánh teacake đào và chanh cho bữa trà chiều, đó là bữa chiều đãi hàng ngày cho các khách trọ. Cô phối trộn các thành phần và đổ bột nhào vào trong một khay khuôn bánh muffin mini. Khi cô làm việc, cô kể với Chris về sức khỏe suy giảm của bà nội cô. Anh lắng nghe với sự cảm thông thắm lặng.

“Thật là khó khăn cho em,” Anh nói. “Anh có biết vài người chăm sóc cho người thân mắc chứng mất trí.”

“Em sẽ xoay sở được.” Cô nói.

“Sao em có thể chắc chắn như thế được chứ?”

“Không có lựa chọn nào khác. Kế hoạch của em là tiến lên nắm bắt cơ hội, bất kể cơ hội sẽ hóa thành cái gì.”

“Em có kể với ba em về quyết định của em không?”

Một nụ cười chế diễu trải qua môi Zoe khi cô ngồi xuống bên bàn bếp. “Ông ấy và em không nói chuyện. Chỉ e-mail thôi. Ông ấy cho biết ông ấy sẽ đi thăm bọn em ngay khi em đưa Emma về ngôi nhà bên hồ.”

“Ôi, vui nhỉ.” Chris đã gặp cha Zoe, James, vào một dịp lễ, và thứ duy nhất mà họ có chung đó là, cũng như tất cả những người đàn ông, cả hai người họ cùng sở hữu cặp nhiễm sắc thể XY. Sau lễ cưới, Chris đã nói đùa rằng, cha của Zoe đã đưa cô đi giữa hai hàng ghế trong nhà thờ với tất cả sự dục dăng của một người chuyển phát bưu chính của hãng UPS*. (*United Parcel Service Store. Một công ty chuyển phát lớn nhất của Mỹ với 4700 chi nhánh độc lập. - Ct của Sẻ*)

“Em không nghĩ Emma sẽ sốt sắng với điều đó nhiều hơn em chút nào.” Zoe thú nhận. “Họ đã không liên lạc với nhau từ vụ ly hôn.”

“Vụ ly hôn của chúng ta ư?” Chris hỏi với vẻ hoài nghi. “Tại sao chứ?”

“Ổng ấy chống ly hôn vì bất kỳ lý do nào.”

“Nhưng ông ấy đã có một lần đấy thôi.”

“Thật ra ông ấy không có. Mẹ em đã bỏ đi, nhưng chưa từng có vụ ly hôn nào.” Zoe cười khi cô nói thêm một cách rầu rĩ. “Ông ấy bảo em rằng, em nên cố trở thành một người vợ tốt hơn, khuyên bảo anh, và rồi anh sẽ không trở thành gay nữa.”

“Anh không trở thành gay. Anh là gay. Là .” Chris lắc đầu với tiếng cười rồi bời. “Khuyến bảo sẽ không thay đổi được điều đó nhiều hơn gì so với việc thay đổi mũi anh hay màu mắt anh. Xem nào, em có muốn anh nói với ông ấy điều này không? Anh không bao giờ mơ đến việc

ông ấy đổ lỗi cho em về những thứ như ...”

“Không. Đó là sự ngọt ngào không thể tin được, nhưng không cần đâu. Sâu thẳm trong lòng ông, em không nghĩ cha em thật sự đổ lỗi cho em. Ông chỉ chụp lấy mọi cơ hội ông có được để phê phán. Ông không thể kèm được điều đó. Bởi vì việc đổ lỗi cho người khác thì dễ dàng hơn việc nghĩ đến những gì bản thân ông ấy phải chịu trách nhiệm.” Cô vươn tay và đặt tay cô trên tay anh. “Nhưng cảm ơn anh.”

Chris xoay lòng bàn tay lên và siết chặt tay cô trước khi buông ra. “Có điều gì khác trong cuộc sống của em không?” Anh hỏi sau một lúc. “Có quý ngài Chính-Trực nào trong toàn cảnh không? Hoặc quý ngài Sai-Trái?”

Zoe lắc đầu. “Không có thời gian cho chuyện yêu đương. Công việc của em giữ em bận rộn. Và trên tất cả những điều đó, em phải có được ngôi nhà sẵn sàng cho bà nội em.”

Chris đứng lên để mang chiếc đĩa của anh đến bồn rửa. “Em sẽ cho anh biết nếu như em cần sự giúp đỡ chứ, anh hy vọng thế.”

“Vâng.” Zoe cũng đứng lên. Cô cảm thấy nhẹ nhõm, như thể mối quan hệ của họ cuối cùng cũng đã trở thành những gì đã được mong đợi: Tình bạn... không hơn, không kém.

“Cảm ơn em.” Chris nói đơn giản. “Em là một phụ nữ xinh đẹp, Zoe. Và anh không chỉ nói đến bề ngoài thôi đâu. Anh cầu mong với Chúa rằng, ngày nào đó, em sẽ tìm ra người xứng đáng. Anh rất tiếc là anh đã không ở trong cách đó.” Anh vươn tay cho cô, và cô đi vào trong vòng tay anh, ôm anh. “Anh cần tìm ra xem liệu em có còn ghét anh hay không,” Chris nói qua đầu cô. “Anh rất vui rằng em không ghét anh.”

“Em không bao giờ ghét anh.” Cô phản đối.

Cửa bếp mở ra khi có người đi vào. Đôi tay Chris buông lỏng. Zoe liếc vào khung cửa, nghĩ rằng sẽ trông thấy Justine.

Alex Nolan đứng ở đó, khắc khổ và nghiêm nghị. Trong không gian chật hẹp của khu bếp, Alex trông có vẻ to lớn hơn cô từng nhớ, và tiều tụy hơn, và cô gần như có thể thề rằng, khoảnh khắc anh ôm cô tại ngôi nhà bên hồ chẳng là gì ngoài một giấc mơ. Khi tia mắt lạnh lùng của anh quét qua Zoe, một vẻ căng thẳng không thể nhầm lẫn được hiện diện trong sự tĩnh lặng của anh.

“Chào.” Zoe nói, “Đây là chồng cũ của em, Chris Kelly. Chris, đây là Alex Nolan. Anh ấy sẽ sửa chữa ngôi nhà bên hồ.”

“Điều đó vẫn chưa được quyết định.” Alex nói.

Vẫn giữ một cánh tay quàng quanh vai Zoe, Chris vươn tay để bắt tay Alex. “Rất vui được gặp anh.”

Alex đáp lại cái bắt tay theo lối xã giao, ánh mắt anh quay trở lại với Zoe. “Tôi sẽ trở lại vào lúc khác.” Anh nói một cách cộc cằn.

“Không, làm ơn ở lại. Chris sắp đi rồi.” Nhìn bìa hồ sơ trong tay anh, Zoe hỏi. “Đó là những bản vẽ sao? Em rất mong được thấy chúng.”

Alex quay sự chú ý của anh trở lại Chris. Dù vẻ mặt anh chẳng để lộ điều gì, một sự căng thẳng thù địch dường như đốt cháy cả không khí. “Anh sống ở đất liền à?” Anh hỏi.

“Seattle.” Chris nói điềm đạm.

“Có gia đình ở đây sao?”

“Chỉ Zoe thôi.”

Lời đáp kéo theo sau là sự yên lặng, nhức nhối như bụi gai cây bách chết chóc.

Buông tay khỏi Zoe, Chris lầm bầm, “Cám ơn về bữa điểm tâm. Và... vì mọi thứ khác.”

“Bảo trọng nhé.” Cô nói hòa nhã.

Một tiếng leng keng cắt xuyên qua không khí. Alex đang làm trò với chùm chìa khóa của anh trong một màn trình diễn thiếu kiên nhẫn.

Chris trao đổi một cái liếc thăm kín với Zoe, đôi mày anh nheo lại như thể hỏi thăm rằng, *lối cư xử của hẳn có nghĩa gì thế?*

Zoe không hoàn toàn chắc chắn. Cô trao cho Chris một cái lắc đầu nhẹ sững sốt.

Chồng cũ của cô rời khỏi bếp, đóng cửa một cách cẩn thận phía sau anh.

Zoe quay lại để đương đầu với Alex. Anh ăn mặc xuề xòa hơn cô từng thấy ở anh, trong chiếc áo thun xám và chiếc quần jeans đã bạc màu. Trang phục mòn vẹt trông có vẻ tuyệt trên anh, loại vải denim treo lỏng lẻo trên những đường nét rắn chắc của thân thể anh, ống tay áo căng lên trên đôi cánh tay cường tráng.

“Anh dùng một ít điểm tâm nhé?” Zoe hỏi.

“Không, cảm ơn.” Alex đi đến để đặt ví và chìa khóa của anh trên bàn. Anh lấy ra một tập giấy từ bìa hồ sơ. “Thứ này sẽ không lâu đâu. Tôi sẽ chỉ ra vài thứ và để bản vẽ lại cho em.”

“Em không vội đâu.” Zoe nói.

“Tôi có đấy.”

Một cái nhíu đan cặp chân mày của cô lại. Cô đến đứng bên cạnh anh tại bàn, trong lúc anh trải một cách kỹ lưỡng các bản vẽ sơ đồ sàn nhà, thang máy, và những chi tiết nội thất.

Alex nói mà không nhìn cô. “Sau này tôi sẽ mang đến vài quyển catalog để em có thể thấy sự hoàn tất và đồ đạc. Em đã ly hôn bao lâu rồi?”

Zoe chớp mắt, bối rối với câu hỏi đột ngột. “Đôi năm rồi.”

Anh không tỏ lộ điều gì khác hơn sự hằn sâu của vết ngoặt đơn trên mỗi khóe miệng.

“Bọn em là đôi bạn thân từ thời trung học,” Zoe nói. “Khi sự việc thành ra như thế, chúng em chỉ nên duy trì tình bạn. Em đã không gặp Chris trong một thời gian dài. Anh ấy chỉ vừa xuất hiện sáng nay trong vẻ thất vọng chán chường.”

“Em làm gì với chồng cũ của em là việc riêng của em.”

Zoe không thích cách anh nói điều đó. “Em không làm điều gì với anh ấy hết. Chúng em đã ly hôn.”

Bờ vai anh giật lên trong một cái nhún vai căng thẳng. “Nhiều người vẫn có sex với vợ, chồng cũ của họ.”

Cô chớp mắt kinh ngạc. “Lý do do ngủ với người ta là gì sau khi anh đã ly hôn họ chứ?”

“Tiện lợi.” Với cái nhìn chăm chăm ngơ ngác của cô, anh nói thêm. “Không tiếc tối, không kỳ vọng, không kiêu cách. Nó tương đương với một bữa ăn mang về thôi mà.”

“Em không thích bữa ăn mang về,” Zoe nói, tức giận. “Và đó là lý do tệ nhất em từng nghe về việc có sex với ai đó chỉ vì họ tiện lợi. Đó là... đó là... *nuốt*.”

Anh uốn cong chân mày, vẽ gậy hấn lăm lăm của anh dường như nhạt đi. “Nuốt cái gì?”

“Thứ gì đó bị hoàn nguyên. Luôn luôn đáng sợ. Như là khoai tây chiên, hoặc thức ăn đóng hộp, hoặc sản phẩm bột trứng.”

Một góc môi anh xoắn lên. “Nếu em đủ đói, việc nuốt cũng không quá đáng sợ đâu.”

“Nhưng đó không phải là thức ăn thật sự.”

“Ai quan tâm chứ? Chỉ là một hoạt động thể xác thôi mà.”

“Việc ăn ư?”

“Anh đang nói đến sex.” Anh nói lạnh nhạt, “Nhưng không phải mọi thức ăn – hoặc hoạt động sex – đều phải là những trải nghiệm có ý nghĩa.”

“Em không đồng ý. Với em, sex hàm ý cam kết, tin cậy, trung thực, tôn trọng...”

“Lạy chúa Jesus.” Anh bắt đầu cười lặng lẽ, không theo cách tốt đẹp. “Với tiêu chuẩn như thế, em chưa bao giờ nằm xuống sao?”

Zoe nhìn chăm chăm vào anh đầy phẫn nộ.

Khi Alex nhìn trả lại cô, sự thích thú của anh tan biến. Anh chống tay trên mặt bàn, mỗi tay một bên người cô, thân thể họ gần nhưng không chạm vào nhau. Hơi thở của cô nồng, và tim cô bắt đầu đập theo một nhịp điệu hoang dã.

Gương mặt anh ở ngay phía trên của cô, hơi thở anh mơn man mát lạnh và ngọt ngào, giống như gum hương quế. “Em chưa bao giờ có sex chỉ vì thứ quái quỷ đó sao?”

Zoe chớp mắt. “Em không chắc ý anh là gì.” Cô xoay sở nói.

“Anh muốn nói đến thứ sex rung chuyển thế giới với người em không định trao tặng thứ chết tiệt gì hết. Sống sượng, nhanh, mạnh trong mọi mức độ. Nhưng em không quan tâm, bởi vì cảm giác của nó quá tuyệt để dừng lại. Em làm bất kỳ điều gì em muốn vì em sẽ không phải nói về chúng sau đó. Không luật lệ, không hối tiếc. Chỉ hai người trong bóng tối, vật lộn với nhau trong tất cả các cách thức có thể làm.”

Trong một phần giây, những hình ảnh phóng túng bám chặt vào tâm trí Zoe, và cú giật nóng bỏng xóc lên trong hõm dạ dày của cô. Cô có thể cảm thấy nhịp mạch của cô đập rộn ràng

trước cổ. Tia nhìn của Alex lần theo sự rộn ràng hữu hình ấy trước khi trở lại với đôi mắt mở rộng của cô. Trong một chuyển động đột ngột, anh kéo người ra xa khỏi cô. “Lúc nào đó em nên thử.” Anh lạnh lẽo khuyên. “Có vẻ chồng cũ của em có thể được đấy.”

Zoe nhét tóc ra sau tai và chỉnh lại tạp dề. “Chris không đến thăm em vì điều đó.” Cuối cùng cô nói. “Anh ấy vừa đổ vỡ với cộng sự. Anh ấy cần tâm sự.”

“Với em ư.” Alex nhìn cô nhạo báng.

“Phải.” Cô nói một cách cảnh giác, cảm thấy rất gần sự sỉ nhục. “Tại sao không là em chứ?”

“Với một phụ nữ trông giống như em ư? Nếu chồng cũ của em xuất hiện để kể với em về vấn đề của anh ta, bánh nướng nhỏ à, đó không phải vì sự sáng suốt tâm lý sắc sảo của em đâu. Đó là một cuộc ghé thăm có âm mưu.”

Trước khi cô có thể đáp, đồng hồ hẹn giờ của lò nướng báo hiệu.

Đau nhói lòng, Zoe cố ra lệnh cho anh ra khỏi bếp của cô. Cô nhặt lên cặp lót tay và đi đến lò nướng. Ngay khi cô mở cửa, mùi thơm ngào ngạt của bánh nướng nóng hổi trào dâng với hương đào, va-ni và các gia vị nồng nàn. Hít một hơi sâu các mùi hương ngọt ngào phong phú, Zoe nghĩ rằng Alex là người yếm thế nhất trên đời mà cô từng gặp. Thật đáng sợ biết bao khi nhìn thế giới theo cách của anh.

Nếu như anh không phải là một kẻ ưa bắt nạt ngạo mạn đến thế, cô hẳn sẽ lấy làm tiếc cho anh.

Với tay vào trong lò với miếng lót tay trên mỗi bàn tay, Zoe túm lấy chiếc khay bằng gang nặng nề. Khi cô kéo nó ra ngoài, một cạnh chiếc khay chạm vào bên trong cánh tay cô và cô hít mạnh. Cô đã quá quen thuộc với những tai nạn nhỏ trong bếp đến mức cô không thốt ra một từ nào. Chỉ bình tĩnh đặt chiếc khay trên mặt quầy bếp.

Alex đến bên cô ngay tức khắc. “Chuyện gì xảy ra thế?”

“Không có gì.”

Ánh mắt anh bắn vào vết phồng màu đỏ nhức nhối trên cánh tay cô. Cau có, anh kéo cô đến bồn rửa và mở vòi nước lạnh. “Giữ nó bên dưới đây. Em có bộ đồ sơ cứu nào không?”

“Có, nhưng không cần đâu.”

“Nó ở đâu?”

“Trong hộp tủ bên dưới bồn rửa.” Zoe di chuyển tránh sang bên vài inch, để anh có thể mở cửa và lôi ra một hộp nhựa màu trắng. “Chỉ là một vết phồng nhỏ thôi mà.” Cô nói, kéo cánh tay ra khỏi nước để xem xét. “Thậm chí chưa đủ phồng rộp lên.”

Alex cầm cổ tay cô để đổi vị trí cánh tay cô bên dưới nước. “Giữ nó ở đó.”

“Anh phản ứng quá mạnh rồi.” Cô bảo anh, “Anh không thấy những dấu trên bàn tay và cánh tay em sao? Tất cả những người đầu bếp đều mang sẹo. Vết này trên khuỷu tay em...” Cô cho anh coi cánh tay tự do của cô, “...là khi em cố đặt tay nghỉ trên mặt quầy sau khi quên rằng

em vừa đặt một chiếc chảo nóng ở đó.” Cô chỉ vào một vị trí trên bàn tay trái. “Và dấu vết này là từ những con dao... Cái này từ việc cố tách một hạt lê chưa đủ chín, và cái này từ việc rút xương cá. Có lần em đâm ngay vào lòng bàn tay khi em bóc một con hầu...”

“Sao em không mang dụng cụ bảo vệ?” Anh hỏi.

“Em cho rằng em có thể mặc một áo khoác của bếp trưởng,” Zoe nói, “nhưng trong những ngày nóng nực như hôm nay, nó rất không thoải mái.”

“Em cần mang ống tay áo Kevlar* của thợ hàn. Anh có thể mang đến cho em vài cái.”

*(*Kevlar welding sleeves : Một loại găng tay hở ngón dài và ôm sát khuỷu tay được chế tạo bằng vật liệu chống cháy của hãng Kevlar dùng để bảo vệ cánh tay trong những công việc dễ bị phỏng. –Ct của Sẻ)*

Ném một ánh mắt sừng sốt vào Alex, Zoe nhận ra anh không nói đùa. Một ít tức giận của cô tàn phai. “Em không thể mang ống tay áo thợ hàn trong bếp được.” Cô nói.

“Em cần vài loại bảo vệ.” Alex cầm bàn tay tự do của cô và kiểm tra nó với cái cau mày nhẹ, những đầu ngón tay di chuyển từ vết sẹo này đến vết sẹo khác. “Anh không bao giờ nghĩ nấu nướng lại là một nghề nguy hiểm,” Anh nói. “Trừ phi một trong những người anh của anh hoặc anh đang thử ăn thứ gì đó bọn anh làm.”

Sự chải nhẹ của những ngón tay anh gây ra một gợn sóng cảm xúc lan trên cánh tay cô. “Không ai trong các anh biết nấu nướng sao?” Cô hỏi.

“Sam không đến nổi tệ. Người anh lớn nhất của bọn anh, Mark, chỉ giới hạn trong việc chế biến café. Nhưng đó là thứ café rất tuyệt.”

“Còn anh?”

“Anh có thể xây dựng nên những căn bếp tuyệt hảo. Anh chỉ không thể làm ra thứ gì có thể ăn được bên trong chúng thôi.”

Zoe không phản đối khi anh điều chỉnh cánh tay cô bên dưới nước lần nữa. Anh nâng niu bàn tay cô như thể chúng là cánh chim bị thương.

“Anh cũng có sẹo kìa.” Zoe đánh bạo đặt ngón tay lên một lần mỏng trên ngón tay trở của anh. “Thứ đó từ cái gì thế?”

“Máy cắt hộp.”

Cô di chuyển đến một vết đã lành khác, một rãnh sâu trên lòng ngón tay cái. “Còn cái này?”

“Cưa bàn.”

Zoe nhăn mặt.

“Phần lớn những tai nạn của nghề thợ mộc xảy đến từ việc muốn tiết kiệm thời gian,” Alex nói. “Như là khi em cần lắp một bộ gá để giữ thứ gì đó vào đúng chỗ trong lúc em đang vận hành máy bào soi. Nhưng thay vì em làm nhanh hơn, thì em lại phải trả giá cho nó.” Anh buông bàn tay cô ra và mở hộp sơ cứu, lục lọi cho đến khi anh tìm thấy một chai thuốc giảm đau acetaminophen nhỏ. “Em để ly ở đâu thế?”

“Hộc tử bên trên máy rửa chén.”

Alex lấy xuống một chiếc ly để uống nước trái cây từ hộc tử và đổ đầy nước từ vòi tủ lạnh vào đó. Anh trao cho Zoe hai viên thuốc và đưa ly nước cho cô.

“Cám ơn anh. Em nghĩ cánh tay em lúc này ổn rồi.”

“Cho nó thêm một chút thời gian nữa đi. Sự tàn phá do bỏng sẽ phát ra sau khi bắt đầu vài phút.”

Cam chịu, Zoe nhìn làn nước khi nó chảy qua da cô. Alex ở lại bên cạnh cô, không tạo ra một chuyển động nào để chạm vào cô lần nữa. Không giống như sự thỉnh lạng bầu bạn mà cô chia sẻ với Chris, sự im lặng này căng thẳng và tích điện.

“Zoe,” Anh nói với lời thì thầm hơi khàn. “Những gì anh nói với em lúc nãy... Anh đã ra ngoài giới hạn.”

“Vâng, anh đã.”

“Anh... xin lỗi.”

Đoán rằng, anh là kiểu đàn ông hiếm khi và không bao giờ dễ dàng nói lời xin lỗi, Zoe mỉm cười. “Không sao đâu.”

Trong sự im lặng tích điện tiếp theo sau đó, Zoe nhận thức sâu sắc về sự hiện diện của Alex bên cạnh cô, những đối âm đều đặn của hơi thở của anh và của chính cô. Anh vờ tay để kiểm tra nhiệt độ nước, căng tay anh đầy cơ bắp và phủ một lớp lông sẫm màu.

Cô kín đáo ngắm vẻ hoàn hảo khắc khổ qua hình dáng trông nghiêng của anh, vẻ đẹp như một ác thần của một chàng trai đã bị đánh cắp những lạc thú bất cứ khi nào anh tìm thấy chúng. Những dấu hiệu trác táng – những bóng tối tinh vi bên dưới mắt anh, những chỗ trũng trên gò má anh – dường như chỉ khiến anh quyến rũ hơn, thanh lịch chết người.

Một chuyện tình với anh sẽ đòi hỏi một phụ nữ trả giá bằng mọi ý tưởng mà cô ấy có.

Justine nói đúng – Nếu Zoe muốn bắt đầu hẹn hò lần nữa, Alex không phải là người để khởi đầu cùng. Nhưng Zoe nghi ngờ rằng, dù cho việc lên giường với anh chắc chắn sẽ trở thành sai lầm, gần như chắc chắn đó là thứ mà một phụ nữ sẽ thích thú thực hiện.

Việc dầm nước lạnh kéo dài gọi một cơn rung mình xuyên qua cô. Cô càng cố trấn tĩnh, chúng càng trở nên tệ hại hơn.

“Em có chiếc áo khoác hay áo len nào quanh đây không?” Alex hỏi.

Cô lắc đầu.

“Anh sẽ hỏi Justine...”

“Không.” Zoe nói ngay lập tức. “Justine sẽ gọi xe cứu thương và một đội cấp cứu đến. Chúng ta hãy giữ cô ấy ở ngoài chuyện này đi.”

Vẻ thích thú nhấp nháy trong mắt anh. “Được rồi.” Anh đặt một bàn tay lên lưng cô, sự ấm áp của lòng bàn tay anh lan tỏa xuyên qua lớp áo thun mỏng của cô.

Zoe khép mắt lại. Sau một thoáng, cô cảm thấy cánh tay Alex trượt quanh vai cô. Anh to lớn và ấm áp, thân thể anh gần như một nguồn nhiệt. Một mùi hương dễ chịu mang vị muối, vị nắng, phảng phất quanh anh.

“Em phải nói với anh vài thứ.” Cô xoay sở nói. “Về việc làm sao em biết Chris đến thăm em không phải là một chuyến thăm viếng có âm mưu.”

Cánh tay Alex lỏng ra. “Đó không...”

“Lý do em chắc chắn,” Cô nói, “Là bởi vì...” Cô lưỡng lự, từ ngữ bị nghẹn lại trong cổ cô. Alex hẳn sẽ đổ lỗi cho cô về thất bại trong hôn nhân như cách mà cha cô và gia đình Chris đã làm. Anh có lẽ sẽ xúc phạm, hay thậm chí tàn nhẫn. Hoặc tệ hơn, anh không quan tâm chút nào.

Chỉ có một cách để tìm ra.

Khi cô ép buộc bản thân nói điều đó, cục nghẹn vỡ òa, ngực và cổ họng cô nóng bừng. “Chris rời bỏ em vì một người đàn ông khác.”

Chương mười một.

Vào lúc nghe những lời của Zoe, bóng ma, đang đi vợ vắn vô hình quanh đấy, buột miệng. “Biến thôi.” Và mất hút.

Sững sờ, Alex nhìn xuống gương mặt đang ngược lên của Zoe. Trước khi anh có thể phản ứng, cô vội vã nói tiếp trong vẻ lo lắng cấp bách. “Em không biết anh ấy là gay khi tụi em cưới nhau,” Cô nói. “Chris cũng không, hoặc ít nhất là anh ấy cũng chưa sẵn sàng đối mặt với điều đó. Anh ấy quan tâm em một cách chân tình, và anh ấy đã nghĩ... đã hy vọng rằng... việc cưới em sẽ giải quyết tất cả các rắc rối. Rằng em sẽ đủ cho anh ấy. Nhưng em đã không.”

Cô ngừng lại, một màu đỏ sa khoáng bùng lên trên mặt cô. Bàn tay tự do của cô chìm xuống bên dưới nước, sau đó vỗ những ngón tay ướt vào hai bên má. Nhìn những giọt nước lấp lánh trượt trên làn da mịn màng của cô gần như là quá nhiều đối với Alex. Cẩn thận, anh di chuyển cánh tay ra khỏi lưng cô.

Được khuyến khích bởi sự im lặng của anh, cô tiếp tục. “*‘Một người phụ nữ như em’*... em đã nghe cụm từ đó trong suốt cuộc đời em rồi, và chúng chưa bao giờ mang ý nghĩa tốt đẹp. Những kẻ nói những điều đó luôn cho rằng họ biết chính xác em là ai mà chưa từng bận tâm đến việc tìm hiểu về em. Họ nghĩ em câm, hoặc giả vờ, hoặc đồng lõa. Họ cho rằng tất cả những gì em thích là có sex hoặc... Ô, anh biết họ nghĩ gì mà.” Cô ném vào anh một ánh mắt cảnh giác, dường như chờ đợi một sự nhạo báng. Không thấy gì, cô cúi đầu và tiếp tục “Em nảy nở sớm hơn nhiều so với những người khác – khi em mười ba, em đã phải mặc áo nịt ngực cup C. Có gì đó trong dáng vẻ của em khiến cho các cô gái khác không thích em, và lan truyền những lời đồn về em ở trường. Bọn con trai la to vào em khi chúng lái xe đi ngang qua em. Ở trường trung

học, họ mời em đi chơi chỉ để họ có thể vẫy tay với em và khoác lác với bạn bè của họ rằng, em đã cho phép họ tiến xa như thế nào. Vì thế, trong một thời gian, em không đi chơi với ai nữa. Em không tin ai hết. Nhưng rồi em trở thành bạn của Chris. Anh ấy thông minh, vui vẻ và tử tế, và anh ấy không xem trọng vẻ ngoài của em ra sao. Bọn em trở thành một cặp – Bọn em cùng nhau đi đến mọi nơi, giúp đỡ nhau vượt qua những lúc khó khăn.” Một nụ cười sần muộn lướt qua môi cô. “Rồi Chris đến trường luật, và em đến trường dạy nghệ thuật nấu ăn. Nhưng bọn em luôn gần gũi. Bọn em nói chuyện với nhau qua điện thoại bất kỳ lúc nào, và trải qua những mùa hè và các kỳ nghỉ lễ cùng với nhau, và... cuối cùng tất cả những thứ đó dẫn đến đám cưới.”

Alex không hoàn toàn chắc, làm thế nào anh lại đi đến tình thế này, đứng bên bồn rửa với Zoe trong lúc cô tâm sự những bí mật thầm kín với anh. Anh không muốn nghe một chút nào. Anh đã luôn ghét trò chuyện về những vấn đề cá nhân – của anh và của những người khác – Nhưng Zoe vẫn tiếp tục nói, và dường như anh không thể tìm ra cách để cô im miệng. Sau đó anh nhận ra rằng, nếu anh thật sự muốn cô im miệng, anh đã làm rồi. Anh muốn nghe, muốn hiểu cô, và điều đó khiến anh khiếp vía.

Anh nghe thấy chính mình đang hỏi. “Trước đám cưới, em và anh ta ...”

“Có.” Gương mặt Zoe có phần ngoảnh đi, nhưng anh có thể nhìn thấy đường cong đỏ hồng của gò má bên dưới bờ mi sẫm màu của cô. “Rất triu mến. Rất... ân cần. Em không biết chắc liệu hai người bọn em có say đắm hay không, nhưng em không có đủ kinh nghiệm để biết nó ra sao. Em đã nghĩ, với thời gian, bọn em sẽ tốt hơn.”

Triu mến. Ân cần. Tâm trí Alex tập trung vào ý tưởng về hình ảnh khóa thân ngọt ngào của Zoe và những gì anh có thể làm với cô, chỉ với một nửa cơ hội. Những lọn tóc lấp lánh của cô rũ xuống như những dải ru băng loăn xoăn, và anh không thể ngăn mình dừng chạm vào chúng, chơi đùa với những dải tơ rối đó. “Em đã tìm ra khi nào?”

Zoe hít một hơi thở sâu khi ngón tay anh chạm vào đường cong trên da đầu cô và vuốt ve nó một cách dịu dàng. “Anh ấy nói cho em biết anh ấy đang dan díu với một người đàn ông khác. Một luật sư trong hãng. Anh ấy không có ý định để điều đó xảy ra. Anh ấy không muốn làm tổn thương em. Nhưng có thứ gì đó đã bị thiếu trong mối quan hệ của bọn em, và anh ấy chưa bao giờ có thể đoán ra được đó là gì.”

“Với việc anh ta đã ngủ với một người đàn ông khác” Alex nói, “Khá rõ ràng về thứ bị thiếu rồi còn gì.”

Zoe nhìn nhanh vào anh, nhưng khi cô trông thấy vẻ hài hước lấp lánh trong mắt anh, cô dịu đi.

Trượt tay vào sau gáy cô, Alex thích thú với làn da mát lạnh, mềm mại, những bó cơ thanh nhả bên dưới chúng. Gian bếp dường như đang thở quanh họ, khuấy đảo luồng điện của không gian được sưởi ấm, một không gian phảng phất hương thơm ngọt đắng của vỏ chanh, sự ẩm ướt ngọt ngào từ những tấm thớt gỗ được cọ rửa, bông bành mùi bánh nướng béo ngậy, những miếng quế khô giòn, và hương vị tẩm tối của café. Tất cả những thứ đó kích động một cơn đói rừng mình sâu lắng. Có vẻ như Zoe là một phần của yến tiệc quanh anh, khiến anh muốn được thưởng thức, được cảm nhận, và được thích thú một cách nhục cảm. Điều duy nhất

giữ anh lại trong việc tránh xa cô, là sợi chỉ danh dự mong manh đã bị kéo căng gần đến điểm đứt gãy. Nếu anh cho phép bản thân làm những gì anh muốn, nếu Zoe không ngăn anh, anh sẽ kết thúc với việc trở thành thứ tệ hại nhất từng xảy ra với cô. Anh phải làm cho cô hiểu điều đó.

“Trong trường trung học,” Anh nói, “anh thuộc nhóm những kẻ đáng khinh, sẽ trêu chọc và bắt nạt em.”

“Em biết.” Sau một thoáng, Zoe nói. “Anh hẳn sẽ gọi em là cô nàng tóc vàng ngớ ngẩn.”

Thật tệ. Anh đã giận dữ với thế giới. Anh ghét tất cả những thứ anh không thể có được. Và anh đặc biệt ghét ai đó dịu dàng và xinh đẹp như Zoe.

Cô lấy một hơi thở sâu trước khi hỏi. “Bây giờ anh nghĩ gì về em?”

Dù cô vừa trao cho anh một cách thức tuyệt vời để đặt ra một khoảng cách giữa hai người họ, Alex không thể cho phép bản thân sử dụng chúng. Thay vì thế, anh nói với cô sự thật. “Không. Anh nghĩ em thông minh. Anh nghĩ em thật tuyệt vời với những điều em đã làm.”

“Anh có nghĩ em... hấp dẫn không?” cô hỏi đầy băn khoăn.

Anh gần như chết chìm trong nỗi khao khát được chứng minh là anh thấy cô hấp dẫn thế nào. “Em hết sức quyến rũ. Và nếu anh nghĩ em có thể đương đầu được với kiểu rắc rối của anh, chúng ta sẽ không đứng đây nói chuyện đâu. Ngay lúc này đây, anh có thể kéo em vào một góc tối tăm gần nhất mà anh có thể tìm thấy và...” Anh đột ngột ngừng lại.

Zoe trao cho anh một ánh mắt khó diễn tả. Cuối cùng cô hỏi, “Điều gì khiến anh chắc chắn rằng em không thể đương đầu được với anh?”

Cô không biết cô đang hỏi về điều gì, từ một người đàn ông không thể nhớ được chút gì về những thứ như là sự ngây thơ. Túm nhẹ tóc cô, Alex buộc gương mặt cô lại gần mặt anh. Những lọn tóc vàng nhảy nhót quanh ngón tay anh và cù vào lưng bàn tay anh. “Anh là một kẻ đồn đại trên giường, Zoe,” Anh nói lạnh lẽo. “Anh ích kỷ và tầm thường như quý ấy. Anh phải có được tất cả sự kiểm soát. Và anh... không ân cần đâu.”

Đôi mắt cô mở rộng. “Ý anh là gì?”

Anh không định thảo luận về sở thích tình dục của anh với cô. “Không, chúng ta sẽ không đi đến đó đâu. Tất cả những gì em cần biết là anh không làm tình với phụ nữ, anh sử dụng họ. Với em, sex là ân cần, trung thực, cam kết... Ồ, anh không mang những thứ đó lên giường. Nếu em thông minh như anh nghĩ, em nên tin điều đó.”

“Em có tin mà.” Zoe nói ngay lập tức.

Kéo đầu ra sau một inch, Alex nhìn chăm chăm vào cô. “Thật ư?”

“Vâng.” Nhưng sau một thoáng lưỡng lự, ánh mắt cô sụp xuống và một khóe miệng cô cong lên. “Không.” Cô thú nhận. “Em thật sự không tin.”

“Chết tiệt. Zoe...” Anh ngừng lại thất vọng, tất cả những điều đó còn gây kích động nhiều hơn, vì cô đang cố không cười, như thể cô nghĩ anh giống một chú mèo to lớn đang thử làm điệu bộ của một con hổ. Cô đang đùa với lửa. Cô không chịu hiểu về sự truy猎 đã xuyên suốt

cuộc sống yêu đương của anh. Anh biết anh là ai, và anh biết làm thế nào để làm tổn thương người khác – Chúa biết anh đã làm như thế đủ thường xuyên.

Một dấu hiệu thích thú lướt nhẹ qua môi cô khiến anh phát điên. Trước khi anh biết mình đang làm gì, anh đã đè nghiêng môi anh trên môi cô, giữ chặt đầu cô để cô không thể kéo giạt ra sau. Anh mong đợi sự phản kháng. Anh muốn làm cô khiếp sợ. Đó là một bài học cho cô. Nhưng sau cái giạt mình ngạc nhiên hết sức ngây thơ lúc đầu, cô trở nên mềm mại và thoải mái dựa vào anh, những ngón tay cô luồn vào tóc anh, uốn quanh xương sọ anh. Alex cảm thấy xấu hổ với sức ép đáp ứng của chính anh. Anh chẳng phá vỡ được sự bám chặt của cô vào anh nhiều nhất gì so với việc đóng một cây cọc sắt vào cả hai.

Cô có vị như mật hoa oải hương. Những nụ hôn kết hoa sâu lắng ngọt ngào, mời gọi tất cả giác quan của anh tập trung cùng một lúc, một cảm giác khoan khoái đến ngây ngất.

Quá trễ, anh nhận ra cô không phải là người đang đùa với lửa.

Là anh.

Anh với tay xuống để ôm trọn lấy cô, tất cả những đường cong và làn da mềm mại như cánh hoa hồng và sức nóng mượt mà. Cảm giác về cô quá gợi cảm, không hề giống với vẻ gầy gò của cô vợ cũ của anh, đến mức anh liên tục điều chỉnh vòng ôm của anh, cố để kéo sát cô vào anh hơn, và sự va chạm khêu gợi ấy khuấy động anh không thể chịu đựng nổi.

Một lần trước đây, khi còn trong tuổi thiếu niên, anh đã lướt sóng cùng với bạn bè trên một chuyến tàu đến Westport, và anh đã gặp một cơn sóng nguy hiểm cao sáu foot. Anh đã bị quăng đập và xoay tròn, giống như bị nhồi vào trong một chiếc máy giặt khổng lồ, cho đến khi anh tấp được vào bờ, anh đã bị mất phương hướng đến nỗi, trong vài phút, anh không thể nhớ nổi tên mình. Lúc này, anh đang cảm thấy giống y như thế, nhưng lần này, anh muốn lặn sâu xuống và không bao giờ trồi lên nữa.

Đôi tay anh vòng qua eo cô và di chuyển lên phía trên một cách mù mẫn. Vươn tới bên cạnh bầu ngực cô, anh chạm vào rìa chiếc áo nịt ngực với những dải vững chắc được thiết kế để nâng đỡ những đường cong đáng kể. Ngón tay anh lần theo sợi dây, đến đỉnh vai cô, rồi trở xuống.

Bờ môi cô dứt khỏi miệng anh. Alex đứng yên, hỗn hển với những hơi thở đứt đoạn. Zoe bắt giữ ánh mắt anh, đôi mắt cô xanh thuần khiết, thờ thần và đam mê. Cô không hiểu anh đã tiến sát giới hạn như thế nào. Cô với tay ra phía sau eo để tháo tạp dề và sợi dây của nó phía sau cổ. Chiếc tạp dề rơi xuống mềm rũ trên sàn. Nhón trên ngón chân, cô hôn anh lần nữa, những ngón tay cô chạm vào hai bên mặt anh, mơn trớn đầy âu yếm. Khoảnh khắc này sẽ ám ảnh anh trọn phần đời còn lại, khuôn miệng như đóa hoa ngọt ngào của cô, sự đáp ứng nồng nhiệt đến mê mẩn của anh dành cho cô, cách thời gian bị cuốn đi giống như ánh sáng của một đốm lửa và biến mất trước khi anh có thể bắt được chúng.

Anh cảm thấy cô vụng về tìm kiếm tay anh, cố gắng kéo chúng vào với cô. Cô muốn anh chạm vào cô. Chúa ơi, nếu như anh bắt đầu, anh sẽ không thể ngừng lại. Nhưng ý chí của anh bị xói mòn trong những làn sóng cảm xúc thuần khiết, và việc anh cưỡng lại cô chẳng nhiều nhất hơn gì khả năng chống lại nhịp đập của trái tim anh. Zoe cầm lấy cổ tay cứng nhắc của anh và

bên lén thúc giục bàn tay anh tìm đến phía trước áo cô. Lưng bàn tay anh chải nhẹ trên ngực cô, đỉnh của chúng nhô ra một cách rõ rệt chống lại lớp vải co giãn của chiếc áo nịt. Trong một giây, anh không thể thở. Bàn tay anh mở ra để ôm trọn sức nặng xa hoa đó, ngón tay cái chải nhẹ trên đỉnh theo những vòng tròn dịu nhẹ, cho đến khi cô thở hổn hển phả vào môi anh.

Alex lấy tay ra khỏi cô, giữ thẳng bằng bằng cách túm lấy cạnh của bồn rửa phía sau cô. Trạng thái cân bằng của anh đã tiêu tan. Điều đó chẳng giúp đỡ được gì khi Zoe bắt đầu rúc sát vào cổ anh với vẻ yếu đuối gợi tình, nhắm nháp và hôn, những cái chạm của môi cô chuyển đến những khoái cảm. Thân thể anh không còn gì ngoại trừ bị cuốn đi và cảm nhận. Anh với tay ôm lấy hông cô bằng cả hai tay, kéo cô lên cao và ghì sát. Đôi mắt Zoe hé mở khi cô cảm nhận sự thúc bách nóng hổi hiển hiện rõ ràng cho dù qua hàng hàng lớp lớp quần áo. Anh thúc vào cô sát hơn, cho phép cô cảm nhận anh đã ham muốn cô nhiều như thế nào, cho phép phần cứng rắn nhất của anh trượt thân mật vào phần mềm mại nhất của cô. Cô rùng mình, một tiếng gầm gừ ngân lên trong cổ họng của cô... Và rồi cô ngại ngần buông một tiếng rên thỏa mãn không thể lảm lẩn.

Cả hai đã quên vết phỏng trên cánh tay cô. Cô vô tình chạm chúng trên vai anh. Nó hẳn phải hết sức đau. Sự nhận biết đó đã làm cho trí óc anh sáng sủa trở lại. Anh tách ra khỏi cô và thận trọng túm lấy tay cô để xem xét. Vết phỏng có kích thước bằng đồng 25 cent trên cánh tay cô có màu tím, làn da bóng lên và phồng dộp.

Zoe ngược nhìn anh, gò má cô ửng đỏ như đang sốt, bờ môi thâm tím bởi những nụ hôn. Bàn tay cô tìm đến bề mặt căng thẳng trên gò má anh, và anh cảm nhận sự rung động của lòng bàn tay cô. Cô đang run rẩy. Hoặc có lẽ là anh.

Cô bắt đầu nói gì đó, nhưng một tiếng kêu ngao ngao bí hiểm cắt ngang.

“Đó là cái quái quỷ gì thế?” Alex hỏi với giọng khàn khàn, tức điên lên vì bị kéo ra khỏi giấc mơ tình ái, trái tim anh đang đổ dồn những cú đập hoang dại.

Cả hai nhìn xuống cội nguồn của tiếng ồn dưới chân họ. Đôi mắt xanh căm phẫn nhìn chằm chằm lên từ một khối lông trắng khổng lồ. Cái cần cổ dày được cột bằng một chuỗi pha lê lấp lánh.

“Đó là Byron.” Zoe nói. “Con mèo của em.”

Đó là một con mèo to lớn đáng vẻ khác thường, với gương mặt bệch và số lông đủ để phủ cho ít nhất ba con mèo khác.

“Nó muốn gì thế?” Alex hỏi, bực bội.

Zoe khom xuống để vỗ về con mèo. “Sự chú ý.” Cô buồn phiền nói. “Nó đang ghen đấy mà.”

Byron bắt đầu kêu rừ rừ khi cô vuốt ve nó, âm thanh có thể sánh ngang với động cơ máy bay Cessna một cánh quạt.

“Nó sẽ có được sự chú ý sau khi anh rời đi.” Alex với tay tắt nước, và nhắc hộp sơ cứu lên. Biết ơn vì sự xao lãng, anh mang hộp sơ cứu đến bàn và ngồi xuống, ra hiệu vào chiếc ghế bên cạnh. “Ngồi xuống đó đi.”

Zoe vâng lời, trao cho anh một ánh mắt mê mải.

Alex sắp xếp cánh tay cô trên bàn với vết phỏng ngựa lên trên. Tìm một ống kem thuốc kháng khuẩn, anh trét lên đó một lớp dày, đầu anh cúi xuống trên vết phỏng. Đôi tay anh run run.

Zoe với tay xuống để vuốt ve con mèo khổng lồ đang bước qua bước lại giữa các chân ghế của cô. “Alex,” Cô hỏi với giọng thờ thễ. “Chúng ta có định...”

“Không.”

Anh biết cô muốn nói về điều gì. Nhưng từ chối là kỹ năng đã được cải tiến qua nhiều thế hệ nhà Nolan, và nó được áp dụng hết sức tốt trong tình huống này.

Trong im lặng, Alex nghe giọng nói nhạo báng của bóng ma. “Quả là an toàn khi tháo lui vào lúc này nhỉ?”

Mặc dù Alex rất muốn buông một lời đáp gay gắt, anh giữ im lặng.

Zoe lặc trong bối rối. “Anh... anh có muốn giả vờ rằng những gì vừa xảy ra chưa từng xảy ra không?”

“Đó là một sai lầm.” Alex dán một miếng băng, tỉ mỉ bịt kín các cạnh.

“Tại sao?”

Alex không bận tâm làm mềm đi những nét thiếu kiên nhẫn trong giọng anh. “Nhìn xem, em và anh không cần hiểu nhau nhiều hơn ta đã có. Em sẽ chẳng gạt hái được gì và mất đi mọi thứ. Em cần tìm anh chàng tử tế nào đó để hẹn hò – người sẽ dịu dàng và nói chuyện về những cảm giác của em và tất cả những thứ tào lao nhạy cảm đó. Em cần một người tốt. Và đó không phải là anh.”

“Tôi sẽ nói...” Bóng ma xen vào.

“Vì vậy, chúng ta phải quên những gì vừa xảy ra,” Alex tiếp tục. “Không thảo luận, không lập lại cuộc trình diễn đó. Nếu em muốn tìm một nhà thầu khác cho việc sửa chữa, anh hoàn toàn hiểu. Thật ra...”

“Không.” Bóng ma phản đối.

“Em muốn anh.” Zoe nói, rồi đỏ bừng ngượng ngập, “Em muốn nói, anh là người rất thạo việc.”

“Em thậm chí còn chưa coi bản thiết kế.” Alex nói.

Bóng ma đảo tròn quanh họ. “Cậu không thể bỏ việc được. Tôi cần có thời gian với căn nhà gỗ đó.”

Cứ xô đẩy xem. Alex nghĩ.

Cau có, bóng ma khoanh tay và dựa người vào cửa chạn bếp.

Zoe cầm lên vài trang giấy trên bàn và nghiên cứu chúng.

Alex đóng chiếc hộp sơ cứu lại. “Đó là căn bếp sau khi bức tường đã bị tháo dỡ và thay thế bằng một đảo bếp.” Anh đã thêm vào nhiều chỗ dự trữ nhất có thể, cũng như một hàng cửa sổ để đón nhiều ánh sáng thiên nhiên.

“Em thích kiểu mở của gian bếp,” Zoe nói. “Và đảo bếp thật hoàn hảo. Người ta có thể ngồi bên cạnh này của nó không?”

“Được. Em có thể sắp vào đó một hàng bốn chiếc ghế quầy bar.” Alex ngả người gần hơn vào chỗ trang giấy kế bên. “Đây là hình phối cảnh trên một cạnh khác – ngăn đặt lò vi sóng, một ngăn gia vị, và một cánh cửa âm với bộ phận nâng hỗn hợp.”

“Em luôn muốn một bàn nâng,” Zoe nói một cách băng khuâng, “Nhưng có vẻ tất cả chúng đều quá đắt.”

“Anh đã lên danh sách các học tử làm sẵn trong danh mục đầu tư – chúng rẻ hơn nhiều so với đặt đóng theo ý muốn. Và anh biết một nhà cung cấp đang bán những vật liệu xây dựng tồn đọng, vì thế chúng ta có thể tiết kiệm tiền cho mặt quầy bếp. Nếu như sàn gỗ sử dụng lại được, nó cũng sẽ làm giảm phí tổn xuống.”

Zoe lật thêm vài trang giấy lên khỏi bàn. “Đây là cái gì thế?” Cô giơ lên bản vẽ căn phòng ngủ thứ hai. “Có một cái tủ âm tường ở đó, đúng không?”

Anh gật đầu. “Anh đã bao gồm trong danh mục một lựa chọn chuyển chỗ đó thành một phòng tắm đầy đủ.”

“Một phòng tắm đầy đủ trong chỗ nhỏ xíu đó sao?” Zoe hỏi

“Phải, nó khá chật.” Alex vói tay qua để tìm bản thiết kế phòng tắm. Anh trao nó cho cô. “Không có chỗ cho một tủ ngăn kéo. Nhưng anh có thể đặt một bộ kệ âm tường chứa khăn và các vật dụng vệ sinh. Anh nghĩ...” Anh lưỡng lự. “Anh nghĩ khi sống quá thường xuyên với bà của em, có lẽ em cần đôi chút riêng tư thay vì phải chia sẻ phòng tắm chính.”

Zoe tiếp tục nhìn vào bản vẽ. “Nó tốt hơn em hy vọng. Sẽ phải mất bao lâu để thực hiện tất cả những thứ này?”

“Ba tháng, kể cả làm tại chỗ và mang đi.”

Một cái cau mày làm nhàu vầng trán cô. “Bà nội em sẽ phải rời bỏ dưỡng đường trong một tháng. Em có khả năng chi trả cho bà trong đôi tuần, nhưng chắc chắn không thể lâu hơn được.”

“Bà có thể ở trong nhà trọ không?”

“Nó không được chuẩn bị các tiện nghi cho bà. Quá nhiều những bậc thang. Chúng em không thể thuê một phòng suốt thời gian được. Sẽ bị mất thu nhập. Đặc biệt trong mùa hè.”

Alex nhip nhẹ những ngón tay trên mặt bàn, cân nhắc. “Anh có thể trì hoãn việc sửa garage và đặt vài nhà thầu phụ làm việc cùng lúc... Trong sáu tuần, anh có thể tạo ra một ngôi nhà có thể ở tạm. Nhưng phần lớn những công việc hoàn tất – những đường gờ trang trí, đóng hộp, sơn – sẽ tiếp tục phải làm. Chưa kể việc thay thế máy điều hòa không khí. Bà em có lẽ sẽ không chịu nổi với những tiếng ồn và các hoạt động đó.”

“Bà sẽ ổn.” Zoe nói. “Miễn là bếp và phòng tắm chính được làm xong, chúng em sẽ chịu được mọi thứ.”

Alex trao cho cô một ánh mắt hoài nghi.

“Anh không biết bà nội của em đó thôi,” Zoe nói. “Bà yêu thích tiếng ồn và các hoạt động. Bà là một phóng viên cho nhật báo *Bellingham Herald* trong suốt chiến tranh, trước khi bà kết hôn.”

“Điều đó thật tuyệt.” Alex nói, ngụ ý đúng như thế. “Trong những ngày tháng đó, một phụ nữ viết bài cho một tờ báo chắc chắn là một...”

“Hot tomato (*Phụ nữ cuồng nhiệt*).” Bóng ma nói.

“...Hot tomato.” Alex lập lại, rồi cúi kính đóng chặt miệng, cảm thấy giống như một kẻ ngốc. Anh gửi cho bóng ma một cái trừng mắt kín đáo. – *Hot tomato* cơ đấy – thậm chí điều đó có nghĩa là gì chứ?

Zoe mỉm cười thách đố khi nghe cụm từ cổ xưa đó. “Vâng, em nghĩ bà đã như thế.”

Bóng ma bảo Alex. “Hỏi xem bà nội cô ấy thế nào đi?”

“Thì tôi đang định hỏi đây.” Alex lầm bầm.

Zoe ngược lên khỏi bản thiết kế. “Hử?”

“Anh đang định hỏi em,” Alex nói. “Bà nội của em ra sao rồi.”

“Đang tiến hành vật lý trị liệu. Bà đã mệt mỏi với việc ở lại dưỡng đường, và đang nôn nóng đi khỏi đó. Bà yêu đảo – bà đã không sống ở đây từ rất lâu rồi.”

“Bà từng sống ở Friday Harbor sao?”

“Vâng, căn nhà bên hồ là của bà – Nó thuộc về gia tộc từ rất lâu rồi. Bà nội em thậm chí đã lớn lên tại ngôi nhà trên đường Rainshadow. Căn nhà mà anh đã giúp Sam khôi phục lại ấy.” Nhìn thấy vẻ thích thú của Alex, cô tiếp tục. “Gia đình Stewart – đó là gia đình của bà – là chủ của một doanh nghiệp chế biến cá hộp trên đảo. Nhưng họ đã bán ngôi nhà Rainshadow rất lâu trước khi em sinh ra – Em chưa bao giờ đặt chân đến đó cho đến khi em đến thăm Lucy.”

Nghe thấy rời nguyền rủa của bóng ma, Alex liếc nhanh vào ông.

Bóng ma có vẻ choáng váng, bồn chồn và kích động. “Alex,” Ông nói. “Đó là tất cả các mối liên kết. Người bà, Rainshadow, căn nhà gỗ bên hồ. Tôi đã tìm ra tôi phù hợp thế nào.”

Alex trao cho ông một cái gật đầu nhẹ.

“Đừng làm rối tung lên nữa.” Bóng ma nói.

“Được rồi.” Alex thì thầm, muốn ông im miệng.

Zoe trao cho anh một ánh mắt dò hỏi.

“Điều đó ổn.” Alex hấp tấp sửa sai. “Nếu em muốn đưa bà đến thăm phố Rainshadow. Bà có thể vui mừng khi thấy nó được khôi phục.”

“Cảm ơn anh. Em nghĩ bà sẽ như thế. Em định đi thăm bà vào cuối tuần này, và em sẽ nói với bà. Điều đó sẽ cho bà đôi thứ để hướng đến.”

“Tuyệt.” Alex quan sát khi cô tiếp tục xem các bản vẽ. Anh xúc động nhận ra cô thật vị tha khi hy sinh một năm cuộc đời hoặc nhiều hơn nữa để chăm sóc cho một người bà ốm đau. Cô có được sự trợ giúp nào khác hay không? Ai sẽ chăm sóc cho Zoe? “Này...” Anh nói nhẹ nhàng. “Em có ai cùng góp sức chia sẻ điều này không? Ý anh là chăm sóc cho bà của em.”

“Em có Justine. Và nhiều bạn bè.”

“Còn cha mẹ em thì sao?”

Cô nhún vai theo cách người ta hay làm khi cố che dấu thứ gì đó không vui. “Cha em sống ở Arizona. Ông ấy và em không gần gũi cho lắm. Và em thậm chí không nhớ mẹ em ra sao. Bà ấy đã thoát khỏi chúng em khi em vẫn còn khá nhỏ. Vì thế cha em đã trao em cho bà nội nuôi dưỡng.”

“Tên bà ấy là gì?” Bóng ma hỏi với vẻ dăm chiêu.

“Tên bà nội em là gì?” Alex hỏi Zoe, có cảm giác như anh đang chơi trò điện thoại lúc nhỏ, trong trò chơi đó, một câu nói được lặp lại cho đến khi nó chẳng còn mang ý nghĩa gì nữa.

“Emma. Thật ra là Emmaline.” Zoe phát âm từ cuối cùng ‘lin’ như thể nó không có chữ e cuối. “Bà đã nhận nuôi em khi cha chuyển đến Arizona. Bà là một góa phụ vào lúc đó. Em nhớ ngày cha bỏ em lại tại nhà bà ở Everett – Em đã khóc và Upsie thật ngọt ngào với em ...”

“Upsie?”

“Khi em còn nhỏ,” Zoe bẽn lễn giải thích, “bà luôn nói ‘Upsie-daisy’ khi bà đón em... Vì thế, em bắt đầu gọi bà như vậy. Chẳng hiểu sao, khi cha bỏ em lại với bà, bà đưa em vào trong bếp và đặt em trên một chiếc ghế cạnh quầy bếp, và chúng em làm bánh biscuit cùng nhau. Bà chỉ cho em cách nhúng bánh vào trong bột mì, để cho những vòng tròn bột nhào được xếp vào nhau một cách tuyệt hảo.”

“Mẹ anh thỉnh thoảng cũng làm bánh biscuit,” Alex nói, trước khi kịp suy nghĩ về điều đó. Anh không có thói quen tiết lộ quá khứ của anh cho bất kỳ ai.

“Từ việc nhào trộn hay từ hỗn hợp làm sẵn?”

“Từ một chiếc hộp. Anh thích nhìn cách bà đập chúng trên mặt quầy bếp cho đến khi nó bung ra.” Nhìn Zoe có vẻ kinh hoàng đến mức anh thậm chí thấy thích thú. “Chúng không phải là thứ biscuit dở tệ đâu.” Anh bảo cô.

“Em sẽ làm cho anh ít bánh quy bơ sữa ngay bây giờ.” Cô nói. “Em có thể làm gấp mà không tốn chút thời gian nào.”

Anh lắc đầu và đứng lên khỏi bàn.

Đứng trong gian bếp thơm ngát với giấy dán tường in hình những trái cherry, Alex quan sát Zoe lượm chiếc tạp dề từ nơi nó bị thả xuống sàn nhà trước đó. Cô khom người, chiếc quần lửng bằng vải denim bị kéo căng trên đôi mông hình trái tim hoàn hảo của cô. Chỉ chừng đó

thôi đã khiến anh ham muốn cô lần nữa. Anh có một thôi thúc điên cuồng đi đến bên cô, đưa cô vào trong vòng tay anh, và ôm cô, chỉ ôm cô và hít thở hương thơm dịu nhẹ của cô trong lúc thời gian bào mòn những giờ dài tĩnh lặng.

Anh đã mệt mỏi với việc từ chối bản thân về những điều anh khao khát và mong mỏi, và trên tất cả, anh đã phát chán khi cứ mê mải nhặt những mảnh vỡ của cuộc đời anh và khám phá ra rằng chúng thậm chí là những mảnh anh không hề muốn. Anh chẳng học được điều gì trong cuộc hôn nhân tan vỡ với Darcy. Họ luôn làm những điều cần thiết để thỏa mãn những nhu cầu ích kỷ của chính họ, chỉ biết nhận mà không hề trao tặng. Biết rằng điều đó sẽ không làm tổn thương nhau, bởi vì sự tổn thương tột hại nhất đã giáng xuống rồi.

“Hãy bỏ ra vài ngày để xem xét những thứ này.” Anh bảo Zoe khi cô quay lại bàn. “Hãy làm điều đó cùng Justine. Em đã có địa chỉ e-mail và số phone của anh nếu như em cần hỏi điều gì đó. Nếu không có gì khác thì anh sẽ phác thảo chi tiết để bắt đầu vào tuần sau.” Anh nhìn vào miếng băng dán trên cánh tay cô. “Để ý đến nó nhé. Nếu nó bắt đầu có dấu hiệu nhiễm trùng...” Anh ngừng lại đột ngột.

Zoe mỉm cười nhẹ khi cô ngược nhìn anh. “Anh sẽ dán một miếng băng khác lên sao?”

Alex không cười đáp lại.

Anh cần sự quên lãng. Anh cần uống cho đến khi nửa tá ly rượu lờ mờ ngả rạp giữa anh và phần còn lại của thế giới.

Quay khỏi cô, anh nhặt chìa khóa và ví lên. “Gặp em sau.” Anh nói sảng, và rời đi mà không nhìn lại.

Chương mười hai.

“Ôi, thật là vui,” Bóng ma nói khi Alex quẹo phải trên đường Spring để vào phố San Juan Valley. “Chúng ta đang đi đâu vậy?”

“Nhà Sam.”

“Chúng ta sẽ dọn dẹp căn gác nữa sao?”

“Trong số những thứ khác.”

“Những thứ gì khác?”

Cáu tiết vì liên tục phải giải thích với ông về mọi động thái, Alex nói. “Tôi muốn bắt kịp anh trai tôi. Tôi đã không nói chuyện với anh ấy một thời gian rồi. Điều đó có okay với ông không?”

“Cậu định nói cho cậu ấy nghe về chuyện sửa nhà cho Zoe à?”

“Có lẽ Justine đã đề cập đến chuyện đó với anh ấy rồi. Nhưng nếu cô ấy chưa, thì không.

Tôi sẽ không kể gì hết.”

“Sao thế? Nó có phải là bí mật lớn lao gì đâu chứ.”

“Nó chưa hoàn toàn được thỏa thuận,” Alex nói gọn lỏn. “Tôi có thể rút lui.”

“Cậu không thể.”

“Để xem.” Alex tìm thấy sự thỏa mãn tai ác trong việc chọc tức bóng ma.

Anh mong đợi tất cả các kiểu tranh cãi và lằng mọ. Nhưng bóng ma lặng thinh khi chiếc bán tải tiến vào khu thương mại.

Alex ghé thăm Rainshadow để giúp Sam lắp đặt một cặp chân đèn lồng trên tường lò sưởi lát bằng những viên gạch thủ công kiểu cổ. Khi họ làm việc, một con chó bun Anh tên Renfield ngồi trên tấm nệm trong góc nhà, quan sát họ với đôi mắt lồi và chiếc miệng mở rộng nhều nhão. Renfield là một con chó được cứu giúp, với những vấn đề về bệnh tật nhiều đến mức không ai muốn nhận nuôi. Bằng cách nào đó, bạn gái của Mark, Maggie, đã khuyến dụ được anh nhận nó, và dù lúc đầu Sam phản đối, cuối cùng rồi anh ấy cũng nhượng bộ.

Thật đáng ngạc nhiên rằng Renfield không hề chú ý gì đến sự hiện diện của bóng ma trong phòng. “Tôi đã nghĩ những con chó được cho là có giác quan thứ sáu về những hiện diện mang tính siêu nhiên cơ đấy.” Bóng ma đã từng nhận xét với Alex như thế.

“Trong những ngày tốt nhất của mình,” Alex đã trả lời, “cậu ta cũng chỉ có khoảng ba giác quan làm việc tốt mà thôi.”

Khi họ cùng làm việc với nhau, thật rõ ràng rằng tâm trạng cực kỳ thư giãn của Sam chỉ có thể có được từ việc xảy ra gần đây. Như bóng ma đã tiên đoán, Sam đã đổ vì Lucy Marinn một cách chính thức, mặc dù Sam đã khẳng định rằng, đó chỉ là một trong những thỏa thuận không cam kết thường lệ của anh. “Anh trúng số độc đắc với cô gái này,” Sam kể với Alex. “Cô ấy ngọt ngào, quyến rũ, thông minh và cô ấy tuyệt trong việc chỉ cần mối quan hệ thông thường.”

Đã một thời gian dài, Alex không thấy anh trai anh bị ám ảnh vì phụ nữ như anh đã có với Lucy Marinn lúc này. Có lẽ là chưa bao giờ. Sam đã luôn xử sự ôn hòa, không bao giờ để cho cảm xúc của anh – hoặc của bất kỳ ai khác – tiến xa hơn.

“Mối quan hệ thông thường này có bao gồm sex không?”

“Nó bao gồm sex *tuyệt hảo*. Chẳng hạn như, một giờ sau khi bọn anh kết thúc, thân thể anh vẫn còn đang nói ‘cám ơn em’. Và Lucy cũng không muốn cam kết nhiều hơn gì anh.”

“Chúc may mắn với điều đó.” Alex nói. Giữ một chiếc đèn gắn trên tường, anh dùng bút chì phấn vạch dấu vị trí khoan lỗ bắt đinh vít.

Nhiệt tình của Sam giảm đi rõ rệt. “Ý em là gì?”

“Chín mươi chín phần trăm phụ nữ tuyên bố họ không muốn cam kết, thì hoặc là họ thầm kín muốn điều đó, hoặc ít nhất, họ muốn anh muốn điều đó.”

“Em đang nói Lucy đùa giỡn với anh à?”

“Nó thậm chí có thể còn tệ hơn. Có lẽ cô ấy thành thật với ý tưởng rằng cô ấy có thể đương đầu với việc đang ở vạch xuất phát, nhưng thực tế thì cô ấy không được trang bị cho điều đó. Trong trường hợp đó...”

“Vạch xuất phát là cái gì thế?”

“Một phụ nữ anh có mối quan hệ không ràng buộc. Nhưng anh lại có sex với cô ấy, và rồi...”

“Xuất phát cái đầu chú mày ấy.” Sam cau có. “Đừng nói về Lucy như thế. Và lần sau, khi em hỏi anh xem cuộc sống của anh thế nào, nhắc anh đừng kể với em.”

“Em có hỏi anh xem anh sống thế nào đâu chứ. Em hỏi anh chuyển cho em cái mũi khoan thợ nề nửa inch kia mà.”

“Đây.” Sam nói với vẻ bực bội, trao cho anh cái mũi khoan.

Trong đôi phút kế tiếp, Alex khoan một lỗ khoan nhỏ vào gạch và hút sạch bụi của chúng đi. Sam giờ chiếc đèn vào đúng chỗ khi Alex nối dây điện, gài những cái neo móc vào chiếc đèn lồng, và đặt chúng vào lỗ khoan nhỏ. Anh siết chặt chúng với một vài vòng quay khéo léo của chiếc cờ lê.

“Nhìn tuyệt đấy.” Sam nói. “Để anh thử một cái khác.”

Alex gật đầu và nhặt lên chiếc đèn lồng thứ hai, ướm thử nó lên lớp gạch.

“Có vài thứ anh muốn bàn luận,” Sam đột nhiên nói. “Mark và Maggie đã định ngày cưới vào giữa tháng Tám. Và Mark vừa yêu cầu anh làm phù rể. Hy vọng rằng điều đó ổn với em.”

“Tại sao nó lại không ổn với em?”

“À, anh ấy chỉ có thể yêu cầu một trong hai chúng ta. Và anh đoán vì anh là người lớn thứ hai...”

“Anh nghĩ là *em* muốn làm phù rể ư?” Alex cắt ngang bằng tiếng cười ngắn đầy nhạo báng. “Anh và Mark đã cùng nhau nuôi nấng Holly. Dĩ nhiên anh phải là phù rể rồi. Sẽ là phép lạ nếu như em xuất hiện ở đó đấy.”

“Em phải đến,” Sam nói trong vẻ lo lắng. “Vì Mark.”

“Em biết. Nhưng em ghét đám cưới.”

“Vì Darcy ư?”

“Vì đám cưới là một nghi lễ, nơi một biểu tượng trinh nữ được vây quanh bởi những phụ nữ trong bộ váy xấu xí, sánh đôi cùng một chú rể bơ phờ được hộ tống bởi những người bạn mà anh ta đã không gặp trong nhiều năm bỗng dưng xuất hiện một cách thần kỳ. Sau đó là tiệc cưới, nơi khách khứa bị giam giữ như con tin trong hai giờ mà chẳng có gì để ăn ngoại trừ thứ

cánh gà âm ẩm, hoặc mớ hạnh nhân bọc thứ gì đó kỳ lạ, đám DJ thì cố tẩy não mọi người với những luyến ngắt điện tử và điệu Macarena*, thứ mà những gã ngốc say xỉn luôn nhảy bổ vào. Phần tốt đẹp duy nhất trong một đám cưới là được nốc rượu tự do.”

*(*Macarena : Một điệu nhảy Tây Ban Nha thịnh hành vào thời 1990s. – Ct của Sẻ)*

“Em có thể nói lại điều đó lần nữa không?” Sam hỏi. “Vì có lẽ anh muốn viết nó ra và sử dụng như một phần trong bài phát biểu của anh.”

Trong một góc phòng, bóng ma đang ngồi tựa đầu trên khuỷu gối gập lại.

Hoàn tất dây điện cho chiếc đèn thứ hai, Sam gắn nó vào tường, cột chặt những chiếc neo móc, và đứng lùi lại để ngắm nghía tác phẩm của mình. “Cám ơn, Al. Em có muốn ăn trưa không? Anh có một ít sandwich trong tủ lạnh.”

Alex lắc đầu. “Em sẽ lên gác mái, dọn dẹp thêm một chút.”

“Ồ, nhắc mới nhớ... Holly rất thích chiếc máy đánh chữ cũ mà em tìm thấy. Anh đã cho nó vài nhát xịt của bình phun dầu chống rỉ sét WD-40 và đổ mực vào cuộn ru-băng. Cô bé gần như nổ tung vì vui thích.”

“Tuyệt.” Alex thờ ơ nói.

“Phải, nhưng đây mới là phần thú vị. Holly nhận ra lớp lót của chiếc hộp bằng vải tuyết bị lỏng ra, có một góc nhỏ của thứ gì đó nhô ra. Vì thế, cô bé đã kéo nó ra, đó là một mảnh vải kỳ lạ với một lá cờ và vài ký tự của người Trung Hoa trên đó. Và cũng có một bức thư nữa.”

Bóng ma nhấc đầu lên.

“Nó đâu rồi?” Alex hỏi. “Em có thể nhìn nó một chút không?”

Sam hất đầu về hướng ghế sofa. “Nó ở trong ngăn kéo bàn bên cạnh đó.”

Trong lúc Sam thu dọn dụng cụ và hút bụi, Alex đến bên bàn. Bóng ma ở bên cạnh anh ngay lập tức. “Riêng tư chút coi.” Alex thì thầm cảnh báo, nhưng bóng ma không nhúc nhích.

Một cảm giác e sợ bò dọc cổ Alex khi anh mở ngăn kéo và lấy ra một mảnh vải lụa mỏng đã ngả vàng theo năm tháng, dài khoảng tám đến mười inch. Nó đã bị biến màu vài chỗ, những góc vải tối sẫm lại. Một lá cờ Trung Hoa Dân Quốc trên đỉnh. Sáu cột ký tự Trung Hoa được in bên dưới lá cờ.

“Đó là cái gì vậy nhỉ?” Alex tự hỏi thành lời, giọng anh bị chìm khuất trong âm thanh của máy hút bụi.

Tuy vậy, bóng ma nghe thấy anh, lời đáp của ông nhẹ nhưng rõ ràng. “Một lá thư máu.” Thuật ngữ không hề quen thuộc với Alex. Trước khi anh có thể hỏi điều đó nghĩa là gì, bóng ma lặng lẽ nói thêm. “Nó là của tôi.”

Bóng ma đã nhớ lại thứ gì đó, luồng cảm xúc bắn ra như những làn khói, và Alex không thể chống lại được ngoài việc bị bắt giữ trong ranh giới của chúng.

Thế giới là khói, là lửa, là nỗi kinh hoàng. Ông đã rơi nhanh hơn trọng lực, nảy bật qua bầu trời xanh và những đám mây mỏng nước màu trắng. Lớp vỏ kim loại của chiếc máy bay bị xoắn

vặn giống như một sợi roi bằng dây cam thảo khi sức mạnh của thiên đường và địa ngục tác động vào chúng. Đầu gối ông kéo lên và khuỷu tay ông cuộn lại trong tư thế bào thai, điều cuối cùng mà mọi phi công tác chiến sẽ làm trước khi chết. Điều đó không được huấn luyện, chúng là nhận biết khởi thủy của cơ thể để có thể lướt qua được những nỗi đau và sự hủy hoại nhiều hơn có thể chịu đựng được.

Trái tim ông bật ra từng âm tiết tên của một người phụ nữ, lập đi lập lại.

Alex lắc đầu để xóa sạch đi ký ức đau buồn đó, và nhìn vào bóng ma.

“Em đang làm gì với nó vậy?” Anh nghe Sam hỏi.

Bóng ma nhìn chăm chăm vào miếng lụa trên tay Alex. “Họ đã trao chúng cho những phi công Mỹ nhận nhiệm vụ bay ngang qua vùng trời Trung Quốc,” Ông nói. “Phòng trường hợp máy bay rơi. Những chữ đó ngụ ý ‘*Những người ngoại quốc này đến để giúp đỡ trong các nỗ lực chiến tranh. Binh lính và thường dân nên giải cứu, bảo vệ và cung ứng cho anh ta những chăm sóc y tế cần thiết.*’ Chúng tôi giữ chúng trong áo khoác của chúng tôi – vài người còn khâu chúng vào đó.”

Trong một giọng đều đều, Alex nghe thấy chính mình đang giải thích cho Sam về bức thư máu.

“Thú vị thật.” Sam nói. “Anh thắc mắc không biết cái đó là của ai. Anh muốn tìm hiểu xem ai là chủ nhân chiếc máy đánh chữ, nhưng không có tên trên hộp.”

Alex bắt đầu vươn tay đến bức thư. Anh do dự như thể sắp đưa tay vào một ngọn lửa. Anh không muốn đọc những gì được ghi trên mảnh giấy đó. Anh có cảm giác rằng nó được viết với ý định không để cho ai tìm thấy.

“Làm đi.” Bóng ma thì thầm, gương mặt ông khắc nghiệt.

Tờ giấy có kích thước giấy văn thư và dễ vỡ. Nó không được ký tên. Cũng không ghi địa chỉ gửi cho ai.

Em đã ghét anh trong nhiều năm em sống mà không có anh. Làm sao một trái tim tan vỡ nhiều như thế này vẫn còn có thể tiếp tục đập được ? Làm sao em có thể cảm thấy tồi tệ như thế này mà không chết đi cùng với chúng?

Em đã quỳ đến thâm tím đầu gối để cầu nguyện cho anh trở về. Không lời nguyện cầu nào được trả lời. Em cố gửi chúng đến thiên đường nhưng chúng đã bị bắt lại trái đất, như những con cút đóm bên dưới lớp tuyết. Em cố ngủ, và những giấc ngủ chỉ giống như bị ngạt thở mà thôi.*

Anh đã đi đâu rồi?

Có lần anh nói rằng, nếu em không ở cùng anh, nơi đó không phải thiên đường.

Em không thể mất anh. Hãy trở lại và ôm em đi. Trở lại với em đi.

Alex không thể nhìn vào bóng ma. Đã đủ tệ khi đứng bên rìa cảm xúc mà bóng ma cảm nhận, việc bị bầy trong vầng hôn ám đau buồn mang đến cảm giác tệ hơn bất kỳ thứ gì anh từng trải qua. Điều đó giống như bị nhiễm phải một chất độc phát tác chậm.

“Anh cho rằng một phụ nữ đã viết bức thư đó.” Anh nghe Sam nói. “Nghe có vẻ giống một phụ nữ, đúng không?”

“Phải.” Alex đáp một cách khó nhọc.

“Nhưng tại sao chúng lại được đánh máy? Anh mong đợi thứ gì đó được viết bằng tay cơ. Anh thắc mắc không biết anh chàng đó đã chết như thế nào?”

Hơn cả nỗi buồn, những làn sóng đau đớn cuộn cuộn xô đến từ bóng ma, Alex phải cuộn chặt tay thành nắm đấm để chống lại tác động của chúng lên anh, cho dù thế, chỉ như đập vào đám bụi mù. Chẳng có thứ gì dừng lại.

“Thôi đi.” Alex thì thào, cổ họng thít chặt.

“Tôi không thể.” Bóng ma nói.

“Thôi đi cái gì?” Sam hỏi.

“Xin lỗi,” Alex nói. “Em đã nhiễm phải thói quen nói chuyện một mình. Em muốn hỏi điều này, em có thể mang thứ này đi cùng em không?”

“Chắc chắn rồi. Anh không...” Sam ngừng lời và nhìn anh chăm chú. “Thánh thần thiên địa ơi! Em đang mít ướt đấy ư?”

Trong sự kinh hoàng, Alex bắt đầu nhận ra đôi mắt anh đang sưng nước. Anh sắp bắt đầu khóc thành tiếng. “Bụi.” Anh xoay sở nói. Quay đi chỗ khác, anh nói thêm với giọng bị bóp nghẹt. “Em sẽ lên lầu. Làm việc trên gác mái.”

“Anh sẽ lên và giúp em.”

“Không, Em lên đó. Anh quét dọn dưới đây. Em cần ít thời gian riêng tư.”

“Em đã có nhiều thời gian riêng tư rồi.” Sam nói. “Có lẽ sẽ chẳng có tổn thương gì trong việc có một ít bầu bạn.”

Điều đó gần như khiến Alex bật cười. Anh muốn nói với anh trai anh : *Em đã không ở một mình trong nhiều tháng nay. Em bị ma ám.*

Anh có thể cảm thấy sức nặng trong cái nhìn soi mói của Sam. “À... em có sao không?”

“Em rất ổn.” Alex nói mạnh mẽ, tiến ra khỏi phòng.

Tâm trạng của bóng ma không dịu đi vào lúc họ đến tầng áp mái. Alex quyết định rằng, có vài thứ còn tệ hơn việc bị theo đuôi mọi lúc mọi nơi bởi một bóng ma, đó là bị theo đuôi bởi một bóng ma, kẻ chồng chất tất cả cảm xúc của ông ta lên anh.

“Có lẽ có một thứ mà sự lưu tâm của ông đã bỏ qua,” Alex nói với giọng nghiêm nghị. “Tôi vác gánh nặng của tôi là đủ rồi. Chết tiệt tôi đi nếu tôi còn phải vác cả gánh nặng của ông nữa.”

“Ít nhất thì cậu cũng biết được gánh nặng của cậu là gì.” Bóng ma nói, trừng mắt nhìn anh.

“Phải. Điều đó giải thích tại sao tôi bỏ ra phân nửa thời gian của tôi để uống say và quên nó đi.”

“Chỉ phân nửa thôi sao?” Lời đáp chậm biếm vang lên.

Alex vung vẩy miếng vải lụa trên một tay. “Và ông cho rằng thứ này là của ông à?”

“Chấp nhận điều đó đi. Phải, nó là của tôi.”

Alex giơ bức thư trên một tay khác. “Và ông nghĩ cái này viết về ông sao?”

Bóng ma đáp lại bằng cái gật đầu đơn giản. Đôi mắt ông tối như bóng đêm, đáng vẻ ông trông đáng sợ. “Tôi nghĩ Emma đã viết nó.”

“Emma.” Alex chớp mắt ngạc nhiên, cơn giận của anh nhạt dần. “Bà nội của Zoe ư? Ông nghĩ ông và bà ấy...” Chậm rãi, anh đi đến cầu thang và ngồi xuống bậc cao nhất. “Quả là một cú đột phá thần kỳ đấy,” Anh nói, “chẳng có gì để chứng minh hết.”

“Bà ấy là một phóng viên của tờ Herald...”

“Tôi biết. Và bà ấy sống ở đây, và có lẽ có một cơ may cực nhỏ là chiếc máy đánh chữ đó là của bà. Nhưng chẳng có bằng chứng nào hết.”

“Tôi không cần bằng chứng. Tôi đang nhớ lại vài thứ. Tôi nhớ bà ấy. Và tôi biết mảnh vải trên tay cậu là của tôi.”

Alex mở bức thư máu và nhìn nó lần nữa. “Không có cái tên nào trên đây hết. Vì thế ông không thể chắc chắn nó là của ông được.”

“Có dãy số nào trên đó không?”

Alex nhìn kỹ mảnh vải và gật đầu. “Bên cạnh trái.”

“Có phải W17101 không?”

Alex đọc dãy số... W17101... Mắt anh mở rộng.

Bóng ma trao cho anh một ánh mắt trịch thượng.

“Ông có thể nhớ *thứ đó* mà lại không thể nhớ được tên của chính ông sao?” Alex hỏi.

Bóng ma liếc nhìn đồng hồ và đồ vật trên gác mái, những món đồ kỷ niệm bị bao phủ bởi bụi bặm và năm tháng. “Tôi nhớ tôi từng là một người đã yêu say đắm một ai đó.” Ông bắt đầu dạo bước, bàn tay thọc sâu vào trong túi chiếc áo khoác bay chiến đấu. “Tôi cần tìm hiểu điều gì đã xảy ra. Nếu Emma và tôi đã kết hôn. Nếu...”

“Nếu gì chứ? Ông đã chết nghèo rồi đấy nhé.”

“Có lẽ tôi không chết. Có lẽ tôi đã trở về.”

“Từ một chiếc máy bay võ vụn à?” Alex hỏi một cách châm biếm. “Từ những gì tôi có thể nói, nó lao thẳng xuống địa ngục nhiều hơn là một cuộc hạ cánh gập ghềnh.”

Có vẻ như bóng ma đã quyết định sáng tác vài kiểu kết thúc có hậu cho câu chuyện của ông. “Khi cậu yêu người nào đó nhiều đến thế, cậu sẽ không để cho bất kỳ thứ gì ngăn cản cậu trở về với cô ấy. Cậu sẽ sống sót bất luận thế nào.”

“Có thể tất cả điều đó là bên phía bà ấy. Có thể với ông chỉ là một thử nghiệm.”

“Tôi vẫn còn yêu bà ấy,” Bóng ma nói với vẻ dửng dưng trầm lặng. “Tôi vẫn còn cảm thấy điều đó. Khóa chặt ở trong đây.” Bóng ma đặt một nắm tay trên ngực. “Và nó vô cùng đau đớn.”

Alex tin điều đó. Bởi vì nó đau gần đúng chỗ đó.

Anh quan sát bóng ma tiếp tục dạo bước.

Nếu hình ảnh của bóng ma phản chiếu chính xác những gì ông đã có trong cuộc sống thực, ông phải có tầm vóc của một phi công, săn chắc và dẻo dai, với sự tập trung những bắp cơ phát triển đủ để chống lại tình trạng hoa mắt từ những buổi thao diễn đến kiệt sức của cuộc không chiến. “Loại tầm cao nào được thử nghiệm thịnh hành trong thời của ông vậy?”

“Tôi có thể phù hợp với một chiếc P-40” Bóng ma nói với vẻ xa vắng.

“Ông đã lái một chiếc chiến đấu cơ Warhawk sao?” Alex hỏi, bị mê hoặc. Trong thời niên thiếu, anh đã từng lắp dựng một mô hình chiến đấu cơ thế chiến II hàm cá mập đặc chủng này. “Ông có chắc không?”

“Khá chắc.” Bóng ma lạc trong suy nghĩ. “Tôi nhớ đã bị oanh kích,” Cuối cùng ông nói, “và bị đè ép bởi trọng lực mạnh đến mức máu rời khỏi đầu và mọi thứ trở nên lơ lờ. Nhưng tôi giữ vững cho đến khi cánh quạt tăng cường trên đuôi của tôi hoặc là mất hiệu lực hoặc bị văng đi mất.”

Alex kéo chiếc điện thoại ra khỏi túi quần và khởi động một trình duyệt di động.

“Cậu đang gọi cho ai à?”

“Không ai hết. Tôi đang thử tìm xem liệu có cách nào để xác định danh tính một phi công với dãy số này hay không.”

Sau một hoặc hai phút tìm kiếm, Alex tìm thấy một trang thông tin. Anh cau mày đọc.

“Có gì không?” Bóng ma hỏi.

“Không may rồi. Chẳng có danh sách nào quan trọng hết. Chúng được phát hành với số lượng lớn từ nguồn U.S và Chinese. Một số được tái cấp cho các phi công mới sau khi những người đầu tiên đã chết. Và vì dãy số liên quan đến thông tin chính thức công bố, những danh sách mà họ có chắc chắn đã bị vô hiệu.”

“Tìm Emmaline Stewart xem” Bóng ma nói.

“Không phải trên chiếc điện thoại này. Kết nối của nó quá chậm.” Alex cau có với màn hình LCD rục rờ nhỏ bé. “Tôi cần một chiếc laptop để làm điều này.”

“Tìm Bellingham Herald đi.” Bóng ma khẳng khăng. “Họ phải có thứ gì đó về cô ấy.”

Alex vào website và làm việc trên máy điện thoại khoảng một phút. “Thư mục lưu trữ trực tuyến chỉ có đến năm 2000 thôi.”

“Cậu tìm kiếm dở tệ. Nhờ Sam đi. Cậu ấy có thể tìm ra mọi thứ về Emma trong năm phút.”

“Những người tám mươi tuổi,” Alex nói, “không thường để lại dấu vết trên internet. Và không cách chi tôi có thể yêu cầu Sam được – anh ấy sẽ muốn biết tại sao tôi hứng thú, và tôi thì không muốn giải thích đâu.”

“Nhưng...”

“Ông sẽ gặp Emma đủ sớm khi Zoe mang bà đến đảo. Và nếu tôi là ông, tôi sẽ không kích động đến thế. Bây giờ bà ấy đã là một bà lão rồi.”

Bóng ma khịt mũi. “Cậu nghĩ tôi bao nhiêu tuổi rồi, Alex?”

Alex trao cho ông một ánh nhìn ước định. “Khoảng giữa đến cuối những năm hai mươi.”

“Sau những gì tôi đã trải qua, tuổi tác trở nên khá tương đối. Thân thể chỉ là vật chứa mỏng manh cho một linh hồn.”

“Tôi không được thông suốt đến thế.” Alex thông báo với ông. Sau khi cài điện thoại vào chiếc loa di động, anh đi đến hộp đựng túi rác và kéo ra một cái.

“Cậu đang làm gì vậy?” Bóng ma hỏi.

“Lục lọi mấy thứ này chứ còn làm gì nữa.”

“Máy tính của Sam ở tầng dưới cơ mà,” Bóng ma phản đối, “Cậu có thể hỏi mượn.”

“Để sau đi.”

“Tại sao không phải bây giờ?”

Bởi vì Alex cảm thấy anh phải có được đôi chút kiểm soát cho cuộc sống chết tiệt của riêng anh. Cuộc chạm trán với Zoe sáng hôm đó, và việc đọc bức thư được đánh máy cũ nát, đã đảo lộn anh ghê gớm. Anh cần nghỉ ngơi để thả nổi cảm xúc, quên đi những sự kiện xúc động và những câu hỏi không có lời đáp. Điều duy nhất anh có thể nghĩ đến là làm thứ gì đó thiết thực.

Bóng ma, đọc được biến động trong tâm trạng của anh, đã rút lui và rơi vào im lặng.

Khi những giai điệu do Tony Bennett* sáng tác vang lên, Alex xem xét những chiếc thùng đựng giấy tờ, tạp chí cũ, những chiếc đĩa vinyl, quần áo và đồ chơi cũ. Sàn nhà ngập xác côn trùng và bụi bẩn. Phía sau một chiếc hộp hư nát, Alex tìm thấy một chiếc bẫy chuột cũ kỹ với xác một loài gặm nhấm đã khô kiệt. Nhấn mặt, anh dùng một miếng lót bằng nhựa để nhặt lên và ném nó ra xa.

*(*Tony Bennett tên thật là Anthony Dominick Benedetto, nghệ sĩ người Mỹ gốc Ý, nổi tiếng vào thời 1950s với các thể loại pop, truyền thống, Jazz. Ông cũng là một họa sĩ có tài với bút danh Anthony Benedetto, tranh của ông được trưng bày trong một số học viện. Ông cũng là người thành lập trường nghệ thuật Frank Sinatra ở New York. Bài hát nổi tiếng đầu tiên là Because of you vào năm 1951, tiếp sau đó là các Album : The Beat of My Heart, Basie Swings, Bennett sings... - Ct của Sẻ, theo Wikipedia.)*

Mở một chiếc hộp, Alex tìm thấy một chồng sổ kế toán bọc da và sổ cái. Một đám bụi bốc lên khi anh kéo ra quyển đầu tiên, khiến anh nháy mũi. Khuyu gối xuống, anh ngồi trên gót chân, mở nhẹ đui để giữ thẳng bằng. Anh đọc một vài ghi chép mờ nhạt, tất cả các nét chữ được viết bằng mực đen đã nhạt màu.

“Có gì không?” Bóng ma hỏi.

“Tôi nghĩ đó là một quyển sổ kế toán của nhà máy chế biến cá hộp.” Alex lật vài trang khác. “Đây là một bản kiểm kê... máy hấp hơi nước, hệ thống lột da và làm khô, thiết bị hàn, ghép nắp hộp... rất nhiều dầu ô-liu...”

Bóng ma quan sát khi Alex xem lướt qua quyển sách. “Bất kỳ ai làm chủ nhà máy hẳn là có rất nhiều tiền.”

“Trong một thời gian.” Alex nói. “Nhưng vùng này đã cạn kiệt cá trước khi cá hồi biến mất vào lúc đó. Phần lớn ngư dân và nhà máy chế biến đã phá sản trong những năm sáu mươi.” Anh bới sâu và chiếc thùng và lôi ra nhiều sổ hơn. Mở một quyển khác, anh tìm thấy vài bức thư thương mại viết tay, một bức liên quan đến một công ty in thạch bản cung cấp nhãn, và một bức khác về ủy ban vận hành tiểu bang ép buộc nhà máy đồ hộp giảm giá. Anh ngừng lại để nhìn chúng kỹ hơn. “Nhà máy được làm chủ bởi Weston Stewart.”

Bóng ma nhìn anh cảnh giác, nhận ra họ thời con gái của Emma.

Alex tiếp tục xem xét các quyển sổ. Những ghi chép trong vài quyển cuối cùng được đánh máy thay vì viết tay. Một vài trang báo cắt rời với những bức ảnh trắng đen được nhét giữa những trang giấy.

“Những bức hình gì thế?” Bóng ma hỏi, tiến lại gần.

Alex cảm nhận sự háo hức của bóng ma lớn vờn quanh anh, để có được tầm nhìn tốt. “Đừng chen lấn thế chứ. Tôi sẽ nói với ông nếu như có bất kỳ thứ gì ông cần nhìn mà. Đây chỉ là những bản phác họa xây dựng thôi.” Anh cầm lên một bài báo công bố việc đóng cửa nhà máy. “Nơi này đã bị phá sản từ tháng Tám-1960,” Anh nói, xem qua thêm vài bài báo được cắt xén, anh nhìn thấy một bài có tiêu đề “Ngành công nghiệp cá địa phương trên bờ vực sụp đổ.” Và một bài mô tả những tố cáo cục bộ về mùi hôi thối của những đồ phế thải từ nhà máy đồ hộp. “Đây là cáo phó của người chủ nhà máy,” Alex nói. “Weston Stewart. Ông ấy đã chết chưa đầy một năm sau khi nhà máy đóng cửa. Không nêu lý do là gì. Để lại một góa phụ, Jane, và ba người con gái : Susannah, Lorraine và Emmaline.”

“Emmaline,” Bóng ma lặp lại, như thể đó là một câu thần chú.

Một bức hình nhỏ của một người phụ nữ trên tiêu đề mảnh báo cuối cùng. Mái tóc vàng dài chấm vai của cô ngay ngắn như những làn sóng được chạm khắc, môi cô được tô hồng bằng son bóng. Cô là loại phụ nữ xinh đẹp vượt hơn cả ngữ nghĩa của từ xinh đẹp. Đôi mắt trong vắt với vẻ hiếu kỳ và sâu muện, như thể cô đang nhìn vào một tương lai chưa biết đến nhưng chẳng có gì để hy vọng.

“Hãy đến nhìn thứ này đi.” Alex nói.

Bóng ma vội vã xô tới nhìn qua vai anh. Khoảng khắc ông nhìn thấy bức ảnh, ông tạo ra

một âm thanh lặng lẽ như thể ông bị đâm vào bụng.

EMMALINE STEWART, JAMES HOFFMAN TỔ CHỨC HÔN LỄ VÀO NGÀY 7 THÁNG CHÍN
NĂM 1946

Sau khi từ chức ở vị trí ban tham mưu tại nhật báo Bellingham Herald, quý cô Emmaline Stewart đã quay lại đảo San Juan để chuẩn bị cho hôn lễ sắp tới của cô với Trung Úy James Augustus "Gus" Hoffman, người đã phục vụ trong nhiệm vụ phi công của tàu vận chuyển quân dụng trong khu vực trọng yếu China-Burma-India. Trong suốt hai năm chiến tranh vừa qua, Trung úy Hoffman đã bay 52 chuyến công vụ qua lộ trình không phận được hỗ trợ trên dãy Hymalaya. Lờn thề nguyện sẽ được cất lên lúc 3:30 tại một ban dịch vụ mở tại First Presbyterian trên đường Spring.

Khi Alex đọc mảnh báo lần thứ hai, anh cảm thấy cảm xúc đông đặc lại quanh anh, nặng nề và ngọt ngào đến mức, càng cố vẫy vùng xuyên qua nó, anh càng chìm xuống sâu hơn và nhanh hơn.

"Ngừng lại đi." Anh xoay sở nói.

Bóng ma rút lui, gương mặt ông ráo hoảnh và u buồn. "Tôi đang cố đây." Nhưng ông đã không làm thế, và cả hai đều biết điều đó. Nỗi đau này là cách của ông để được gần gũi Emma, kết nối duy nhất có thể cho đến khi ông được ở bên bà lần nữa.

"Chỉ gây ớn lạnh thôi nhé," Alẽ nói ngắn gọn "Tôi sẽ không hữu ích nhiều cho ông..." Anh ngừng lại để hỗn hển hít sâu một hơi không khí "...nếu ông tặng cho tôi một cơn đột quỵ tắc mạch máu đâu."

Ánh mắt của bóng ma rơi theo mảnh báo tàn phai đang rơi xuống từ những ngón tay của Alex. Mảnh báo vàng vọt, xoay tròn, giống như chiếc lá, rơi xuống sàn nhà. "Đây là những gì sẽ cảm thấy khi cậu yêu ai đó mà cậu không thể có được."

Cúi mình giữa những chồng kỷ niệm phong kín, bụi và bóng tối, Alex nghĩ, nếu anh có bao giờ có những cảm giác theo cách đó về một ai đó – điều anh khá nghi ngờ - anh thà nhận một viên đạn vào đầu còn hơn.

"Nó sẽ xảy đến với cậu." Bóng ma nói, như thể ông đọc được suy nghĩ của Alex. "Ngày nào đó, nó sẽ giáng xuống cậu như một nhát búa. Có vài thứ trong cuộc đời mà cậu không thể né tránh được."

Bóng ma buông một tiếng thở thích thú. Với sự nhẹ nhõm của Alex, nỗi khao khát đến đau đớn đã bắt đầu nhạt dần.

"Điều gì xảy ra nếu cậu gặp được người tri kỷ?" Bóng ma hỏi. "Cậu sẽ trốn tránh à?"

"Quý thật, phải. Ý tưởng có một linh hồn ở ngoài kia đang chờ đợi để hợp nhất với của tôi giống như chương trình chia sẻ dữ liệu, kéo thẳng tôi xuống địa ngục mất.

"Nó sẽ không như thế. Không giống như việc đánh mất bản thân đâu."

"Vậy thì là gì?" Alex chỉ lắng nghe một nửa, vẫn chưa hoàn hồn với sự siết chặt như bị cặp bằng chiếc mỏ kẹp ê-tô trên ngực anh.

“Nó giống như toàn bộ cuộc sống của cậu đang rơi thẳng xuống trái đất, cho đến khoảng khắc có ai đó bắt lấy cậu. Và cậu nhận ra, bằng cách nào đó, cậu cũng bắt giữ cô ấy cùng lúc. Và cùng nhau, thay vì rơi xuống, hai người các cậu cùng bay lên.” Bóng ma đi đến bên mảnh báo bị vứt bỏ và nhìn xuống tấm ảnh, nhìn chăm chú. “Cô ấy thật đẹp, đúng không?”

“Chắc chắn rồi.” Alex nói một cách tự động, mặc dù chẳng có chút nào về vẻ quyến rũ rạng rỡ của Zoe trong bức hình, chỉ là đôi chút hao hao.

“Năm mươi hai chuyến bay qua dãy Hymalaya.” Bóng ma nói, đọc mảnh báo thành lời. Ông nhìn Alex. “Họ gọi nó là ‘Hump’ (*vùng thử thách*). Những phi công vận chuyển lái những chiếc máy bay chất đầy hàng hóa. Thời tiết xấu, độ cao lớn, máy bay địch. Nguy hiểm như địa ngục ấy.”

“Ông là... ông là...” Alex vói tay đến mảnh báo trên sàn. “... gã này à? Gus Hoffman?”

Bóng ma cân nhắc những khả năng. “Tôi lái một chiếc P-40. Tôi chắc chắn điều đó. Không phải một chiếc máy bay vận chuyển quân dụng.”

“Ông là một phi công đương đầu với kẻ thù.” Alex nói. “Khác nhau là gì?”

Bóng ma có vẻ bị xúc phạm. “*Khác nhau là gì* giữa một chiến đấu cơ và một máy bay vận chuyển ư? Khi cậu ở trong một chiến đấu cơ, cậu chỉ có một mình. Không có chuyện thấp-và-chậm, không café và sandwich, không ai khác để bầu bạn với cậu hết. Cậu bay một mình, cậu đối diện với kẻ thù một mình, và cậu chết một mình.”

Alex thầm thích thú bởi vẻ kiêu hãnh và ngạo mạn len lỏi trong giọng ông. “Vậy cứ cho là ông lái chiếc P-40. Sự việc là, ông là một phi công, ông yêu Emma, và ông nhớ được vài thứ về ngôi nhà mà bà ấy sống, cũng như căn nhà gỗ ở hồ Mộng. Tất cả những điều này rơi vào trong khả năng ông là Gus Hoffman.”

“Tôi hẳn đã trở về với bà ấy,” Bóng ma điên cuồng nói. “Tôi hẳn đã cưới bà ấy. Nhưng điều đó có nghĩa là...” Ông bắn cho Alex một ánh mắt sắc lẹm. “Zoe có thể là cháu nội của tôi.”

Alex chà sát vầng trán đang nhức nhối và véo vào khoeo mắt bằng ngón tay cái và ngón trỏ. “Ồ, tuyệt.”

“Điều đó có nghĩa là có sự nhường quyền kể từ nay trở đi.”

“Ông đang đẩy tôi theo sau cô ấy đấy chứ.” Alex nói với vẻ tổn thương.

“Đó là trước khi tôi biết về những thứ này. Tôi không muốn cậu trở thành một phần trong nhánh cây gia phả của tôi.”

“Thôi đi, ông bạn. Tôi không định ở gần nhánh cây gia phả của *bất kỳ ai* hết.”

“Tôi không phải là bạn của cậu. Tôi là... Gus.”

“Về mặt lý thuyết thôi.” Alex trừng mắt nhìn ông khi anh đứng lên và giữ mạnh bụi khỏi quần. Anh đặt những bài báo sang một bên và cột miệng túi rác lại.

“Tôi muốn tìm hiểu xem tôi trông ra sao. Tôi đã chết khi nào, và như thế nào. Tôi muốn nhìn thấy Emma. Và tôi...”

“Tôi muốn một chút thanh bình và yên tĩnh. Không phải chỉ năm phút thôi đâu. Tôi ước ao như quỷ rằng ông có thể tìm ra cách nào đó để biến đi một thời gian.”

“Tôi có thể thử.” Bóng ma thú nhận. “Nhưng tôi sợ nếu tôi làm điều đó, có thể tôi sẽ không thể nói chuyện được với cậu lần nữa.”

Alex trao cho ông một ánh mắt xem thường.

“Cậu không biết được nó như thế nào đâu,” Bóng ma nói. “Cô độc và vô hình với mọi người. Đã đủ tệ khi thậm chí việc trò chuyện với cậu cũng là một sự khuây khỏa.” Ông có vẻ khinh bỉ với biểu hiện của Alex. “Chẳng có chút gì để cậu chợt nghĩ đến điều đó hết, đúng không? Cậu có bao giờ thử đặt bản thân vào trong hoàn cảnh của một người khác chưa? Có bao giờ bỏ ra một phút để tự hỏi về cảm giác của người khác không?”

“Không. Tôi là một kẻ tâm thần bất ổn mà. Hỏi vợ cũ của tôi xem.”

Một nụ cười dãn ra trên gương mặt của bóng ma. “Cậu không phải là kẻ tâm thần bất ổn. Cậu chính xác là một gã đê tiện.”

“Cám ơn.”

“Thật tốt là cậu đã ly hôn.” Bóng ma nói. “Darcy không phải là người phụ nữ phù hợp với cậu.”

“Tôi biết điều đó ngay lần đầu tiên tôi gặp cô ấy. Đó chính xác là lý do tôi cưới cô ấy.”

Cân nhắc điều đó, bóng ma lắc đầu trong vẻ chán ghét và nhìn đi chỗ khác. “Đừng bận tâm. Cậu đúng là một gã thần kinh.”

Chương mười ba.

Ngay khi hợp đồng được ký kết và kế hoạch thanh toán thường kỳ được thỏa thuận, một số lớn quyết định đã tiến hành nhanh chóng. Zoe ưng thuận ngay lập tức những kế tử làm sẵn sơn màu kem và gỗ cây thích cho mặt quầy bếp, tuy vậy cô vẫn còn phải lựa chọn những thứ phụ tùng như là đấm cửa, tay kéo và những thứ lắp đặt cố định cho hệ thống nước, cũng như gạch lát sàn, thảm, các đồ dùng và đèn chiếu sáng.

“Đây là những thứ giúp ích cho một ngân quỹ giới hạn,” Alex bảo Zoe. “Vài quyết định nên thực hiện khi em xem xét giá cả.” Họ đồng ý giữ lại kiểu dáng nhà nghỉ bằng gỗ cho ngôi nhà nhiều nhất có thể, với ván ốp tường đơn giản, nhiều gỗ, và những viên đá mỏng thỉnh thoảng điểm xuyết thêm những màu sắc rực rỡ.

Justine không hứng thú với bảng màu hay xem qua những viên gạch mẫu, điều đó có nghĩa là Zoe sẽ lựa chọn trang trí và hoàn thiện. Justine bảo Zoe, “Hơn nữa, Cậu là người sẽ

sống ở đó, vì thế cậu nên là người quyết định nó sẽ như thế nào.”

“Nếu cuối cùng cậu không thích nó thì sao?”

“Tớ thích mọi thứ.” Justine nói đầy phần khởi. “Tiến hành đi.”

Điều đó thật tốt với Zoe, cô thích đi đến các cửa hàng cung cấp vật liệu xây dựng và xem những quyển catalog đồ phụ tùng. Và cô muốn có cơ hội được ở bên cạnh Alex nhiều hơn. Không quan trọng cô đã nghe nhiều như thế nào về anh, anh vẫn là một người lạ đầy mê hoặc. Anh không có vẻ lồi cuốn giống như anh trai Sam của anh, cũng không cổ giống như anh ấy. Có thứ gì đó không thể hiểu được về anh, một vẻ xa cách không khoan nhượng. Nhưng không hiểu sao điều đó chỉ khiến anh quyến rũ hơn.

Dù Zoe không nghi ngờ gì về việc Alex uống quá nhiều – chắc chắn anh cũng không làm ra vẻ khác đi – trong chừng mực anh đã sống với danh tiếng đáng tin cậy của anh. Alex đến sớm bất cứ khi nào họ hẹn gặp nhau. Anh thích bảng kế hoạch và những danh sách, và anh sử dụng nhiều giấy dán ghi chú hơn bất kỳ ai Zoe từng gặp. Cô chắc chắn rằng anh đã phải mua chúng hàng đống. Anh dán chúng lên tường và các cửa sổ, dính chúng lên những mẫu dây cáp và mẫu sàn nhà, vào những quyển catalog, dùng chúng như danh thiếp, lời nhắc nhở cuộc hẹn, và danh sách mua hàng. Khi Zoe không biết vị trí của một nơi anh nói đến, anh vẽ một bản đồ nhỏ và nhét nó vào trong cạnh túi của cô. Khi họ đi đến một cửa hàng dụng cụ, anh dán những mảnh giấy vuông màu xanh trên tất cả các kiểu dáng của tủ lạnh, máy rửa chén và lò nấu có kích thước phù hợp cho căn bếp.

“Anh đang phung phí cây cối đấy,” một dịp, Zoe đã bảo anh như thế. “Anh có bao giờ nghĩ đến việc ghi những ghi chú vào điện thoại của anh hoặc một chiếc máy tính bảng điện tử không?”

“Giấy ghi chú dán thì nhanh hơn mà.”

“Thế việc viết một danh sách trên một tấm giấy lớn thì sao?”

“Thỉnh thoảng anh có làm như thế.” Anh nói. “Trên giấy dán ghi chú loại lớn.”

Có lẽ vì anh đã quá nghiêm túc đến nỗi việc khám phá ra một thói quen là điều khuấy khoa đối với Zoe. Cô muốn biết nhiều hơn về anh, muốn tìm ra nhược điểm của anh. Để xem liệu cô có khả năng là một trong số chúng hay không.

Tuy vậy, chẳng có khe hở nào trong chiếc áo giáp đó hết. Alex đã đối xử với cô trong một sự lễ độ có tính toán, đến mức cô tự hỏi không biết cảnh tượng trong bếp ở Artist’s Point có phải là một giấc mơ hay không. Anh đã hỏi Zoe rất nhiều câu hỏi về gia đình và bà nội của cô. Anh thậm chí còn hỏi về ông nội Gus, người cô chưa bao giờ gặp và gần như không biết gì ngoài việc ông là một phi công trong chiến tranh, và sau đó đã hoạt động như một kỹ sư cho hãng Boeing. Cuối cùng ông đã chết vì bệnh ung thư phổi trước khi Zoe chào đời.

“Vậy ra ông ấy là một kẻ nghiện thuốc lá.” Alex nói với một giọng chỉ trích mơ hồ.

“Em nghĩ thời đó mọi người đều ủng hộ điều đó mà.” Zoe phiền muộn đáp. “Upsie đã kể với em rằng bác sĩ của ông nội nói việc hút thuốc có lẽ tốt cho điều kiện thần kinh của ông ấy.”

Alex tỏ ra thích thú đặc biệt với điều đó. “Điều kiện thần kinh?”

“PTSD*. Hồi đó họ gọi chúng là ‘shell shock’* Em nghĩ ông nội Gus có triệu chứng khá nặng. Máy bay của ông bị bắn rơi ở rừng nhiệt đới Burmese (*Miến Điện*) sát biên giới Nhật. Ông đã phải ẩn nấp trong vài ngày, cô độc và tổn thương, trước khi ông được giải cứu.”

*(Shell shock : bệnh hoang tưởng của người lính sau khi tham chiến, thuật ngữ này được sử dụng thời kỳ Thế chiến I, vào thế chiến II được gọi là **Combat Stress Reaction** và hiện nay gộp chung vào với PTSD : **Posttraumatics Stress Disorder** – chứng rối loạn căng thẳng sau chấn thương.)*

Sau khi kể với Alex về gia đình, Zoe chờ anh làm điều tương tự. Nhưng khi cô cố tìm hiểu nhiều hơn về anh, hỏi anh về vụ ly hôn, về các anh em của anh, hoặc thậm chí những thứ như tại sao anh lại trở thành nhà thầu xây dựng, anh trở nên im lặng và lạnh nhạt. Thật muốn phát điên. Cách duy nhất để cô đối phó với tính hay lảng tránh của anh là kiên nhẫn và động viên, hy vọng có lúc anh sẽ mở lòng ra với cô.

Zoe có một thói thúc thiên bẩm là chăm sóc cho người khác. Điều đó hẳn phải có trong máu của gia đình Hoffman, vì Justine cũng y như thế. Cả hai đều thích chào đón những du khách kiệt sức hoặc mệt lử đến quán trọ, phần lớn trong số họ đang chiến đấu hoặc đã kết thúc với đủ loại rắc rối luôn song hành với cuộc sống con người. Thật đáng hài lòng khi cung ứng cho họ một căn phòng yên tĩnh, một chiếc giường thoải mái, và một bữa điểm tâm ngon vào buổi sáng. Dù những điều đó không thể sửa chữa được cho những rắc rối của bất kỳ ai, nó là một sự xoa dịu.

“Cậu có bao giờ thấy mệt mỏi với những thứ này không?” Có lần Justine đã hỏi cô, khi đang cất những chiếc đĩa sạch trong lúc Zoe làm bánh cookie. “Tất cả những công việc làm bánh, nấu nướng, và các thứ.”

“Không.” Zoe cán chỗ bột nhào thành một tấm phẳng hoàn hảo. “Sao cậu hỏi như thế?”

“Chẳng sao hết. Tớ chỉ đang cố suy đoán xem cậu thích gì thôi mà. Cậu biết tớ cảm thấy thế nào về việc nấu nướng rồi. Nếu không có lò vi sóng, tớ đã chết đói từ lâu trước khi cậu đến đây làm việc.”

Zoe cười tươi. “Tớ cũng thắc mắc tương tự về việc chạy bộ và cưỡi xe đạp leo núi của cậu. Rèn luyện thể lực là thứ chán nhất trên đời đối với tớ.”

“Việc ở bên ngoài với thiên nhiên rất khác mỗi ngày. Thời tiết, phong cảnh, các mùa... luôn thay đổi. Ngược lại với việc làm bánh... Tớ đã thấy cậu làm bánh cookie hàng trăm lần. Có vẻ như cậu không có được nhiều hứng khởi cho lắm.”

“Có chứ. Khi tớ cần hứng khởi, tớ thay đổi hình thể chiếc bánh.”

Justine phá ra cười.

Zoe gỡ những chiếc bánh được tạo hình như những bông hoa, bọ rùa, và những con bướm. “Tớ thích làm những thứ này. Nó nhắc tớ nhớ về thời gian trước đây trong cuộc đời tớ, khi phần lớn những rắc rối của tớ có thể được giải quyết bằng một chiếc bánh cookie.

“Đời tớ thì thật bình lặng vào lúc đó. Tớ chẳng có vấn đề gì hết. Không phải vấn đề thật sự. Và đó là chìa khóa để hạnh phúc – biết rằng thật tuyệt biết bao khi cậu có được điều đó

trong lúc cậu vẫn còn có được điều đó.”

“Tớ có thể hạnh phúc hơn.” Zoe nói một cách trầm ngâm.

“Thế nào?”

“Tớ muốn có ai đó thật đặc biệt. Tớ muốn được biết tình yêu thực sự ra sao.”

“Không, cậu không nên. Sống độc thân là điều tốt nhất. Cậu độc lập. Hưởng thụ tự do của cậu, Zo – đó là một từ tuyệt vời.”

“Tớ đã hưởng thụ điều đó rồi, nhiều nữa là khác. Nhưng đôi khi, tự do có vẻ giống một từ mang ý nghĩa như là không có ai để ôm ấp mình trong đêm thứ sáu.”

“Cậu không cần phải yêu mới được ôm ấp bởi ai đó.”

“Được ôm ấp bởi ai đó mà cậu không yêu thì không thể có cùng cảm giác.”

Justine cười toe toét. “Chúng ta đang sử dụng từ “được ôm ấp” như là một phép ẩn dụ à? Bởi vì nó nhắc tớ nhớ đến một lời thông báo mà tớ đã đọc về Ann Landers, được viết trong cột báo được ưa chuộng nhất, về một cuộc thăm dò ý kiến xem liệu nữ giới thích sự ôm ấp hay sex. Ba phần tư độc giả của bà ấy thích sự ôm ấp.” Cô nhăn mặt.

“Cậu sẽ chọn sex à.” Zoe khẳng định nhiều hơn là hỏi.

“Dĩ nhiên rồi. Việc ôm ấp sẽ tuyệt trong khoảng ba mươi giây, sau đó chúng làm phát cáu.”

“Về mặt thể xác hay cảm xúc?”

“Mọi kiểu phát cáu. Và nếu cậu ôm ấp một anh chàng khá thường xuyên, nó sẽ khuyến khích anh ta nghĩ rằng cậu có một mối quan hệ, và điều đó tạo ra tất cả ý nghĩa.”

“Có gì sai với việc có ý nghĩa sao?”

“Có ý nghĩa là một từ đồng nghĩa với nghiêm túc. Và nghiêm túc thì trái ngược với vui vẻ. Và mẹ tớ đã bảo tớ rằng cuộc sống nên luôn vui vẻ.”

Dù Zoe chưa gặp mẹ của Justine, Aunt Marigold, trong nhiều năm, cô vẫn nhớ bà xinh đẹp và lập dị thế nào. Marigold đã nuôi nấng đứa trẻ duy nhất của bà như một linh hồn tự do, y như bà đã từng như thế. Thỉnh thoảng, bà đưa Justine đến tham dự những lễ hội có những cái tên bí hiểm, như là Ngày lễ Beltane (*lễ hội đốt lửa mừng của người Xen-tơ cổ vào ngày 1 tháng năm*) hoặc Old Earth Gather (*Nghi lễ tà giáo với hai lễ chính là Beltaine vào tháng năm và Shamhain vào tháng mười với nghi thức Pagan-tà thuật và Shaman-xuất thần*). Bà làm ra những loại thức ăn mà Zoe chưa bao giờ nghe đến, chẳng hạn như Bánh mì biến hóa phù thủy với mật ong và quả thanh yên, bánh cake ngày chuột chũi, súp lơ nửa vàng trắng. Sau khi thăm viếng những hộ hàng xa, Justine quay lại cùng những câu chuyện về việc tham gia nhóm gõ trống và nghi lễ “kéo vàng trắng xuống” tổ chức trong rừng vào giữa đêm.

Zoe thường tự hỏi tại sao Marigold chưa bao giờ ghé thăm quán trọ, tại sao bà và Justine gần như ghẻ lạnh với nhau. Khi cô thử thăm dò, Justine thẳng thừng từ chối thảo luận về chủ đề đó.

“Phần lớn các bậc cha mẹ,” Zoe đánh liều nói, “có khuynh hướng nói với con cái của họ rằng cuộc sống *không nên* luôn vui vẻ. Cậu có chắc đó không phải là điều bà ấy đã nói không?”

“Không, Tớ chắc chắn nó được gợi ý như thế. Đó là lý do tại sao quán trọ hoàn hảo đối với tớ - tớ thích gặp gỡ người mới, hiểu về họ một cách hời hợt và tổng họ đi tiếp con đường của họ. Một sự cung cấp không ngừng những mối quan hệ ngắn hạn.”

Không giống Justine, Zoe muốn sự trường tồn trong cuộc đời cô. Cô thích tính ổn định của hôn nhân, sự bầu bạn, và cô hy vọng vào ngày nào đó cô sẽ kết hôn một lần nữa. Tuy vậy, lần kế tiếp cô sẽ lựa chọn thật cẩn thận. Dù cho việc ly hôn với Christ là chân thành, cô không bao giờ muốn trải qua điều tương tự như thế lần nữa.

Với Alex Nolan, anh không phải kiểu người phù hợp cho kế hoạch của cô. Zoe đã quyết định sẽ chỉ vun trồng một quan hệ bạn bè với anh, không hơn. Cô hiểu bản thân đủ để chắc chắn rằng cô không phải kiểu người yêu đương ngắn hạn. Và cô sẽ phải chấp nhận lời của anh, khi anh tuyên bố cô không thể đối phó với anh như một người tình. “*Anh phải có tất cả sự kiểm soát.*” Anh đã bảo cô với giọng mượt mà sống sượng của anh, “*và anh không ân cần.*” Những thứ có ý định cảnh cáo cô tránh xa, nhưng đồng thời lại khuấy động sự hiếu kỳ hoang dại về những điều anh ngụ ý.

Alex thấy nhẹ nhõm khi bắt đầu tiến hành công việc sửa chữa, khởi đầu với việc tháo dỡ bức tường nhà bếp. Anh và hai người trong đội thợ của anh, Gavin và Isaac, chuẩn bị khu vực bằng tấm lót nhựa và gỡ bỏ những thứ lắp đặt cố định và ống nước. Gavin, một thợ mộc chuyên nghiệp, và Isaac, người đang trong tiến trình lấy bằng LEED* về công việc xây dựng thân thiện môi trường, cả hai đều làm việc rất nghiêm túc. Alex có thể tin tưởng họ đến đúng giờ và hoàn thành công việc an toàn và hiệu quả nhất có thể. Mang kính bảo hộ và khẩu trang chống bụi, ba người họ nạy bức tường khỏi định tán bằng những thanh cạy. Họ tách gỗ khỏi thạch cao, thỉnh thoảng với lấy một chiếc cưa đảo chiều để cắt xuyên qua những chiếc đinh ngoan cố.

(LEED : Leadership in Energy and Environmental Design)

Công việc thể chất nặng nhọc cải thiện tâm trạng của Alex, giúp anh xoa dịu đi nỗi thất vọng dồn nén đã tích tụ suốt những ngày vừa qua cùng Zoe. Cô có những đặc tính hết sức quấy rầy anh. Cô tươi tỉnh thái quá trong buổi sáng sớm và dường như cô luôn muốn vỗ béo anh. Cô đọc sách nấu ăn cứ như thể chúng là tiểu thuyết, và cô kể về thực đơn nhà hàng với những chi tiết đáng ngạc nhiên, dường như mong anh sẽ tìm thấy chủ đề thú vị như cô đã thấy. Alex không bao giờ thích những người nhìn đời qua lăng kính màu hồng, và Zoe đã sáng tạo điều đó thành một hình thức nghệ thuật. Cô không đoái hoài đến những cánh cửa bị khóa chặt. Cô tin những gã bán hàng. Cô đã khởi đầu cuộc trò chuyện với tay bán thiết bị xây dựng bằng cách kể với hần chính xác là cô đã chi tiêu nhiều như thế nào.

Mọi nơi Alex đến cùng Zoe, bất kể đó là cửa hàng đồ phụ tùng hay là công ty cung cấp đồ lót sàn, hoặc cửa hàng sandwich để mua đôi ly đồ uống mát lạnh, đám đàn ông không dứt mắt

khỏi cô. Một số cố tỏ ra dè dặt, một số chẳng thêm che dấu sự mê thích của họ với vẻ xinh đẹp đáng kinh ngạc và sự phá hủy cấp độ A của cô. Sự kiện là, Zoe trông như viên kẹo vậy, trừ phi làm biến dạng bản thân, chẳng có điều gì cô có thể thay đổi được điều đó. Tại cửa hàng Sandwich, một đám bốn, năm gã cứ liếc mắt đều cáng cho đến khi Alex đứng chắn phía trước Zoe và bắn cho những gã đó ánh mắt chết chóc. Tất cả bọn chúng mới chịu tháo lui. Anh cũng đã làm điều tương tự vào những lúc khác, ở những nơi khác, cảnh báo bọn họ tránh xa cho dù anh không có quyền. Cô không thuộc về anh. Nhưng bất kể thế nào, anh tiếp tục canh chừng cho cô. *(Vô lý thấy ón-Sẻ)*

Việc chống lại những kẻ xâm phạm sẽ là một công việc toàn thời gian. Cho đến khi gặp Zoe, Alex hẳn sẽ chế nhạo với ý tưởng rằng, xinh đẹp có thể là vấn đề với một ai đó. Nhưng thật khó khăn cho bất kỳ phụ nữ nào khi trở thành đối tượng cho những kiểu chú ý không ngừng nghỉ. Điều đó giải thích cho tính nhút nhát bẩm sinh của Zoe – Thật đáng kinh ngạc là Zoe vẫn còn đủ can đảm đi ra bên ngoài.

Lúc này, công việc tại ngôi nhà bên hồ Mộng đã bắt đầu, Alex sẽ không phải gặp Zoe trong ít nhất một tháng, ngoại trừ ngẫu nhiên. Anh nghĩ đó sẽ là một sự giải thoát. Anh sẽ có thể xóa sạch đầu óc của anh.

Kỳ thanh toán đầu tiên đến hạn vào ngày mai. Justine đã đề nghị gửi chúng qua thư, nhưng Alex đã yêu cầu nhận chúng tại quán trọ vào buổi sáng. Anh cần đem nó trực tiếp đến ngân hàng. Anh đã chi trả bằng tiền riêng của anh cho nhà cung cấp và các phí tổn ban đầu, và từ khi ly hôn, đã chẳng có nhiều tiền dư trong két nữa.

Sau khi làm việc trễ với Gavin và Isaac, Alex về nhà. Anh thấm mệt qua một ngày làm việc ráng sức đến mức anh không bận tâm đến bữa tối. Anh thậm chí cũng không với tới chai rượu, chỉ tắm và đi ngủ.

Khi đồng hồ báo thức vang lên vào lúc 6:30, Alex cảm thấy giống như địa ngục. Có lẽ anh đã mắc phải thứ gì đó. Miệng anh khô khốc, và đầu anh đau kinh khủng, nỗ lực nâng chiếc bàn chải đánh răng có cảm giác như đang nâng tạ. Sau khi tắm một hồi lâu, anh mặc quần jeans và một chiếc áo thun, nhưng anh vẫn thấy lạnh và run rẩy. Đổ đầy một chiếc ly nhựa từ bồn rửa, anh uống cho đến khi một cơn sóng buồn nôn buộc anh ngừng lại.

Ngồi bên cạnh bồn tắm, anh đấu tranh để giữ yên dạ dày, và khốn khổ tự hỏi có điều gì không ổn đối với anh. Dần dà, anh nhận ra bóng ma đang đứng tại ngưỡng cửa phòng tắm.

“Chỗ riêng tư.” Anh nhắc ông. “Ra ngoài.”

Bóng ma không di chuyển. “Cậu đã không uống chút nào đêm qua.”

“Thì sao?”

“Vì vậy cậu đang bị vật vã.”

Alex nhìn ông lặng lẽ.

“Đôi tay không vững, đúng không?” Bóng ma tiếp tục, “Đó là DTs*”

*(*Delirium tremens – chứng cuồng sáng do rượu.)*

“Tôi sẽ tốt sau khi uống chút café.”

“Cậu nên uống một chút rượu. Những kẻ nghiện rượu như cậu nên bỏ từ từ tốt hơn là cai dứt ngay lập tức.”

Alex đắm chìm trong nỗi tổn thương ngột ngạt. Bóng ma chỉ đang phóng đại bữa bãi tình huống này. Anh uống nhiều, nhưng anh biết những gì anh có thể chịu đựng. Chỉ những kẻ nghiện rượu mới bị DTs, giống như những kẻ vô gia cư trong ngõ hẻm, hoặc những kẻ hay la cà tửu quán uống rượu suốt đêm. Hoặc như cha anh, người đã chết vì một cơn đột quỵ trong lúc đang lặn tiêu khiển tại một khu du lịch ở Mexico. Sau một cuộc đời lạm dụng rượu, động mạch vành của Alan Nolan đã bị trở ngại, theo lời bác sĩ, ông có thể cần một phẫu thuật tim nhân tạo gấp năm lần để sống được.

“Tôi không cần dứt bỏ thứ gì hết.” Alex nói.

Sẽ dễ dàng hơn nếu bóng ma chế diễu hoặc trích thượng, hay thậm chí xin lỗi. Nhưng cách ông nhìn Alex với vẻ nghiêm nghị đượm lòng trắc ẩn thì thật quá sức chịu đựng.

“Cậu nên nghỉ một ngày và dưỡng sức,” Bóng ma nói. “Vì cậu sẽ chẳng hoàn thành được nhiều việc đâu.”

Trùng mắt nhìn ông, Alex lão đảo đứng lên. Thật không may, việc di chuyển là quá nhiều đối với hệ thống tiêu hóa bị tổn thương của anh, Alex đẩy người tới trước ngang qua toilet, nôn thốc nôn tháo.

Sau một lúc lâu, anh đứng lên lần nữa, súc miệng và tóa nước lạnh lên mặt. Nhìn vào trong gương, anh trông thấy một làn da xanh xao, hốc hác và đôi mắt sưng húp. Anh lùi lại trong kinh hoàng, anh đã trông thấy cha anh trong hình thể này cả hàng ngàn lần khi anh lớn lên.

Túm chặt mép của bồn rửa, anh ép bản thân ngược đầu lên và nhìn vào gương lần nữa.

Đây không phải là người anh muốn trở thành. Nhưng đó là những gì anh đã trở thành, những gì anh đã tạo ra cho chính anh.

Nếu như còn chút nước mắt nào hắt anh sẽ khóc thét lên.

“Alex,” Một giọng nói lạnh lẽ vang đến từ ngưỡng cửa. “Cậu không sợ phải làm lại đấy chứ. Cậu đã quen thuộc với việc nhổ phăng mọi thứ xuống mà. Xây dựng lại đi.”

Thậm chí khi phát ốm như thế, phép ẩn dụ cũng không làm Alex xao lãng nổi. “Những ngôi nhà không phải người ta.”

“Ai cũng đều có thứ gì đó cần sửa chữa.” Bóng ma ngừng lại. “Trong trường hợp của cậu, tình cờ lại là lá gan của cậu.”

Alex vùng vẫy để lột bỏ những chiếc áo thun, mồ hôi đã thấm ướt cả hai chiếc. “Làm ơn,” Anh xoay sở nói, “Nếu có chút xiu lòng nhân từ nào trong ông... đừng nói nữa.”

Bóng ma miễn cưỡng rút lui.

Vào lúc Alex đã ăn mặc tử tế lần nữa, cơn run rẩy đã lắng dịu, nhưng cảm giác nóng-lạnh

lẫn lộn vẫn còn trườn trong anh. Thần kinh của anh căng như dây đàn. Khó khăn khi tìm đôi giày ống làm việc, thứ tương tự như những đôi anh đã mang trong những ngày trước đó, đã đưa anh vào một cơn giận bùng nổ. Ngay khi anh đặt được tay vào chiếc giày ống, anh ném một trong chúng vào tường, mạnh đến nỗi phá hủy lớp sơn và để lại một vết lõm trên tường.

“Alex,” Bóng ma xuất hiện trở lại. “Cậu đang hành động thật điên rồ đấy.”

Anh quăng chiếc giày ống khác, bắn xuyên qua phần thân của bóng ma và để lại một vết lõm khác trên tường.

“Bây giờ đã cảm thấy tốt hơn chưa?” Bóng ma hỏi.

Lờ ông đi, Alex tìm lại đôi boot và nhồi nhét chân vào chúng. Anh cố nghĩ vượt lên trên những tiếng đập dữ dội trong đầu anh. Anh phải lấy tờ check từ Justine và mang nó đến ngân hàng.

“Đừng đi đến Artist’s Point” Anh nghe bóng ma nài nỉ. “Làm ơn đi. Trông cậu chẳng ra thể thống gì hết. Cậu không muốn ai khác nhìn thấy cậu như thế này đâu.”

“Ai khác mà ông ngụ ý là Zoe à?” Alex nói.

“Phải. Cậu sẽ làm cô ấy lo lắng.”

Alex nghiêng chặt răng. “Tôi mặc xác cô ấy.” Chộp lấy chìa khóa xe, ví, và cặp kiếng đen, anh đi đến chiếc xe bán tải và chạy ra khỏi garage. Ngay khi anh lái xe vào trục lộ chính, ánh nắng như muốn chẻ đôi đầu anh ra với độ chính xác của dụng cụ phẫu thuật. Anh gầm gừ và đổi hướng, tìm một nơi để tấp vào lề phòng trường hợp anh cần nôn mửa.

“Cậu đang lái xe hệt như đang lái trong trò video game ấy.” Bóng ma nói.

“Ông quan tâm gì nào?” Alex cau kỉnh.

“Tôi quan tâm bởi vì tôi không muốn cậu giết ai đó. Bao gồm cả bản thân cậu.”

Vào lúc họ đến Artist’s Point, Alex đã thấm đẫm mồ hôi thêm một chiếc áo thun khác, và anh run rẩy giống như đang lên cơn sốt.

“Vì lòng thương xót,” Bóng ma nói, “đừng đi qua cửa trước. Cậu sẽ dọa khách trọ chết khiếp mất.”

Tuy rằng Alex thích thách thức ông, bóng ma đã ghi điểm. Cau kỉnh và kiệt sức từ nỗ lực lái xe, anh chạy vòng ra sau quán trọ và đậu xe gần lối vào bếp. Mùi thức ăn phảng phất bên ngoài, gây ra một châm chích sục sôi buồn nôn trong cổ anh. Vì cặp mắt kiếng tuột xuống trên sống mũi anh trong một đợt đổ mồ hôi mới, Alex lôi nó ra và ném nó ngang qua lối đi trái sỏi với một lời nguyên rủa.

“Kiểm soát bản thân đi.” Anh nghe bóng ma nói gọn lỏn.

“Cuốn xéo đi.”

Một cánh cửa lưới có thể co dãn che phủ lối vào phía sau của gian bếp. Xuyên qua những

mắt lưới nhuyễn mịn, Alex thấy Zoe ở một mình trong bếp, đang làm bữa điểm tâm. Những chiếc nồi đang sôi trên bếp, và thứ gì đó đang được nướng trong lò. Mùi bơ và phô mai rán vàng gần khiến Alex chùn bước.

Alex gõ nhẹ vào thanh dọc của khung cửa, và Zoe nhìn lên từ chiếc thớt cắt cao những trái dâu đã tách lá đài. Cô đang mặc váy màu hồng, mang sandal đế bằng, và một chiếc áo có diềm xếp cùng chiếc tạp dề cột tại eo. Đôi chân cô rắn chắc và bóng lưỡng, bắp chân gần như tròn lẳn. Những lọn tóc loăn xoăn vàng óng ả buông xuống từ trên đỉnh đầu cô, Một vài lọn bung ra khỏi túm đang đong đưa trên gò má và cổ cô.

“Chào buổi sáng,” Cô nói với một nụ cười. “Vào đi. Anh sao rồi?”

Alex tránh ánh mắt cô khi anh bước vào trong bếp. “Tôi tốt hơn rồi.”

“Anh có muốn một vài...”

“Tôi đến đây vì tờ check.” Anh nói cộc lốc.

“Được rồi.” Mặc dù đây chắc chắn không phải là lần đầu tiên anh cộc cằn với cô, Zoe trao cho anh một ánh mắt dò hỏi.

“Kỳ thanh toán đầu tiên.” Alex nói.

“Vâng, em nhớ mà. Justine chịu trách nhiệm về những công việc văn phòng, vì thế cô ấy sẽ viết check cho anh. Em không chắc chắn tài khoản nào để viết.”

“Tốt. Cô ấy đâu?”

“Cô ấy vừa đi khỏi vì một chuyện vặt. Cô ấy sẽ trở lại sau năm hoặc mười phút. Máy pha café lớn đã bị vỡ, vì thế cô ấy cần kiểm vài bình chứa hỗn hợp pha trộn cho bữa điểm tâm từ một cửa hàng địa phương.” Tiếng chuông báo hẹn giờ vang lên, và Zoe đến để lấy một chiếc khay ra khỏi lò nướng. “Nếu anh muốn đợi cô ấy,” Zoe nói qua vai, “Em sẽ rót cho anh ít café và anh có thể...”

“Tôi không muốn đợi.” Anh cần tờ check. Anh cần rời đi. Sức nóng và ánh sáng trong gian bếp đang giết anh, và tuy vậy, anh nghiêng chặt răng để ngăn chúng khỏi khua lách cách giống như một trong số những chiếc đầu lâu lên dây cót ở cửa hàng đồ chơi. “Cô ấy biết tờ check đã đến kỳ thanh toán vào hôm nay. Tôi đã gọi tin nhắn cho cô ấy.”

Zoe đặt một chiếc đĩa bằng đất nung trên một chiếc giá ba chân. Nụ cười của cô phai nhạt đi, và giọng cô thậm chí còn mềm hơn thường lệ khi cô đáp, “Em không nghĩ cô ấy biết anh sẽ đến đây sớm như thế này.”

“Tôi nên đến vào giờ quái nào đây? Tôi còn phải làm việc tại căn nhà gỗ suốt cả ngày.” Cơn giận ào ạt xuyên qua anh trong những cơn sóng càng lúc càng mạnh hơn. Và anh không thể làm được gì để ngăn chúng lại.

“Nếu em đến chỗ anh sau bữa điểm tâm thì sao? Em sẽ lái đến căn nhà gỗ và...”

“Anh không muốn bị cắt ngang công việc.”

“Justine sẽ về đây ngay thôi mà.” Zoe đổ một ít café ra một chiếc tách bằng sứ màu trắng.

“Anh... dường như không khỏe lắm.”

“Ngủ tề thôi.” Alex đi đến quầy bếp và giật mạnh cuộn khăn giấy. Cuộn giấy sổ tung. Anh buông một lờn nguyên rửa tục tịu khi một dòng suối giấy bắn ra từ cuộn.

“Không hề gì đâu.” Zoe đến bên anh ngay lập tức. “Em sẽ sửa chữa nó. Ngồi xuống đây đi.”

“Tôi không muốn ngồi.” Anh lấy một tấm giấy và thấm gương mặt đầm mồ hôi, trong lúc Zoe khéo léo cuộn lại ống giấy trắng dài. Dù anh cố giữ miệng anh đóng chặt, từ ngữ cứ tuôn trào, những âm tiết bị xé vụn giống như chúng bị kéo ngang qua một lưỡi dao cạo. Bồn chồn và điên tiết, anh muốn quăng ném thứ gì đó, đá vào thứ gì đó. “Đây là cách hai người bọn em điều hành doanh nghiệp sao? Đồng ý với điều gì đó và rồi không theo đến cùng ? Chúng ta sẽ viết lại thỏa thuận thanh toán. Có lẽ thời gian của tôi không quan trọng với bọn em, nhưng tôi kỳ vọng vài thứ sẽ được thực hiện khi chúng được cho là đã hoàn tất. Tôi còn phải làm việc. Những anh chàng của tôi chắc chắn đã đến đó rồi.”

“Em xin lỗi.” Zoe đặt một tách café trên quầy bếp bên cạnh anh. “Thời gian của anh quan trọng với em. Lần tới em sẽ chắc chắn tờ check là thứ đầu tiên chờ anh vào buổi sáng.

Anh ghét cách cô đang nói với anh, cứ như thể cô đang chiều lòng một người mất trí, hoặc đang vỗ về một con chó cắn càn. Nhưng chẳng hiểu sao nó lại có hiệu quả. Anh cảm thấy cơn giận rút cạn đi, đột ngột đến nỗi khiến anh choáng váng. Và anh mệt đến mức anh chỉ vừa vận động được. Lạy chúa Jesus, có thứ gì đó thật sự không ổn với anh rồi.

“Anh sẽ trở lại vào ngày mai.” Anh xoay sở nói.

“Thứ này trước đã.” Zoe đẩy chiếc ly về hướng anh.

Alex nhìn xuống tách café. Cô đã đặt một ít cream trên đó. Anh luôn uống café đen. Nhưng anh thấy bản thân vươn tới chiếc tách, cầm chúng bằng cả hai bàn tay. Với sự xấu hổ cực kỳ của anh, chiếc tách run lắc dữ dội, chất lỏng bắn tung ra các cạnh.

Zoe đang nhìn anh chăm chú. Anh muốn nguyên rửa cô, quay đi, nhưng ánh mắt cô bám giữ mắt anh và không buông ra. Đôi mắt xanh to tròn đó đã nhìn thấy quá nhiều, những thứ anh đã tổn cả một cuộc đời để che giấu. Cô không thể ngăn được ngoại trừ thấy anh đã ở gần sự vỡ vụn như thế nào. Nhưng không có sự đánh giá nào trong vẻ mặt của cô. Chỉ có sự ân cần. Thương cảm.

Anh có một thôi thúc đột ngột muốn khuyu gối xuống và tựa đầu vào lòng cô trong nỗi khẩn nài kiệt sức. Bằng cách nào đó anh tiếp tục đứng yên được, run rẩy trên đôi chân cứng nhắc.

Thận trọng, Zoe đặt tay cô lên tay anh, vì vậy cả hai người họ cùng giữ chiếc tách. Dù tay cô chỉ lớn bằng phân nửa tay anh, sự nắm giữ của cô vững vàng đáng kinh ngạc, làm dịu đi sự run rẩy. “Đây.” Cô thì thầm.

Chiếc tách được nâng lên miệng anh. Đôi tay cô giữ anh vững vàng. Anh lấy một hớp. Chất lỏng nóng và dễ chịu, xoa dịu cổ họng như giấy nhám của anh, tan chảy xuyên qua những cơn run tận bên trong anh. Vị ngọt dịu nhẹ, và một chút cream đã làm dịu đi vị đắng, và nó tuyệt

đến mức anh thấy bản thân đang tuyệt vọng nuốt nhanh phần còn lại. Tĩnh mạch anh đập dồn với một lòng biết ơn được đóng khung trong sự sùng bái.

Đôi tay Zoe nói lỏng khỏi tay anh. “Thêm nhé?”

Anh gật đầu với lời thì thầm khàn khàn không rõ âm tiết.

Cô làm một tách café khác, khuấy thêm cream và đường vào đó, trong lúc ánh nắng lách qua khe cửa chớp và chạm nổi trên mái tóc cô những dải rực rỡ. Anh chợt nhận ra, cô đang làm bữa điểm tâm cho cả đám đông thực khách. Có những thứ vẫn còn đang được nấu trên bếp, trong lò nướng. Và anh không chỉ cắt ngang công việc của cô, anh còn đứng đó quát mắng về kế hoạch của riêng anh, cứ như là chúng quan trọng hơn của cô.

“Em đang bận rộn.” Anh lăm bằm đoạn dạo đầu của một lời tạ lỗi. “Anh không nên...”

“Mọi thứ ổn mà.” Giọng cô rất đôi dịu dàng. Cô đặt tách café lên bàn, và kéo ra một chiếc ghế. Rõ ràng là cô định dành cho anh một chỗ ngồi.

Anh ném một cái liếc cảnh giác quanh gian bếp, tự hỏi bóng ma sẽ đánh giá thế nào về điều này, nhưng thật may, ông ta không ở nơi nào trong tầm nhìn. Alex đi đến bên bàn và ngồi xuống. Anh nhắm nháp café một cách từ tốn, có thể tự mình làm điều đó miễn là anh cẩn thận.

Zoe làm việc tại quầy bếp. Tiếng leng keng của dụng cụ, âm thanh của những chiếc nồi và đĩa được vận hành một cách khéo léo, xoa dịu căng thẳng một cách lạ lùng. Anh có thể ngồi đây và không ai quấy rầy anh. Khép mắt, anh để bản thân chìm vào cảm giác thanh bình tạm thời ấy, vào điện thờ thiêng liêng liêng ấy.

“Một tách nữa nhé?” Anh nghe cô hỏi.

Anh gật đầu.

“Trước tiên hãy thử một ít thứ này.” Cô đặt một đĩa thức ăn trước mặt anh. Khi cô nghiêng đến gần hơn, anh có thể ngửi thấy mùi da cô, tươi mát và ngọt ngào, như thể cô được ngâm trong trà mật ong.

“Anh không nghĩ anh có thể...”

“Chỉ thử thôi mà.” Cô đặt chiếc đĩa lên bàn và đi ra phía sau bếp nấu.

Chiếc nĩa nặng như một cái búa bằng chì. Alex nhìn xuống đĩa thức ăn. Nó chứa một phần ăn gọn gàng của thứ gì đó với những lớp bánh mì, trên mặt phồng nhẹ và có màu nâu vàng. “Thứ gì thế?”

“Một món điểm tâm địa tầng.”

Khi Alex thận trọng cắn một miếng, anh khám phá ra rằng, toàn bộ chúng được tẩm với sữa trứng xối. Nó giống như món bánh trứng nhưng tinh tế hơn rất nhiều, bố cục hoàn hảo được trang hoàng bằng những lát cà chua chín và phô mai nhẹ. Mùi thơm của rau quế trộn lẫn trong phần còn lại, đánh vào lưỡi anh một vị hăng nồng, thuần khiết.

“Anh có thích nó không?” Anh nghe Zoe hỏi. Anh thậm chí không thể trả lời được. Con đói đang nổi sóng trong anh, và anh đã bị cuốn vào trong một hành động ăn uống mê mải.

Zoe mang đến một ly nước lạnh. Khi chiếc đĩa đã trống trơn, Alex đặt nĩa xuống, và uống nước, thăm lượng giá điều kiện thể chất của anh. Sự thay đổi thật phi thường. Con đau đầu của anh đã dịu đi, và những cơn run đã hết. Anh đang lâng lâng với hương vị, và ấm áp... giống như được uống say bằng thức ăn.

“Có cái gì ở trong đó thế?” Anh hỏi, giọng anh xa vắng như thể anh đang nói trong một giấc mơ.

Zoe đổ thêm café cho anh. Cô dựa hông vào bàn khi cô đối mặt với anh. Đôi gò má cô hồng lên từ nhiệt của bếp lò. “Bánh mì Pháp em tự làm. Cà chua gia truyền được mua từ chợ nông sản. Phô mai làm trên đảo Lopez, và trứng được đẻ sáng nay từ những con gà mái Bắc Mỹ. Rau húng quế được trồng trong khu vườn thảo mộc phía sau nhà. Anh có muốn ăn thêm một phần nữa không?”

Alex có thể ăn hết trọn một khay. Nhưng anh lắc đầu, quyết định rằng tốt hơn không nên xô đẩy vận may của anh. “Em nên để lại cho những thực khách của em.”

“Có nhiều hơn là đủ mà.”

“Anh ổn.” Sau khi lấy một ngụm café, anh nhìn cô chăm chú, “Anh không cho rằng...” Anh ngừng lời, không thể mô tả được những gì vừa xảy ra cho anh.

Dường như Zoe hiểu. Một nụ cười mơ hồ chơi đùa trên góc miệng cô. “Đôi khi,” Cô nói. “Những thứ em nấu nướng có vài loại... ảnh hưởng... đến người ta.”

Phía sau cổ anh nổi gai, không thoải mái. “Loại ảnh hưởng gì vậy?”

“Em không cho phép mình nghĩ về điều đó nhiều. Em không muốn phá hủy nó. Nhưng thỉnh thoảng, dường như nó làm cho người ta cảm thấy tốt hơn, trong cách thức có phần... kỳ diệu.” Nụ cười của cô chuyển thành băng khuôn. “Em chắc chắn anh sẽ không tin những thứ giống như thế đâu.”

“Anh có tâm hồn phóng khoáng đáng ngạc nhiên đấy.” Alex nói, nhận ra bóng ma đang đi vờ vẩn trở lại vào trong gian bếp.

“Ồ, nhìn cậu kìa,” bóng ma nghe có vẻ nhẹ nhõm. “Cậu sẽ không ngã lộn cổ và chết ngủm nữa rồi.”

Sự chú ý của Zoe đã chuyển hướng sang con mèo đang kêu meo meo tại cửa sau, tầm vóc to lớn đầy lông của nó có thể nhìn thấy được xuyên qua khung lưới. Ngay khi cô để Byron vào bên trong, nó ngồi xuống và nhìn cô, lúc lắc chiếc đuôi một cách thiếu kiên nhẫn.

“Con quái vật đầy lông nhỏ bé đáng thương,” Zoe thủ thỉ, lấy một muống đầy thứ gì đó vào đĩa, đặt nó trên sàn.

Con mèo nuốt trọn sự thết đãi một cách hung tợn, nhìn giống như một loại thú nuôi có thể đánh chén cả chủ nhân của nó.

“Cho phép nó vào đây không chống lại bộ luật sức khỏe sao?” Alex hỏi.

“Byron không được phép ở gần khu vực ăn uống hoặc chuẩn bị thức ăn. Và nó chỉ ghé

thăm gian bếp vài phút trong ngày. Phần lớn thời gian nó ngủ ngoài hiên hoặc căn nhà gỗ phía sau.” Cô đến để thu thập đĩa của Alex. Phía trước chiếc tạp dề hé mở để lộ vừa đủ khe ngực gợi cảm khiến anh muốn mê sảng. Anh kéo lê ánh mắt lên gương mặt Zoe.

“Anh thật cộc cằn,” Zoe nói dịu dàng, “Sau khi anh uống quá nhiều.”

“Không.” Alex nói, “Anh cộc cằn khi anh ngừng uống.”

Cô nhìn anh thật gần. “Anh muốn nói là mãi mãi?”

Alex trao cho cô một cái gật đầu ngắn gọn. Có vô số lý do để anh từ bỏ, nhưng lý do quan trọng nhất, là anh không muốn lệ thuộc vào bất kỳ thứ gì quá nhiều. Anh đã bị bẫy trong trạng thái mất cảnh giác với việc nhận ra anh đã trở nên lệ thuộc vào rượu nhiều như thế nào. Thật dễ dàng đánh lừa bản thân khi nghĩ rằng anh không có vấn đề gì bởi vì anh không xộc xệch hoặc vô gia cư, và chưa bao giờ bị bắt giữ. Anh vẫn còn có khả năng làm việc. Nhưng sau những gì đã xảy ra vào buổi sáng, anh không thể phủ nhận rằng anh có vấn đề.

Đó là trở thành một kẻ say sưa hạng nặng. Đó là trở thành một hũ hèm chính hiệu.

Zoe đặt chiếc đĩa của anh vào bồn rửa. “Từ những gì em nghe được,” cô nói qua vai, “đó không phải là một thói quen dễ từ bỏ đâu.”

“Anh có ý định tìm ra xem có thật thế không.” Alex đứng lên khỏi bàn. “Anh sẽ trở lại sáng mai để lấy tờ check”

“Đến sớm nhé.” Zoe nói với vẻ lưỡng lự, “Em sẽ làm món cháo yến mạch.”

Ánh mắt họ gặp nhau ngang qua căn phòng.

“Anh không thích cháo yến mạch.” Alex nói.

“Anh sẽ thích món cháo của em.”

Dường như Alex không thể dứt mắt ra khỏi. Cô quá xinh xắn, quá rạng rỡ, và anh cho phép bản thân, chỉ một thoáng thôi, nghĩ về cách cô sẽ cảm thấy thế nào bên dưới anh. Tính nghiêm trọng của sức thu hút của anh đối với cô gần như áp đảo. Anh muốn nhiều thứ từ cô mà anh chưa bao giờ muốn từ bất kỳ ai, những thứ vượt xa khỏi sex, và không điều gì trong những thứ đó là có thể. Điều đó giống như đang đứng trên rìa vách đá, chiến đấu để đừng rơi xuống trong lúc gió đẩy sau lưng anh.

Khi Zoe đáp lại ánh mắt anh, màu sắc tràn qua gương mặt cô, trái ngược với màu vàng nhạt rực rỡ của mái tóc. “Thức ăn ưa thích của anh là gì?” Cô hỏi, làm như thể câu hỏi cực kỳ riêng tư.

“Anh không có thức ăn ưa thích.”

“Ai cũng có món ưa thích mà.”

“Anh không có.”

“Chắc phải có vài...” Một hồi chuông hẹn giờ cắt ngang lời cô. “Bảy giờ ba mươi,” Cô nói. “Em phải rót café cho những thực khách đầu tiên. Đừng đi. Em sẽ trở lại ngay.”

Tuy vậy, khi Zoe quay trở lại, Alex đã đi rồi. Một mảnh giấy ghi chú được dán vào tấm chắn nước trên bồn rửa, với một từ được viết trong màu mực đen : THANKS.

Zoe cầm mảnh giấy ghi chú trong tay, rê ngón tay cái trên bề mặt của nó. Một nỗi đau ngọt ngào, đáng sợ dâng đầy ngực cô.

Đôi khi bạn có thể cứu một người khỏi rắc rối. Nhưng có vài thứ rắc rối, người ta chỉ có thể tự cứu mình. Cô nghĩ.

Tất cả những gì cô có thể làm cho Alex là hy vọng.

Chương mười bốn.

Alex vật vã với ác mộng từ giữa đêm cho đến sáng, Thân thể anh co giật như thể anh bị tác động bởi một dòng điện. Anh mơ thấy đám yêu ma đang ngồi trên sàn cạnh giường anh, chờ đợi để cào xé anh bằng những chiếc vuốt dài sắc nhọn, hoặc mặt đất mở ra bên dưới anh và anh rơi vào bóng tối vô tận. Trong một cơn mơ, anh bị tông bằng một chiếc xe hơi trên con đường tối tăm. Cú va chạm đánh văng anh ra phía sau, ngã vào lớp nhựa đường đen kịt thô cứng. Anh đứng bên trên thân thể bất động trên đường nhìn xuống gương mặt của chính anh. Anh đã chết.

Giật mình tỉnh giấc, Alex ngồi dậy trên giường, tấm khăn trải dính chặt vào anh như một lớp màng ẩm ướt. Đờ đẫn liếc nhìn đồng hồ, nó cho thấy mới hai giờ sáng.

“Chó chết thật.” Anh lầm bầm.

Bóng ma ở gần đó. “Đi lấy một chút nước đi.” Ông nói. “Cậu đang bị mất nước.”

Alex lão đảo rời khỏi giường, đi vào phòng tắm. Anh uống một ít nước, mở vòi tắm và đứng ở đó một lúc lâu để cho luồng nước ấm xoa nắn phía sau cổ anh. Anh muốn uống rượu. Nó sẽ làm cho anh cảm thấy tốt hơn. Nó sẽ đưa anh thoát khỏi những cơn ác mộng, thoát khỏi sự vã mồ hôi vô cùng tồi tệ. Anh muốn thưởng thức hương vị rượu, sự đốt cháy ngọt ngào của chúng trong miệng anh. Nhưng cách anh ham muốn nó tồi tệ đến thế đủ để anh củng cố quyết tâm chống lại nó.

Sau khi tắm xong, Alex kéo ra chiếc quần pajamas và kéo một tấm chăn ra khỏi giường. Quá kiệt sức để thay đổi tấm khăn trải, anh đi đến phòng sinh hoạt chung. Thở nặng nề vì nỗ lực, anh đổ sụp xuống chiếc ghế dài.

“Có lẽ cậu nên gặp một bác sĩ.” Bóng ma góp ý từ một góc nhà. “Phải có vài thứ mà họ có thể cung cấp cho cậu để khiến cho điều này dễ dàng hơn.”

“...”

“Cậu đang mạo hiểm khi cố tự mình làm điều này. Cậu sẽ thất bại cho xem.”

“Tôi sẽ không thất bại.”

“Làm sao cậu có thể chắc chắn như thế được?”

“Bởi vì nếu tôi gây ra điều gì, tôi sẽ kết thúc nó.” Alex nói.

Bóng ma trao cho anh một ánh mắt bén ngót, “Kết thúc cuộc đời cậu ấy à?”

“Phải.”

Bóng ma im lặng, nhưng không gian như sỏi bột với lo lắng và giận dữ.

Khi hơi thở của Alex chậm lại, những ký ức trượt quanh tâm trí anh. “Vào thời gian các anh và chị của tôi rời khỏi nhà,” Sau một lúc, khép chặt mắt, anh nói, “Cả cha và mẹ tôi đều uống không ngừng. Và khi ông sống cùng những kẻ say, toàn bộ tuổi thơ của ông chỉ kéo dài khoảng ba mươi phút. Những ngày tốt đẹp là khi họ quên rằng tôi có mặt ở đó. Nhưng, khi một trong hai người bọn họ nhớ ra rằng còn có một đứa trẻ ở trong nhà, đó là khi nó bị cuốn vào trong dòng xoáy. Việc sống cùng họ chẳng khác nào ở trong một bãi mìn. Ông không bao giờ biết được khi nào ông đặt bước chân không đúng. Thỉnh thoảng việc hỏi mẹ tôi về thức ăn hay cố xin bà ký vào giấy phép về những sơ suất trong trường học đã tạo ra cơn bùng nổ của bà. Có một lần, tôi đổi kênh TV khi cha tôi đang ngủ trong chiếc ghế dựa, và ông ấy tỉnh dậy chỉ đủ lâu để làm một cú đánh trái vào tôi. Tôi học được rằng không bao giờ hỏi về bất kỳ điều gì. Không bao giờ cần bất kỳ điều gì.”

Đó là lần đầu tiên Alex từng kể cho ai đó nghe về cách anh đã lớn lên. Anh chưa bao giờ nói về chúng, ngay cả với Darcy. Anh cũng không chắc tại sao anh lại muốn bóng ma hiểu.

Không có âm thanh hay sự chuyển động nào, nhưng Alex có cảm giác rằng bóng ma đã đậu lại trong đêm, choán một bóng tối trong góc phòng. “Các anh trai và chị gái của cậu thì sao? Có ai trong số họ cố gắng giúp đỡ không?”

“Họ có những vấn đề của riêng họ. Chẳng có thứ gì của một gia đình bình thường lành mạnh quanh những kẻ say sưa hết. Rắc rối dính líu đến mọi người.”

“Có ai trong cha hay mẹ cậu thử làm điều này chưa.”

“Ông muốn nói là cai rượu à?” Alex buông một hơi thở thích thú thẳm lặng. “Không, cả hai người bọn họ đều cười trên chuyến xe lửa bị tách khỏi đường ray đó.”

“Trong lúc cậu vẫn còn ở trên tàu à.”

Alex thay đổi vị trí trên chiếc sofa, nhưng điều đó chẳng giúp gì được cho cảm giác thiếu thoải mái đang trườn trên da anh. Thần kinh của anh đau buốt, cảm giác của anh nhức nhối. Những cơn ác mộng đã sẵn sàng lén trở lại ngay khi anh cố ngủ. Anh có thể cảm thấy chúng chờ đợi ở gần đó giống như bầy sói hoang.

“Tôi mơ thấy tôi chết.” Anh nói đột ngột.

“Lúc sớm đêm nay ư?”

“Phải. Tôi đang đứng bên trên thân xác của tôi.”

“Một phần trong cậu đang chết.” Bóng ma nói một cách võ đoán. Với sự im lặng choáng váng của Alex, bóng ma nói thêm, “Một phần trong cậu muốn say để né tránh những tổn thương. Nhưng việc né tránh nỗi đau sẽ chỉ khiến chúng tồi tệ hơn thôi.”

“Vậy tôi được cho là nên làm cái quái quỷ gì đây?” Alex hỏi trong một vẻ chống đối kiệt sức.

Một lúc sau bóng ma đáp. “Vào một lúc nào đó, cậu sẽ bị mất kiểm soát và để cho chúng bắt được cậu.”

Sau vài giờ ngủ chập chờn trên chiếc ghế dài chẳng khác chi một giấc ngủ tra tấn, Alex tắm, mặc quần áo, và đi đến Artist's Point giống như một xác chết biết đi. Anh hết sức hy vọng rằng anh sẽ không gặp Justine – Hôm nay anh sẽ không thể chịu đựng nổi cô ấy.

Với sự nhẹ nhõm của anh, Zoe ở một mình. Cô chào đón anh vào trong bếp, thúc giục anh ngồi xuống bên bàn ngay lập tức. “Sáng nay anh thế nào?”

Anh trao cho cô một ánh mắt rầu rĩ. “Nếu em có thể đo những cơn đau đầu bằng một cái cân Fujita, anh sẽ đạt mức F-5.”

“Em sẽ lấy cho anh ít café.”

Cú đập tời tệt phía trước sọ anh khiến anh muốn khoét mắt ra khỏi đầu. Thận trọng, anh hạ thấp trán xuống đôi cánh tay và cố suy nghĩ vượt trên nỗi bồn chồn đó. “Sao em không mang cho anh một lốc sáu lon Old Milwaukee cao mà những chàng thanh niên hay mang theo cùng ấy.” Anh nói trong một giọng bị bóp nghẹt.

Zoe đặt một chiếc tách trên bàn. “Thử thứ này trước đã.”

Alex dò dẫm tìm ly café.

“Để em...” Zoe bắt đầu, vươn tay ra để làm vững đôi tay anh.

“Anh không cần giúp.” Anh càu nhàu.

“Được rồi.” Cô điềm tĩnh nói, buông tay.

Sự kiên nhẫn của cô chọc giận anh. Giấy dán tường in hoa anh đào làm tổn thương mắt anh. Đầu anh đang đập dồn dập giống như ban nhạc gõ hợp xướng.

Ngay khi đưa được tách café lên miệng, anh uống như thể cuộc sống của anh tùy thuộc vào chúng. Anh yêu cầu một ly nữa.

“Một ít thứ này trước đã.” Cô nói, đặt một chiếc tô cao trước mặt anh.

Chiếc tô chứa một góc tư thứ giống như bánh cake màu vàng óng phủ mứt trái cây cắt thành từng dải không dày hơn một sợi râu mèo. Mùi quế thơm ngát bốc lên mũi anh. Zoe rót một ít sữa tươi vào trong tô và đưa cho Alex một cái muỗng.

Món cháo yến mạch bỏ lò lợn cợn và mềm, các góc loăn xoăn, vị ngọt tinh tế thấm đẫm bởi vị cam quýt nồng say. Khi sữa ướm sùng món cháo yến mạch, nó loãng ra và mỗi muỗng trở nên ẩm ướt và thơm hơn trước. Nó vượt xa hơn hết thấy những món cháo yến mạch xám xịt như vữa hồ xây dựng trong thời thiếu niên của anh.

Khi anh ăn, chất độc dường như rời khỏi anh, anh thư giãn và bắt đầu thở sâu hơn. Thứ gì đó gần giống sự phấn khích đọng lại trong anh, một sự ấm áp trấn an. Zoe di chuyển quanh bếp, khuấy đảo thứ chứa trong những chiếc nồi, đổ sữa vào bình, tán gẫu nhẹ nhàng mà không đòi hỏi lời hồi đáp. Anh không để tâm cô đang nói đến điều gì – thứ gì đó về sự khác biệt giữa bánh ga tô nhân hoa quả và món bánh táo nướng, không thứ gì trong đó tạo nên được nhận thức nào trong anh. Nhưng anh muốn được bao bọc trong âm thanh giọng nói của cô, giống như một chiếc khăn vải cotton sạch sẽ.

Ngày của anh đã rơi vào một khuôn mẫu : Mỗi sáng trước khi đến chỗ làm, anh đến bếp của Artist's Point và ăn bất kỳ thứ gì cô đặt trước mặt anh. Nửa giờ anh trải qua bên cô là khoảng thời gian anh ở ngoài mọi thứ dính líu đến xây dựng. Sau khi anh dờ đi, cảm giác sung sức phai tàn theo từng giờ cho đến khi anh đến với buổi tối đau đớn và tả tơi.

Giấc ngủ của anh dồn dập những cơn ác mộng. Anh thường xuyên mơ thấy mình uống rượu trở lại, và anh thức dậy ngạt thở vì nhục nhã. Dù hiểu rằng đó chỉ là một giấc mơ thôi, rằng anh không ngã khỏi xe hàng, anh vẫn thất bại trong việc xoa dịu nỗi đau. Thứ làm anh có thể qua được những đêm kinh hoàng đó là biết rằng anh sẽ được gặp Zoe sớm.

Cô luôn nói “Buổi sáng tốt lành” như thể chúng thật sự là như thế. Cô đặt những chiếc đĩa đựng những thức ăn tuyệt vời trước mặt anh, mỗi miếng ăn thăng hoa với màu sắc và hương vị xô đẩy nhau tiến lên trong những cách thức tài tình. Món bánh phòng nhẹ đến mức như thể chúng được bơm căng bởi lòng thèm muốn, món trứng Benedict rưới sốt bơ chanh có màu hoa hướng dương. Cô sáng tạo ra những bản giao hưởng của trứng và thịt, những vần thơ của bánh mì, những giai điệu của trái cây.

Gian bếp mang nhiều dấu ấn cá nhân của Zoe hơn so với phòng ngủ của cô. Đó là không gian sáng tạo của cô, sắp đặt chính xác như cô muốn. Một kho thực phẩm mở, đầy từ sàn đến trần với những ngăn kệ, lưu giữ những hàng đồ gia vị đủ màu sắc chứa trong những chiếc ống tròn bằng thủy tinh, và những vại kẹo phổ thông kiểu cũ khổng lồ chứa đầy bột mì, đường, bột yến mạch, bột bắp màu vàng tươi, những hạt hồ đào màu be tròn trĩnh. Có những chai dầu ô liu Tây Ban Nha màu xanh nhạt, những chai giấm đen thơm lừng, xi rô đường cây thích vùng Vermont, mật ong hoa dại, những vại mứt và trái cây ngâm tự làm, sáng rực rỡ lên như những viên đá quý. Zoe là một biệt tài ngoại lệ trong công việc của cô cũng giống như Alex trong việc tạo ra những góc thẳng đứng và vuông vắn khi tạo hình cho một ngôi nhà, hoặc trong việc sử dụng đúng tay nghề thợ mộc vào những nhiệm vụ cụ thể.

Alex thích nhìn Zoe làm việc. Cô di chuyển vòng quanh bếp với đặc tính của diễn viên múa ba-lê vụng về, những chuyển động thanh nhã thường đến vào lúc đột ngột kết thúc, trong việc nhắc lên chiếc nồi nặng bằng cả hai tay, hay một chiếc cửa lò nướng được đóng lại một cách dứt khoát. Cô cầm chiếc chảo dẹt để làm món áp chảo cứ như thể nó là một thứ nhạc cụ, túm chặt tay cầm và xóc mạnh nó ra sau bằng một chuyển động lắc khuỷu tay gọn gàng đến mức vật chứa trong đó giống như tự nhảy và tung bật lên.

Vào buổi sáng Alex ăn điểm tâm tại quán trọ lần thứ bảy, Zoe mời anh ăn một đĩa bột yến mạch sữa khử bơ rắc phô mai và những mảnh xúc xích cay khô màu đỏ hấp dẫn. Cô đã trộn một ít xúc xích trình diễn đó vào bột yến mạch, cho thêm muối, gia vị đậm đà của trái đất.

Khi anh ăn, Zoe đi đến bàn và ngồi xuống bên cạnh anh, nhấm nháp café của cô. Sự gần gũi của cô khiến anh bứt rứt. Cô thường làm việc khi anh ăn điểm tâm. Anh lén liếc nhìn vào làn da mỏng bên trong cánh tay cô, nhận ra vết phỏng đã lành. Anh muốn đặt môi anh lên đó.

“Những kệ bếp đã được đem đến,” Anh bảo cô, “Bọn anh sẽ lắp đặt chúng vào tuần sau, và

anh sẽ xây đảo bếp.”

“Xây ư? Em đã nghĩ là anh sẽ đặt mua một cái làm sẵn.”

“Không, nó sẽ rẻ hơn được một chút – và sẽ hợp ý mình hơn – Nếu bọn anh làm ra một cái bằng cách cắt gọt vài kệ tủ kho , hoàn thiện bên ngoài bằng ván nhựa, và thêm vào mặt quầy bếp.” Anh mỉm cười khi anh nhìn thấy vẻ mặt cô. “Nó sẽ đẹp mà, anh hứa.”

“Em không nghi ngờ anh chút nào hết,” Cô nói, “Em chỉ đang cảm động thôi.”

Alex dìm nụ cười của anh trong tách café. “Anh không làm điều gì đặc biệt hết,” Anh nói, “Chỉ là công việc thợ mộc cơ bản thôi mà.”

“Nó đặc biệt khi nó là nhà của em.”

“Vào tuần sau nữa, anh sẽ cần biết em muốn sơn màu gì.”

“Em đã lựa chọn phần lớn màu sơn rồi. Màu trắng dịu cho ván nhựa và đồ trang trí, màu vàng bơ cho những bức tường, và màu hồng cho phòng tắm.”

Alex trao cho cô một ánh mắt hoài nghi.

“Đó là một màu hồng dễ thương.” Cô nói, bật cười. “Một sắc thái ửng hồng. Lucy đã giúp em chọn đấy. Bạn ấy nói, màu hồng là màu rất tuyệt cho phòng tắm bởi vì cảm giác ấm áp phản chiếu từ nó sẽ được tôn lên.”

Hình ảnh tưởng tượng nhảy vào tâm trí anh trước khi anh có thể kèm lại... Zoe, đang bước ra khỏi bồn tắm, vây quanh bởi những bức tường màu hồng, những đường cong ẩm ướt mềm mại chiếu lấp lánh trong chiếc gương mù sương...

Đứng lên, Zoe đi kiểm tra thứ gì đó trong lò nướng. “Anh có muốn uống nước không?”

Anh đang hùng hục từ đầu cho đến tận ngón chân. “Có, cảm ơn.” Cầm điện thoại, anh gắn chặt ánh mắt vào đó, nhắc nhở bản thân một cách tuyệt vọng là phải giữ khoảng cách với Zoe.

Cô ngừng lại bên cạnh anh và đặt một ly nước đá cạnh đĩa của anh. Cô đứng đủ gần để anh có thể hít thở hương thơm của cô, hương hoa nhẹ nhàng với mùi khói phảng phất từ xúc xích cay, và tất cả những gì anh có thể nghĩ đến là anh mong muốn được xoay người lại và dụi mặt anh vào cô, khóa đôi cánh tay anh quanh hông cô nhiều như thế nào. Anh nhìn chằm chằm vào chiếc điện thoại, cuộn lên cuộn xuống một cách mù mẫm qua đoạn tin nhắn anh đã đọc rồi.

Zoe nấn ná bên cạnh anh. “Anh cần phải cắt tóc đi.” Cô thì thầm, một nụ cười ẩn trong giọng cô. Anh cảm thấy cái chạm nhẹ nhàng phía sau cổ anh... những ngón tay của cô... vờn êm ái quanh đám tóc gáy. Bàn tay anh nắm chặt chiếc điện thoại cho đến khi chiếc vỏ đe dọa sẽ bị vỡ vụn.

Anh xoay sở tạo ra được một cái nhún vai nhanh, cúi kính đến mức khiến tay Zoe buông nhanh xuống. Cô đi trở lại bếp nấu, và anh nghe thấy âm thanh của thứ gì đó đang khuấy trong nồi. Cô đang nói như thường lệ về kế hoạch đi đến chợ cá di động dọc theo cầu tàu chính trong Friday Harbor, họ vừa mang về một mẻ cá bơn tươi. Vùng vẫy để thoát khỏi làn sương mù cảm xúc, Alex cân nhắc những vấn đề trong đầu anh. Khi điều đó không hiệu quả, anh đành phải

chộp lấy chiếc nĩa để cho những chiếc răng nhọn của nó đâm vào lòng bàn tay anh. Điều đó dẹp yên được những khao khát đang nổi loạn đủ để anh có thể đi. Anh lùi ra khỏi bàn và đứng lên, lăm bằm gì đó về việc phải đi làm việc.

“Vây, ngày mai nhé.” Zoe nói hết sức rạng rỡ. “Bánh kẹp ngô vị gừng.”

“Ngày mai anh không đến được.” Nhận thức rõ giọng anh nghe có vẻ cộc cằn như thế nào, Alex nói thêm, “Anh phải đi làm sớm. Ngày mai bọn anh sẽ lắp đặt tấm vữa tường.”

“Em sẽ làm cho anh thứ gì đó mang đi,” Zoe nói, “Chỉ ngừng lại và em sẽ trao nó qua cửa. Anh thậm chí không phải vào trong đâu.”

“Không.” Cáu tiết, anh không thể nghĩ ra được cách nào để làm dịu sự khước từ.

Bóng ma đi vào trong bếp. “Chúng ta sắp đi à?”

“Phải.” Alex nói một cách phản xạ.

“Vây anh sẽ đến à?” Zoe hỏi trong vẻ bối rối.

“*Không.*” Anh cau kinh.

Zoe đi theo anh đến cửa sau, có vẻ căng thẳng và khổ sở. “Em xin lỗi. Em không có ý làm anh khó chịu.”

Bóng ma trông có vẻ rối trí và phẫn nộ. “Cô ấy có ý gì vậy? Điều gì đã xảy ra? Cậu kể cho tôi trước khi...”

“Đừng bắt đầu.” Alex cảnh cáo ông một cách tức giận. Liếc xuống gương mặt đầy lo lắng của Zoe, anh sửa lại. “Đừng bắt đầu nhảy ngay đến kết luận như thế. Chẳng có gì để xin lỗi hết.”

“Có thứ gì đó phải xin lỗi đấy,” Bóng ma khẳng khẳng, “Vì từ những gì tôi thấy, hormone đang bay trong không trung giống như một loại bệnh dịch trong kinh thánh Cựu Ước ấy.”

Zoe ngược nhìn Alex như thể cô đang cố đọc suy nghĩ của anh. “Vây tại sao anh lại phản ứng như thế khi em chạm vào anh?”

Alex lắc đầu trong tâm trạng bức dọc đã được kiểm soát.

“Rõ ràng anh không thích điều đó.” Zoe nói, đỏ bừng toàn thân.

“*Chết tiệt, Zoe.*” Cách duy nhất anh có thể ngăn bản thân khỏi túm chặt cô là dấm tay trên mặt quầy bếp hai bên người cô. Cô nẩy người lên một chút, mắt cô đảo quanh. “Anh thích điều đó.” Alex khàn giọng bảo cô, “Nếu anh thích thêm một chút xíu nữa thôi, anh sẽ chiếm lấy em trên mặt quầy bếp ngay bây giờ, và điều đó sẽ không giúp em cán phẳng mớ bột bánh biscuit đâu.”

Bóng ma làu bàu. “Thứ lỗi nhé.” Ông nói, và thoát đi nhanh gọn.

Zoe đỏ bừng với sự thô lỗ cố tình của anh. “Vây tại sao...” Cô bắt đầu.

“Đừng cho anh điều đó.” Alex gắt gỏng nói. “Em biết tại sao mà. Anh là một kẻ say đang trong tiến trình cai rượu. Anh vừa ly hôn, và anh có thu nhập chỉ đủ để không khánh kiệt. Anh không biết gì về sự bầu bạn khốn kiếp nhiều hơn bản chất của một người đàn ông. Ngoại trừ có

thể là nổi bất lực trên tất cả những thứ đó.”

“Anh đâu có bất lực.” Cô phản đối. Sau một thoáng lưỡng lự, cô hỏi. “Đúng không?”

Alex che mắt anh bằng một tay và bắt đầu cười. “Chúa lòng lành,” anh nói đầy xúc động, “Anh ước chi anh được như thế.” Sau một khoảnh khắc, nhìn thấy vẻ hoang mang tổn thương trên gương mặt cô, anh nghiêm trang lại và thở dài, “Zoe, anh không kết bạn với phụ nữ. Và khả năng duy nhất chỉ có thể là sex, điều sẽ không xảy ra với chúng ta.” Alex ngừng lại, nhìn vào vết bột mì trắng như tuyết trên gò má cô. Không thể cưỡng lại, anh vớ tay và phẩy nó đi một cách dịu dàng bằng ngón tay cái của anh. “Cám ơn em vì đã giúp anh trải qua tuần vừa rồi. Anh nợ em điều đó. Vì vậy, điều tốt nhất anh có thể làm cho em để đền đáp, là dừng lại đây vừa đủ để em và anh có thể tránh xa khỏi điều này.”

Zoe im lặng, nhìn anh chăm chú, cân nhắc lời lẽ của anh. Thiết bị định giờ của lò nướng vang lên, và một dấu hiệu thích thú tiếc nuối kéo khoe môi cô thành cặp dấu móc lưng. “Mọi khoảnh khắc của cuộc đời em được đo bằng thiết bị định giờ của lò nướng.” Cô nói, “Làm ơn dừng đi vội.”

Anh ở lại, quan sát cô đến để kéo chiếc khay ra khỏi lò. Mùi bánh nóng tràn ngập gian bếp.

Quay trở lại, Zoe đứng sát bên Alex. “Em biết anh nói đúng,” Cô nói, “Và em biết em phải vượt lên chính mình. Có lẽ nhiều hơn em có thể đối phó. Bà nội em sẽ đến đây trong một tháng nữa, và sau đó...” Cô nhún vai nhẹ, “Vì vậy em biết giới hạn của em, và em nghĩ em cũng biết giới hạn của anh. Nhưng vấn đề là...” Một tiếng cười nhẹ căng thẳng. “Đôi khi anh gặp gỡ một người thật sự tử tế, không quan trọng anh đã cố gắng thế nào, anh dường như không thể khiến cho bản thân ham muốn người ấy. Nhưng điều đó không tệ bằng khi anh gặp một người không phù hợp, và anh không thể khiến cho bản thân *không* ham muốn người ấy. Anh cảm thấy trống rỗng sâu tận bên trong, chỉ chờ đợi, ao ước và mơ mộng. Anh có cảm giác giống như mọi khoảnh khắc đều dẫn đến thứ gì đó huyền hoặc đến mức không có tên để gọi, và nếu như anh chỉ có thể ở đó cùng người ấy, nó cũng đã khá... thỏa mãn. Nó sẽ là tất cả những gì anh từng cần.” Cô buông một tiếng thở dài run rẩy. “Em không muốn tránh xa khỏi anh. Có lẽ em không nên nói điều đó, nhưng em phải cho anh biết làm sao em...”

“Anh biết.” Anh lạnh nhạt nói, chết tịn trong lòng. “Dừng lại đi, Zoe. Anh phải đi.”

Zoe gật đầu. Cô thậm chí không thấy bị xúc phạm. Bằng cách nào đó cô biết đó là cách duy nhất anh có thể rời khỏi cô, rằng có vài thứ không thể lảng đi để khiến họ buông trôi dễ dàng hơn.

Alex vươn tay đến tay nắm cửa, nhưng cô ngừng anh lại bằng một cái chạm nhẹ vào cổ tay anh.

“Đợi đã.” Cô nói, “Thêm một điều nữa thôi.”

Dù cô không còn chạm vào anh nữa, làn da trên cổ tay anh trở nên sống động với nỗi khao khát. Điều đó đang trở nên tệ hơn, anh nghĩ với cảm giác gần như thất vọng, nhu cầu này đe dọa sẽ bật dậy bên trong anh.

“Từ giờ trở đi em sẽ không đề cập đến chuyện này nữa đâu,” Zoe nói. “Hoặc kể với anh về cảm giác của em, hay thậm chí cố kết bạn với anh. Nhưng để đáp lại, em muốn một ân huệ.”

“Cái cửa dành cho mèo chứ gì.” Alex nói với vẻ nhần nhục.

Zoe lắc đầu. “Em muốn anh hôn em. Một lần thôi.”

“Gì cơ? Không.” Anh thất kinh. “*Không.*”

“Anh nợ em một ân huệ mà.”

“Thế quái nào mà em lại muốn điều đó chứ?”

Zoe tỏ ra bướng bỉnh. “Em chỉ muốn biết nó có cảm giác thế nào thôi mà.”

“Anh đã hôn em trước đây rồi. Ở ngay đây.”

“Lần đó không tính. Anh đã kèm chế.”

“Em muốn anh kèm chế.” Anh quả quyết với cô.

“Không, em không muốn.”

“Zoe, chết tiệt, điều này sẽ không thay đổi được gì hết.”

“Em biết. Em không mong sẽ thay đổi được bất kỳ điều gì.” Cô gần như rung chuyển với lo lắng. “Em chỉ muốn nó, kiểu như ... một món amuse-bouche thôi mà.”

“Món amuse-bouch là cái gì vậy?” Anh xoay sở hỏi, sợ nghe câu trả lời.

“Đó là một thuật ngữ Pháp về một món ăn ngon do chính bếp trưởng làm, được người phục vụ mang đến vào lúc bắt đầu bữa ăn. Anh không phải đặt món hay thanh toán gì hết, chúng chỉ để... trao tặng.” Với sự im lặng choáng váng của anh, cô nói thêm một cách hữu ích. “Dịch theo nghĩa đen là “để cho vui miệng””

Alex trao cho cô một ánh mắt tăm tối. “Em muốn một ân huệ từ anh, nó sẽ bao gồm cả cái phần thưởng y như khuôn mẫu xưa nay vẫn thế, hoặc sự thêm thắt dư thừa những khả năng có thể. Anh đặt ra giới hạn ở chỗ thích thú với món ngon của em thôi nhé.”

“*Một nụ hôn* là điều không thể sao? Hai mươi giây để đặt môi anh lên môi em đáng sợ đến thế hay sao?”

“Lúc này em còn ấn định cả thời gian nữa cơ đấy.” Anh nói nhạo báng.

“Em không ấn định thời gian.” Cô phản đối. “Đó chỉ là gợi ý thôi.”

“Tốt. Anh sẽ quên điều đó.”

Cô trông có vẻ bị xúc phạm. “Em không hiểu tại sao anh lại giận.”

“Đến chết mất thôi. Cả hai chúng ta đều biết em đang cố chứng minh một quan điểm.”

“Đó là quan điểm gì thế?”

“Em muốn chắc chắn rằng anh biết anh đang từ bỏ điều gì. Em muốn anh hối tiếc về việc không theo đuổi em.”

Cô mở miệng định cự tuyệt. Nhưng cô lưỡng lự.

“Nếu anh hôn em,” Alex nói. “Lý do duy nhất anh làm là vì em đã yêu cầu và điều đó sẽ khiến anh cực kỳ hối tiếc.” Anh trao cho cô một ánh mắt gay gắt, ao ước là cô sẽ thối lui. “Vẫn còn muốn sao?”

“Vâng.” Zoe nói ngay lập tức, nhắm mắt lại và ngược mặt lên.

Dĩ nhiên là Alex đúng. Bất kỳ mối quan hệ nào giữa họ là một ý tưởng tồi, vì nhiều lý do. Nhưng cô vẫn muốn anh hôn cô.

Cô đứng đó với đôi mắt khép chặt, cổ vũ bất kỳ điều gì anh sẽ làm. Một sự yên lặng tích điện vây quanh họ. Cô cảm thấy anh di chuyển đến gần hơn, và cánh tay anh bao quanh cô chậm đến mức một cơn rung mình chạy xuyên qua cô, giống như một tia lửa điện cực mạnh. Có một cảm xúc kỳ lạ mà cô nhớ từ nụ hôn trước đó, giống như bị cuốn đi, bị hòa tan, như thể anh đang cảm nhận cô bằng tất cả các giác quan của anh, uống lấy mọi hơi thở của cô, đỏ bừng và tim đập dồn.

Một bàn tay anh tìm đến gương mặt cô, di chuyển hàm cô hướng lên trên, những ngón tay anh lần theo khung xương mảnh dẻ. Một cái chải nhẹ lướt qua miệng cô, và một cái nữa, những nụ hôn chóng vánh khiến môi cô có cảm giác sưng phồng lên. Sự thăng bằng của cô sụp đổ, nhưng anh túm chặt cô dựa vào sự chống đỡ của cơ thể anh và giữ cô vững vàng. Cúi đầu thấp hơn, anh kéo rê miệng anh dọc theo làn da nóng bỏng mỏng manh trên cổ cô. Cô cảm thấy đầu lưỡi anh nghỉ lại trên vị trí mạch đập, và cô trở nên yếu ớt, tay cô níu chặt vai anh. Chậm rãi, anh hôn cô dần lên quai hàm, trong khi một bàn tay anh khum lấy phía sau đầu cô để đỡ nó lên, và cuối cùng cô cảm nhận một sức ép đầy đủ, cứng rắn của miệng anh trên miệng cô. khiến cô choáng váng với quá chừng nổi nhẹ nhõm.

Âm thanh rền rĩ nhẹ thoát ra khỏi cổ cô. Cô vọt lên để giữ chặt đầu anh bằng cả hai tay, bất kỳ thứ gì để giữ nguyên miệng anh trên miệng cô. Nhưng nụ hôn tan ra trong nụ cười bị bóp nghẹt, và anh nhìn xuống gương mặt sưng sờ của cô với vẻ thích thú chế diễu đầy âu yếm mà cô chưa từng thấy từ anh trước đây.

Cô đấu tranh để nói qua hơi thở rời rạc. “Alex... làm ơn...”

“Shhh.” Mí mắt anh phủ hờ che đôi mắt rực rỡ đáng ngạc nhiên trên gương mặt hồng hào. Đôi tay bồn chồn dịu dàng của anh di chuyển trên tóc cô, trên thân thể cô, trên lưng cô.

“Em muốn...” Cô cố nói, nhưng sự nòng nài đáng kinh ngạc khiến cho việc suy nghĩ là bất khả. Cô cố lần nữa. “Em muốn...”

“Anh biết em muốn gì mà.” Dấu vết cười cợt đã bị thiêu cháy, và đầu anh cúi xuống lần nữa.

Anh mở miệng cô bằng miệng anh, gởi lưỡi anh vào sâu. Nụ hôn trở nên mãnh liệt hơn,

ấm ướt hơn, đạt đến một nhịp điệu gọi tình huyền ảo. Với sự xấu hổ của cô, hông cô bắt đầu dần tới trước, tìm kiếm sự thúc ép rắn chắc của anh. Cô không thể kiểm soát bản thân. Giá như cô ở một nơi nào đó khác cùng anh, nơi nào đó yên tĩnh và tối, nơi sẽ không có thứ gì trên đời quấy rầy họ. Chỉ có hai người bọn họ tách biệt với phần còn lại của thế giới. Khoái cảm càng dày lên, suy nghĩ của cô càng tan dần. Những cảm xúc trộn lẫn thành một nỗi đau ngọt ngào dường như đến từ bên ngoài và bên trong cùng một lúc. Cô hồi hả uốn cong người, cổ tỳ sát vào anh nhiều hơn nữa.

Alex kéo miệng anh ra khỏi miệng cô, và ghì chặt cô vào ngực anh. “Không thêm nữa.” Anh nói. Nghe có vẻ run rẩy. “Zoe... đừng... Yên nào...”

Cô rùng mình khi anh ôm cô, hơi thở của anh dồn dập nóng bỏng phả vào tóc cô. Liên kết đôi tay cô quanh vòng eo thanh mảnh của anh, cô để cho ngón tay cô rứt rề tấn công vào cạnh trên của túi quần sau của anh, trong lúc nhịp tim của anh đổ dồn trên của cô. Cảm giác như thể cô sẽ tan thành nhiều mảnh nếu không có vòng tay ôm của anh giữ cô lại.

“Bây giờ chúng ta hòa rồi nhé.” Cô nghe anh thì thầm.

Cô xoay sở gạt đầu, gương mặt cô vùi trong ngực anh.

“Anh không có ý làm theo cách đó.” Alex cắn nhẹ vào vành tai ngoài của cô. “Anh định làm nó đau cơ, chỉ một chút thôi.”

“Sao anh không làm?”

Một thoáng do dự, lâu, đáng kinh ngạc. “Anh không thể làm được.”

Anh nói lỏng vòng tay ôm. Zoe ép buộc bản thân nhìn vào đôi mắt anh, và nhận thấy sức ép tương tự của ý chí sắt đá đã thôi thúc anh ngừng uống rượu lúc này đang lập lại.

Điều này sẽ không xảy ra lần nữa. Anh sẽ không cho phép nó.

Tiếng thiết bị định giờ vang lên lần nữa, và cô nhảy bật ra sau khi nghe âm thanh chói lói đó.

Alex cười nhẹ, phá vỡ ánh mắt chia sẻ của họ, và quay đi.

Zoe đi đến bên chiếc lò mà không nhìn lại. Cô nghe thấy tiếng cửa sau mở ra và đóng lại.

Cả hai người họ không nói bất kỳ điều gì.

Đôi khi im lặng là điều dễ dàng nhất khi lời cuối cùng là ‘good-bye’.

Chương mười lăm.

Một tháng trôi qua, và bằng cách nào đó, khuynh hướng mới trong cuộc đời của Alex tiếp tục duy trì. Bóng ma không mong đợi ông sẽ học hỏi được bất kỳ điều gì từ Alex trong suốt mỗi liên kết bị ép buộc của họ, nhưng hóa ra ông lại có. Alex đã chiến đấu với chứng nghiện của anh từng giờ, đôi khi thậm chí là từng phút, nhưng anh tỏ ra ngoan cố ở mức độ cao nhất mà một gã đàn ông có thể làm. Với bóng ma, việc cai rượu triệt để và đột ngột như thế khá giống với việc nhảy vào trong nước và hy vọng bằng cách nào đó người ta có thể đoán ra được cách bơi trước khi chìm ngấm.

Alex làm xao lãng bản thân qua công việc, và công việc thì luôn có thừa. Anh đã làm công việc thủ công ở ngôi nhà bên Hồ Mộng tử mĩ đến mức bất kỳ tay thợ lành nghề nào cũng sẽ tự hào để thừa nhận chúng. Nhiều hôm, Alex làm đến tận khuya, đánh bóng bằng giấy nhám, đánh bóng bằng vải, nhuộm màu, sơn, và trong tiến trình đó anh tiêu thụ những thanh kẹo đủ để đưa một người bình thường đến với cơn choáng của chứng đái tháo đường. Nhờ những lời cảnh nhắc của bóng ma, Alex cũng ăn những bữa ăn thường lệ trong ngày, mặc dù có lẽ anh phải ăn nhiều hơn nữa để bù đắp cho sự thâm hụt năng lượng mà anh sử dụng trong quá trình cai rượu.

Alex đã gặp Zoe hai dịp, một lần để lấy mẫu sơn. Lần đó chỉ kéo dài khoảng một phút rưỡi, sau đó anh đi ngay. Lần thứ hai, Zoe đến căn nhà gỗ để Alex chỉ cho cô thấy sự tiến triển của việc sửa chữa. Anh tỏ ra chuyên nghiệp. Zoe rất kèm chế. Gavin và Isaac, về phần họ, bị Zoe mê hoặc đến mức đóng búa vào tay trong lúc cô ở đó.

Nhìn bề ngoài, sự viếng thăm của Zoe dường như không ảnh hưởng gì đến Alex. Anh biết làm thế nào để xây dựng nên một thành trì, làm thế nào để củng cố nó cho đến khi không thứ gì có thể xuyên thủng. Bây giờ không cách nào để Zoe vươn đến với Alex được, và có lẽ đó là điều tốt nhất. Tuy vậy, bóng ma không thể ngăn được cảm giác nuối tiếc. Và Alex từ chối thảo luận về những gì - nếu như còn bất kỳ điều gì - anh vẫn còn cảm thấy về Zoe. Chủ đề đó nằm ngoài giới hạn.

Bóng ma hiểu.

Một phụ nữ có thể làm điều đó với bạn – chạm đến một nơi thẳm sâu trong linh hồn bạn, nơi những điều tốt nhất cũng như tồi tệ nhất được chôn dấu. Và ngay khi cô ấy ở đó, cô ấy sẽ sở hữu nơi đó và không bao giờ rời đi nữa.

Đó là lý do tại sao ông không kể với Alex về những ký ức mới tìm thấy của ông về Emma Stewart, những cảnh tượng đã mở ra trước ông giống như một buổi chiếu phim.

Emma là người trẻ nhất và sôi nổi nhất trong ba cô con gái nhà Stewart. Cô ham đọc sách, hài hước, và khôn ngoan đủ để thỉnh thoảng cần đôi kính đọc sách. Cặp kính mắt mèo tuyệt vời với gọng màu đen dày, thứ cô thích đeo để trêu tức mẹ cô, Jane. Mẹ cô đã nói cô sẽ không thể tóm được anh chàng nào nếu đeo cặp kính đó. Và Emma đã tuyên bố rằng cô sẽ tóm được một anh chàng chính trực bằng cách mang cặp kính đó.

Bóng ma nhớ đã ở trong căn nhà gỗ cùng cô, chỉ có hai người họ, sau khi chia sẻ bữa ăn ngoài trời bên cạnh Hồ Mộng. Cô đã đọc cho ông nghe một trích đoạn cô đã viết về trường

trung học địa phương đối với việc nghiêm cấm nữ sinh “sơn” mặt, nghĩa là dùng sơn môi, phấn má hồng, hoặc phấn phủ. Các nữ sinh trung học của toàn bộ hạt Whatcom là mục tiêu chính đốn, và Emma đã phỏng vấn hiệu trưởng của ba trường khác nhau về cuộc tranh luận đó.

“Tô sơn môi sẽ dẫn đến việc thiêu hủy rào cản đầu tiên về bản chất tự nhiên của một thiếu nữ,” Emma trích dẫn lời của một vị hiệu trưởng, đôi mắt cô bừng sáng với vẻ thích thú phía sau cặp mắt kính. “Kế tiếp sẽ đến thuốc lá, rồi rượu, và sau đó, những hành động không thể nói ra sẽ xảy ra.”

“Hành động không thể nói ra là gì?” Ông hỏi cô, hôn lên má cô, cổ cô, hõm nhỏ mềm mại phía sau tai cô.

“Anh biết mà.”

“Anh không biết. Mô tả một thứ cho anh xem nào.”

Emma cười sâu trong cổ. “Không.”

Nhưng ông cố nài, hôn và trêu chọc, cố kéo tay cô đến cơ thể ông, cô cười khúc khích và giả dờ miến cưỡng, biết cách làm sao để kích động khao khát của ông.

“Chỉ cần kể với anh phần nào của cơ thể có liên quan đến thôi mà,” Ông nói, và khi cô vẫn từ chối, ông đã gợi ý về những gì rõ ràng được chỉ định là những hành động không thể nói ra.

“Ngôn ngữ xấu xa sẽ không đưa anh đến đâu đâu.” Cô bảo ông một cách đức hạnh.

Ông cười nhăn nhở. “Nó sẽ đưa anh vượt qua bốn nút đầu tiên trên áo em.”

Cô đỏ bừng và đứng yên khi ông thì thầm êm ái với cô, kéo tất cả những chiếc nút rời khỏi khuy áo...

Việc nhớ lại những thân mật thể xác với Emma y như một trạng thái nhiễm độc. Và tuy nỗi khao khát và khoái cảm mà một linh hồn có thể trải nghiệm thì sâu sắc hơn và thâm thúy hơn so với bất kỳ cảm xúc thể chất đơn thuần nào.

Ngày ông gặp lại bà đang đến gần. Nhưng mong muốn mãnh liệt đó được xoa dịu bởi cảm giác có điều gì đó sai, có điều gì đó ông cần phải biết, phải sửa lại. Ông biết ơn về thời gian Alex trải qua tại căn nhà gỗ; nó cho ông thu thập đủ những sợi tơ để thêu dệt thành một hoặc hai ký ức. Nhưng điều đó là không đủ. Ông cần trở lại phố Rainshadow... Có điều gì đó đã xảy ra ở đây mà ông cần phải nhớ lại.

Sau khi lục lọi từ đầu đến cuối kho chứa đồ, nơi cô và Justine cất giữ những món đồ nội thất cộc cạch, những khung tranh và những thứ khác mà họ chưa bao giờ thấy hữu dụng, Zoe thu thập một nhóm đồ cho ngôi nhà ở Hồ Mộng. Trong đó có một bộ tủ ngăn kéo để ở hành lang được trang trí bằng những dây nho kim loại, mỗi góc cửa được sơn một màu khác nhau... một chiếc đồng hồ treo tường kiểu cổ có hình dáng giống một tách café... một khung giường

bằng gang kiểu Victorian màu xanh két. Cô cũng nhận vài thứ đồ nội thất từ căn hộ cũ của Emma được gửi đến Friday Harbor, bao gồm một bộ ghế bành da, một chiếc bàn bằng gỗ cây liễu gai, bộ sưu tập ấm trà, thứ sẽ được bày trên những chiếc kệ âm tường. Sự pha trộn kỳ quặc sẽ rất thích hợp trong những thứ mới tinh, sạch sẽ của ngôi nhà được phục hồi, và cô biết bà nội cô luôn thích có một chút kỳ quái trong những thứ quanh bà.

Đã sáu tuần kể từ khi Alex bắt đầu sửa chữa ngôi nhà gỗ. Đúng như lời anh, căn bếp đã được hoàn thiện, phòng ngủ chính và phòng tắm cũng thế. Vì sàn gỗ không còn dùng được, Zoe đồng ý để Alex lắp đặt sàn Laminate mang sắc thái gỗ sồi màu mật ong, và cô thừa nhận là nó thật đẹp và giống gỗ tự nhiên đến kinh ngạc. Phòng ngủ thứ hai và phòng tắm nhỏ đang trong quá trình sửa chữa, và garage vẫn chưa tiến hành, điều đó có nghĩa là Alex sẽ làm việc ở căn nhà gỗ sau khi Zoe và Emma chuyển đến ở. Zoe không chắc chắn cô cảm thấy như thế nào về điều đó. Trong vài dịp gần đây khi cô gặp anh, khuynh hướng thiếu thoải mái với nhau khiến cả hai lúng túng.

Alex trông có vẻ khỏe mạnh hơn, thư giãn nhiều hơn, nhưng quầng thâm đã biến mất trên mắt anh. Nhưng những nụ cười hiếm hoi vẫn mỏng như lưỡi dao, miệng anh khắc nghiệt với vẻ cay đắng của một người đàn ông biết rằng anh ta không bao giờ có được những gì anh ta thực sự muốn. Vẻ cách biệt của anh có lẽ sẽ không làm phiền Zoe nhiều, nếu như cô không biết về một khía cạnh khác của anh.

Với sự giúp đỡ của Justine, Zoe sẽ trải qua đôi ngày ở căn nhà gỗ để chuẩn bị chén đĩa, vải trải giường, tranh ảnh, và những thứ khác để làm cho ngôi nhà ấm cúng và chào đón. Sau đó cô sẽ đến Everett và mang bà nội cô trở lại đảo.

Y tá của Emma cung cấp hàng ngày về liệu pháp vật lý trị liệu và lịch dùng thuốc mà họ áp dụng cho bà. Họ cũng đã cảnh báo cô rằng Emma đã bắt đầu cho thấy những dấu hiệu “hoàng hôn”, điều đó nghĩa là vào chiều muộn hoặc buổi tối, bà có thể trở nên kích động và hỏi lặp đi lặp lại những câu hỏi thường xuyên hơn lệ thường.

Qua những bài học trong vài cuộc chuyện trò, Colette Lin, nhà tư vấn tâm lý người cao tuổi, đã giúp Zoe hiểu những gì có thể xảy đến trong tương lai. Rằng vài khả năng của Emma có thể biến mất bất cứ khi nào và chúng sẽ không thể hồi phục trở lại. Rằng bà sẽ có hàng chuỗi rắc rối, làm những thứ theo cách không đúng, cho đến khi những thứ đơn giản như pha một bình café hoặc sử dụng máy giặt sẽ là điều không thể. Cuối cùng bà sẽ sa sút đến mức bắt đầu đi vơ vẩn và lạc đường, khi đó bà phải được áp dụng những thiết bị có khóa an ninh vì sự an toàn của chính bà.

Thật khó để đọc tâm trạng của Emma, đặc biệt là qua điện thoại, nhưng có vẻ như bà đương đầu với bệnh tật với cùng sự pha trộn giữa thực tế và hài hước mà bà luôn tỏ ra trong cuộc đời của bà. “Nói với mọi người rằng, chúng quên của bà là một sự công kích sớm,” Bà bảo Zoe trong tiếng cười lục cục tinh quái. “Theo cách đó, họ sẽ nghĩ là bà vẫn còn trẻ.” Và một lần khác, “Mỗi đêm, không quan trọng cháu làm thứ gì cho bữa tối của chúng ta, hãy nói với bà đó là món ăn ưa thích của bà. Bà sẽ chẳng thể nhớ được liệu có đúng như thế hay không đâu.” Khi Zoe nói với bà, cô sẽ tìm một y tá chăm sóc tại nhà để chăm sóc bà vào buổi sáng trong khi cô đi làm, Emma chỉ hỏi là: “Thế cô ấy có chịu sửa móng tay không?”

“Tớ biết sâu thẳm trong lòng bà đang sợ hãi,” Zoe kể với Justine vào đêm họ bắt đầu chuyển những vật dụng vào trong căn nhà gỗ. “Giống như từng mảnh nhỏ của bà đang bị vỡ ra khỏi cuộc đời bà vậy, và không điều gì cũng như không ai có thể ngừng điều đó lại.”

“Nhưng bà biết bà sẽ an toàn. Bà biết cậu sẽ ở đó.”

“Bà biết điều đó ngay lúc này.” Zoe bắt đầu vỗ về Byron, kẻ vừa trườn vào lòng cô. “Nhưng có lẽ rồi đây bà sẽ không luôn biết đâu.”

Sau khi trao một ly rượu vang cho Zoe, Justine rót một ly khác và ngồi trên một cạnh ghế sofa. “Thật kỳ lạ khi nghĩ về điều đó,” Cô nói, “Sẽ ra sao khi cậu mất đi ký ức và những khao khát.”

“Cậu sẽ chẳng là gì hết.” Zoe nói một cách ủ ê.

“Không, cậu là một linh hồn. Một linh hồn trên một cuộc hành trình... và việc sống trên trái đất chỉ là một phần của cuộc hành trình đó thôi.”

“Cậu nghĩ điều gì sẽ xảy ra sau khi chúng ta chết?”

“Theo gia đình tớ - ít nhất là theo quan điểm của mẹ tớ - một số linh hồn đủ may mắn để tiến lên cuộc sống uy quyền tối thượng. Thiên đàng. Bất kể cậu muốn gọi đó là gì.” Justine bắt chéo chân và ngồi thoải mái hơn vào một góc chiếc sofa. “Nhưng những linh hồn khác, những người tạo ra nhiều sai lầm trong cuộc đời của họ trên trái đất, sẽ phải đến một nơi chờ đợi”

“Loại nơi chờ đợi nào thế?”

“Tớ không chắc một cách chính xác. Nhưng đó là cơ hội để họ hiểu họ đã làm sai điều gì và học hỏi từ chúng. Tổ chức phù thủy gọi đó là “Summerland”

Byron nằm khoanh tròn trên lòng Zoe và bắt đầu kêu rừ rừ. Zoe nhắm nháp rượu vang và nghiên cứu cô em họ với một nụ cười khó hiểu. “Cậu vừa nói ‘tổ chức phù thủy’ à? Như trong tà thuật ấy hả?”

“Ôi, đó chỉ là một trò đùa mà mẹ tớ cùng bạn bè của bà thực hiện,” Justine nói với một cái vẩy tay khinh miệt. “Họ gọi nhóm của họ là tổ chức phù thủy bất diệt. Thậm chí họ còn đặt tên cho nó nữa cơ. Vịnh-Vòng-Tròn-Pha-Lê.”

“Cậu có tham gia vào đó không?”

Justine tạo ra một âm thanh chế diễu. “Cậu có bao giờ thấy tớ cười chối bay chưa?”

“Tớ còn chưa từng thấy cậu hút bụi nữa là.” Zoe cười với ly rượu của cô, nhưng ngược lên khi một ý nghĩ bất chợt đến với cô, “Về cái chối xể cũ kỹ trong tủ đồ của cậu thì thế nào?”

“Mẹ tớ đã tặng tớ như một món trang trí mộc mạc. Tớ thích giữ nó ở gần quần áo của tớ bởi vì nó có mùi như quế.” Cô nhăn mặt hài hước khi thấy vẻ mặt của Zoe. “Gì thế?”

“Từ nào dung để diễn tả khi người ta chệch ra khỏi tín ngưỡng của họ nhỉ?”

“Sa ngã.”

“Tớ nghĩ cậu là một phù thủy sa ngã.”

Mặc dù Zoe nói những lời đó một cách nhẹ nhàng, Justine nhìn cô chăm chú rất lạ, trước khi hỏi với một nụ cười toe toét. “Có khác biệt gì không nếu tớ thật sự như thế?”

“Có. Tớ muốn cậu quăng ra một câu thần chú để khiến cho bà tớ tốt hơn.”

Biểu hiện của em họ cô dịu đi. “Tớ sợ rằng thần chú chẳng giúp được gì. Nếu tớ thử, mọi thứ chỉ trở nên tệ hơn thôi.” Cô duỗi chân và cọ một bàn chân vào bộ lông dày của Byron. “Tất cả những gì tớ có thể làm là trở thành một người bạn với cả hai người.” Cô nói, “Về bất kể thứ gì hữu ích.”

“Điều đó hữu ích khá nhiều đấy.”

Buổi sáng kế tiếp, sau khi làm bữa điểm tâm tại quán trọ, Zoe gọi cho Emma. “Đoán xem cháu sẽ làm gì hôm nay nào?” Cô hỏi rạng rỡ.

“Cháu sẽ đến thăm bà.” Bà nội cô đoán.

“Gần đúng. Hôm nay và ngày mai cháu sẽ bận rộn để chuẩn bị cho ngôi nhà gỗ, và ngày kia, bà và cháu sẽ chuyển đến đó cùng nhau. Giống y như trước đây.”

“Đến đón bà ngay đi, bà sẽ giúp.”

Zoe cười, biết rằng cho dù lời đề nghị là chân thành, Emma sẽ không giúp được gì thiết thực. “Cháu không thể thay đổi lịch trình được.” Cô nói. “Justine và cháu sẽ thực hiện mọi thứ. Bạn trai của cô ấy, Duane, sẽ giúp tụi cháu, và...”

“Anh chàng trong băng đảng lái mô tô ấy ư?”

“Ồ, đó không thực sự là một băng đảng đâu ạ, chỉ là một hội những người lái mô tô thôi.”

“Xe mô tô thì ồn ào và nguy hiểm. Bà không thích những người lái chúng.”

“Bọn cháu thích những người có cơ bắp lớn để giúp di chuyển bàn ghế.”

“Duane là người duy nhất giúp các cháu sao? Những chiếc ghế bành đó rất nặng đấy.”

“Không. Alex sẽ ở đó.”

“Anh ta là ai?”

“Nhà thầu xây dựng. Anh ấy có xe bán tải với một toa moóc nối theo.”

Sự hóm hỉnh mài sắc giọng bà nội cô, “Và anh ta cũng có cơ bắp lớn, hở?”

“Upsie.” Zoe khiển trách, và cảm thấy ửng hồng khi cô nhớ lại chiều dài rắn chắc của thân thể anh tỳ sát vào cô. “Vâng, thật ngạc nhiên là anh ấy như thế.”

“Anh ta có hấp dẫn không?”

“Cực kỳ.”

“Đã kết hôn?”

“Đã ly dị.”

“Tại sao anh ta...”

“Đừng nghĩ vẩn vơ thế,” Zoe nói, bật cười. “Cháu không hứng thú với cuộc sống yêu đương vào lúc này. Cháu muốn tập trung vào việc chăm sóc cho bà.”

“Bà muốn cháu tìm thấy một người đàn ông tốt trước khi bà ra đi,” Emma băng khuâng nói.

“Vậy thì tốt hơn bà nên đi lòng vòng xem sao, bởi vì với tốc độ này, cháu e là sẽ mất một thời gian khá lâu đấy.” Nghe thấy tiếng cửa sau bếp mở ra, Zoe quay lại và thấy Alex đang đi vào. Cô mỉm cười với anh, tim cô bắt đầu đập nhanh hơn.

“Khi nào cháu đến đón bà?” Emma hỏi.

“Ngày kia.”

Bà nội cô có vẻ lo lắng, “Bà đã hỏi điều đó rồi sao?”

“Vâng.” Zoe nói dịu dàng. “Điều đó ổn mà.” Qua góc mắt, cô thấy Alex đang nhìn vào khay bánh muffin trên mặt quầy bếp, cô ra hiệu cho anh lấy một cái. Anh làm theo mà không lưỡng lự. Zoe đến để rót một ít café cho anh trong lúc cô vẫn nói điện thoại. “Bây giờ tốt hơn cháu nên trở lại với công việc.”

Nhưng lỗi lầm nhỏ đó đã khiến Emma sợ hãi. Bà nói. “Ngày nào đó bà sẽ nhìn cháu, và bà nghĩ ‘đó là cô gái xinh đẹp đã làm bữa tối cho tôi’, bà không biết cháu là cháu của bà.”

Những lời đó đã gây ra một cú giật đau nhói trong ngực Zoe. Cô nuốt xuống khó khăn và đổ một ít cream vào ly café của Alex. “Cháu vẫn biết bà là ai mà.” Cô nói, “và cháu vẫn yêu bà.”

“Đó là khía cạnh khủng khiếp đấy. Có gì tốt với một người bà không nhớ được gì hết chứ?”

“Bà quan trọng với cháu hơn những gì bà nhớ.” Zoe trượt một ánh mắt tạ lỗi đến Alex, biết rằng anh không thích chờ đợi. Nhưng dường như anh thư giãn và kiên nhẫn, ánh mắt anh ngoảnh đi khi anh ăn bánh muffin.

“Bà sẽ không còn là chính mình nữa.” Emma nói.

“Bà vẫn là bà. Bà chỉ cần giúp đỡ đôi chút thôi. Cháu sẽ ở đó để nhắc cho bà mọi thứ.” Với sự im lặng của bà nội cô, Zoe nói êm ái, “Cháu phải đi, Upsie. Cháu sẽ gọi cho bà sau hôm nay. Trong lúc chờ đợi, tốt hơn bà nên bắt đầu đóng gói đi. Cháu sẽ đón bà vào ngày kia.”

“Ngày kia.” Bà nội cô lập lại. “Bye nhé, Zoe.”

“Bye, Yêu bà.”

Kết thúc cuộc trò chuyện, Zoe trượt chiếc điện thoại vào túi sau và khuấy một ít đường vào café của Alex. Cô trao nó cho anh.

“Cám ơn.” Gương mặt anh thật khó dò khi anh nhìn cô.

Cổ họng Zoe bị thít chặt đến nỗi cô không chắc có thể nói chuyện.

Dường như thấu hiểu, Alex điền đầy sự thinh lặng bằng cách nói trôi chảy, “Anh đã chất

những chiếc hộp vào xe rồi. Anh sẽ đưa em và Justine đến ngôi nhà gỗ và bọn em có thể bắt đầu sắp xếp chén đĩa, sách vở và những thứ linh tinh. Khi Duane đến đó, bọn anh sẽ gắn toa moóc và chuyển bàn ghế khỏi kho.” Anh ngừng lại để hóp một ngụm café, ánh mắt anh thoáng lướt qua cô.

Zoe đang mặc quần jeans, một chiếc áo thun rộng lưng phồng, và một cặp giày mềm cũ kỹ. Không giống như Justine, luôn thon thả và chân dài bất kể cô mặc gì. Zoe chẳng có hình thù gì trong những bộ quần áo rộng thùng thình. Đặt trên một phụ nữ với bộ ngực và cặp hông như cô, bất kỳ thứ gì không thích hợp là điều không thuận lợi.

“Bộ đồ này khiến em trông có vẻ xấu xí.” Zoe nói, và ngay lập tức bực bội với chính mình. “Hãy quên những gì em vừa nói.” Cô bảo anh trước khi anh có thể đáp. “Em không cần những lời bình luận, em chỉ cảm thấy bấp bênh thôi. Về mọi thứ.”

“Thật bình thường để cảm thấy theo cách đó,” Alex nói. “Khi em đang phải đương đầu với quá nhiều thách thức. Nhưng ‘xấu xí’ không bao giờ là từ có thể được áp dụng với em.” Anh uống cạn tách café và đặt nó xuống. “Và nếu như em cần một lời bình luận... Em là một đầu bếp tuyệt vời.”

“Anh có thể khen em về một thứ gì đó không phải tài nấu nướng của em không?” Cô hỏi buồn bã.

Điều đó gần như khiến anh mỉm cười – cô có thể thấy nếp hằn tinh tế trên khóe miệng anh. “Em,” anh nói sau một lúc, “là người tử tế nhất anh từng biết.”

Trước khi Zoe có thể trấn tĩnh, anh đã bước đến cửa. “Lấy túi của em đi.” Anh nói với giọng tự nhiên. “Anh sẽ chở em đến hồ Mộng.”

Căn nhà gỗ trên đường Hồ Mộng sạch sẽ, sáng sủa và xinh đẹp, những hàng cửa sổ hai cánh mới lắp lánh trong ánh nắng. Nó có mùi dễ chịu của sơn và gỗ mới. Họ mang những chiếc hộp vào bên trong, Alex mang hai thùng chén đĩa nặng đến đảo bếp mới. Theo sau anh, Zoe kinh ngạc khi thấy bộ bàn ăn hoài cổ đã được hoàn thiện với một lớp phủ lấp lánh của crome mạ bạc, những chiếc ghế được thay lớp bọc bằng nhựa vinyl gần như màu nguyên gốc. Cô đặt chiếc hộp cô đang mang xuống và nhìn chăm chăm vào bộ bàn ăn trong sự kinh ngạc. “Anh đã phục hồi được nó.” Cô nói, vuốt những ngón tay qua lớp mặt bàn màu trắng bóng.

Anh nhún vai, “Chỉ cần cho nó một ít nhát xít crome thôi mà.”

Cô không bị lừa phỉnh bởi vẻ thờ ơ của anh. “Anh phải làm nhiều hơn như thế.”

“Thỉnh thoảng anh làm nó khi anh cần xao lãng. Nhân tiện, em không cần sử dụng nó đâu. Em có thể bán nó đi và dùng tiền mua một bộ bàn ăn khác.”

“Không, em thích bộ này. Nó hoàn hảo.”

“Nó đi cùng với những ổ khóa kiểu bowling của em.” Anh đồng ý.

Zoe cười tươi. “Anh đang đùa về thị hiếu trang trí của em sao?”

“Không, anh thích nó mà.” Thấy vẻ hoài nghi của cô, anh nói thêm, “Thật đấy, nó rất xinh xắn.”

Nụ cười của cô yếu đi, “Em nghĩ, thị hiếu trang trí của anh rất trang nhã cơ.”

“Nó không có cá tính.” Anh nói. “Darcy luôn nói rằng chẳng ai có thể nói được gì về cả hai bọn anh bằng cách nhìn vào ngôi nhà. Anh đã gần như thích nó như thế.”

Nhận ra vài món đồ ở trung tâm bàn, Zoe nhặt một món lên. Đó là một sợi dây bằng nhựa nhỏ với một cái khóa, và thứ gì đó giống như một máy phát tín hiệu nhỏ. “Đây là cái gì thế?”

“Nó dành cho con mèo.” Anh thu lại một món khác trên bàn, một kiểu remote điều khiển từ xa nhỏ xíu, và giơ cho cô xem. “Thứ này đi cùng với nó.”

Cô lắc đầu, bối rối. “Cám ơn anh... Nhưng Byron không cần đến một chiếc vòng cổ gây sốc đâu.”

Điều đó kéo ra được một tiếng cười nhẹ từ anh. “Nó không phải vòng cổ gây sốc.” Năm lấy vai cô, anh đẩy cô đến cánh cửa dẫn ra hiên sau. “Nó dành cho thứ đó.”

Một ô vuông bằng kính Plexiglas nhỏ đóng khung được gắn vào tường bên cạnh cửa chính. Alex nhấn một nút trên chiếc remote điều khiển, và tấm kính trong suốt trượt lên trên với một tiếng rít lạng lẹ.

Miệng cô trễ xuống. “Anh... Anh đã đặt một chiếc cửa cho mèo sao?”

“Chiếc vòng cổ sẽ tự động kích hoạt nó, nhưng chỉ khi Byron tiến thẳng đến đó. Vì vậy, không gì khác vào được bên trong, bao gồm cả nhện.” Vì Zoe im lặng, anh nói thêm. “Đó là một món quà. Anh đoán em sẽ đủ bận rộn với bà của em, em không cần phải mở cửa cả tá lần mỗi ngày cho một con mèo.” Alex chỉ vào một mảnh giấy ghi chú dán vào hộc tủ gần đó. “Đó là hướng dẫn sử dụng. Thao tác thủ công phòng khi...” Anh ngừng đột ngột khi Zoe vươn tới anh. Theo phản xạ, anh chộp lấy cổ tay cô trước khi cô có thể đặt chúng vòng qua cổ anh. Chiếc remote rơi xuống sàn.

“Em chỉ định ôm anh thôi.” Zoe nói trong tiếng cười. Không món quà nào từng làm cô vui lòng nhiều đến thế. Cô đã quá tràn trề với nỗi vui sướng để có thể cảnh giác.

Cú chụp của anh trên cổ tay cô tuy nhẹ nhàng nhưng không thể lay chuyển. Gương mặt anh căng thẳng, hải hùng, như thể anh thấy bản thân đang ở trong tình trạng cực kỳ nguy hiểm.

“Một cái ôm thôi.” Cô thì thầm, mỉm cười.

Alex lắc đầu nhẹ.

Zoe quan sát, bị mê hoặc, khi một dải màu lan tỏa ngang qua gò má anh và rực rỡ trên mũi anh. Phía trước cổ anh gợn sóng vì nuốt khan. Cách nổi bật khác thường của đôi mắt anh, những lần sọc xuyên qua tròng mắt màu xanh sáng giống như những cánh sao. Anh nhìn cô như thể anh muốn ăn sống cô. Và thay vì sợ hãi, cô bị lấp đầy bởi sự phấn khích đến choáng váng.

Vì anh vẫn giữ tay cô, cô nhón chân và nghiêng người gần hơn, cho đến khi môi cô bắt giữ nhẹ nhàng môi anh. Cô để yên cổ tay cô trong tay anh, hiểu rằng anh đang chiến đấu với cuộc chiến nội tâm. Cô cảm nhận được khoảnh khắc anh chịu thua. Chậm rãi, anh mang tay cô ra sau lưng, tỳ sát chúng vào dưới chân xương sống của cô cho đến khi ngực cô uốn cong ra phía trước. Miệng anh phủ trên miệng cô. Anh giữ cô theo cách khiến cho sự chuyển động là không thể - Cô chỉ có thể đáp trả anh bằng miệng cô, môi cô bám chặt một cách tuyệt vọng.

Vẫn hôn cô, anh buông cổ tay cô ra và nhắc tay lên mặt cô, nâng niu đôi gò má cô. Dường như anh đã quyết định hút lấy mọi cảm xúc và khiến nó kéo dài mãi mãi. Không ai trong họ còn đủ sáng suốt, không còn chỗ cho suy nghĩ. Chỉ có cảm giác. Chỉ có ham muốn. Zoe với tay đến chiếc áo thun của anh cho đến khi lưng anh áp sát vào lòng bàn tay cô. Cô vuốt chúng chậm rãi dọc theo bắp cơ hai bên cột sống của anh. Anh đáp lại bằng tiếng làu bàu thăm lặng và đẩy lưng cô vào cạnh của mặt quầy bếp bằng gỗ cứng và kéo giật phía trước áo của cô lên. Hơi thở của anh dồn dập, nhưng bàn tay anh dịu dàng trên ngực cô, xiết chặt và ve vuốt khi anh hôn cô. Anh liếm sâu bên trong miệng cô, nóng bỏng và sâu sắc. Những ngón tay anh luồn vào cạnh trên của chiếc áo nịt ngực cho đến khi khớp ngón tay chải nhẹ vào đỉnh núm nhạy cảm. Vùng da thịt mềm mại trở nên săn chắc, và qua cú chạm của anh, cô cảm nhận một nỗi đau ngọt ngào xuyên suốt qua cô. Anh bắt lấy đỉnh nhọn đó và kéo mạnh, dày vò nó nhẹ nhàng cho đến khi khoái cảm khiến cô quặn quại. Cô vùng vẫy để tỳ sát vào anh hơn, nhón trên đầu ngón chân, trong lúc anh hôn cô như thể anh đang ăn cô, mở rộng miệng, ướm át, và chậm...

Ai đó đang mở cửa trước.

Quá giật mình để phản ứng, Zoe cảm thấy Alex kéo áo của cô xuống. Anh chớp lấy một chiếc hộp trên đảo bếp và mang nó đến khu vực quầy bếp gần bồn rửa.

“Chúng tớ đến rồi.” Justine loan báo, lách người vào bên trong căn nhà gỗ cùng một chiếc hộp trên tay. “Duane đi ngay sau tớ. Wow. Nhìn nơi này kìa. Siêu tưởng!”

Thật khó để suy nghĩ rõ ràng qua đám mây cảm xúc mơ màng đầy màu sắc đang vây bọc quanh cô. “Nó không đẹp sao?” Zoe hỏi, vẫn còn ngây ngất và run rẩy khi cô nhặt chiếc remode nhỏ bé trên sàn.

“Nó tuyệt vời, và là một món đầu tư hời.” Justine đáp. “Tớ sẽ dễ dàng cho thuê nơi này vào ngày nào đó. Làm tốt đấy, Alex.”

“Cám ơn.” Anh lăm bằm, dùng chiếc dao gấp để mở thùng.

“Hết hơi rồi à, lão già?” Justine hỏi với nụ cười toe toét. “Thật tốt khi có Duane ở đây để giúp di chuyển những thứ nặng nề.”

“Nhìn chỗ này đi, Justine!” Zoe hấp tấp nói, trước khi Alex có thể mở miệng. “Alex đã lắp một cánh cửa đặc biệt cho Byron nè.”

Cánh cửa điện cho thú nuôi được chiêm ngưỡng một cách thích đáng trong lúc Duane đi vào căn nhà gỗ với chồng hộp khác.

Duane là một người tốt bụng, thường xuyên trông nom hội mô tô của anh. Anh có khuynh hướng ồn ào và bốc đồng, nhưng anh trung thành với bạn bè và luôn sẵn sàng giúp đỡ

những ai cần đến anh. Sự xuất hiện của anh hết sức dọa dẫm – Đôi tay đầy cơ bắp nhô lên khỏi chiếc áo khoác da, cả hai cánh tay phủ đầy hình xăm từ cổ tay lên đến tận vai, gương mặt anh bị che khuất bởi bờm tóc mai hình chiếc giày ống dài – thứ khiến Zoe phải mất một thời gian để cảm thấy thoải mái quanh anh. Nhưng dường như anh hết sức tận tụy với Justine, người anh đã hẹn hò trong gần một năm nay.

“Tớ không phải kiểu vương lụy tình yêu đâu.” Một lần, Justine đã phẩn khởi nói như thế, khi Zoe hỏi liệu mối quan hệ với Duane có thể sâu sắc để trở thành một mối tình lâu dài hay không.

“Ý cậu là cậu nghi ngờ chuyện vương vào tình yêu hay có điều gì đó về Duane...”

“Ồ, tớ chẳng nghi ngờ gì hết. Và Duane rất tuyệt. Chỉ là tớ không thể yêu ai hết.”

“Cậu là một người cực kỳ đáng yêu mà.” Zoe phản đối.

“Với bạn bè và gia đình, phải. Nhưng tớ không thể yêu ai đó theo cách lãng mạn mà cậu hay nói đến được đâu.”

“Nhưng cậu có sex đấy thôi.” Zoe nói, kinh ngạc.

“Ồ, chắc chắn rồi. Người ta có thể có sex mà không yêu, cậu biết mà.”

“Một ngày nào đó,” Zoe nói với vẻ dăm chiêu. “thật tuyệt để thử cả hai thứ cùng một lúc.”

Nhiều chiếc hộp dẫn nhãn hơn được mang vào bên trong nhà, bao gồm những hộp chứa những thứ thú thuộc về Emma. Sau khi Alex và Duane rời đi để chuyển những món đồ nội thất khỏi kho chứa, Justine và Zoe khai thùng chứa giày và túi xách. Họ sắp xếp vào máng giày và những kệ tủ trong tủ âm tường của phòng ngủ chính. “Tớ không nhớ tất cả những thứ xây âm tường này có trong danh sách của hóa đơn tính tiền,” Justine nói. “Có vẻ như Alex đã làm vài việc nhiều hơn quanh đây. Cậu có thanh toán cho anh ấy phần phụ trội không đấy?”

“Không, anh ấy đã làm mà thậm chí còn không thêm hỏi.” Zoe nói. “Anh ấy thật sự muốn tạo một ngôi nhà thoải mái cho Emma.”

Miệng của Justine dẫn ra với vẻ nhăn nhó thích thú. “Tớ không nghĩ Emma là người anh ấy hướng đến. Có gì đó đang xảy ra giữa cậu và tảng băng trôi đó à?”

“Không. Hoàn toàn không có gì hết.” Zoe nói dứt khoát.

Đôi mày của Justine nhướng lên. “Tớ sẽ tin cậu nếu như cậu nói ‘một chút tán tỉnh này nọ’, hoặc ‘chúng tớ trở thành bạn bè’. Nhưng ‘không gì hết’ thì... không, tớ không chấp nhận được. Tớ đã thấy cách anh ấy nhìn cậu khi anh ấy nghĩ rằng không ai để ý.”

“Cách gì?”

“Giống như anh ấy là một kẻ leo núi đói khát vừa được giải cứu sau ba ngày mà lại chẳng có đồ tiếp tế gì hết, và cậu là một cửa hàng bánh Cinnabon*.”

*(*Cinnabon : Chuỗi cửa hàng bánh nướng kinh doanh kiểu nhượng quyền thương mại thường thấy ở sân bay hoặc những trung tâm thương mại lớn, nổi tiếng nhất là món bánh quế cuộn. Năm 2009 có hơn 750 lò bánh hoạt động trên nhiều nước, trụ sở chính nằm tại Sandy Spring – Georgia – USA. Theo Wikipedia – Ct của Sẻ)*

“Tớ không muốn nói về điều đó.” Zoe nói.

“Okay.” Justine tiếp tục sắp xếp những đôi giày.

Sau một lúc, Zoe bùng nổ. “Không có gì vượt xa hơn nụ hôn hết. Anh ấy đã làm mình bạch điều đó.”

“Tớ rất mừng khi nghe điều đó, vì cậu đã biết quan điểm của tớ rồi mà.” Justine bắt đầu mở một chiếc hộp khác.

“Anh ấy là người tốt hơn so với cậu nghĩ.” Zoe không thể ngăn được việc nói ra. “Anh ấy là người tốt hơn **anh ấy** đã nghĩ.”

“Đừng làm điều đó, Zoe.”

“Đừng làm điều gì?”

“Cậu biết tớ đang nói về điều gì mà. Cậu đang nghĩ đến việc thực hiện nó, và cậu đang cố tìm ra tất cả các cách để bào chữa cho sự cuốn hút của cậu đối với một người không có cảm xúc.”

“Có lần,” Zoe bắt bẻ, “Cậu đã nói với tớ rằng cậu vô cảm đối với đàn ông. Điều đó có nghĩa là không ai có thể có sex với cậu hay sao?”

“Không, nó chỉ có nghĩa là vài anh chàng nên có sex với tớ hoặc là họ sẽ bị thiêu cháy. Và nếu anh ta bị như thế, đó là lỗi của anh ta.”

“Tuyệt. Nếu tớ bị tàn phá là kết quả của việc dính líu với Alex, hoặc ai đó, tớ sẽ không yêu cầu sự thương cảm của cậu.”

Giọng nói cáu kỉnh của Zoe khiến Justine nhìn cô kinh ngạc.

“Này, tớ ở bên phe cậu mà.”

“Tớ biết điều đó. Và thậm chí tớ khá chắc là cậu đúng. Nhưng tuy vậy, vẫn có cảm giác như tớ đang bị điều khiển loanh quanh ấy.”

Justine lấy những chiếc giày ra khỏi hộp. “Dù sao thì cũng chẳng quan trọng.” Cô nói sau một lúc. “Cậu sẽ hết sức bận rộn với Emma, cậu không có thời gian để ngốc nghếch loanh quanh cùng Alex.”

Sau đó, Duane và Alex mang mang những món đồ nội thất và nệm vào trong nhà và đặt từng thứ vào nơi Zoe ra dấu. Nắng chiều đã chín muồi vào lúc công việc nặng nhọc hoàn tất. Lúc này chỉ còn việc đặt một bình đoàn những thứ nhỏ hơn vào đúng chỗ của nó, điều Zoe sẽ làm vào ngày mai.

Alex mang mô hình cô người mẫu cũ của Zoe vào căn phòng nhỏ hơn, nơi vẫn chưa được sơn. Anh mở chiếc khăn quăn khỏi mô hình người mẫu. Chúng đã che phủ đáng kể khu vườn châu báu trầm cài được làm bằng pha lê, đá quý, gốm sứ, hoặc sơn mài. “Em muốn để thứ này ở đâu?” Anh hỏi Zoe.

“Góc đó là tốt rồi.” Zoe đã để lại phần lớn bộ sưu tập trầm cài của cô ghim trên mô hình

mannequin, chỉ lấy đi khoảng nửa tá những thứ giá trị hơn. Lấy chúng ra khỏi túi xách, cô đi đến để ghim chúng trở lại .

“Anh rất tiếc căn phòng này vẫn chưa xong.” Anh cau mày khi anh nhìn quanh căn phòng nhỏ bé. Thảm trải sàn mới, nhưng căn phòng vẫn còn phải sơn lại, và đèn lắp cố định phải thay thế. Mặc dù tủ âm tường đã được lắp dựng, nó vẫn chưa có vách và chưa gắn gắn những cánh cửa.

“Anh đã hoàn thành một số lượng công việc đáng kinh ngạc rồi.” Zoe đáp. “Và phần lớn những thứ quan trọng là bếp và phòng của bà nội em, chúng thật tuyệt vời.” Chăm chú vào cô mannequin, Zoe ghim một chiếc trâm cài vào một chỗ trống. “Em hoặc là phải ngừng sưu tập, hoặc là phải kiếm một cô mannequin khác thôi.” Cô nói.

Alex đứng bên cạnh cô, nhìn qua bình đoàn trang sức. “Em bắt đầu sưu tập từ khi nào?”

“Khi em mười sáu. Bà nội đã tặng cái này cho em vào ngày sinh nhật. “Cô chỉ cho anh một bông hoa được bao phủ bằng pha lê. “Và em đã mua cái này để mừng tốt nghiệp trường nấu ăn.” Cô giơ lên một con tôm hùm bằng sứ màu đỏ với lớp men óng ánh vàng trước khi cài nó vào ngực cô mannequin.

“Điều gì về cái này?” Alex hỏi, nhìn vào một mảnh ngà voi chạm trổ bọc vàng kiểu cổ.

“Quà cưới của Chris.” Cô cười. “Anh ấy bảo em, nếu em sở hữu một miếng ngà chạm trong bảy năm, nó sẽ trở thành lá bùa may mắn.”

“Em xứng đáng có một vài may mắn.” Anh nói.

“Em nghĩ người ta không luôn nhận biết khi may mắn đến với họ. Hoặc họ chỉ có thể nhận ra sau đó. Giống như việc ly hôn với Chris. Hóa ra đó lại là điều tốt nhất cho cả hai người bọn em.”

“Đó không phải là may mắn. Đó là thoát hiểm sau một sai lầm.”

Cô khẽ nhăn mặt với anh. “Em cố không nghĩ hôn nhân là một sai lầm, nhưng có lẽ nó giống như thứ mà số mệnh đã đặt vào em nhiều hơn. Để giúp em học hỏi và trưởng thành.”

“Em đã học được điều gì?” Anh hỏi với ánh lấp lánh giấu cợt trong mắt.

“Cách tốt hơn để tha thứ. Cách để trở nên độc lập hơn.”

“Em không cho rằng em vẫn có thể học được những thứ đó mà không cần đến vài sức mạnh siêu nhiên đặt em trải qua một cuộc ly hôn sao ?”

“Anh thậm chí còn không tin vào sức mạnh siêu nhiên.”

Anh nhún vai. “Thuyết hiện sinh luôn có nhiều ý nghĩa với anh hơn là số mệnh, Chúa, hoặc cơ hội.”

“Em chưa từng chắc chắn một cách chính xác thuyết hiện sinh là gì.” Zoe thú nhận.

“Đó là việc nhận ra thế giới điên khùng và vô nghĩa, vì thế em phải tìm thấy sự thật của riêng em. Điều ý nghĩa của riêng em. Bởi vì không điều gì khác có ý nghĩa hết. Không có sức

manh siêu nhiên nào hết, chỉ có con người đang va vấp suốt cuộc đời mà thôi.”

“Nhưng... trở thành vô thần có khiến anh hạnh phúc hơn không?” Cô hỏi đầy ngờ vực.

“Với người theo thuyết hiện sinh, em chỉ có thể hạnh phúc nếu em có thể xoay sở để sống trong tâm trạng phủ nhận những điều vô lý về sự tồn tại của con người. Vì thế... hạnh phúc không được tính đến.”

“Thật đáng sợ.” Zoe nói, bật cười. “Và cách đó quá sâu sắc với em. Em thích nghĩ những thứ em có thể chắc chắn về chúng. Như là công thức làm món ăn. Em biết một lượng bột làm bánh thích hợp sẽ làm bánh cake nở phồng. Và trứng sẽ kết dính những thành phần khác lại với nhau. Và cuộc sống cơ bản là tốt, cũng như thế ở phần lớn người ta, và chocolate là bằng chứng rằng Chúa muốn chúng ta hạnh phúc. Thấy chưa? Trí óc của em vận hành ở mức độ hơi hợt nhất có thể.”

“Anh thích cách trí óc em vận hành.” Khi Alex giữ ánh mắt cô, có một ánh lung linh khao khát thoáng qua mắt anh. “Hãy gọi nếu như em có bất kỳ rắc rối nào nhé. Nếu không, em sẽ không gặp anh trong một đôi ngày.” Anh nói.

“Em không mơ đến chuyện làm phiền anh trong những ngày nghỉ của anh đâu. Anh đã làm việc hầu như không ngừng từ khi dự án bắt đầu.”

“Chẳng có chút gian khổ nào với công việc khi anh được trả công tốt.” Anh nói.

“Dù thế nào em cũng rất cảm kích.”

“Anh sẽ đến vào thứ Hai. Từ giờ trở đi, anh sẽ không bắt đầu cho đến khoảng mười giờ, để bà nội em có thời gian thức dậy và ăn sáng trước khi tất cả những tiếng ồn bắt đầu khởi động.”

“Gavin và Isaac có đến cùng anh không?”

“Không. Chỉ mình anh trong tuần đầu tiên. Anh không muốn Emma phải đương đầu với quá nhiều thứ mới một cách đột ngột.”

Zoe đã cảm động và hơi ngạc nhiên khi nhận ra Alex quan tâm đến cảm giác của bà nội cô chu đáo đến thế. “Anh định làm gì vào ngày nghỉ cuối tuần?” Cô hỏi, buộc Alex phải ngừng lại ở ngưỡng cửa.

Anh trao cho cô một ánh mắt tối sầm. “Darcy đến thăm. Cô ta muốn sắp xếp ngôi nhà cho dễ bán.”

“Em nhớ anh đã nói nó không có cá tính. Đó không phải là mục tiêu của sự sắp đặt sao?”

“Có vẻ không luôn như thế. Darcy mang đến một chuyên gia trong việc trình bày có mục đích. Dựa trên lý thuyết cho rằng việc làm đầy ngôi nhà với những màu sắc và vật thể khiến cho khách hàng tiềm năng kết nối cảm xúc với nơi ở.”

“Anh có nghĩ điều đó hiệu quả không?”

Anh nhún vai. “Chẳng quan trọng anh nghĩ gì, đó là nhà của Darcy.”

Vậy là Alex sẽ trải qua ít nhất là một phần cuối tuần, nếu không phải là tất cả, trong việc bầu bạn với người vợ cũ của anh. Zoe nhớ đến những gì anh đã từng nói với cô trước đây, rằng anh và Darcy ngủ với nhau sau khi ly hôn chỉ hoàn toàn là sự thuận tiện. Điều đó chắc chắn sẽ xảy ra lần nữa, cô nghĩ trong lúc nổi chán nản đọng lại trong cô. Chẳng có lý do gì để Alex gạt bỏ gợi ý về sex nếu như Darcy mong muốn.

Có lẽ đó không phải là phiền muộn. Nó có cảm giác tệ hơn như thế. Cảm giác như thể cô làm một chiếc bánh nướng với trái cây nhiễm độc và ăn hết tất cả.

Không, chắc chắn không phải phiền muộn. Đó là ghen tuông.

Zoe cố mỉm cười lướt qua những cảm giác như thể cô không quan tâm. Nỗ lực đó khiến miệng cô đau đớn. “Chúc cuối tuần tốt lành.” Cô xoay sở nói.

“Em cũng vậy nhé.” Và anh bỏ đi.

Anh luôn đi mà không nhìn lại, Zoe nghĩ, và thọc mạnh một chiếc trâm cài khác và mô hình người mẫu sáng lấp lánh.

“Tất cả những thứ tào lao đó là vì cái gì thế?” Đi bên cạnh Alex, bóng ma hỏi với giọng cau kỉnh. “Thuyết hiện sinh... Cuộc sống là vô nghĩa... Cậu không thể thật lòng tin điều đó được.”

“Tôi đã tin. Và ngừng việc nghe trộm tôi đi.”

“Tôi sẽ không như thế nếu như có bất kỳ điều gì khác để làm.” Bóng ma quắc mắt nhìn anh. “Nhìn lại mình đi. Cậu đang bị một linh hồn ám ảnh đấy nhé. Điều đó chẳng có gì liên quan đến thuyết hiện sinh như cậu nói đến hết. Sự việc tôi ở cùng cậu nói rằng cái chết không phải là kết thúc. Và điều đó cũng có ý nghĩa là ai đó, hoặc thứ gì đó, đã đặt tôi vào trong đời cậu là có lý do.”

“Có lẽ ông không phải là một linh hồn.” Alex lầm bầm. “Ông có thể là một sự hoang tưởng trong trí tưởng tượng của tôi.”

“Cậu làm gì có trí tưởng tượng cơ chứ.”

“Có lẽ ông là một triệu chứng của sự suy sụp.”

“Vậy sao cậu không uống vài viên Prozac* đi, và xem xem liệu tôi có biến mất hay không?”

(***Prozac** : Một loại thuốc chống suy nhược thần kinh, chống trầm cảm.- Ct của Sẻ)

Alex ngừng lại cạnh cửa xe và nhìn chăm chú bóng ma với vẻ cau có trầm mặc. “Bởi vì ông sẽ không biến đi,” Cuối cùng anh nói. “Tôi mắc kẹt cùng với ông.”

“Vậy cậu không phải kẻ theo thuyết hiện sinh.” Bóng ma nói một cách tự mãn. “Cậu vẫn đúng y là một kẻ đê tiện.”

Chương mười sáu.

“Trông anh có vẻ tốt đấy” là lời đầu tiên Darcy thốt ra khi Alex mở cửa trước. Giọng của cô ta bị biến chuyển với vẻ ngạc nhiên nhẹ, như thể cô ta mong đợi thấy anh nằm dài trong một đồng chai si-rô ho rỗng và những đồ dùng uống thuốc cá nhân.

“Tôi vẫn thế.” Alex nói.

Darcy sống và ăn diện như thể cô ta là chủ đề của bản thiết kế tạp chí thời trang, sẵn sàng cho việc chụp ảnh với mọi góc độ ngẫu nhiên. Vẻ ngoài của cô sáng chói nhờ trang điểm hoàn hảo và hợp thời trang. Chiếc áo cô đang mặc để hở nhiều hơn số nút cần thiết, tóc kéo thẳng và nhuộm highlight một cách chuyên nghiệp. Nếu như cô có bất kỳ mục tiêu nào sâu sắc hơn việc kiếm tiền bằng mọi cách có thể, cô cũng không để lộ chúng. Alex không trách cô về điều đó. Anh biết mà không một chút nghi ngờ gì rằng cô sẽ kết hôn sớm thôi, với ai đó giàu có và quan hệ rộng, và cuối cùng cô sẽ giành được một vụ dàn xếp ly hôn tuyệt hảo từ người đó. Alex cũng không trách cô vì điều đó. Cô chưa bao giờ làm ra vẻ khác hơn những gì cô có.

Những lời lẽ xã giao được trao đổi khi cô giới thiệu chuyên gia sắp đặt, một phụ nữ trang điểm sắc sảo che dấu kỹ tuổi tác với mái tóc phân lớp được xịt keo cho đến khi nó không còn động đậy được nữa. Tên bà ta là Amanda. Darcy và người chuyên gia sắp đặt đi vãn vợ khắp căn nhà trang bị đồ nội thất sơ sài, thỉnh thoảng hỏi những câu hỏi buộc Alex phải theo sau họ. Căn nhà cực kỳ sạch sẽ, mọi bức tường đều được làm mới bằng việc sơn sửa nhỏ, sự chiếu sáng và hệ thống nước trong tình trạng hoạt động hoàn hảo, quang cảnh ngăn nắp với những chiếc giường trải khăn phủ mới.

Darcy đặt chiếc túi du lịch qua đệm hiệu Vuitton bên trong lối vào cửa trước. Alex liếc nhìn chúng với vẻ tự lự, hy vọng rằng Darcy sẽ không ở lại sau khi chuyên gia sắp đặt nội thất đi khỏi. Viễn cảnh phải trò chuyện với vợ cũ khiến anh nản lòng. Họ đã cạn kiệt mọi thứ để nói với nhau thậm chí từ trước cuộc ly hôn.

Viễn cảnh có sex với người vợ cũ còn chán nản hơn. Bất kể cơ thể anh đang chống đối để được tuân trào như thế nào, bất kể Darcy có khao khát và sẵn sàng như thế nào... chuyện đó sẽ không xảy ra. Bởi vì ước muốn phải thử thứ gì đó mới mẻ và đáng kinh ngạc sẽ khiến bạn không bao giờ trở lại và chấp nhận những thứ bạn thường thích thú. Bạn sẽ không bao giờ xóa đi được nhận thức rằng, ở đâu đó ngoài kia là một trải nghiệm tốt hơn mà bạn đã không có được. Bạn biết rằng bạn đang ăn bánh biscuit đóng hộp sau khi bạn đã thử một chiếc bánh làm bằng tay mềm mịn, dòn tan với một ít bơ tươi trên mặt bánh, và toàn bộ bề mặt rạn nứt của chiếc bánh được rưới mật ong.

“Cậu sẽ nói với Darcy trước khi cô ấy quyết định ở lại chứ?” Bóng ma đang nằm dài gần đó, hỏi.

“Nói với cô ta cái gì?”

“Rằng cậu sẽ không ngủ với cô ta.”

“Điều gì khiến ông nghĩ là tôi sẽ không ngủ với cô ta?”

Bóng ma trơ trẽn cười toe. “Vì cậu đang nhìn vào chiếc túi xách như thể chúng chứa đầy những con rắn hổ mang bành còn sống ấy.” Nụ cười thay đổi, dịu đi những gai góc. “Và Darcy không phù hợp với khuynh hướng mới của cậu nữa.”

Bóng ma đã có tâm trạng kỳ lạ trong vài ngày vừa qua, thiếu kiên nhẫn, bồn chồn, lo lắng, và phần lớn lấp đầy với niềm vui dao động bồng bồng trong nhận thức ông sẽ sớm gặp Emma. Điều đó đe dọa Alex bị cuốn vào trong cơn lốc cảm xúc mãnh liệt – anh đã có đủ rắc rối trong việc giữ cảm xúc của riêng anh trong tầm kiểm soát. Chắc hẳn thứ anh tiếc nhớ nhiều nhất trong việc say sưa đó là nó đã giữ anh tê liệt cảm giác khỏi một phần tình trạng hỗn độn.

Điều khiến Alex cảm kích là bóng ma đã có nỗ lực để cho anh nhiều không gian nhất có thể, cố không quấy rầy. Nhận xét ông vừa nói về Darcy là thứ gần với sự ma mãnh duy nhất mà ông nói trong nhiều ngày. Ông đã không nói gì về cách anh hôn Zoe tại ngôi nhà gỗ. Thật ra ông thậm chí còn giả vờ là không để tâm. Về phần anh, Alex đã cố hết sức để quên nó đi.

Ngoại trừ rằng, một phần trí não của anh đã khóa chặt quanh nó, kẹp bằng mỏ cặp ê-tô, và không buông ra. Đôi mắt xanh sáng lấp lánh của Zoe ngược nhìn anh, cách khêu gợi khi cô nhón chân và áp sát bản thân vào anh. Anh chưa bao giờ bị áp đảo bởi bất kỳ ai hay bởi ý tưởng rằng anh thật lòng muốn làm cho một người phụ nữ hạnh phúc trong một khoảnh khắc. Và cô đã chuyển động cùng anh dễ dàng đến thế, cho phép anh làm bất kỳ thứ gì anh muốn. Cô sẽ làm giống như thế trên giường, mở rộng tấm lòng. Tin tưởng anh.

Chúa ơi.

Nếu điều đó xảy ra, chẳng bao lâu anh sẽ biến cô thành một người hoàn toàn khác, một người yếm thế, giận dữ, phòng thủ. Giống như Darcy. Đó là thứ đã xảy ra với người phụ nữ có dính líu tới anh.

Sau đôi giờ phân tích ý tưởng, ngắm nghía những bức ảnh và bản thiết kế trên máy tính bảng, Amanda nói đã đến lúc ra về. Bà không muốn lỡ chuyến phà chiều muộn.

“Tôi sẽ đưa Amanda đến Friday Harbor và kiểm thứ gì đó cho bữa tối,” Darcy bảo Alex. “Đồ ăn Ý nghe thế nào?”

“Cô định ở lại qua đêm sao?” Alex hỏi đầy miễn cưỡng.

Darcy trông có vẻ mĩa mai. “Anh đã thấy túi xách của tôi.” Cô chớp mắt nhanh tỏ vẻ không vui khi nhìn vào mặt anh. “Tôi hy vọng anh không có vấn đề với điều đó. Xét đến sự việc rằng, đây là nhà của tôi.”

“Tôi đang duy trì và trả hóa đơn cho nó cho đến khi nó được bán,” Anh nói. “Không phải là ý tồi với cô nhỉ.”

“Thật vậy.” Cô ta cười, ánh mắt khiêu khích. “Có lẽ sau đó tôi sẽ cho anh một phần thưởng.”

“Không cần thiết.”

Hơn một giờ sau, Darcy quay lại với những chiếc hộp mì Ý mariana (*mì ống trộn cà chua tỏi*) và

salads. Họ dọn thức ăn ra đĩa và ngồi bên bàn bếp, y như họ đã làm khi còn kết hôn. Vì chẳng ai trong bọn họ nấu ăn, họ sống bằng những hộp thức ăn mua về hoặc bữa tối đông lạnh, hoặc đi ăn tại nhà hàng.

“Tôi có một chai Chianti” (*Một loại rượu vang miền Trung Ý khá nổi tiếng.*) Darcy nói, lục lọi ngăn kéo bếp để tìm đồ mở chai.

“Đừng rót cho tôi. Cảm ơn.”

Cô ném một ánh mắt ngạc nhiên qua vai. “Anh đang đùa, đúng không?”

Bóng ma đang ngồi trên một trong những quầy bếp, với đôi chân dài đung đưa, hỏi một cách khoa trương. “Câu biết đùa từ khi nào vậy hả?”

“Tôi chỉ không cảm thấy thích uống tối nay.” Alex nói với Darcy, và gởi cho bóng ma một cái liếc bén ngót.

“Okay.” Bóng ma nói, tuột khỏi quầy bếp, thông dong rời khỏi. “Tôi để lại đôi uyên ương một mình.”

Darcy lấy ra hai chiếc ly uống rượu vang từ hộc tủ, đổ đầy cả hai, và mang chúng đến bàn. “Amanda nói chúng ta cần làm cho ngôi nhà nhìn có vẻ ấm áp hơn. Điều đó sẽ dễ dàng, vì ngôi nhà đã được dọn dẹp và mọi thứ đều mang vẻ trung tính. Bà ấy sẽ mang đến những chiếc gối nhiều màu sắc cho sofa, một ít hoa mimosa, đồ trang trí cho những chiếc bàn, những thứ tương tự như thế.”

Alex nhìn vào ly Chianti, chất lỏng lỏng lách màu đỏ lựu. Anh nhớ hương vị của nó, nguyên chất và dữ dội. Đã nhiều tuần từ khi anh ngừng uống rượu. Một ly vang sẽ không gây hại gì. Người ta vẫn luôn uống rượu vang vào bữa tối đầy thôi.

Anh vớ tay đến chiếc ly nhưng không cầm lên, chỉ lướt những ngón tay quanh chân ly tròn láng rồi đẩy nó ra xa một inch.

Kéo ánh mắt lên khuôn mặt của Darcy, anh tập trung vào những gì cô đang nói. Cô đang nói về sự thăng tiến mới nhất của cô – Cô là nhà quản trị phương tiện tiếp thị cho một công ty phần mềm lớn, và cô vừa đặc trách bản tin định kỳ nhóm kinh doanh nội bộ, công việc sẽ phải giao tiếp với hàng ngàn người.

“Tốt cho em.” Alex nói, “Tôi nghĩ em sẽ giỏi việc đó.”

Cô cười toe toét với anh. “Có vẻ như anh thật sự có ý đó.”

“Tôi có. Tôi luôn muốn em thành công.”

“Đó là tin mới đối với em.” Cô uống cạn ly rượu vang. Duỗi thẳng đôi chân dài, cô đặt bàn chân lên đùi anh. Ngón chân cô bắt đầu khéo léo thọc sâu vào trong đùi anh. “Anh có ở cùng ai khác không?” Cô hỏi. “Từ lần cuối cùng của chúng ta ấy?”

Anh lắc đầu và nắm lấy bàn chân đang ngo nguậy của cô, giữ nó đứng yên.

“Anh cần phải xả hơi.” Darcy nói.

“Không, tôi ổn.”

Một nụ cười hoài nghi chạm trên bờ môi cô. “Anh không đang cố gạt bỏ em đấy chứ?”

Alex vớ tay đến ly rượu vang, những ngón tay anh khép nhẹ quanh ly rượu lỏng lánh. Anh ném một ánh mắt cảnh giác quanh bếp, nhưng bóng ma không ở nơi nào trong tầm mắt. Nhấc chiếc ly lên, anh nhấp một hớp, và mùi rượu điền đầy miệng anh. Anh nhắm mắt một thoáng. Nó hứa hẹn rằng anh sẽ cảm thấy tốt hơn ngay thôi. Anh muốn nhiều hơn. Anh muốn nốc cạn một hơi.

“Tôi đã gặp một phụ nữ.” Anh nói.

Đôi mắt Darcy nheo lại “Anh có thích thú với cô ấy không?”

“Có.” Đó là sự thật, không kể đến việc đã cực kỳ nói nhẹ đi. Nhưng dĩ nhiên anh không có ý định làm bất cứ điều gì về việc đó.

“Cô ấy sẽ không biết đâu.” Darcy nói.

“Tôi biết là đủ rồi.”

Giọng Darcy mĩa mai một cách lạnh lẽo. “Anh muốn chung thủy với một phụ nữ mà thậm chí anh còn chưa có sex với cô ấy ư?”

Alex thận trọng đẩy bàn chân cô ra khỏi lòng anh. Anh nhìn cô, thật sự nhìn cô, lần đầu tiên sau một thời gian dài, nhận ra một ánh lung linh của điều gì đó... bất hạnh, cô độc. Điều đó gợi anh nhớ về sự tổn thương miễn cưỡng mà anh đã cảm nhận được khi Zoe kể với anh về nỗi thất vọng đối với chồng cô.

Darcy cũng đã bị thất vọng bởi một người chồng, bởi anh.

Alex tự hỏi, làm sao anh lại có thể thực hiện những lời thề nguyện dễ dàng đến thế khi anh không có ý định giữ. Không ai trong họ có ý định giữ, nhưng với Darcy, dường như điều đó chẳng quan trọng nhiều hơn gì so với anh. *Chúng nên được xem trọng*, anh nghĩ.

Với một nỗ lực, anh đổ ly rượu vào bồn rửa và đặt chiếc ly sang một bên. Hương thơm điền đầy không khí, hương trái cây, tannin* và sự lãng quên.

(**Tannin* : Hợp chất có trong vỏ trái cây, lá cây tạo vị chát)

“Tại sao anh làm điều đó?” Anh nghe Darcy hỏi.

“Tôi đã ngừng uống rượu rồi.”

Trông cô có vẻ ngờ vực. Đôi mày cô cau lại “Chúa lòng lành, một ly vang thì có hại gì đâu.”

“Tôi không thích con người mà tôi trở thành khi tôi say sưa.”

“Em không thích con người mà anh trở thành khi anh không say.”

Anh mỉm cười mà chẳng có gì thích thú.

“Điều gì đã xảy ra?” Darcy hỏi gặng. “Sao anh lại làm ra vẻ một người không phải là anh? Em biết về anh rõ hơn bất kỳ ai khác. Em đã sống cùng anh. Người phụ nữ mà anh đang gặp gỡ

là ai thế ? Cô ta là một tín đồ đạo Mormon*, Quaker* hay thứ gì vậy?”

*(*Mormon : là một đạo bắt nguồn từ Ki tô giáo nhưng là tà đạo, họ sửa lại kinh thánh theo ý mình thành sách Mormon, cấm rượu, thuốc lá, café và khuyến khích sinh nhiều con.*

**Quaker : Thuộc Thanh giáo Anh hay còn gọi là Hội Ái Hữu có nguồn gốc từ Cơ Đốc Giáo nhưng gắt gao và cuồng tín hơn. Cái này Sẽ không hiểu nhiều lắm. Chỉ biết lơ mờ vậy thôi, ai biết bổ sung dùm.)*

“Điều đó không quan trọng.”

“Thật là chuyện nhảm nhí.” Darcy nói, nhưng đầu đó trong giọng căng thẳng cấu kính của cô, Alex nhận ra nét hoang mang. Trong khoảnh khắc đó, anh cảm thấy thương cảm cho cô nhiều hơn tổng số thương cảm anh đã có trong cuộc sống hôn nhân của họ. Trước đây, anh đã đọc và nghe đôi điều khá ấn tượng rằng không bao giờ là quá trễ để cứu một mối quan hệ. Nhưng điều đó không đúng. Đôi khi quá nhiều sự hủy hoại đã được hình thành. Có một ranh giới vô hình của sự “quá trễ” trong hôn nhân, và sau khi nó đã như thế, mối quan hệ sẽ không bao giờ có thể sửa chữa lại được nữa.

“Tôi rất tiếc.” Anh nói, quan sát cô uống cạn ly rượu y như cách anh đã muốn uống trong vài khoảnh khắc vừa qua. “Em đã có một thỏa thuận thiếu công bằng khi kết hôn với tôi.”

“Tôi có được ngôi nhà.” Cô nhắc nhở anh một cách gay gắt.

“Tôi không nói về cuộc ly hôn. Tôi muốn nói về hôn nhân kia.” Một phần trong anh cảnh báo đừng hạ thấp hàng rào phòng vệ của anh. Nhưng Darcy xứng đáng nghe sự thật. “Em nên có được một người chồng tốt hơn. Tôi nên hỏi em ngày của em thế nào và chú ý đến câu trả lời. Tôi nên mua cho chúng ta một con chó chết tiệt và tạo ra một nơi giống một căn nhà thay vì như dãy phòng công đoàn tại Westin. Tôi rất tiếc đã làm lãng phí thời gian của em. Em xứng đáng có được nhiều hơn những gì tôi đã trao cho em.”

Darcy đứng lên và tiến lại gần anh. Gương mặt cô đỏ bừng, và với sự ngạc nhiên của anh, anh nhận ra những giọt lệ lấp lánh trong mắt cô. Hàm cô rung rung. Khi cô tiến lại gần hơn, anh có ý nghĩ hết sức thiếu thoải mái rằng có thể cô sẽ cố ôm anh, điều anh không muốn một chút nào hết. Nhưng bàn tay cô vung lên, và âm thanh của một cái tát vang vọng qua gian bếp. Một bên mặt anh tê dại, rồi cháy đỏ lên. “Anh không tiếc đâu.” Darcy nói. “Anh không có khả năng làm điều đó.”

Trước khi anh có thể trả lời, Darcy tiếp tục bằng một giọng trầm mãnh liệt, “Đừng mong biến tôi thành một người vợ bị ngược đãi, đáng thương, trói chặt trong tình yêu. Anh tưởng tôi mong đợi tình yêu của anh sao? Tôi không ngốc. Tôi kết hôn với anh bởi vì anh có thể làm ra tiền, và anh rất tuyệt trên giường. Bây giờ anh không có cả hai thứ đó. Vấn đề là gì khi lúc này anh không thể dựng lên được nào? Đừng nhìn tôi như thể tôi là một con khốn thế. Nếu tôi như thế thì đó là tại anh. Bất kỳ người phụ nữ nào cũng như thế sau khi kết hôn với anh.” Cô túm lấy chai rượu và chiếc ly, lao vào phòng ngủ dành cho khách. Dường như toàn bộ ngôi nhà rung động bởi tiếng đóng sầm của cánh cửa phòng.

Xoa bóp hàm chậm chậm, Alex dựa người vào quầy bếp, suy nghĩ về thái độ của Darcy. Anh đã mong đợi những phản ứng khác thứ anh vừa trải qua.

Bóng ma đến đứng bên cạnh anh, một vẻ cảm thông bạn hữu ánh lên trong đôi mắt sẫm

màu.

Alex hít một hơi thở sâu và thở ra chậm chậm. “Sao ông không nói gì?”

“Khi cậu bắt đầu uống rượu à? Tôi không phải là lương tâm của cậu. Đó là cuộc chiến của cậu. Tôi không đi lòng vòng quanh cậu mãi mãi đâu, cậu biết mà.”

“Chúa ơi, tôi hy vọng ông nói đúng.”

Bóng ma cười. “Cậu đã làm đúng khi nói với cô ta điều đó.”

“Ông cho rằng điều đó có thể giúp được cô ấy sao?” Alex hỏi một cách hoài nghi.

“Không,” Bóng ma nói, “Nhưng tôi nghĩ nó giúp được cậu.”

Darcy rời khỏi mà không nói một lời vào sáng hôm sau. Alex trải qua phần lớn ngày nghỉ cuối tuần làm việc tại ngôi nhà trên đường Rainshadow, dọn dẹp phần còn lại của căn gác xép và bao phủ bức tường lủng. Vào tối chủ nhật, anh nhắn tin cho Zoe để hỏi xem liệu Emma đã đến ngôi nhà gỗ chưa và mọi thứ có ổn không.

“Có nơi này thật tuyệt.” Cô nhắn lại ngay lập tức. *“Bà yêu ngôi nhà.”*

“Có cần gì không?” Anh không thể kháng cự được việc nhắn tin lại.

“Có. Đang làm bánh táo. Cần giúp với nó vào sáng mai.”

“Bánh táo cho bữa điểm tâm à?”

“Sao không?”

“Ok” Anh bấm tin.

“gn”

“gn”

Mặc dù gn là chữ tắt của “goodnight” (*ngủ ngon nhé!*), trong văn cảnh nào đó, nó có thể được hiểu là “get naked” (*khỏa thân*) Trí óc của Alex gợi lên hình ảnh quần áo Zoe đang rơi xuống sàn, và điều đó dậy lên cơn nhói đau thèm khát.

Cảm giác đó bị thay thế nhanh chóng bởi một cơn chấn động lo lắng bắt nguồn từ bóng ma.

“Thật ớn lạnh.” Alex nói sảng. “Nghe này, khi chúng ta đến đó vào ngày mai, nếu ông xúc động khắp mọi nơi mọi chỗ như thế, tôi sẽ lê mông khỏi đó đấy. Tôi không thể làm việc trong tâm trạng như thế này được.”

“Chắc chắn rồi.” Nhưng rõ ràng là bóng ma thậm chí chẳng thèm nghe.

“Đây là những gì sẽ cảm thấy khi yêu một ai đó...” Bóng ma đã nói với anh như thế trước

đây. Alex không muốn biết nó có cảm giác ra sao, ngay cả qua trung gian như thế này.

“Bà vẫn đang ngủ.” Zoe nói êm ái khi cô mở cửa ngôi nhà gỗ để Alex vào trong. “Em nghĩ em nên để bà nghỉ ngơi lâu nhất có thể.”

Alex ngừng lại tại ngưỡng cửa, nhìn xuống cô. Có vài dấu hiệu kiệt sức dưới khóe mắt cô, và tóc cô không được gội, cô mặc quần short kaki và chiếc áo cánh giản dị. Cô mệt lử và rạng ngời, gương mặt không trang điểm một cách ngây thơ. Anh không muốn điều gì hơn là ôm và an ủi cô.

Thay vì thế, anh nói. “Anh sẽ trở lại sau.”

Bóng ma đang đứng ngay sau anh, nói ngắn gọn. “Chúng ta ở lại.”

“Hãy dùng điểm tâm với em.” Zoe nói, nắm lấy tay Alex, kéo anh vào trong nhà.

Không gian dậy mùi bơ, đường và hương táo nóng hổi. Miệng Alex ứa nước miếng.

“Thay vì bánh táo,” Zoe nói, “em đã làm món táo dòn áp chảo. Ngồi bên đảo bếp đi và em sẽ lấy một ít cho chúng ta.”

Anh bắt đầu đi theo cô vào trong bếp, ngừng bước khi anh thấy bóng ma dừng lại trước một kệ sách trong phòng sinh hoạt chung. Dù không nhìn thấy gương mặt của bóng ma, có thứ gì đó trong sự yên lặng tuyệt đối của ông cảnh báo Alex. Ra về ngẫu nhiên, anh vẫn vờ đến gần kệ sách để nhìn xem điều gì đã bắt được sự chú ý của bóng ma.

Một ngăn kệ chứa một hàng những khung ảnh, một số có màu nâu đỏ và đã phai tàn với thời gian. Alex cười nhẹ khi anh thấy bức ảnh chụp nhanh hình Emma đang ôm một đứa bé tóc vàng hiền lành, người chỉ có thể là Zoe. Bên cạnh đó là một bức hình đen trắng của ba cô gái đứng trước một chiếc xe hơi dòng sedan đời những năm 1930s, Emma và hai chị gái của bà.

Ánh mắt anh di chuyển đến ảnh một người đàn ông với mái tóc thời thập niên bảy mươi và tóc mai dài, một gương mặt phóng khoáng với cái cằm nhô. Ông ta là kiểu người ăn mặc xúng với địa vị, chẳng hạn như bộ lễ phục ba mảnh.

“Đây là ai?” Alex hỏi, cầm bức ảnh lên.

Zoe nhìn qua từ bếp. “Đó là cha em, James Hoffman con. Em đã yêu cầu một bức hình gần đây hơn, nhưng ông không bao giờ nhớ để gửi cho em.”

“Có bức hình nào của mẹ em không?”

“Không. Cha em đã tổng khứ tất cả sau khi bà rời bỏ chúng em.” Với cái nhìn chăm chú của Alex, Zoe miễn cưỡng cười nhẹ. “Không cần hình đâu – Nhìn bề ngoài em giống y như bà ấy.” Nụ cười mong manh không che dấu hết nỗi đau bị bỏ rơi.

“Em đã bao giờ tìm hiểu xem tại sao bà bỏ đi chưa?” Alex hỏi dịu dàng.

“Không thật sự. Cha em không bao giờ nói về điều đó. Nhưng Upsie nói, bà nghĩ mẹ em

đã kết hôn khi còn quá trẻ và không thể đương đầu với trách nhiệm khi có một đứa bé.” Cô buông một hơi thở nhẹ thích thú. “Khi còn nhỏ, em nghĩ mẹ ra đi vì em khóc quá nhiều. Vì thế trong phần lớn thời thơ ấu của mình, em cố hành động vui vẻ mọi lúc, ngay cả khi em không cảm thấy như thế.”

Em vẫn làm như thế, Alex nghĩ. Anh muốn đến với cô, quàng cánh tay anh quanh cô, nói với cô rằng, với anh, cô không bao giờ phải giả vờ những gì cô không cảm thấy. Anh phải vận dụng toàn bộ ý chí của anh để giữ anh đứng yên tại chỗ.

Bóng ma nói khàn khàn, “Hỏi cô ấy về cái này.”

Bức ảnh cuối cùng là một ảnh cưới. Emma, trẻ trung và duyên dáng nhưng không cười. Và chú rể, James Augustus Hoffman cha... vạm vỡ và thô kệch. Sự tương đồng của ông ta với con trai là không thể nhầm lẫn.

“Đây là ông nội Gus của em à?” Alex hỏi.

“Vâng. Sau này ông đeo kiếng. Chúng khiến ông trông giống y hệt Clack Kent *(nhân vật chính trong phim Superman khi ở vai giả dạng thường dân)*

“Đó là tôi sao?” Bóng ma hỏi với giọng chết lặng, nhìn chằm chằm vào bức ảnh.

Alex lắc đầu. Bóng ma, với gương mặt gầy và đôi mắt sẫm màu đẹp trai, không có chút tương đồng nào với James Hoffman.

Bóng ma có vẻ bị giằng xé giữa sự nhẹ nhõm và thất vọng. “Vậy tôi là gã quái nào chứ?”

Alex xếp thẳng hàng những bức ảnh trên kệ với sự quan tâm. Khi anh nhìn lên, bóng ma đã đi vào phòng Emma.

Cảm thấy bất an, Alex đi đến đảo bếp và ngồi trên chiếc ghế đẩu cao. Anh hết sức hy vọng bóng ma sẽ không đe dọa Emma bằng một cuộc công kích tình cảm chết tiệt. “Ai sẽ làm bữa điểm tâm tại quán trọ sáng nay?” Anh hỏi Zoe.

“Justine và em có vài người bạn thỉnh thoảng thích giúp đỡ và kiếm thêm ít tiền... vì thế em đã đặt một ít thịt hầm cho bữa sáng vào tủ đông và để lại lời chỉ dẫn về việc hâm nóng mọi thứ.”

“Em sẽ kiệt sức mất.” Alex nói, nhìn cô xúc món táo dòn với lớp mặt chiên vàng dễ vỡ, vào hai cái tô. “Em cần nghỉ ngơi.”

Cô mỉm cười với anh. “Xem ai đang nói kìa.”

“Em có ngủ được nhiều không?”

“Có lẽ nhiều hơn anh.” Cô nói.

Trong đôi phút họ ngồi bên nhau tại đảo bếp, và Zoe kể với anh chuyện cô đưa bà nội cô qua phà, và bà thích căn nhà gỗ nhiều như thế nào; về những thứ thuốc đa dạng bà phải dùng. Và trong lúc cô nói, Alex ăn. Bề mặt bột yến mạch dòn tan giữa răng anh với tiếng lạo xạo hóa nhanh thành thứ tuyệt diệu, phải nhai nhiều và tan ra, món bánh hương vị thần thánh của táo biến cách với quế và vị cam.

“Anh sẽ yêu cầu dành thứ này cho khu tử tù.” Alex bảo cô, và mặc dù anh không có ý nói hài hước, cô bật cười. (*Ý Alex là bữa ăn cuối cùng, một ân huệ dành cho tử tù trước khi hành quyết.*)

Âm thanh tiếng cửa dành cho thú nuôi báo hiệu đường vào của Byron từ bên ngoài, con mèo khổng lồ ung dung đi vào bếp như thể nó là chủ nơi đó.

“Cánh cửa cho mèo vận hành tuyệt hảo như anh đã thấy.” Zoe nói. “Em thậm chí không cần phải huấn luyện Byron nữa – Nó biết chính xác phải làm gì.” Cô gởi một cái nhìn trêu mếu đến con mèo Ba-tư đang đi vờ vẩn vào phòng sinh hoạt chung và nhảy lên chiếc sofa. “Giá như chiếc vòng cổ không xấu xí đến thế. Liệu có gây ra vấn đề kỹ thuật gì không nếu em trang trí nó?”

“Không. Nhưng đừng trang trí nó. Hãy để lại cho cậu ta chút ít thể diện.”

“Chỉ vài hạt sequin thôi mà.”

“Nó là mèo, Zoe. Không phải một showgirl.”

“Byron thích được trưng diện mà.”

Alex trao cho cô một cái liếc sợ hãi. “Em đừng bao giờ mặc cho cậu ta những trang phục bé tí xíu nhé. Em không phải là một trong những người đó đâu.”

“Không.” Cô nói ngay lập tức.

“Tốt.”

“Có lẽ chỉ đôi chút trang phục người giúp việc của Santa (*ông già Noel*) quanh Giáng Sinh.” Cô ngừng lại. “Và Halloween vừa qua em đã mặc cho nó một...”

“Đừng nói với anh thêm điều gì nữa.” Alex nói, cổ không cười. “Làm ơn đi.”

“Anh đang cười.”

“Anh đang nghiêng răng.” Anh nói.

“Đó là một nụ cười.” Cô khẳng khẳng vui vẻ.

Mãi cho đến giữa một món ăn khác Alex mới thắc mắc về bóng ma và Emma. Cánh cửa phòng ngủ chính đóng chặt, không nghe thấy một âm thanh hay chuyển động nào. Nhưng Alex nhận thức rõ cảm xúc ngọt ngào trôi nổi đầy ắp không gian. Một niềm hân hoan vây quanh họ cho đến khi anh không thể tránh né được việc hít thở chúng, thẩm thấu chúng qua lỗ chân lông của anh. Cảm giác thậm chí còn uy lực nhiều hơn bởi tính phức tạp của chúng, y như một nhúm muối nhỏ làm nổi bật hương vị của chiếc bánh cake. Niềm vui khuấy đảo, xoay tít khiến ngực anh thít chặt không thoải mái, như thể cảm xúc bị bật mở ra khỏi hộp. Anh nhìn xuống, tập trung mãnh liệt vào thớ gỗ của mặt quầy bếp.

Đừng mà, anh nghĩ, thậm chí không cần biết anh đang nói với ai.

Emma.

Bóng ma tiến đến gần hình dáng đang ngủ trên giường, làn da mịn màng của bà được chiếu sáng bởi ánh nắng tuôn tràn qua khe cửa chớp. Bà vẫn thật xinh đẹp... Vẻ đẹp đó ẩn trong cấu trúc xương của bà, trong làn da ghi dấu hàng ngàn niềm vui và nỗi buồn mà ông đã không có mặt để chia sẻ. Ông có thể chia sẻ cuộc đời với bà không? gương mặt ông có thể được khắc họa những câu chuyện tương tự, những ghi dấu tương tự theo thời gian không? Thể hiện cuộc đời trên gương mặt người ta... thật là một tặng phẩm kỳ diệu.

“Hiya,” Ông thì thầm chào, nhìn xuống bà.

Mí mắt bà rung động. Bà chà tay lên mắt và ngồi dậy, trong một khoảnh khắc, ông đã nghĩ có lẽ bà có khả năng nhìn thấy ông. Vui sướng thức dậy một cách nôn nóng.

“Emma?” Ông hỏi lặng lẽ.

Bà rời khỏi giường, thân thể bà nhỏ nhắn và yếu ớt trong bộ đồ ngủ viền đăng-ten. Đến bên cửa sổ, bà nhìn ra cảnh vật bên ngoài. Đôi tay bà run rẩy đưa lên mắt, và tiếng nước nở buột ra qua kẽ những ngón tay. Âm thanh sẽ làm tan nát trái tim ông, nếu như ông có một trái tim. Cũng tương tự như thế, cảnh tượng những giọt lệ lấp lánh trong ánh nắng gần như đã làm vỡ tan linh hồn mà ông đang hiện hữu.

“Đừng khóc.” Ông nài nỉ dù bà không thể nghe được. “Đừng sụp đổ. Chúa ơi, anh yêu em. Anh sẽ mãi...”

Hơi thở của bà đạt đến tốc độ của tình trạng hoảng hốt. Bà lao đi đến cửa phòng, thét lên dữ dội với mỗi bước chân.

“Emma, cẩn thận, coi chừng ngã...” Tràn ngập với nỗi buồn đau và lo lắng, bóng ma đi theo sau bà vào phòng chính.

Alex và Zoe đang ngồi bên đảo bếp. Đầu họ quay lại cùng lúc khi Emma loạng choạng tiến đến.

Gương mặt Zoe trắng nhợt sợ hãi. Cô nhảy khỏi ghế và lao đến bên bà nội. “Upsie. Điều gì đã xảy ra? Nội đã gặp ác mộng sao?”

“Sao chúng ta lại ở đây?” Bà nước nở, run rẩy. “Làm sao bà lại ở đây vậy?”

“Bà đi cùng cháu hôm qua. Chúng ta sẽ sống ở đây cùng nhau. Chúng ta đã nói về điều đó mà, Upsie...”

“Bà không thể. Đưa bà về nhà đi. Bà muốn về n-nhà.” Emma nói qua những tiếng nước nở.

“Đây là nhà,” Zoe nói dịu dàng, “Mọi thứ của bà ở đây. Để cháu chỉ cho bà ...”

“Đừng chạm vào tôi!” Emma lùi vào một góc nhà, mỗi lúc mỗi quẩn trí hơn.

Alex trao cho bóng ma một ánh mắt gay gắt. “Ông đã làm gì bà ấy thế?”

Mặc dù những lời lầm bầm hướng về bóng ma, Zoe đáp. “Bà chưa uống thuốc sáng nay. Có lẽ em không nên đợi...”

“Không, không phải em,” Alex nói một cách thiếu kiên nhẫn, và Zoe chớp mắt bối rối.

“Bà ấy không thể nhìn thấy hay nghe được tôi,” Bóng ma nói. “Tôi không biết cái gì đã gây ra điều này. Hãy giúp bà ấy đi. Làm gì đó đi mà.”

“Upsie, làm ơn ngồi xuống đây đi,” Zoe nài nỉ, vươn tay cho bà, nhưng Emma đập mạnh vào bàn tay cô và lắc đầu hoang dại.

Alex di chuyển về phía trước, tiến đến gần Emma.

“Cẩn thận.” Bóng ma cúi kính. “Bà ấy không biết cậu.”

Alex lờ ông đi. Sự tương phản giữa họ - Alex, dồi dào sức mạnh thể chất, Emma, yếu đuối và run rẩy - khiến bóng ma hoảng sợ. Trống một khoảnh khắc ông đã nghĩ Alex hẳn sẽ kèm chế Emma bằng sức mạnh hoặc làm gì đó để đe dọa bà. Có lẽ Zoe cũng nghĩ tương tự, vì cô đặt tay lên cánh tay anh và bắt đầu nói gì đó.

Nhưng Alex hoàn toàn tập trung vào bà cụ già. “Quý bà Hoffman, cháu là Alex. Cháu đang mong được gặp bà.”

Giọng nói không thân thuộc lôi kéo sự chú ý của Emma. Bà nhìn vào anh với đôi mắt ướt hoảng hốt, ngực bà nhấp nhô trong tiếng nấc cụt thốn thức.

“Cháu đã sửa sang nơi này để chuẩn bị sẵn sàng cho bà,” Alex tiếp tục. “Cháu là thợ mộc. Cháu cũng giúp anh trai của cháu phục hồi ngôi nhà kiểu Victorian cũ kỹ ở Rainshadow. Bà đã từng sống ở đó, đúng không?” Anh ngừng lại, một nụ cười ẩn nấp trên khóe môi anh. “Cháu thường nghe nhạc trong lúc cháu làm việc. Bà có muốn nghe một trong những bài hát ưa thích của cháu không?”

Với sự ngạc nhiên của bóng ma và Zoe, Emma gật đầu và lau nước mắt.

Alex kéo điện thoại ra khỏi túi quần, thao tác với nó trong vài giây, và mở loa ngoài. Giọng nam trung của Jonny Cash trầm ấm không trung qua phiên bản sầu muộn tả tơi của bản “We’ll meet again”

(Nghe nhạc và xem lyric ở đây : <http://www.youtube.com/watch?v=Yf1NJTIXwDM> – ý kiến riêng : Chán òm! Heheh)

Emma nhìn Alex chằm chằm trong vẻ ngạc nhiên. Nước mắt đã ngừng rơi, và tiếng nấc dịu xuống thành những hơi thở không đều. Alex giữ ánh mắt bà khi họ lắng nghe những thang âm đầu tiên của bài hát. Và rồi, thật bất ngờ, anh ngâm nga một – hai thang âm, giọng anh nhẹ nhưng chuẩn.

Zoe lắc đầu, quan sát như bị thôi miên.

Alex mỉm cười và giơ tay cho Emma. Bà cầm lấy nó như thể bà vừa đi vào một giấc mơ. Anh kéo bà lại gần hơn, và quàng cánh tay anh quanh bà. Âm nhạc lơ lửng trong không trung như những sợi ru-băng bông bênh khi cặp đôi di chuyển trong điệu nhảy Foxtrot, với sự lưu tâm của Alex về đôi chân yếu đuối của Emma.

Một thanh niên trẻ đang cố quên đi quá khứ... Một phụ nữ già yếu đang tuyệt vọng níu kéo ký ức... nhưng bằng cách nào đó họ đã tìm được mối dây liên kết trong khoảnh khắc này.

Bóng ma bị mê hoặc. Không thể tin vào mắt mình. Ông hiểu Alex thấu đáo đến mức có thể thề rằng không điều gì về anh sẽ khiến ông ngạc nhiên. Nhưng ông không bao giờ mong đợi

điều này.

Alex, đang hạ thấp gò má của anh trên tóc Emma, giữ bà trong vòng tay với vẻ dịu dàng mà hẳn là anh đã mang theo cùng vài bí mật cất giấu trong đáy tim anh. Emma được dìu theo tiếng ngân nga trầm trầm của anh.

Bóng ma nhớ lại ông đã khiêu vũ cùng Emma tại một dạ tiệc ngoài trời. Khu vực khiêu vũ được thắp sáng với những dây đèn lồng nhỏ bằng kim loại sơn màu.

“Em không thực sự thích bài hát này.” Emma nói.

“Em đã nói với anh đó là bài ưa thích của em mà.”

“Nó thật tuyệt. Nhưng nó luôn làm em buồn.”

“Tại sao, Tình yêu của anh?” Ông hỏi dịu dàng. “Nó nói về việc tìm thấy nhau lần nữa. Về ai đó đã trở về nhà.”

Emma nhấc đầu ra khỏi vai ông và nhìn ông nghiêm trang. “Nó hát về việc mất đi ai đó, và về việc phải đợi chờ cho đến khi được gặp lại nhau tại thiên đường.”

“Đâu có từ nào trong lời bài hát nói về thiên đường.” Ông nói.

“Nhưng nó ngụ ý như thế. Em không thể chịu đựng được ý tưởng bị chia lìa khỏi anh, trong suốt cuộc đời, trong một năm, hay dù chỉ một ngày. Vì vậy, anh không nên đi đến thiên đường mà không có em.”

“Dĩ nhiên là không,” Ông thì thầm. “Anh sẽ không ở trên thiên đường mà không có em.”

Điều gì đã xảy đến với họ? Tại sao họ không kết hôn? Ông không thể nào lý giải được việc ông đã ra đi chiến đấu trong thế chiến mà lại không cưới Emma làm vợ trước. Ông hẳn đã cầu hôn bà... Thật ra, ông cảm thấy chắc chắn là như thế. Có lẽ bà đã từ chối ông. Có lẽ gia đình bà đã cản trở. Nhưng ông và Emma yêu nhau nhiều đến thế, có vẻ như không thể có sức mạnh nào trên trái đất có thể chia tách họ được. Có điều gì đó rất không đúng và ông phải tìm ra đó là gì.

Bài hát kết thúc với điệp khúc nhẹ như hơi thở. Chậm rãi, Alex nhấc đầu lên và nhìn xuống Emma.

“Ông ấy thường hát bài này cho tôi nghe.” Bà bảo anh.

“Cháu biết.” Alex thì thầm.

Bà siết chặt những ngón tay anh cho đến khi những đường gân máu nổi rõ trên lưng bàn tay bà giống như những dải buộc dễ vỡ màu xanh.

Zoe tiến đến trượt cánh tay cô quanh vai bà nội, ngừng lại chỉ để nói với Alex bằng một giọng bối rối. “Cám ơn anh.”

“Không có chi.”

Khi Zoe dìu bà đến chiếc ghế bên bàn ăn, Emma nói. “Cháu nói đúng, Zoe. Cậu ấy thật cường tráng.”

Zoe phóng một ánh mắt ngược nhìn vào Alex. “Cháu không nói như thế.” Cô phản đối. “Ý cháu là, cháu có nói, nhưng...”

Đôi mày anh nhướng lên thành một vòng cung trêu chọc.

“Cháu muốn nói là,” Zoe lúng túng nói, “cháu không ngồi loanh quanh để thảo luận về kích thích của...” Cô ngừng lời và trở nên đỏ thắm.

Alex ngoảnh mặt đi che dấu một nụ cười toe toét. “Anh đi lấy dụng cụ trong xe đây.” Anh nói.

Bóng ma theo sau anh ra bên ngoài.

“Cám ơn.” Bóng ma nói khi Alex nhấc một cặp thùng đựng dụng cụ từ sau xe. “Vì đã chăm sóc Emma.”

Alex đặt thùng dụng cụ xuống đất và quay người đối mặt với bóng ma. “Chuyện gì đã xảy ra?”

“Bà ấy thức dậy trong phiền muộn. Tôi không biết tại sao?”

“Ông có chắc chắn là bà ấy không nhìn thấy hoặc không nghe được ông không?”

“Tôi chắc chắn. Tại sao cậu mở bài hát đó cho bà ấy?”

“Bởi vì đó là bài ưa thích của ông.”

“Làm sao cậu biết điều đó?”

Alex trông có vẻ nhạo báng. “Ông đã hát bài đó suốt đấy thôi. Sao trông ông có vẻ như bị chọc giận vậy?”

Sau một lúc lâu, bóng ma nói một cách ủ ê. “Cậu đã ôm bà ấy.”

“Ồ.” Gương mặt Alex thay đổi. Anh trao cho bóng ma một ánh mắt cảm thông, như thể anh hiểu sự tra tấn khi ở quá gần người mình yêu hơn bất cứ thứ gì trên đời mà không thể chạm vào cô ấy. Hiểu rằng, bạn chỉ là một chiếc bóng, một đường nét của hình thể mà bạn đã từng có trước đây.

Trong sự yên lặng cảm thông, Alex nói. “Bà ấy có mùi hương như hoa hồng và không khí sau cơn mưa.”

Bóng ma tiến sát lại, lắng nghe chăm chú từng từ.

“Bà ấy có đôi tay mềm mại hơn bất cứ ai tôi từng gặp,” Alex nói. “Chúng hơi lạnh, có vài phụ nữ như thế. Và xương của bà nhẹ như xương chim. Tôi có thể nói bà từng là một người khiêu vũ giỏi – Nếu như không vì đôi chân yếu ớt, bà vẫn có thể di chuyển rất tốt.” Anh ngừng lại. “Bà ấy có nụ cười thật đẹp. Đôi mắt bà bừng sáng. Tôi dám cá là bà cực kỳ hài hước khi ta hiểu nhiều hơn về bà.”

Bóng ma gật đầu, thư giãn.

Zoe dọn bữa sáng cho bà nội cô và đi vào phòng tắm để chuẩn bị thuốc cho bà. Cô nhìn hình phản chiếu của mình trong gương, đôi gò má đỏ bừng, mắt quá sáng. Cô cảm thấy như thể cô cần học lại cách để thở.

Ba mươi hai nốt nhạc. Chiều dài của một bài hát trung bình. Đó là tất cả thời gian cần thiết để trái đất xoay khỏi trục của nó và đổ nhào vào mạng lưới của các vì sao.

Cô đã yêu Alex Nolan.

Cô yêu anh vì mọi lý do và chẳng vì lý do nào hết.

“Anh là mọi thứ trong những thứ ưa thích của em, anh là bài hát tình yêu của em, bánh sinh nhật của em, là tiếng sóng biển ru bờ, là điển từ Pháp, là tiếng cười của trẻ thơ. Anh là thiên thần tuyết giá, là bánh crème brulée, là chiếc kính vạn hoa đầy sắc màu. Em yêu anh và anh sẽ không thể ngăn em được, bởi vì em có được một khởi đầu thuận lợi và trái tim em đang chạy đua với tốc độ ánh sáng.” Cô muốn nói với anh như thế.

Một ngày nào đó cô sẽ nói với anh cô cảm thấy như thế nào về anh, và anh sẽ rời khỏi cô. Anh sẽ làm tan vỡ trái tim cô theo cách mà người ta đã làm khi trái tim của chính họ đã tan vỡ từ lâu. Nhưng điều đó sẽ chẳng thay đổi được gì hết. Tình yêu có cách riêng của nó.

Điều chỉnh lại đôi vai, Zoe mang thuốc đến cho Emma, bà đã ăn được nửa chén bánh táo cuộn. “Thuốc của bà đây, Upsie.”

“Cậu ấy có đôi tay của thợ mộc.” Emma nói. “Mạnh mẽ. Tất cả những cục chai đó. Bà đã từng say mê người có đôi tay như thế.”

“Vậy ư? Tên ông ấy là gì thế?”

“Bà không nhớ.”

Zoe cười. “Cháu nghĩ là bà có nhớ.”

Alex đi vào trong nhà, mang những hộp dụng cụ đến ngưỡng cửa phòng ngủ của Zoe. “Có ổn không nếu anh vào bên trong?” Anh hỏi. “Anh muốn làm việc với chiếc tủ âm tường.”

Zoe gặp khó khăn trong việc đáp trả ánh mắt của anh, gương mặt cô cháy rục lên sắc màu mới. “Vâng, ổn ạ”

Sự chú ý của anh quay trở lại Emma. “Cháu phải lắp một vài bức tường khô, thưa bà Hoffman. Bà có cho rằng bà có thể đối phó với tiếng búa trong một lúc không?”

“Cậu có thể gọi tôi là Emma. Ngay khi một người đàn ông nhìn thấy tôi trong bộ đồ ngủ thì đã quá trễ cho những nghi thức trang trọng mất rồi.”

“Emma.” Anh lập lại, với một nụ cười rộng mở mau mắn khiến Zoe muốn mê sảng.

“Ôi, Trời.” Emma thì thầm, sau khi Alex khuất dạng vào trong phòng ngủ và đóng cửa lại. “Thật là một anh chàng đẹp tuyệt trần. Dù thế, anh ta cần vỗ béo thêm một chút.”

“Cháu đang cố đây.” Zoe nói.

“Nếu bà bằng tuổi cháu, bà đã mất trí vì cậu ta rồi.”

“Cháu e là mất nhiều hơn cái đầu của cháu nữa, Upsie.”

“Đừng lo lắng.” Emma nói. “Có những thứ còn tệ hại hơn so với trái tim tan vỡ.”

“Như là gì?” Zoe hỏi một cách ngờ vực.

“Không bao giờ tuyệt vọng vì yêu. Không bao giờ nhượng bộ tình yêu.”

Zoe có vẻ quan tâm. “Vậy, bà nghĩ cháu nên làm gì?”

“Bà nghĩ cháu nên nấu bữa tối cho cậu ấy vào đêm nào đó, và nói với cậu ấy cháu là món tráng miệng.”

Zoe không thể nén cười. “Bà đang cố kéo cháu vào rắc rối đấy à.”

“Cháu đã ở trong rắc rối sẵn rồi.” Bà nội cô nói. “Bây giờ hãy tiến lên và thích thú với nó đi.”

Phụ Lục : Lyric of “WE’LL MEET AGAIN” by Jonny Cash

*We'll meet again, don't know where, don't know when
But I'm sure we'll meet again some sunny day
Keep smiling through, just the way you used to do
Till the blue skies chase the dark clouds far away.*

*Now, won't you please say "Hello" to the folks that I know
Tell 'em it won't be long
'cause they'd be happy to know that when you saw me go
I was singing this song.*

*We'll meet again, don't know where, don't know when
But I'm sure we'll meet again some sunny day
Keep smiling through, just the way you used to do
Till the blue skies chase the dark clouds far away.*

*Now, won't you please say "Hello" to the folks that I know
Tell 'em it won't be long
'cause they'd be happy to know that when you saw me go
I was singing this song*

*We'll meet again, don't know where, don't know when
But I'm sure we'll meet again some sunny day.*

...

dịch nghĩa, không theo giai điệu:

*Chúng ta sẽ gặp lại nhau, dù chưa biết nơi nào, dù chưa biết khi nào.
Nhưng anh chắc chắn vào một ngày nắng đẹp nào đó chúng ta sẽ gặp lại nhau
Hãy giữ nguyên nụ cười tươi tắn như cách em vẫn thường cười
Cho đến khi bầu trời xanh xua tan những đám mây đen.*

*Giờ đây, làm ơn đừng nói “Hello” với bài hát mà anh biết
Đừng nói với chúng như thế,
Vì chúng vui sướng khi biết rằng lúc em nhìn anh ra đi
Anh đang hát bài hát này*

Chúng ta sẽ gặp lại nhau, dù chưa biết nơi nào, dù chưa biết khi nào...

Chương mười bảy.

“Hãy dùng tay trái của bà.” Đứng cùng Emma tại phòng giặt bên cạnh chạn bếp, Zoe hướng dẫn một cách kiên nhẫn. Cô đang đọc từ một quyển sách nhỏ do bác sĩ vật lý trị liệu của Emma cung cấp, mô tả những bài tập công việc gia đình thường nhật sẽ giúp củng cố những bắp cơ bị suy yếu bởi một cơn đột quỵ thứ cấp.

Emma mở cửa máy giặt bằng tay trái và nhìn Zoe.

“Bây giờ, đưa tay vào bên trong và tóm lấy một mảnh quần áo và thả vào trong máy sấy khô. Đây, nắm tay cháu để giữ thẳng bằng...”

“Bà sẽ nắm vào cạnh của máy giặt.” Emma gắt gỏng nói.

Alex ngừng lại tại ngưỡng cửa phòng ngủ của Zoe, nơi anh đang lắp một phòng tắm trong một nơi nhỏ xíu trước đây là một tủ âm tường. Anh quan sát hai người bọn họ với vẻ thích thú thầm lặng trong lúc bóng ma ngồi trên nóc máy giặt với đôi chân dài đung đưa.

“Đừng tóm hai cái một lần.” Zoe nhắc khi bà nội cô thả hai chiếc áo vào máy sấy.

“Làm vậy sẽ nhanh hơn.” Emma phản đối.

“Mục đích sẽ không đạt hiệu quả. Giá trị ở chỗ những ngón tay của bà mở ra và đóng lại nhiều nhất có thể.”

“Bà được cho là sẽ làm gì sau điều này?”

“Chuyển quần áo khô vào giỏ đựng đồ giặt, một cái một lần. Và sau đó chúng ta sẽ làm vài công việc phủi bụi để bà luyện tập cổ tay.”

“Bây giờ thì bà đã hiểu tại sao cháu muốn bà sống cùng cháu rồi.” Emma nói.

“Tại sao?” Zoe hỏi.

“Cô hầu miễn phí.”

Alex cười khúc khích.

Nhận ra âm thanh, Zoe trao cho anh một cái nhướn mày hài hước. “Đừng cổ vũ bà. Cả hai người đã trải qua quá nhiều thời gian bên nhau rồi đấy – Em không thể nói được người nào (*Who*) có ảnh hưởng tệ hơn trên người nào (*on Who*) nữa.”

“Whom” Emma nói, thọc sâu vào bên trong máy giặt để lấy nhiều quần áo hơn. “ ‘Who’ thường được sử dụng khi nó là chủ thể (*subject*) của một động từ, ‘whom’ khi nó là một đối tượng (*object*)”

Zoe cười toe toét trêu mếu qua đỉnh đầu bà. “Cám ơn nhé, cảnh sát văn phạm.”

Giọng của Emma âm vang trong máy sấy quần áo. “Bà không biết tại sao bà có thể nhớ điều đó mà lại không nhớ được tên trang báo mà bà đã làm việc.”

“Nhật báo *Bellingham Herald*.” Zoe trao đổi ánh mắt với Alex khi anh băng ngang phòng

và đi vào bồn rửa trong bếp để lấy một ly nước. Lúc này anh đã quen thuộc với ánh mắt đó, càng lo lắng cô càng không thể che dấu hoàn toàn nhu cầu cần vững tâm mà không ai khác có thể mang lại.

Trong suốt thời gian hai tuần kể từ khi Emma đến sống tại phố Dream Lake, bà đã trải qua nhiều khoảnh khắc mất trí nhớ, thất vọng, lo âu. Một số ngày bà tỉnh táo và bình thường, một số ngày khác bà ở trong tâm trạng hoang mang. Không có bất kỳ dự báo nào cho biết bà sẽ cảm thấy thế nào hay bà sẽ nhớ được gì từ hôm đó cho đến hôm sau.

“Đừng lảng vảng nữa, Zoe” Vào một buổi chiều, Emma cúi kính nói. “Hãy để bà xem TV trong thanh bình.”

Tạ lỗi, Zoe đi vào trong bếp, ở đó cô liên tục lén nhìn trộm Emma đầy quan tâm.

“Cháu vẫn cứ lảng vảng.” Emma nói.

“Làm sao cháu có thể lảng vảng khi cháu đứng cách bà hai mươi feet hử?” Zoe phản đối.

“Alex,” Emma yêu cầu. “Cháu có thể đưa cháu gái của bà đi dạo một chút không?”

“Cháu không thể để bà lại một mình được. Jeannie không ở đây.” Zoe nói.

Jeannie, bà y tá chăm sóc tại nhà bán thời gian, đến vào sáng sớm để chăm sóc Emma, và thường rời khỏi vào giờ ăn trưa. Dáng vẻ điềm tĩnh của bà ấy khiến Emma dễ chịu và chấp thuận sự giúp đỡ trong những công việc cá nhân như mặc quần áo, tắm, và vật lý trị liệu.

“Chỉ mười lăm phút thôi mà.” Emma khẳng định. “Hãy ra ngoài và hít thở không khí trong lành cùng với Alex. Hoặc đi một mình nếu cậu ấy không giữ con bầu bạn.”

Alex cầm điện thoại của Emma từ đảo bếp lên và lưu số của anh vào đó. “Cháu sẽ đi cùng Zoe. Emma, miễn là bà hứa không di chuyển trong lúc chúng cháu ra ngoài.” Anh đi đến trao cho bà chiếc điện thoại. “Nếu có bất kỳ vấn đề gì, gọi cho cháu nhé. Bà sẽ làm chứ?”

“Được rồi.” bà nói với vẻ toại nguyện.

Quan sát tất cả những điều này, bóng ma nhẵn mặt. “Tôi không thích ý tưởng này chút nào.”

“Bà ấy sẽ ổn thôi mà.” Alex nói, và chuyển hướng ánh mắt anh đến Zoe, giọng anh dịu đi. “Đi với anh nào. Sẽ không có điều gì xảy ra cho Emma đâu.”

Cô vẫn có vẻ miễn cưỡng. “Đang ở giữa thời gian làm việc của anh.”

“Anh có thể nghỉ giải lao một lúc mà.” Chìa bàn tay, Alex trao cho cô một ánh mắt mong đợi.

Chậm rãi, Zoe giơ tay và đặt bàn tay cô vào trong tay anh.

Những thứ hết sức bình thường như là cảm giác về những ngón tay của cô trong tay anh đủ để khiến anh rạo rực và khát khao. Anh thưởng thức mọi tiếp xúc tình cờ nhỏ nhoi giữa họ, sự chải nhẹ của cánh tay cô, những lọn tóc mềm mại của cô mơn man trên tai anh khi cô nghiêng người đặt chiếc đĩa trước mặt anh. Anh lưu ý đến mọi chi tiết về cô, vết thâm tím trên

ống quyển nơi cô va vào thứ gì đó, hương hoa của xà bông tắm mới mà cô mua từ chợ nông sản.

Không ngôn từ nào diễn tả về loại quan hệ này, về cách cô khiến anh cảm thấy. Cái siết chặt của đôi tay họ chứa đựng thứ gì đó nhiều hơn là sự sè chia hơi ấm, nhiều hơn chỉ là làn da áp vào một làn da... Nó có cảm giác như thể họ đang cùng nhau lưu giữ thứ gì đó, giữ gìn cho nó được an toàn.

Ngay cả khi anh buông tay cô ra, anh vẫn còn cảm thấy cái siết của đôi tay họ và dấu vết vô hình của thứ gì đó bí mật, huyền diệu giữa họ.

Emma tựa lưng vào ghế sofa để xem TV, có vẻ hài lòng nhiều hơn một chút. Byron nhảy lên và trườn vào trong lòng bà.

Bóng ma đứng phía trên Emma. “Kẻ chủ mưu bé nhỏ,” ông nói trong giọng thích thú êm ái, “Em muốn họ ở bên nhau. Em có khẩu vị sa đọa với đàn ông đấy, em có biết điều đó không hả?”

Dù ông mong muốn đến tệ hại được ở cùng bà, cuối cùng ông cảm thấy lực hút quen thuộc kết nối ông với Alex, và ông buộc phải ra ngoài.

“Em không thể kèm chế được,” Zoe nói khi cô và Alex dạo bước trên lề đường, bên dưới tán của những cây thích lá lớn và cây Pacific madrone (*thuộc họ thạch nam ở Bắc Mỹ*), mặt đất của khu rừng lèn chặt những cây dương xỉ cam thảo, dương xỉ lá kiếm và những bụi cây mâm xôi đen ở những nơi ánh nắng có thể lọt vào. “Em biết em lo lắng quá nhiều, quá vụn vặt tiểu tiết. Nhưng em không muốn bà bị tổn thương. Em không muốn bà cần thứ gì đó mà lại không thể lấy được.”

“Những gì bà cần – những gì cả hai người nhà em cần – là một cuộc nghỉ ngơi đột xuất tách khỏi nhau. Em nên ra ngoài chơi ít nhất một đêm một tuần.”

“Anh có muốn đi xem phim với em không?” Zoe thu hết can đảm nói. “Có lẽ cuối tuần này chẳng?”

Alex lắc đầu. “Anh trai Mark của anh sẽ tổ chức đám cưới ở Seattle.”

“Oh, đúng vậy, Em quên mất. Lucy sẽ đi cùng Sam. Anh có đưa ai đi cùng không?”

“Không.” Alex thấy ân hận vì cơn bốc đồng đã đưa Zoe đi dạo. Ở một mình với cô là cách chắc chắn nhất mang đến cho anh cảm giác choáng váng, say sưa mà anh khiếp sợ, phát súng vui sướng đã được kiểm chứng hàng trăm lần đó đe dọa chẻ vỡ lồng ngực anh ra.

“Lucy và Sam có vẻ hạnh phúc bên nhau,” Zoe nói. “Anh có cho rằng chuyện của họ có thể trở thành nghiêm túc không?”

“Như là hôn lễ ư?” Alex lắc đầu. “Chẳng có lý do gì để họ làm điều đó.”

“Đó là một lý do rất tuyệt mà.”

“Chung sức sắp xếp bản liệt kê thuế của họ à?”

“Không.” Zoe nói với một tiếng cười chọc tức. “*Tình yêu*. Người ta nên cưới nhau vì họ yêu nhau.”

“Người muốn ở lại trong tình yêu thì nên làm điều tốt nhất của họ để tránh xa hôn nhân.” Khi anh thấy nụ cười của cô nhạt đi, Alex cảm thấy hổ thẹn và tồi tệ. “Xin lỗi.” Anh nói, “Anh ghét đám cưới. Và đây là nơi xếp đầu danh sách mà anh không thể...” Anh cau có và thọc sâu đôi tay vào trong túi quần khi anh bước đi.

Zoe hiểu ngay lập tức. “Có một quầy bar mở ở buổi chiều đỗi sao?”

Anh gật đầu nhẹ.

Một câu hỏi dịu dàng khác, “Anh không nói với bất kỳ ai trong gia đình là anh đã ngừng uống rượu sao?”

“Không.”

“Có lẽ anh nên để họ giúp anh. Cho anh một sự ủng hộ tinh thần. Nếu họ biết...”

“Anh không muốn sự ủng hộ. Anh không muốn bất kỳ ai quan sát anh và chờ đợi anh thất bại.”

Anh cảm thấy cánh tay Zoe trượt qua tay anh, những ngón tay cô quấn vòng quanh khuỷu tay anh.

“Anh sẽ không thất bại.” Cô nói.

Tổ chức trên một chuyến phà không còn sử dụng ở Hiệp hội Seattle’s Lake, ngày cưới của Mark và Maggie là một ngày đầy nắng và quang đãng. Nhưng dù có mưa đi chăng nữa thì cô dâu và chú rể có quá nhiều tình yêu để lưu tâm đến. Sau khi rượu champagne được phục vụ và Sam nâng ly chúc mừng, các khách mời làm đầy đĩa của họ tại quầy buffet công phu. Alex rút lui vào phía sau chiếc phà và chiếm cứ một chiếc ghế đặt cạnh lan can. Anh không thích tham gia những cuộc chuyện trò nho nhỏ, và đặc biệt không muốn duy trì sự bầu bạn với những người đang giữ rượu champagne hay cocktail. Thật kỳ lạ khi đương đầu với tình huống này mà lại không có rượu như là một sự hỗ trợ. Có cảm giác gần như thể anh đang cố mạo nhận chính mình vậy. Anh sẽ phải quen với điều đó.

Anh nhận ra Sam đang khiêu vũ với Lucy Marinn, cô vẫn còn mang nẹp chân từ tai nạn xe đạp. Họ đu đưa cùng nhau, tán tỉnh và hôn. Sam nhìn Lucy theo cách anh ấy chưa từng nhìn ai trước đó, biểu lộ sự biến đổi vô hình thỉnh thoảng xảy đến cho ai đó đang bận rộn lập ra một kế hoạch khác. Họ đã trở thành một cặp. Alex khá chắc chắn rằng Sam thậm chí còn không nhận ra rằng điều đó đã xảy ra. Anh chàng ngốc vẫn còn nghĩ anh ta là một gã độc thân có một mối quan hệ vô tư lự.

Alex ẩn vào một góc, uống Coke đá trong một ly uống rượu chân cao. Bóng ma nằm dài

bên cạnh anh, im lặng và sầu muộn.

“Ông đang nghĩ gì thế?” Cuối cùng Alex thăm thì hỏi.

“Tôi băn khoăn không biết Emma có yêu chồng bà ấy không?” Bóng ma nói.

“Ông muốn bà ấy phải yêu ông ta sao?”

Bóng ma cân nhắc câu trả lời. “Phải.” Cuối cùng ông nói. “Nhưng tôi muốn bà ấy yêu tôi nhiều hơn.”

Alex cười, đảo đá trong thức uống của anh.

Bóng ma trầm ngâm nhìn mặt nước lấp lánh ánh nắng. “Tôi đã làm gì đó không đúng. Tôi đã làm tổn thương Emma. Tôi chắc chắn như thế.” Ông nói.

“Ý ông là trước khi ông chết à?”

Bóng ma gật đầu.

“Chắc là ông đã khiến bà bức mình bằng cách gia nhập quân đội.” Alex nói.

“Tôi nghĩ là còn tồi tệ hơn điều đó nữa. Tôi cần phải nhớ lại trước khi điều gì đó xảy ra.”

Alex trao cho ông một ánh mắt ngờ vực. “Ông nghĩ là điều gì sắp xảy ra?”

“Tôi không biết. Tôi phải dành nhiều thời gian có thể nhất ở bên Emma. Tôi nhớ lại được nhiều hơn khi tôi ở cùng bà ấy. Một ngày nào đó...” Bóng ma ngừng lại. “Đến lúc im miệng rồi. Maggie đang đến đây.”

Người vợ tóc đỏ của Mark – bây giờ là chị dâu của Alex – tiến lại gần anh. Cô đang cầm một ly café bằng sứ màu trắng. “Hi, Alex.” Cô rạng rỡ với hạnh phúc, đôi mắt nâu của cô sáng lấp lánh. “Chú có vui không?”

“Vâng, đám cưới thật tuyệt.” Anh bắt đầu đứng lên khỏi ghế.

“Đừng đứng lên,” Maggie bước đến nhanh, giữ anh ngồi lại trong ghế. “Chị chỉ muốn kiểm tra chú thôi. Nhân tiện, có vài phụ nữ đang khao khát muốn gặp chú. Bao gồm những chị em gái của chị. Nếu chị đưa họ đến, chú có...”

“Không.” Anh nói nhanh. “Cám ơn, Maggie, nhưng em không có tâm trạng trò chuyện.”

“Chị lấy cho chú thứ gì đó nhé?”

Anh lắc đầu. “Hãy đi khiêu vũ với chồng chị đi.”

“Chồng. Chị thích nghe từ đó.” Maggie cười và trao cho anh chiếc tách cô đang cầm. Nó được đổ đầy café đen đang bốc khói. “Đây, chị nghĩ chú sẽ thích thứ này.”

“Cám ơn, nhưng em...” Alex ngưng ngang khi anh thấy cô dè dặt thu hồi chiếc ly mới uống một nửa của anh trên chiếc bàn nhỏ đặt cạnh ghế.

“Cô ấy nghĩ cậu đã say rồi.” Bóng ma nói giúp. “Cậu đã uống khoảng bốn ly và bây giờ đang ngồi trong góc này nói chuyện một mình.”

“Họ có thức uống không cồn mà.” Alex nói.

“Oh, dĩ nhiên.” Maggie rạng rỡ nói.

Bóng ma khịt mũi. “Cô ấy không mua chúng.”

Với nụ cười tự nhiên, Alex nhấp một hớp café đen đắng nghét. Căn cứ vào quá khứ của anh, thật hoàn toàn hợp lý để nghĩ rằng anh hẳn sẽ say nhân dịp như thế. Và Maggie, với trái tim nhân hậu, đang cố xoay sở theo cách không kể đến lòng kiêu hãnh của anh. “Nhân tiện, em không nói chuyện một mình đâu. Có một gã vô hình đang ngồi ngay bên cạnh em.” Anh nói.

Maggie bật cười. “Chị rất vui là em đã kể với chị. Hơn nữa, chị có thể tình cờ ngồi trên lòng ông ấy.”

“Cứ việc sờ soạng tự do.” Bóng ma nói không chút lưỡng lự.

“Ông ấy không phiền đâu.” Alex bảo Maggie. “Lấy một chỗ ngồi đi.”

“Cám ơn, nhưng chị phải để em lại trò chuyện với bạn em thôi.” Cô khom người hôn lên má anh. “Uống hết tách café nhé, được không?” Và cô rời đi, mang theo ly Coke uống dở của anh cùng cô.

Chương mười tám.

Khi Alex đến ngôi nhà gỗ ở Dream lake vào sáng thứ hai, người y tá chăm sóc tại gia, Jeannie, gặp anh tại cửa với một biểu hiện cảnh báo ngay lập tức rằng có điều gì đó đã xảy ra.

“Chuyện gì vậy?” Alex hỏi.

“Thật là một cuối tuần cam go,” Bà nói lạnh lẽ. “Emma có một cơn suy thoái.”

“Điều đó nghĩa là gì?”

“Giai đoạn TIA. (*Transient Ischemic Attacks*) – cơn thiếu máu cục bộ tạm thời. Một tắc nghẽn nhỏ ngăn cản máu bơm lên não. Chúng nhẹ đến nỗi có thể không nhận ra bất kỳ triệu chứng đột quỵ nào, nhưng sự hủy hoại sẽ được cộng dồn. Với chứng mất trí nhớ hỗn hợp mà Emma đã có, sẽ có một sự suy sụp đều đặn với những bước đi xuống không thường xuyên này.”

“Bà ấy có cần khám bác sĩ không?”

Jeannie lắc đầu. “Huyết áp của bà ấy ổn, và bà ấy không có bất kỳ sự khó chịu thể chất nào. Nhiều lần, sau một cơn suy thoái, người bệnh sẽ cho thấy những dấu hiệu hồi phục tạm thời. Hôm nay, Emma đang rất tốt. Nhưng theo thời gian, những khoảnh khắc lẫn lộn và suy sụp sẽ kéo dài hơn và xảy ra thường xuyên hơn. Và những ký ức sẽ tiếp tục biến mất.”

“Vậy chính xác thì điều gì đã xảy ra? Bà có thể nói rõ một cơn TIA đã xảy ra như thế nào

không?”

“Theo lời Zoe, Emma thức dậy vào thứ bảy với một cơn đau đầu nhẹ và vài sự lẫn lộn. Vào lúc tôi đến đó, Emma quyết định tự làm cho mình bữa sáng – bà khẳng khẳng với việc chiên trứng trên bếp. Điều đó không hay lắm. Zoe liên tục cố giúp bà – đặt một lát bơ nhỏ vào chảo trước tiên, vặn lửa nhỏ lại – nhưng Emma đang ở trong tâm trạng khó chịu khi cố gắng làm một thứ gì đó mà bà ấy đã luôn làm, và điều đó khiến bà hoảng sợ và giận dữ.”

“Bà ấy trút điều đó lên Zoe sao?” Alex hỏi trong sự quan tâm.

Jeannie gật đầu. “Zoe là người thuận tiện nhất để làm hạ cơn thất vọng của bà. Và cho dù Zoe thấu hiểu, nó vẫn gây căng thẳng.” Jeannie ngừng lại. “Ngày hôm qua Emma liên tục đòi hỏi chìa khóa xe, làm hỏng computer của Zoe khi bà cố vào internet, và tranh cãi với tôi về việc lấy cho bà vài liều thuốc.”

“Bà ấy hút thuốc sao?”

“Không, trong bốn mươi năm, theo lời Zoe. Và thuốc lá là thứ tác động xấu nhất trong tình trạng của Emma.”

Bóng ma, đang đứng ngay phía sau Alex, lầm bầm. “Quý thật, hãy để cho bà ấy có chúng.”

Người y tá khoác một vẻ cam chịu. Alex không thể ngăn bản thân thôi bần khoăn, bao nhiêu lần bà ta đã ở bên bệnh nhân theo phương thức này, quan sát tình trạng xấu đi không thể tránh khỏi của họ, gợi ý gia đình vượt qua đau thương và tuyệt vọng khi mất người thân từng ngày qua ngày. “Chúng có bao giờ trở nên dễ dàng hơn không?”

“Với bệnh nhân hay...”

“Với bà.”

Người y tá mỉm cười. “Cậu thật tử tế khi hỏi vậy. Tôi đã trải qua điều này với nhiều bệnh nhân, và cho dù đã biết trước điều gì được mong đợi... không, nó không dễ dàng hơn đâu.”

“Bà ấy sẽ có được bao nhiêu thời gian nữa?”

“Ngay cả những bác sĩ giàu kinh nghiệm nhất cũng không thể dự báo...”

“Theo ý kiến cá nhân của bà. Bà là người trong cuộc, chắc hẳn bà có vài ý kiến. Bà cho rằng tiến trình sẽ kéo dài được bao lâu?”

“Khoảng một tháng. Tôi nghĩ bà ấy sẽ đương đầu với một cuộc đột quỵ chính hoặc chứng phình mạch. Và có lẽ đó là điều tốt nhất... Tôi đã chứng kiến khi nó là một tiến trình kéo dài và vượt dự tính. Cậu sẽ không muốn điều đó cho Emma hay Zoe đâu.”

“Zoe đâu rồi?”

“Cô ấy đã đến quán trọ như thường lệ, và sau đó sẽ mua một ít đồ tạp hóa.” Jeannie bước lui lại để anh vào bên trong nhà. “Emma đã thức và đã thay đồ, nhưng tôi nghĩ hôm nay bà sẽ tốt hơn nếu không có nhiều tiếng động.

“Tôi sẽ trét chất trám và sơn.”

Người y tá trông có vẻ nhẹ nhõm. “Cảm ơn.”

Vào trong phòng chính, Alex thấy Emma đang xem TV với một chiếc khăn choàng cổ trải trên lòng bất chấp sức nóng ban ngày. Bóng ma đã ở bên cạnh bà rồi.

Dù cho Jeannie không kể với Alex chuyện gì đã diễn ra vào cuối tuần, anh cũng sẽ nhận ra ngay rằng có điều gì đó đã thay đổi. Có một vẻ mong manh mới trên Emma, một chút rục rờ bao quanh đường nét của bà, như thể linh hồn của bà đã không còn chất chứa toàn vẹn dưới làn da của bà nữa.

“Hi, Emma.” Alex nói, tiến lại gần bà. “Bà cảm thấy thế nào?”

Bà ra hiệu anh ngồi xuống bên bà. Lấy một ghế đệm gần sofa, Alex ngồi xuống và đối diện với bà, nghiêng người tới trước cho đến khi khuỷu tay anh chống lên đầu gối. Emma nhìn anh chăm chú, ánh mắt bà thông minh và thẳng thắn, biểu hiện trầm tĩnh.

“Tôi sẽ đi sắp xếp vài thứ. Bà có cần gì không, Emma?” Jeannie nói.

“Không, cảm ơn cô.” Bà đợi cho đến khi người y tá ra khỏi tầm nghe. Ánh mắt bà quay trở lại Alex. “Ông ấy ở đây, phải không?”

Giật mình, Alex giữ cho gương mặt anh vô cảm. Bà có thể cảm nhận được bóng ma sao? Nhưng điều gì đã khiến bà cho rằng Alex có kết nối với ông ấy? Suy nghĩ của anh di chuyển với tốc độ nhanh. Emma đang ở trong tình trạng nguy hiểm. Anh phải cẩn thận. Nhưng anh sẽ không nói dối bà.

Vì thế Alex dịu xuống khi trao cho Emma một cái nhìn trống rỗng và nói, “Ai cơ?”

“Chết tiệt, Alex.” Bóng ma bùng nổ, “Bây giờ không phải là lúc chơi trò ngó ngẩn. Nói với bà ấy rằng tôi ở đây, rằng tôi đang ở bên bà ấy, và tôi yêu và ấy, và...”

Alex bắn nhanh cho ông một cái quắc mắt, làm ông yên lặng.

Ánh mắt của Emma kiên định. “Cách tôi thường cảm thấy bất cứ khi nào ông ấy ở gần... Tôi biết rằng nếu có bao giờ tôi cảm thấy điều đó lần nữa, thì đó là vì ông ấy đã tìm ra cách để trở lại. Nhưng điều đó dường như chỉ xảy ra khi cậu ở gần. Ông ấy đi cùng cậu.”

“Emma,” Alex nói dịu dàng, “cũng nhiều như cháu muốn kể với và về điều này vậy, cháu không muốn gây căng thẳng cho bà.”

Một nụ cười nhẹ kéo căng vành môi mỏng khô héo của bà. “Cậu sợ sẽ mang lại cho tôi một cơn đột quỵ khác à? Lúc nào tôi cũng có chúng rồi còn gì. Tin tôi đi, không ai để tâm đến bất kỳ chứng huyết khối thặng dư nào đâu. Đặc biệt là tôi.”

“Đó là tuyên bố của bà thôi.”

“Tôi chưa bao giờ kể về ông ấy với bất kỳ ai,” Emma nói. “Nhưng tôi đang quên dần nhiều thứ mỗi ngày. Chẳng bao lâu nữa tôi sẽ không còn nhớ được cả tên của ông ấy.”

“Vậy hãy nói với cháu đi.”

Emma đặt ngón tay lên môi như thể để giữ yên nụ cười run rẩy. “Tên ông ấy là Tom

Findlay.”

Bóng ma nhìn chăm chăm vào bà, hết sức tập trung.

“Tôi đã không gọi tên ông ấy từ rất lâu rồi.” Một vệt ửng đỏ lan trên gò má bà, giống như ánh nắng chiếu xuyên qua lăng kính màu hồng. “Tom là loại đàn ông mà tất cả các bà mẹ phải cảnh giác cho con gái của họ.”

“Bao gồm cả mẹ bà?” Alex hỏi.

“Ồ, phải. Nhưng tôi đã không nghe.”

Anh cười, “Cháu không ngạc nhiên đâu.”

“Ông ấy làm việc tại nhà máy của cha tôi vào cuối tuần, cắt những đĩa thiếc và hàn thùng. Sau khi ông ấy tốt nghiệp Trung học, ông ấy trở thành thợ mộc – Ông ấy tự thuyết phục mình rời bỏ sách vở. Ông ấy rất thông minh, và ông ấy có đôi tay khéo léo. Giống như cậu. Mọi người đều biết khi ông ấy xây dựng thứ gì đó, nó được làm rất tuyệt.”

“Tom đã lớn lên trong loại gia đình như thế nào?” Alex hỏi.

“Không cha. Mẹ ông ấy đã có Tom vào thời gian bà ấy đến sống trên đảo, và có nhiều tin đồn... ồ, không phải những tin đồn hay ho. Bà ấy rất xinh đẹp. Mẹ tôi kể với tôi bà ấy là gái bao. Có nhiều mối quan hệ với những người đàn ông nổi bật trong vùng. Tôi nghĩ rằng, trong một thời gian, cha tôi cũng là một trong số họ.” Bà thở dài. “Tom đáng thương đã luôn mắc vào những cuộc đánh nhau. Đặc biệt khi những đứa trẻ khác nói gì đó về mẹ ông ấy. Những cô gái để ý ông ấy – ông ấy rất đẹp trai mà – nhưng không ai dám hẹn hò với ông ấy một cách công khai. Và ông ấy không bao giờ được mời đến những bữa tiệc hay những buổi picnic tử tế. Điều đó là quá nhiều cho một kẻ hay gây rối.”

“Bà đã gặp ông ấy thế nào?”

“Cha tôi thuê ông ấy lắp đặt một khung cửa sổ kính màu được đặt hàng từ Portland. Mẹ tôi phản đối và muốn nhờ người khác làm. Nhưng cha tôi nói rằng, dù với tất cả cách thức hoang dại của Tom, anh ấy là thợ mộc tốt nhất trên đảo, và ô cửa sổ quá giá trị để đánh liều những cơ may.”

“Ô cửa sổ đó trông thế nào?”

Emma lưỡng lự rất lâu trước khi trả lời đến nỗi anh nghĩ chắc bà đã quên. Cuối cùng bà nói, “Một cái cây.”

“Loại cây nào?”

Bà lắc đầu, có vẻ lẩn tránh. Bà không muốn thảo luận về chúng. “Sau khi Tom lắp đặt ô cửa sổ, cha tôi thuê anh ấy làm vài thứ khác quanh nhà. Anh ấy đóng một bộ kệ và vài món đồ gỗ mỹ nghệ, tạo tác một mặt lò sưởi tuyệt đẹp cho lò sưởi ở phòng khách. Vì tôi hầu như miễn nhiễm với sự quyến rũ và vẻ đẹp trai của các chàng trai trẻ với một danh tiếng xấu xa, tôi nói chuyện với anh ấy trong lúc anh ấy làm việc.”

“Em tán tỉnh anh thì có.” Bóng ma nói.

“Nhưng tôi sẽ không hẹn hò với anh ấy,” Emma bảo Alex. “Vì tôi biết mẹ tôi sẽ không bao giờ chấp thuận. Một tối nọ, tôi gặp anh ấy tại một buổi khiêu vũ trong thị trấn. Anh ấy đã đến với tôi và hỏi liệu tôi có quá nhát gan để từ chối khiêu vũ cùng anh hay không. Dĩ nhiên là tôi dám nhận thách thức rồi.”

“Nếu không thì em đã không khiêu vũ với anh.” Bóng ma nói.

“Tôi đã nói với anh ấy rằng lần sau anh ấy nên mời như một quý ông.” Emma bảo Alex.

“Ông ấy có làm không?” Alex hỏi.

Bà gật đầu. “Anh ấy rất nhút nhát với những thứ đó – lấp bắp và đỏ bừng – đến mức tôi đã vương vấn yêu thương anh ấy ngay lúc đó.”

“Anh không lấp bắp.” Bóng ma phản đối.

“Chúng tôi giữ mối quan hệ của chúng tôi trong vòng bí mật,” Emma nói. “Chúng tôi gặp nhau suốt mùa hè. Căn nhà gỗ này là nơi hẹn hò ưa thích của chúng tôi.”

“Anh đã cầu hôn em ở đây.” Bóng ma nói, nhớ lại.

“Hai người chưa từng nói đến chuyện kết hôn sao?” Alex hỏi Emma.

Một vệt tối phủ ngang gương mặt bà. “Không.”

“Chúng ta có mà.” Bóng ma khẳng khái. “Bà ấy đã quên, tôi đã cầu hôn bà ấy.”

Phân vân trước sự mâu thuẫn, Alex ôn tồn hỏi, “Bà có chắc không, Emma?”

Bà nhìn thẳng vào anh, “Tôi chắc chắn tôi không muốn nói về điều đó.”

“Tại sao không?” Bóng ma van nài. “Chuyện gì đã xảy ra?”

Alex không có ý định thúc đẩy Emma về những câu trả lời mà bà không muốn nói. “Bà có thể kể cho cháu điều gì đã xảy ra với Tom không?”

“Anh ấy chết trong chiến tranh. Máy bay của anh ấy đã vỡ tung trong bầu trời China. Phi đội của anh ấy được chỉ định phải bảo vệ những chuyến bay vận chuyển hàng hóa ngang qua không phận Hump*, và họ đã bị tấn công.” Bờ vai bà sụp xuống, trông bà có vẻ mệt. “Sau đó tôi nhận được một bức thư từ một người lạ, một phi công Hump. Ông ấy lái một trong những chiếc máy bay to lớn xấu xí chuyên chở lính tráng và quân dụng...”

*(*The Hump : thuật ngữ được các nước phi đồng minh trong thế chiến II dùng để chỉ máy bay vận tải quân sự từ Ấn Độ - Miến Điện - Trung Quốc ngang qua dãy Himalaya. Vùng trời này cũng được gọi là không phận Hump hay đơn giản là the Hump.)*

“AC-46” Bóng ma lầm bầm.

“Ông ấy viết để kể với tôi rằng Tom đã chết như một anh hùng, anh ấy đã bắn hạ hai máy bay địch trong không trung và giúp cứu sống tất cả ba mươi người trên chiếc máy bay vận chuyển. Tuy chiếc Warhawk của anh ấy vượt trội hơn, những chiếc chiến đấu cơ của Nhật nhẹ hơn và nhanh nhẹn hơn chiếc P-40 của chúng ta...” Trông bà kiệt sức và run rẩy, những ngón tay bà kéo giạt thất thường vào chiếc khăn quàng.

Alex vươn tay phủ đôi tay bà trong bàn tay ấm áp của anh. “Ai đã viết thư cho bà thế?”

Anh hỏi, dù anh nghĩ anh đã biết câu trả lời.

“Gus Hoffman. Ông ấy gửi cho tôi một mảnh vải đã được khâu vào trong áo khoác của Tom.”

“Một bức thư máu.”

“Phải. Tôi đã viết thư trả lời để cảm ơn ông ấy. Chúng tôi trao đổi thư từ trong hai năm. Chỉ như bạn bè. Nhưng Gus đã viết rằng nếu như ông ấy có thể trở về, ông ấy muốn cưới tôi.”

“Tôi cá là hắn đã làm được.” Bóng ma nói dứt khoát. Bầu không khí sôi lên với cơn ghen.

“Và bà đã nói đồng ý?” Alex hỏi Emma.

Bà gật đầu. “Tôi cho rằng tôi đã nghĩ, nếu tôi không bao giờ có thể có Tom, chẳng quan trọng gì nữa bất luận tôi cưới ai. Và Gus đã viết những bức thư rất đáng yêu. Nhưng rồi máy bay của ông ấy cũng bị bắn rơi. Nó nhắc nhở tôi quá nhiều đến việc mất Tom. Khi tôi biết Gus còn sống, tôi đã rất nhẹ nhõm. Ông ấy bị thương ở đầu... họ phải mổ để lấy đi mảnh bom... và ông ấy được gửi lại Mỹ để chăm sóc y tế. Sau khi ông ấy rời khỏi bệnh viện, tôi đã cưới ông ấy. Nhưng đó là một sai lầm.”

“Loại sai lầm nào vậy?”

“Chắc là do vết thương ở đầu, nó đã thay đổi tính cách của ông ấy... bằng cách nào đó đã san phẳng nó. Ông ấy vẫn còn sáng suốt, nhưng cảm xúc của ông ấy đã không còn. Ông ấy thờ ơ với mọi thứ. Giống như người máy ấy. Gia đình ông ấy nói, ông ấy đã không còn như trước nữa.”

“Cháu có nghe điều tương tự đã xảy ra với vài tổn thương não bộ.” Alex nói.

“Ông ấy không bao giờ trở nên tốt hơn. Ông ấy không bao giờ thật sự quan tâm về bất kỳ điều gì. Ngay cả với con trai của chúng tôi.” Chớp mắt giống như một đứa trẻ kiệt sức, Emma rút tay ra khỏi tay anh và dựa lưng vào sofa. “Đó là một sai lầm. Gus đáng thương. Bây giờ tôi cần nghỉ ngơi.”

“Cháu giúp bà lên phòng nhé?” Alex hỏi.

Bà lắc đầu. “Tôi thích ở đây.”

Anh đứng lên và với tay xuống để nhắc chân bà đặt lên chiếc ghế nệm.

“Alex.” Emma nói khi anh sắp xếp lại chiếc khăn choàng và kéo nó lên vai bà.

“Dạ?”

“Hãy để ông ấy giúp cậu.” Bà thì thầm, khép mắt. “Vì sự cứu rỗi của ông ấy.”

Alex lắc đầu, bối rối.

Bóng ma có vẻ run rẩy. “Ôi Chúa ơi, Emma.”

Nghe âm thanh một chiếc xe tiến vào bãi đậu, Alex đi ra bên ngoài. Đó là Zoe, vừa trở về từ tiệm tạp hóa. Cô bước ra khỏi xe và mở thùng xe, lấy ra một cái túi vải chất đầy những món tạp phẩm.

“Để anh mang những thứ đó cho.” Alex nói, tiến về phía cô.

Zoe giật mình với âm thanh của giọng anh, và nhìn lên anh trong vẻ ngạc nhiên. “Hi.” Cô reo lên, rạng rỡ. Trông cô hết sức căng thẳng, gương mặt xanh xao, đôi mắt mệt mỏi. “Đám cưới thế nào?”

“Tốt đẹp.” Anh lấy chiếc túi khỏi tay cô. “Em thế nào?”

“Tuyệt.” Cô nói, hơi quá nhanh.

Alex đặt cặp túi xuống và xoay Zoe lại đối diện với anh. Cô đang đứng trên anh một bậc thềm, hơi thở dồn dập, những bắp cơ căng thẳng và khóa chặt. “Anh nghe được rằng Emma đã có cơn khó chịu cuối tuần này.” Anh thẳng thừng nói.

Zoe né tránh ánh mắt anh. “Ồ, bọn em có một chút gay go. Nhưng bây giờ thì ổn rồi.”

Alex nhận ra rằng anh không thể chịu đựng được khi cô che giấu anh. Anh đặt tay lên hai bên hông cô. “Nói với anh.”

Zoe nhìn chằm chằm vào anh, trông có vẻ bối rối. Trong yên lặng, anh chậm chậm kéo cô dựa vào anh. Cô hít một hơi thở lo lắng, sự bình tĩnh của cô bị tách ra từng phần. Quàng cánh tay quanh cô, anh bao bọc cô bằng tất cả sự ấm áp và chiều dài của anh. Cô dựa vào anh vừa vặn một cách hoàn hảo, đầu cô áp vào chỗ uốn cong ở cổ và vai anh.

Anh trượt bàn tay vào trong mái tóc của cô và tách nhẹ những lọn tóc lộn xoăn. “Emma đã làm gì với computer của em thế?”

Giọng Zoe phả vào vai anh. “Bà đã phóng lớn màn hình đến mức các icon trở thành khổng lồ và em không thể đóng sự khuyếch đại đó lại được. Và bằng cách nào đó bà đã copy thanh công cụ thành ít nhất là tám cái, và em không thể xóa được chúng đi. Và trên tất cả những thứ đó, không hiểu sao bà đã xoay sở để xoay toàn bộ màn hình úp ngược xuống.”

“Anh có thể sửa chữa những thứ đó.” Anh nói.

“Em đã nghĩ Sam mới là một thiên tài về computer.”

“Hãy tin anh với điều này nhé : Đừng bao giờ cho phép Sam lại gần computer của em. Vào lúc anh ấy đi khỏi, anh ấy đã thay đổi toàn bộ password của em, móc nối bất hợp pháp em với mạng Quốc Phòng và mạng không dây – kết xuất mọi thứ trong nhà em cho đến khi em không thể sử dụng lò nướng của mình bởi vì nó không thể kết nối được.” Anh cảm nhận hình dạng nụ cười của Zoe tỳ vào cổ anh. Vuốt tóc cô ra sau, anh thì thầm vào tai cô, “Em không cần một thiên tài đâu. Em chỉ cần một anh chàng có thể làm vài thứ khắc phục sự cố thôi.”

“Anh được thuê.” Cô nói, gương mặt vẫn vui trong cổ anh.

Anh nhấn môi anh trên tóc cô. “Anh có thể làm gì khác nữa không?”

“Hết rồi.” Nhưng cánh tay cô ngập ngừng trườn quanh anh.

“Nghĩ kỹ đi.” Anh dỗ ngọt.

“À...” Giọng cô trở nên sững nước. “Em đã gọi cho ba em sáng nay. Hỏi xem liệu ông có thể ghé thăm không. Ông nên làm điều đó sớm. Hoặc Emma sẽ không nhớ ra ông vào lúc ông có cơ hội gặp bà”

“Ông ấy đã nói gì?” Cảm thấy cô căng thẳng trở lại, Alex bắt đầu xoa lưng cô.

“Ông ấy sẽ đến vào cuối tuần, với bạn gái của ông, Phyllis. Họ sẽ ở lại tại quán trọ. Ông ấy không mấy vui vẻ gì với điều đó, nhưng ông sẽ làm. Em sẽ nấu một bữa tối đặc biệt cho họ, Upsie, Justine, và...” Giọng cô tắt dần khi tay anh vuốt xuống thấp hơn trên xương sống của cô, xoa thành những vòng tròn nhỏ.

“Em có muốn anh đến không?” Anh thúc đẩy dịu dàng.

“Có.”

“Okay.”

“Thật không?”

“Anh sẽ thích mà.”

“Em rất vui là anh...” Cô ngừng lại và nắm khế vào áo anh.

Bàn tay anh giữ yên không di chuyển. “Anh làm đau em sao?”

Zoe ngược nhìn anh với đôi mắt mở rộng, gò má đỏ bừng. Chầm chậm, cô lắc đầu, trông như thể cô bị thôi miên.

Khao khát bản xuyên qua anh khi anh nhận ra cô đã bị khuấy động chỉ với cách anh đang chạm vào cô. Trong vài giây kích động mạnh đó, tất cả những gì anh có thể nghĩ là thân thể

trần trụi của cô bị bắt giữ bên dưới anh giống như bông hoa bị ép giữa những trang sách.

“Có thêm một thứ nữa em cần từ anh” Cô nói. Âm thanh từ giọng cô có thể xếp vào nhóm chất kích thích dục tính hợp pháp được.

Alex dường như không thể buông cô ra được. Anh gần như phải cạy từng ngón tay anh ra khỏi cô. “Chúng ta sẽ nói về chuyện đó sau.” Anh nói khàn khàn và lái cô vào trong nhà.

Chương mười chín.

Mặc dù Emma ổn định trong vài ngày vừa qua, Zoe nhận ra bà lẫn lộn và lơ đãng nhiều hơn. Emma cần được nhắc nhở thường xuyên để hoàn thành thông lệ vệ sinh buổi sáng – Bà có thể quên ăn sáng hoặc tắm. Hay khi đang tắm, bà có thể bỏ lỡ một bước như dùng dầu gội hoặc dầu xả tóc.

Vào gần cuối tuần, Justine trải qua một buổi chiều cùng Emma, đưa bà đến tiệm để làm tóc. Sau đó, họ ăn trưa ở bến tàu. Zoe rất biết ơn vì được nghỉ ngơi một chút, và Emma có tâm trạng tốt khi Justine đưa bà về.

“Bà đã thuyết giảng tới trong ít nhất một giờ về loại đàn ông mà tớ hẹn hò,” Justine kể với Zoe vào sáng hôm sau, khi Zoe lau chén đĩa tại quán trọ.

“Không phải dân mê mô-tô.” Zoe đoán.

“Chính xác. Và rồi bà quên mất rằng vừa mới thuyết giảng xong, và lập lại với tớ toàn bộ mọi thứ lần nữa.”

“Tớ rất tiếc.”

“Không sao mà. Nhưng, jeez, cái kiểu tái diễn đó sẽ khiến tớ phát điên nếu như tớ phải sống cùng bà.”

“Không tệ đến thế đâu. Vài ngày tệ hơn những ngày khác. Vì nguyên do nào đó, mỗi khi Alex ở gần, bà trở nên tốt hơn.”

“Thật ư? Sao lại thế?”

“Bà thích anh ấy. Bà thật sự cố gắng tập trung khi anh ấy ở đó. Anh ấy đang dán gạch trong phòng tắm nhỏ mà anh ấy tạo dựng ở chỗ trước đây là một tủ âm tường cũ. Vào một ngày, tớ bắt gặp bà đang ngồi trên giường, tán tỉnh dữ dội, trong lúc anh ấy đang dán gạch và vữa hồ.”

“Vậy thì ngay cả những bà ngoại cũng nghĩ thợ mộc là nóng bỏng rồi.”

Zoe bật cười. “Tớ đoán thế. Và Alex rất kiên nhẫn với bà. Cực kỳ ngọt ngào.”

“Ha! Lần đầu tiên tớ nghe có người nói Alex Nolan ngọt ngào.”

“Anh ấy có mà.” Zoe nói. “Cậu không thể hình dung sự khác biệt mà anh ấy đã làm cho Emma đâu.”

“Và với cậu thì sao?” Justine thúc giục, nhìn cô chăm chú.

“Phải, anh ấy sẽ đến đây tham dự bữa ăn tối vào đêm thứ bảy. Tớ đã nhờ anh ấy như một sự ủng hộ tinh thần, vì cha tớ sẽ có mặt.”

“Cậu đã có tớ ủng hộ tinh thần rồi mà.”

Zoe bắt đầu cọ rửa chiếc khay nướng trong bồn rửa. “Tớ cần tất cả các sự ủng hộ mà tớ có thể có được từ nhiều người nhất. Cậu biết cha tớ thế nào rồi đấy.”

Justine thở dài. “Nếu điều đó khiến đêm thứ bảy dễ dàng hơn cho cậu, Alex Nolan được hoan nghênh. Thậm chí tớ sẽ tử tế với anh ta. Nhân tiện, cậu định làm những gì?”

“Thứ gì đó đặc biệt.”

Justine nhảy dựng lên trong trạng thái đề phòng. “Cha cậu không xứng đáng với bữa tối mà cậu làm cho ông ấy. Nhưng tớ rất vui mừng là tớ được thu hoạch lợi ích từ đó.”

Zoe cố nhin để không kể với người em họ rằng cô không thật sự nấu nướng vì cha cô, hoặc thậm chí cho Emma. Là vì Alex. Cô sẽ nói với anh trong ngôn ngữ của hương thơm, màu sắc, kết cấu, hương vị... Cô sẽ dùng tất cả kỹ năng và bản năng của cô để sáng tạo một bữa ăn mà anh sẽ không bao giờ quên.

Justine gặp Alex ở cửa trước của quán trọ và mời anh vào trong. Mái tóc cô buông lơi như một bức màn lụa sẫm, trái ngược với túm tóc đuôi ngựa thường lệ. Cô lôi cuốn một cách ấn tượng trong chiếc quần màu thuốc lá mỏng manh, giày đế phẳng, và chiếc áo cánh màu lục bảo cổ khoét sâu. Nhưng đêm nay cô có một vẻ thuần phục, sự mạnh mẽ thường lệ của cô dường như suy giảm.

“Hi, Alex.” Ánh mắt cô chiếu vào những chiếc vại bằng thủy tinh trong tay anh, chúng chứa đầy hoa lavender vùng ngập mặn được cột bằng những chiếc nơ màu tím mỏng manh. “Đó là gì thế?”

“Quà cho chủ tiệc.” Anh trao chúng cho cô. “Tặng em và Zoe.”

“Cám ơn.” Cô nói, trông có vẻ ngạc nhiên. “Thật tuyệt. Lavender là hương thơm ưa thích của Zoe.”

“Tôi biết.”

Justine nghiêng cứu anh tử mỉ. “Gần đây hai người đã trở nên gần gũi, huh?”

Anh lập tức cảnh giác. “Tôi không nói thế.”

“Anh không cần phải nói. Sự kiện anh ở đây tối nay đã khiến cho điều đó khá rõ ràng.

Quan hệ của Zoe với cha cô ấy là một bãi mìn cảm xúc. Ông ấy không bao giờ trao tặng điều chết tiệt nào cho cô ấy. Tôi nghĩ ông ta là lý do khiến cô ấy luôn bị thu hút bởi những người đàn ông chắc chắn sẽ làm cô ấy thất vọng.”

“Cô đang định dẫn dắt đến đâu đây?”

“Phải. Nếu anh làm tổn thương Zoe theo bất kỳ cách nào, tôi sẽ ám một lời nguyền tai ương lên anh.”

Justine trông có vẻ chân thật đến mức Alex không thể ngăn được câu hỏi, “Loại lời nguyền tai ương nào thế?”

“Thứ gì đó suốt đời và bất lực.”

Dù Alex bị cảm dỗ muốn nói với Justine là cô hãy quan tâm đến vấn đề của riêng cô, một phần trong anh xúc động với sự quan tâm mãnh liệt của cô dành cho người chị họ. “Hiểu rồi.” Anh nói.

Có vẻ hài lòng, Justine dẫn anh đến thư viện riêng của quán trọ.

“Duane có ở đây tối nay không?” Alex hỏi.

“Chúng tôi chia tay rồi.” Cô lầm bầm.

“Tôi có thể hỏi tại sao không?”

“Tôi đã dọa anh ấy.”

“Sao cô có thể... đừng bận tâm, chúng ta đổi chủ đề thôi. Khi nào cha Zoe đến đây?”

“Tối muộn.” Cô nói. “Ông ấy và bạn gái của ông, Phyllis, đã trải qua phần lớn ngày hôm nay với Emma.”

“Bà ấy thế nào?”

“Bà khá tốt – thỉnh thoảng bà lại lẫn lộn một chút và liên tục hỏi Phyllis là ai. Nhưng Phyllis khá tử tế. Tôi nghĩ anh sẽ thích bà ta.”

“James thì sao?”

Justine khịt mũi. “Chẳng ai thích James hết.”

Họ đi vào thư viện, nơi một chiếc bàn dài bằng gỗ gụ đã được đặt những món đồ bằng pha lê và trái khăn trắng, được trang trí bằng một hàng những chiếc tô thủy tinh thả nổi những bông hoa tú cầu màu xanh dịu. Emma đang đứng với con trai bà và bạn gái của ông ấy gần lò sưởi, trên đó lấp kín với những ngọn nến đã được thắp sáng trên giá nến ly màu thủy ngân đủ loại.

Emma tươi cười khi bà nhìn thấy anh. Bà đang mặc chiếc váy lụa màu mận chín, mái tóc màu vàng sáng của bà lấp lánh trong ánh nến. “Cậu đây rồi.” Bà la lên.

Alex đi đến bên bà và khom xuống hôn lên má bà. “Trông bà thật xinh đẹp, Emma.”

“Cám ơn cậu.” Bà quay lại với người phụ nữ da ngăm đen bên cạnh bà. “Phyllis, tay ác quỷ

đẹp trai này là Alex Nolan. Cậu ấy là người đã sửa chữa căn nhà gỗ.”

Người phụ nữ cao và khung xương lớn, mái tóc búi thành búi. “Rất vui được gặp cậu.” Bà ta nói, trao cho Alex một cái bắt tay mạnh mẽ và nụ cười thân thiện.

“Và đây,” Emma tiếp tục, ra hiệu về một người đàn ông đậm người vuông vức. “là con trai tôi, James.”

Alex bắt tay ông.

Cha Zoe chào đón anh với tất cả sự hài lòng của một ông thầy dạy thể vừa được bổ nhiệm vào một lớp học bắt trị. Ông ta có một kiểu gương mặt lộ ra cùng lúc một vẻ trẻ con và đứng tuổi, đôi mắt phẳng bẹt như những đồng xu phía sau cặp kính có vành dày nặng nề.

“Hôm nay chúng tôi đã ghé thăm căn nhà gỗ.” James bảo anh. “Có vẻ như cậu phải hoàn thành một công việc khá đấy.”

“Đó là một phiên bản khen ngợi của James,” Phyllis can thiệp nhanh. Bà cười với Alex. “Đó là một ngôi nhà bên hồ thật tuyệt vời. Theo lời Justine và Zoe, cậu đã làm thay đổi nơi đó.”

“Vẫn còn nhiều việc cần phải làm.” Alex nói. “Tuần này, chúng tôi sẽ bắt đầu sửa chữa garage.”

Khi cuộc trò chuyện tiếp tục, James tiết lộ rằng ông là người quản lý của một cửa hàng đồ điện tử ở Arizona, và Phyllis là một bác sĩ thú y chuyên về ngựa. Họ đang quan tâm đến việc mua một trại ngựa rộng năm mẫu Anh. “Nó nằm bên ngoài một thành phố điêu tàn,” Phyllis nói. “Đã có lúc thị trấn có một mỏ bạc lớn nhất trên thế giới, nhưng sau khi tất cả đã được khai thác, thị trấn đã chết.”

“Nó bị ma ám à?” Emma hỏi.

“Vài người công bố rằng có một bóng ma trong quán rượu cũ.” Phyllis bảo bà.

“Không kỳ quặc sao,” James hỏi nhạo báng, “khi chẳng bao giờ nghe thấy những con ma ám nơi nào đó xinh đẹp? Chúng luôn chọn những ngôi nhà suy tàn hoặc những dinh cơ bỏ hoang đầy bụi.”

Bóng ma, đang đi vờ vờ gần những kệ sách và đọc lướt những tựa đề, nói một cách mỉa mai, “Làm như tôi được lựa chọn giữa căn gác xép với Ritz* ấy.”

*(*Ritz : Khách sạn 5 sao nổi tiếng có ở nhiều nơi như Paris, London, NewYork...)*

Emma đáp lời với một vẻ mặt nghiêm túc. “Hồn ma thường ám những nơi dằn vặt họ nhiều nhất.”

“Mẹ à, mẹ không tin có ma chứ, phải không?”

“Tại sao không?”

“Chưa có ai có thể chứng minh chúng tồn tại.”

“Cũng chẳng có ai chứng minh được rằng họ không tồn tại.” Emma chỉ ra.

“Nếu mẹ tin có ma, mẹ hẳn cũng sẽ tin có yêu tinh và ông già Noel.”

Tiếng cười của Zoe vang đến từ ngưỡng cửa khi cô mang một bình nước vào. “Ba đã luôn nói với con ông già Noel không có thực,” Cô nói với toàn bộ căn phòng. “Nhưng con muốn tin là có ông ấy. Vì thế con đã hỏi một quyền năng cao hơn.”

“Chúa ư?” Justine hỏi.

“Không, tớ hỏi Upsie. Và bà nói tớ có thể tin bất cứ thứ gì tớ muốn.”

“Quá nhiều cho sự thấu hiểu trung kiên của mẹ tôi về sự thật.” James gay gắt nói.

“Tôi thấu hiểu sự thật,” Emma nói với vẻ nghiêm trang. “Nhưng đôi khi tôi muốn bóp cổ nó để quy phục.”

Bóng ma tán thưởng bà với một nụ cười toe toét. “Đúng là phụ nữ.”

Zoe bật cười và liếc nhìn Alex. “Hi,” Cô nói nhẹ nhàng.

Alex nhất thời đánh mất khả năng nói. Zoe xinh đẹp đến không thể tin trong chiếc đầm màu đen không tay với những sợi dây và vòng xoắn phía trước, làn vải dãn nhẹ và bám vào những đường cong ngoạn mục của cô. Trang sức duy nhất của cô là chiếc trâm cài ở vị trí thấp nhất của viền cổ xẻ hình chữ V, một nửa vàng trắng thiết kế nghệ thuật, khảm đá thạch anh vùng sông Rhine trắng và xanh.

“Em quên nhạc mất rồi.” Cô bảo anh. “Anh có playlist trên điện thoại của anh không? Có lẽ vài giai điệu cũ mà Upsie thích ấy? Có một kết nối với những chiếc loa ở trên kệ sách.”

Khi Alex chậm trả lời, bóng ma nôn nóng nói. “Danh sách nhạc Jazz ấy. Chọn vài bài đi.”

Alex lắc đầu để tỉnh trí lại, rồi đi đến để gắn điện thoại của anh vào chỗ kết nối. Trong một phút, giai điệu đầy nhục cảm của Duke Ellington với bài “*Prelude to a kiss*” thấm đẫm không gian.

Ngồi bên cạnh Emma tại bàn, Alex quan sát Zoe mang đến một khay muống bằng sứ màu trắng. Cô đặt một cái trước mặt anh. Nó chứa một vỏ sò nhỏ, hoàn hảo, đã được nung chín có dính thứ gì đó hình chấm bi màu xanh.

“Đó là một con sò được nướng với thịt xông khói kiểu Ý kèm với a-ti-sô nghiền mịn.” Zoe bảo anh. “Hãy ăn hết tất cả trong một miếng.”

Alex đưa chúng vào miệng anh. Thịt xông khói kiểu Ý mặn mòi kêu lạo xạo trên miếng sò ngọt lịm, vị cay dịu của tiêu sưởi ấm viên a-ti-sô mịn màng. Anh nghe vài tiếng trầm trồ vui thích quanh bàn.

Zoe nấn ná bên cạnh Alex, mi mắt cô hạ thấp khi cô quan sát hành động của anh. “Anh có thích nó không?” Cô hỏi.

Đó là thứ tuyệt nhất anh từng được thưởng thức. “Có thêm nữa không? Vì anh có thể bỏ qua phần còn lại của bữa tối và chỉ ăn món này.”

Zoe lắc đầu với một nụ cười tươi tắn, với tay để thu thập chiếc muống trống. “Amuse-bouche” Cô bảo anh, và đi vào bếp để mang ra món kế tiếp.

“Bản này hay quá.” Phyllis la lên, lắc lư một chút tại chỗ ngồi khi bài hát “Sing Sing Sing” của Benny Goodman bắt đầu. Bà giơ ra chai rượu vang đầy cảm dỗ. “Alex, có muốn một ít không?”

“Không, cảm ơn.” Alex nói.

“Sự kiêng khem khiến cho trái tim gia tăng triu mến.” Emma thì thầm, và đập nhẹ vào vai anh.

Không hiểu làm sao James nghe thấy từ phía bàn đối diện. “Mẹ, mẹ nói sai rồi.”

“Thật ra,” Alex nói, mỉm cười với Emma. “Bà nói cực kỳ đúng.”

Món kế tiếp là một đĩa nhỏ chứa hình dáng một mũi thuyền uốn cong, được cuộn chặt bằng lá lược và lá dương xỉ non. Sau khi làm tái đi trong nước nóng cho đến khi có màu xanh nổi bật, chiếc thuyền được thả vào dầu giấm ấm làm bằng bơ nâu, chanh tươi, và muối. Hạt hồ đào nướng được rải lên trên, cùng với bông tuyết bằng phô mai Parmesan. Khách mời suýt xoa qua món salad, đưa lưỡi cuộn hương thơm vào bên trong lồng ngực. Phyllis và Justine cười khúc khích cùng nhau với nỗ lực vét đến giọt cuối cùng từ đĩa salad. Ánh mắt của Zoe thường dõi nhìn Alex như thể cô thưởng thức vẻ hài lòng của anh đối với món ăn.

Dường như chỉ có James là không xúc động. Ăn được nửa đĩa, ông đặt nĩa xuống, trông có vẻ bất mãn. Ông nhắc ly rượu vang đỏ lên miệng và uống một hơi.

“Anh không định ăn hết đĩa salad sao?” Phyllis hỏi ngờ vực.

“Anh không quan tâm đến nó.” Ông nói.

“Vậy em giúp anh nhé.” Phyllis với tay qua và bắt đầu xiên phần còn lại của chiếc thuyền đầy phần khởi.

Zoe, vừa bắt đầu ăn đĩa salad của mình, nhìn cha cô với vẻ quan tâm. “Ba à, con mang cho ba thứ khác nhé? Một đĩa rau xanh chẳng?”

Ông lắc đầu, trông giống như một hành khách đang đợi số chuyển bay của ông được gọi.

Diễn xuất sinh động của Bille Holiday qua bài “*I’m gonna lock my heart*” chap chòn qua bàn ăn tối. Ngay khi Justine và Zoe mang đến những tô trai đặc biệt, hương thơm nồng nàn của chúng lan tỏa với rượu vang trắng, nghệ tây, bơ, mùi tây. Thực khách cầm chiếc vỏ trai lấp lánh sẫm màu bằng những ngón tay, và dùng chiếc nĩa nhỏ xíu đâm xiên qua miếng thịt chứa bên trong. Những chiếc tô trống được đặt trên bàn để chứa vỏ trai.

“Chúa ơi. Zoe.” Justine la lên sau khi nếm miếng trai đầu tiên. “Ôi, thứ nước sốt này! Tớ có thể chỉ cần uống nó.”

Một tâm trạng thoải mái và vui vẻ trải rộng khắp phòng, đi kèm với tiếng lách cách của những chiếc vỏ trai. Thật là một món ăn đòi hỏi hoạt động tích cực, dồn hết tâm trí, suýt xoa. Nước suýt tuyệt đến khiếm nhã, một món ngon đến mức cuốn phăng đi sự tế nhị, âm thầm cảm nhận qua miệng anh. Alex đã định yêu cầu một chiếc muỗng, nhưng rõ ràng rằng anh đã quyết định không thể bỏ lại chiếc tô cho đến khi anh anh vét hết tất cả mọi giọt. Nhưng món cuộn kiểu Pháp tự làm đang được dọn ra, các mép loăn xoăn, kết cấu tuyệt hảo và lạo xạo bên

trong. Thực khách xé bánh mì bằng tay và sử dụng để thấm đi thứ chất lỏng béo ngậy.

Cuộc thảo luận chuyển qua chuyển du ngoạn nửa ngày ngắm cá voi mà Phyllis và James đã sắp xếp để thực hiện vào sáng hôm sau, và nông trại lạc đà không bướu alpaca mà Phyllis muốn ghé thăm.

“Dì đã bao giờ trị bệnh cho alpaca chưa?” Zoe hỏi Phyllis.

“Chưa. Phần lớn bệnh nhân của tôi là chó, mèo và ngựa” Phyllis mỉm cười hồi tưởng lại khi bà nói thêm “Có lần tôi đã điều trị cho một con chuột lang bị viêm xoang.”

“Ca điều trị kỳ lạ nhất của bà là gì?” Justine hỏi.

Phyllis nhăn mặt. “Lần đó thật là gian khổ. Tôi đã thấy nhiều chuyện không bình thường. Cách đây không lâu, một người đàn ông và một phụ nữ mang đến một con chó có vấn đề với da dày. Phim chụp X-quang cho thấy có một vật cản kỳ lạ gây tắc nghẽn, tôi đã phải lấy nó ra bằng camera nội soi. Hóa ra đó là một chiếc quần lót dây màu đỏ. Tôi đã đặt nó vào trong một chiếc túi nhựa và trao nó cho người phụ nữ.”

“Thật ngượng làm sao.” Emma la lên.

“Còn tệ hơn cơ.” Phyllis nói. “Người phụ nữ chỉ cần nhìn sơ vào chiếc quần rồi lấy túi xách đang đeo đập người đàn ông túi bụi và rời khỏi văn phòng trong cơn giận dữ. Vì món đồ lót đó không phải của bà ta. Người đàn ông ở lại thanh toán hóa đơn cho con chó vừa làm lộ tẩy trò bịp của mình.”

Câu chuyện được tán thưởng bằng những tiếng cười khan.

Những chiếc ly lại được đổ đầy và chậu nước rửa tay nhỏ rải những cánh hoa được mang ra. Họ rửa tay và lau khô chúng bằng khăn mới. Món tráng miệng để làm sạch mùi vị được phục vụ với những trái chanh phủ sương được khoét thành một chiếc tách nhỏ chứa một chất kem sền sệt lốm đốm vỏ chanh và bạc hà.

Khi Justine và Zoe đi vào bếp để chuẩn bị món kế tiếp, Phyllis trầm trồ. “Tôi chưa bao giờ được ăn những thức ăn giống như thế này trong đời. Thật là một trải nghiệm đáng nhớ.”

James cau mày. Thật kỳ quặc, ông trở nên thiếu thân thiện hơn và kèm chế với mỗi phút trôi qua. “Đừng khoa trương thế.”

“Chúa lòng lành, James,” Emma nói. “Cô ấy nói đúng. Quả là một trải nghiệm.”

Ông gầm gừ dưới hơi thở và đổ thêm rượu vào ly.

Justine và Zoe trở lại với đĩa chim cút quay da giòn, thịt chim được ngâm với muối và tắm mật ong trước khi nướng trong lò. Món cút ăn kèm với chả viên, bánh hấp nhỏ xinh xinh được làm bằng nắm mồng gà băm nhỏ và những nụ nhỏ ngọt ngào của cây dạ hương.

Alex đã từng ăn món chim cút quay trước đây, nhưng không hề giống như món này, được tắm gia vị cay nồng, nướng giòn, thơm lừng. Cuộc trò chuyện bỗng hóa thành uể oải, những gương mặt bừng đỏ, những đôi mắt chớp nhẹ khi tình trạng say mê trải khắp phòng. Café và kẹo chocolate mềm tự làm được phục vụ, tiếp theo sau là những pot-de-crème, kem va-ni,

trứng và mật ong được đặt trong bình giữ nhiệt. Chất kem thơm ngát ngọt ngào hòa tan trong miệng và trượt êm ái xuống cổ họng, bao phủ các nụ vị giác vào trong nỗi mê ly.

Chỉ riêng James Hoffman im lặng giữa những tiếng cảm thán của cả nhóm. Alex không thể hiểu nổi có gì không ổn đối với ông. Hẳn là ông bị ốm, nếu không chẳng có lý do khả dĩ nào khác có thể giải thích vì sao ông ăn ít đến thế.

Dường như vờn đến cùng kết luận, Phyllis hỏi ông với vẻ quan tâm, “Anh sao thế? Hầu như anh không chạm đến thức ăn trong suốt bữa tối.”

Ông không nhìn bà, ánh mắt ông tập trung vào hũ kem trước mặt ông, một vệt màu lan nhanh trên gò má ông. “Anh không ăn được. Nó đắng nghét. Tất cả mọi thứ.” Ông đứng lên, thả khăn ăn trên bàn và ném một ánh mắt giận dữ, phẫn uất vào những gương mặt sững sờ quanh ông. Ánh mắt ông đậu lại trên gương mặt trống rỗng của Zoe. “Có lẽ cô đã làm gì đó với thức ăn của tôi,” Ông nói. “Nếu vậy, mục đích của cô đã đạt được.”

“James,” Phyllis phản đối, mặt bà tái nhợt. “Em đã ăn từ đĩa của anh và nó giống y như trong đĩa của em. Tối nay vị giác của anh hẳn bị làm sao rồi.”

Ông lắc đầu và sải bước ra khỏi phòng. Phyllis vội vã theo sau ông, dừng lại và quay lại từ ngưỡng cửa để nói với Zoe một cách chân thành. “Thật ấn tượng. Bữa ăn tuyệt nhất trong đời tôi.”

Zoe xoay sở một nụ cười. “Cám ơn dì.”

Justine lắc đầu sau khi Phyllis khuất dạng. “Zoe, cha cậu điên rồi. Bữa ăn này thật kỳ diệu.”

“Zoe biết nó là thế mà.” Emma nói, nhìn Zoe chăm chú.

Zoe nhìn bà với vẻ nhần nhục. “Đó là những thứ tốt nhất con có thể làm.” Cô nói đơn giản. “Nhưng điều đó không bao giờ là đủ đối với ông ấy.” Cô đứng dậy rời khỏi bàn và ra hiệu họ ngồi yên trên ghế. “Tôi sẽ trở lại ngay. Tôi định pha một bình café khác.” Cô ra khỏi thư viện.

Thấy Justine bắt đầu đứng lên, Alex nói lặng lẽ. “Để tôi.”

Cô nhăn mặt nhưng ngồi lại khi anh đi theo sau Zoe. Alex không chắc anh nên nói gì khi anh gặp Zoe. Trong hai giờ vừa qua, anh đã nhìn cô đặt hết đĩa thức ăn tuyệt diệu này đến đĩa thức ăn ấn tượng khác trước mặt cha cô, người không hề cảm kích trước những món quà được trao tặng như thế. Anh hoàn toàn thấu hiểu tình huống đó. Từ những trải nghiệm của riêng anh, Alex biết rằng tình yêu của cha mẹ chỉ là tưởng tượng, không có gì bảo đảm. Một số bậc cha mẹ chẳng trao gì cho con cái họ. Và một số khác, giống như James Hoffman, đổ lỗi và trừng phạt con cái của họ về những thứ chúng chẳng hề làm.

Zoe đang lường café vào trong chiếc giỏ nhỏ của máy pha. Nghe tiếng chân anh, cô quay lại đối mặt với anh. Trông cô như đang mong đợi, chăm chú một cách kỳ lạ, như thể cô muốn thứ gì đó từ anh. “Em không ngạc nhiên đâu.” Cô nói. “Em biết những gì được mong đợi từ cha em.”

“Vậy tại sao em lại nhọc công làm bữa tối này cho ông ấy?”

“Chúng không dành cho ông ấy.”

Mắt anh mở rộng.

“Nếu anh không đồng ý đến đây tối nay,” Zoe tiếp tục. “Bọn em sẽ đến nhà hàng. Em muốn nấu ăn cho anh. Em đã xem xét mọi món và cố nghĩ xem anh sẽ thích gì.”

Thất vọng và bối rối quện lẫn vào nhau bên trong anh. Anh nhận ra mình đã bị thao túng trong một cách thức êm ái nhất, giống như mạng lưới lựa giăng bẫy quanh anh. Một phụ nữ không làm những thứ này chỉ hoàn toàn vì tử tế và hào phóng. Có vài thứ ẩn chứa phía sau hành vi đó, một động cơ mà anh chỉ khám phá ra khi đã quá trễ.

“Tại sao em làm những thứ đó cho anh?” Anh hỏi một cách thô ráp.

“Nếu em là một ca sĩ opera, em sẽ hát cho anh nghe một giai điệu trữ tình. Nếu em là một nghệ sĩ, em sẽ vẽ chân dung anh. Nhưng nấu nướng là thứ em làm tốt nhất.”

Anh vẫn còn cảm nhận hương vị của món pot-de-crème, cỏ ba lá, hoa dại và rượu trái cây màu hổ phách. Hương vị nở hoa trên lưỡi anh, thít chặt cổ họng anh trong sự ngọt ngào, và chảy tràn qua anh cho đến khi hương mật ong gần như rỉ từ lỗ chân lông của anh. Dù không định làm thế, anh đến bên Zoe trong hai sải chân và kéo cô vào trong vòng tay anh. Cảm giác về cô, gợi cảm và mềm mại, khiến máu anh chạy đua. Cảm xúc và cảm nhận khuấy đảo cùng nhau trong một sự pha trộn bất định, và tất cả những thứ đó như một tia lửa phá hủy anh. Anh đã quá thèm khát, quá ham muốn cô. Quá mệt mỏi trong việc cố ép mình tránh xa khỏi cô.

“Zoe,” Anh nói. “Điều này phải ngừng lại thôi. Anh không muốn em làm thứ gì cho anh hết. Anh không muốn em nghĩ cách để làm hài lòng anh. Em đã phá hủy anh rồi. Trong suốt phần đời còn lại của anh, anh sẽ không bao giờ có thể nhìn một người phụ nữ nào khác mà không mong muốn cô ấy là em. Anh thậm chí không thể nằm mơ mà không có em ở đó. Nhưng anh không thể ở cùng em. Anh làm tổn thương người ta. Đó là điều anh giỏi nhất.”

Gương mặt cô thay đổi, miệng cô tròn thành chữ O với nét hoảng sợ mong manh. “Alex, không.”

“Anh sẽ làm tổn thương em.” Anh nói một cách tàn nhẫn. “Anh sẽ biến em thành một người mà cả hai ta đều căm ghét.” Sự thật nảy ra từ nơi thẳm sâu nhất trong linh hồn anh. *Mày không là gì hết. Mày không xứng đáng với điều gì hết. Mày chẳng có điều gì để trao tặng cho ai ngoài nỗi đau.* Thấu hiểu điều đó, tin vào điều đó, là cách duy nhất thế giới có ý nghĩa.

Khi Zoe giữ ánh mắt anh, anh nhìn thấy cơn giận tụ tập trên gương mặt cô. Quang cảnh làm anh hồi tưởng. Điều đó có nghĩa là cô sắp đánh anh, hất hủi anh. Nó có nghĩa là cô sẽ an toàn.

Bàn tay cô vươn đến gò má anh. Êm ái.

Những ngón tay cô lần theo quai hàm anh đầy dịu dàng, ngón tay cái chải nhẹ trên môi dưới của anh như thể để tẩy xóa đi những lời lẽ nhói buốt. Điều đó đẩy anh vào sự hoang mang cực độ khi nhận ra rằng cơn giận của cô không hướng vào anh. “Không.” Cô thì thầm. “Anh đã bóp méo mọi thứ quanh anh. Anh mới là người bị tổn thương. Không phải anh đang cố bảo vệ em đâu, là anh đang cố bảo vệ chính mình đó thôi.”

Anh đẩy tay cô ra khỏi anh. “Không quan trọng anh đang cố bảo vệ ai. Cái chính là vài thứ đã quá vỡ vụn để có thể sửa chữa.”

“Không phải về người ta.”

“Đặc biệt là người ta.”

Vài giây trôi qua, cắt xuyên suốt sự im lặng.

“Nếu cả hai chúng ta đều bị tổn thương,” Zoe thận trọng nói. “chẳng lẽ không cho phép một cơ hội lại tốt hơn sao?”

“Em muốn có cơ hội với thứ đã vô vọng à,” Anh nói bằng giọng điệu khinh mạn.

Cô lắc đầu. “Thứ có hy vọng chứ.”

Trong khoảnh khắc đó Alex thấy ghét cô vì những gì cô đang cố làm, vì đã khiến anh muốn tin cô. “Đừng ngốc thế. Em sẽ chẳng đạt được điều gì trong việc có dính líu với anh đâu.”

“Chúng ta đã dính líu rồi.” Cô nói với vẻ phát cáu. “Chúng ta đã như thế trong một thời gian rồi.”

Alex túm lấy cô, muốn lắc cho đến khi nhận thức rơi khỏi cô. Nhưng thay vì thế, anh kéo cô lại gần hơn, dựa vào lồng ngực đang đập dồn dập của anh, ép cô đứng nhón trên những ngón chân. Anh không hôn cô, chỉ ôm cô với mái đầu cúi xuống sát đến nỗi anh có thể cảm nhận hơi thở của cô trên mặt anh,

“Em muốn anh.” Cô thì thầm. “Và anh cũng muốn em. Vậy hãy đưa em về nhà và làm gì đó đi. Tối nay.”

Âm thanh tiếng cửa bếp khiến anh nao núng, nhưng anh vẫn không thể buông Zoe ra được.

“Oops,” Anh nghe Justine nói khẽ. “Xin lỗi nhé.”

Zoe xoay mặt cô về hướng em họ “Justine,” Cô nói, giọng cô có vẻ điềm tĩnh khác thường. “Cậu không phải đưa Emma và tớ về căn nhà gỗ đâu. Alex sẽ làm.”

“Anh ấy ư?” Justine hỏi đầy cảnh giác.

Đôi mắt xanh ấm áp của Zoe ngược nhìn anh. Thách thức anh. Khẩn khoản.

Vậy thì, được thôi. Rốt cuộc anh đã đạt đến đỉnh điểm mà anh không muốn quan tâm đến nữa. Anh phát ốm với việc đấu tranh, với những đòi hỏi, và việc anh không bao giờ có được chúng. Anh không trao tặng cái chết tiệt gì ngoại trừ có được điều anh muốn.

Alex trao cho cô cái gật nhẹ.

Chống lại mọi bản năng mà anh có.

Emma ngái ngủ và hài lòng trên đường trở về hồ Mộng, không kể đến việc liên tục nhắc nhở Zoe rằng cô không nên buồn phiền về cách hành xử của cha cô.

“Dĩ nhiên là cháu không buồn.” Zoe nói với tiếng cười nhẹ. “Cháu biết ông ấy như thế nào mà. Dù vậy, cháu thấy vui là ông ấy đã đưa Phyllis đến. Cháu thích bà ấy.”

“Bà cũng vậy.” Emma nói, bà ngừng lại dăm chiêu. “Điều đó nói lên là James vẫn còn thứ gì đó tốt đẹp nên mới thu hút được một người phụ nữ như bà ấy.”

“Có lẽ ông ấy đổi khác khi ông ấy cách xa khỏi chúng ta,” Zoe nói. “Có lẽ khi ông ấy ở Arizona, ông ấy lạc quan hơn.”

“Bà hy vọng thế.” Emma nói đầy ngờ vực.

Alex im lặng, bận rộn với cuộc chiến nội tâm dữ dội. Anh biết rằng anh nên thả Zoe và Emma xuống căn nhà gỗ và bỏ đi ngay. Anh thậm chí còn nghĩ có một cơ may để anh có thể làm được điều đó. Tỷ lệ là bảy mươi trên ba mươi nghiêng về phía dời đi.

Có lẽ là sáu mươi trên bốn mươi.

Alex đã muốn có Zoe tệ hại đến mức chẳng còn chỗ cho bất kỳ thứ gì khác. Anh đã tan chảy tận bên trong, nhưng trong vài phút vừa qua, trái tim anh đã khép lại và trở thành sông băng. Sự biến thiên nhiệt độ, căng thẳng giữa lửa và băng, đe dọa chẻ vỡ lồng ngực anh trong từng đợt công kích.

Bóng ma, chiếm băng ghế sau bên cạnh Emma, cũng im lặng. Rõ ràng là ông đã cảm nhận được tình trạng rối loạn của Alex. Ông hiểu có gì đó đã sai.

“Alex sẽ vào nhà uống chút gì đó,” Zoe kể với Emma khi họ ra khỏi xe.

“Ồ, tuyệt đấy.” Emma quỵt cánh tay với cháu nội khi họ tiến đến cửa trước.

“Bà có thích uống một chút không, Upsie?”

“Vào giờ này à? Không, không đâu, bà đã có một ngày tuyệt diệu, nhưng bây giờ bà đã mệt rồi.” Bà nhìn qua vai. “Cám ơn đã đưa chúng tôi về, Alex.”

“Không có chi.”

Họ đi vào bên trong nhà và Zoe thì thầm với Alex. “Em sẽ chỉ mất vài phút thôi. Có nước chanh hương lavender trong tủ lạnh đấy.”

Cô đi vào phòng của Emma và khép cửa.

Nước chanh hương lavender. Alex ngờ rằng nó sẽ có hương vị giống như thứ nước thừa từ một bình hoa cũ. Nhưng sức nóng đang bùng bùng trong thân thể anh, khiến da anh khô và thiêu đốt miệng anh. Anh đi đến tủ lạnh, tìm thấy một bình nước chanh và rót một ly.

Nó chua và mát dịu tuyệt vời. Anh uống cạn, ngồi trên chiếc ghế bên đảo bếp. Bóng ma không ở đâu trong tầm nhìn.

Cả một khối cảm xúc chất chồng bên trong anh, và anh đấu tranh để tách biệt chúng

thành từng phần có thể nhận biết. Đầu tiên và trước hết là ham muốn. Giận dữ. Có lẽ có đôi chút sợ hãi nữa, nhưng nó trộn lẫn trong cơn giận đến mức anh không dám chắc. Và tệ hơn hết mọi thứ là sự dục dằng phản bội đáng sợ mà anh chưa bao giờ cảm thấy với bất kỳ ai trong cuộc đời anh.

Những phụ nữ anh đã ở cùng trong quá khứ, bao gồm cả Darcy, có tất cả vẻ từng trải, tự tin, dày dặn. Với Zoe thì khác. Những lời lẽ quen thuộc về sex... cỡi, xoáy, đập... không phù hợp. Cô sẽ mong đợi anh dục dằng... lịch thiệp. Chúa giúp anh, anh phải tìm ra cách giả mạo thôi...

Cánh cửa phòng ngủ mở ra và đóng lại lặng lẽ. Zoe lách ra trên đôi giày cao gót. Cô bước thẳng đến chỗ anh trong chiếc váy đen khiêu khích đó, làn vải bám lấy mọi đường cong lộng lẫy của cô. Alex không di chuyển khỏi chiếc ghế quầy bar. Một cảm giác căng thẳng phủ tràn qua anh, nổi khao khát đe dọa hủy diệt anh, và cô đi cùng anh.

“Lúc này bà đã ngủ rồi.” Cô thì thầm, tiến đến đứng trước anh. Nụ cười của cô run run. Anh vươn tay chạm vào đường cong thuần khiết của chiếc cần cổ xanh xao như ánh trăng của cô. Ngón tay anh trượt êm ái xuống xương đòn. Cái chạm nhẹ nhàng mang đến một cơn run rẩy từ thẳm sâu bên trong cô.

Anh kéo cô lại gần hơn vào giữa cặp đùi mở rộng của anh và kéo một dải dây vai trên váy cô xuống dưới vài inch. Nhấn môi vào một bên cổ cô, anh hôn lên làn da mịn màng thấp dần xuống dưới. Dục dằng, anh nhấm nháp bó cơ xinh đẹp, rắn chắc trên đỉnh vai cô. Một tiếng hỗn hển thoát ra khỏi cô. Anh có thể cảm thấy sức nóng đang cháy bùng bên trong cô, lan tỏa ra bề mặt da. Trong khoảnh khắc ấy, anh chỉ cần ôm cô như thế này, chỉ cần nếm hình thể nữ tính bị bắt giữ giữa hai đùi anh, cảm thấy màn tóc của cô mơn man trên mặt và cổ anh.

“Em biết điều này là một sai lầm.” Anh thì thầm, nhấc đầu lên.

“Em không quan tâm.”

Anh lùa tay vào trong tóc cô và hôn cô, mở miệng cô ra cùng anh, xâm chiếm hung hăng bằng lưỡi anh, rồi mơn trớn những nhát liếm nhẹ nhàng hơn, sâu hơn. Cô bồn chồn dựa sát vào anh, một tiếng rên rỉ thoát ra từ cổ họng cô, đôi tay cô dò dẫm quanh vai anh.

Anh chưa bao giờ biết đến một nhu cầu mãnh liệt đến thế, nhiều hơn có thể thỏa mãn trong mười cuộc đời. Anh muốn trải rộng cô ra giống như một yến tiệc, hôn và nhấm nháp mọi phần của cô. Với tay ra phía sau cô, anh tìm chiếc khóa kéo che dấu trên váy cô và kéo nó xuống trong tiếng rít của kim loại. Bàn tay anh trượt vào bên trong khu vực được mở ra, ngón tay anh ve vuốt tấm lưng ấm áp mượt mà như satin của cô. Khoái cảm trong việc được chạm vào cô bắn xuyên qua anh. Miệng anh mơn man trên cổ cô và anh thì thảo tên cô, cọ sát những âm tiết vào trong làn da cô bằng môi và lưỡi anh...

Một tiếng gào chói tai vang lên từ phía sau họ. Giật mình, anh gần như nhảy bật khỏi chỗ đứng. Anh quay người để nhìn chú mèo to lớn đáng sợ đang trừng trừng nhìn anh.

Zoe rời khỏi vòng tay của Alex, đôi mắt cô mở rộng. Nhìn chú mèo, cô hỗn hển bật cười. “Ta rất tiếc, Byron đáng thương!” Cô khom người vuốt ve chú mèo Ba-tư.

“Byron đáng thương ư?” Alex hỏi kiểu không thể tin được.

“Cậu ta cảm thấy bấp bênh.” Zoe giải thích. “Em cho rằng cậu ta cần đỡ dành đôi chút.”

Alex trao cho chú mèo một cái liếc nheo nheo mắt. “Anh cho rằng cậu ta cần bị đá ra khỏi bậc cửa trước.” Sự chú ý của anh chuyển hướng khi Zoe dùng một tay hé mở phía trước chiếc váy.

“Chúng ta vào trong phòng đi.” Cô nói. “Cậu ta sẽ dịu xuống trong ít phút.”

Theo sau Zoe, Alex xoay và đóng cánh cửa phòng ngay trước mặt chú mèo. Sau một thoáng yên lặng, họ nghe một tiếng tru dài thê lương, đi cùng tiếng cào cửa.

Zoe nhìn Alex với vẻ tạ lỗi. “Cậu ta sẽ im lặng nếu chúng ta để cửa mở.”

Không đời nào anh để con mèo quan sát trong lúc anh làm tình. “Zoe, em có biết từ ‘cookblocked’ nghĩa là gì không?” (*cook*: con gà trống – *blocked*: chặn đứng, *cookblocked* diễn nôm na là “**tịt ngòi**”... hehehe)

“Không.”

“Đó là những gì con mèo của em đang cố làm với anh.”

“Em sẽ mang cho nó một ít catnip (cây bạc hà mèo),” Zoe nói trong một khoảnh khắc nín thở. Mở cửa, cô ngừng lại tại ngưỡng cửa và nói với anh. “Đừng thay đổi suy nghĩ trong lúc em đi nhé.”

“Anh không thể thay đổi suy nghĩ được đâu.” Anh nói ừ ừ, “Anh đánh mất nó rồi.”

Zoe đặt một muống catnip khô vào trong một chiếc túi giấy hàng tạp phẩm màu nâu, và để chúng vào một bên sàn bếp. Byron kêu rừ rừ và cong người dựa vào tay cô, hài lòng vì có được toàn bộ sự chú ý của cô. “Hãy là một chàng trai tốt và ở lại đây nhé, okay?” Zoe thì thầm.

Còn mèo hít hít chiếc túi hàng tạp phẩm và trườn vào bên trong. Chiếc túi giấy kêu lách cách và lún xuống khi Byron thực hiện cú lộn vòng bên trong.

Quay trở lại phòng ngủ, Zoe đóng cửa lại.

Alex đã cởi giày và đang ngồi đợi trên một cạnh giường được phủ bằng mền lông vũ. Trông anh to lớn và nguy hiểm trong phòng ngủ nhỏ bé của cô. Ánh sáng dịu dịu của chiếc đèn phủ bóng trên sự hoàn mỹ khắc nghiệt của dáng hình anh, những vệt đen lóng lánh phân lớp trên mái tóc anh.

“Có lẽ chúng ta phải có đôi chút sáng tạo thôi.” Anh nói. “Không được chuẩn bị trước, anh không có bất kỳ sự bảo vệ nào cho em hết.”

“Em đã mua một ít để phòng hờ rồi.” Cô thú nhận.

Một phía chân mày của anh cong lên “Em khá chắc chắn là anh sẽ kết thúc ở chỗ của em nhỉ.”

“Không chắc đâu.” Cô nói. “Chỉ lạc quan một chút.”

“Đưa chúng cho anh nào.” Vẻ mướt mà nguyên sơ của giọng anh khiến lưng cô nổi gai trong sự phấn khích.

Zoe đi đến phòng tắm tí hon và mở cửa. Sau khi cởi váy và trượt vào trong chiếc đệm hồng mềm mại, cô tìm hộp condom, và quay trở lại giường.

Ánh mắt Alex chu du khắp chiếc đệm hồng, xuống khớp gối để lộ và đôi chân trần, rồi trở lại gương mặt đỏ bừng của cô. Lấy chiếc hộp từ tay cô, anh mở hộp, lấy ra một gói nhỏ, và đặt nó lên bàn đầu giường. Trước sự ngạc nhiên của cô, anh lấy ra một gói khác và đặt bên cạnh gói thứ nhất. Cô chớp mắt và cảm thấy mặt cô nóng bừng. Gởi cho cô một cái liếc châm chọc, Alex đặt gói thứ ba lên chiếc bàn đầu giường.

Zoe không thể kềm giữ được tiếng cười khúc khích. “Lúc này anh mới là người đang lạc quan đấy chứ.”

“Không.” Lời đáp có cân nhắc của anh bật ra. “Anh chắc chắn.”

Cô nghĩ trong sự thích thú riêng tư rằng, có những tình huống mà trong đó, đôi chút ngạo mạn đàn ông không nhất thiết là một điều xấu.

Alex đặt chiếc hộp sang một bên và đứng lên. Anh mở khuy chiếc áo sơ mi màu than chì và để nó rơi xuống sàn. Chiếc áo thun lót cổ chữ V màu trắng tương phản với làn da rám nắng của anh. Ngập ngừng, Zoe vươn tay đến đường viền chữ T, làn vải cotton tẩy trắng lưu giữ hơi ấm và mùi hương của thân thể anh. Cô kéo chiếc áo lên, và anh chuyển động để trợ giúp cô. Khi chiếc áo lót được cởi bỏ, thân hình anh lộ ra, thanh nhả trong vẻ đẹp mảnh mai, rắn chắc. Trong một phần giây, cô băn khoăn không biết anh có đủ dịu dàng, đủ chu đáo hay không. Đã quá lâu rồi cô không gần gũi với ai hết.

Anh chăm chú nhìn cô, hiểu được biểu hiện sững sốt của cô. “Lo lắng sao?” Anh hỏi khẽ, bàn tay anh vươn đến cánh tay cô, mơn trớn qua chiếc đệm ngủ.

“Không, em...” Cô trao cho anh một nụ cười thiếu chắc chắn. “Em chỉ muốn nhắc anh nhớ rằng em không giỏi cho lắm.”

“Anh hiểu điều đó mà.” Anh nói. Kéo cô lại gần, anh vùi mặt vào tóc cô, hơi thở nồng ấm của anh phả vào da đầu cô.

Phải. Cô cũng biết như thế. Nhận thức về sự từng trải của anh khiến dạ dày cô cuộn lên một làn sóng run rẩy lo lắng.

Alex đưa cô vào giường và nằm bên cạnh cô. Bàn tay chai sần của anh đặt lên một bên mặt cô, ấm áp và thô nhám, nâng niu gò má cô. Anh hôn cô chậm và tham lam, anh có vị ngọt và chua của nước chanh. Cô nhiệt tình mở miệng để thưởng thức và xoay người để tựa vào anh, run rẩy trong nỗi phấn khích khi cảm nhận thân thể nam tính rắn chắc áp sát suốt toàn thân cô. Đôi tay cô lang thang khắp làn da đang bị khuấy động của anh, những mớ lông nhám nhám mềm mại trên ngực anh, bắp cơ cứng rắn đẹp đẽ trên vai anh, hàm râu mới nhú trên hàm anh.

Anh rúc vào bên dưới hàm rồi lần ra hõm phía sau tai cô, chạm lưỡi vào daï tai. Rùng mình, cô quay mặt lại để tìm kiếm môi anh. Tìm kiếm những nụ hôn mê mẩn hơn, sâu hơn, mãnh liệt hơn.

Sức nóng tích tụ quá sức chịu đựng bên dưới chiếc đệm hồng. Cô quần quai để thoát khỏi

làn vải đang giam hãm cô, cô đang bốc cháy, ngột thở. Lóng ngóng trong nỗi khao khát, cô dò dẫm nút thắt áo. Chiếc nút thắt thách thức nỗ lực của cô, siết chặt cho đến khi cô bắt đầu giật mạnh trong tuyệt vọng.

Ngẩng đầu lên, Alex hiểu điều cô muốn. “Để anh làm cho,” Anh nói, với tay đến chiếc dây lưng. “Vẫn còn cột mà.”

Zoe xoay lưng lại, hổn hển. Sức nóng tụ tập bên trong miệng cô và trong từng chân tóc, giữa những ngón tay và từng ngón chân. Mọi nơi. Cô siết chặt đùi chống lại sự ẩm ướt sôi sục. Cô chưa từng muốn thứ gì trong đời nhiều như cô muốn anh đi vào bên trong cô... Cô đã nôn nóng và bị khuấy động, lạc trong một giấc mơ hẳn sẽ kết thúc quá sớm.

“Alex” Cô liếc nhìn nói, “Anh không phải bận tâm đến việc thực hiện những thứ phụ trội đâu.”

“Thứ gì cơ?” Anh hỏi, bận rộn với việc mở dây lưng của chiếc đầm ngủ.

Cô không thể ngăn được một tiếng rên rỉ nhẹ nhõm khi mảnh áo tuột ra. “Màn dạo đầu. Lúc này em không cần chút nào đâu. Bởi vì em đã sẵn sàng rồi.”

Bàn tay anh ngưng lại. Anh nhìn xuống gương mặt đỏ hồng của cô, ánh lấp lánh thích thú trong mắt anh. “Zoe à, anh có bao giờ đi vào bếp và chỉ em cách làm món bánh phồng không?”

“Không.”

“Đúng vậy. Vì đó là phạm vi chuyên môn của em. Và phần này là của anh.”

“Nếu em làm bánh phồng,” Cô nói, vùng vẫy để kéo cánh tay khỏi chiếc đầm. “vào lúc này em sẽ làm nó cháy khét mất thôi.”

“Tin anh đi, em sẽ không đâu... Ôi Chúa ơi.” Hai bên tà chiếc đầm tách ra, hé lộ những đường cong trắng hồng phong phú của thân thể cô. Nhìn xuống cô, Alex chậm chậm lắc đầu. “Nguy hiểm quá. Đây là cách người ta chết đây mà.”

Với một nụ cười bẽn lễn, Zoe kéo cánh tay thoát khỏi chiếc đầm, gò ngực cô nảy lên với mỗi chuyển động.

Alex nói gì đó không thể hiểu được, màu sắc lan tỏa trên anh.

“Chiếm lấy em bây giờ đi.” Cô thúc giục, quàng cánh tay cô quanh cổ anh. “Em không muốn đợi.”

“Zoe...” Anh không thở tốt lắm. “Với một thân hình như của em, bỏ qua màn dạo đầu không phải là một lựa chọn. Thật vậy... bất kỳ thời gian nào bỏ qua trên giường là sự phí phạm.”

“Có phải anh đang nói em chỉ tuyệt cho tình dục thôi chẳng?”

“Không, em tuyệt với nhiều thứ khác nữa,” Anh nói, ánh mắt anh khóa chặt vào gò ngực cô. “Anh chỉ không nghĩ ra được bất kỳ điều gì ngay lúc này thôi.”

Tiếng cười của cô bị bóp nghẹt khi anh hôn cô. Anh trượt xuống thấp hơn, kéo rê miệng

anh dọc theo cổ cô, hơi thở của anh nóng hổi phả vào da cô. Bàn tay anh khum lấy bầu ngực, nhắc lên khi anh đưa đỉnh nụ sẵn cứng vào miệng anh, lưỡi anh đánh thành từng vòng tròn êm ái. Cô nhắm mắt chống lại sự xoa dịu của ánh đèn, những giác quan của cô rền rĩ với khoái cảm khi anh cắn nhẹ, lặp đi lặp lại.

Không còn thế giới bên ngoài chiếc giường, không còn gì ngoại trừ hai người họ. Anh chạm vào giữa đùi cô, nơi đã ẩm ướt và sẵn sàng, và hông cô rướn lên theo phản xạ, ngón tay cái của anh tách đường nối giữa vùng da thịt nhạy cảm, mơn trớn dịu dàng, những vết chai trượt tuyệt diệu qua vùng ẩm ướt. Cô đã ở quá gần, quá tuyệt vọng trước xu hướng lơ lửng ngay bên ngoài tầm với đến mức mắt cô nhức nhối với những giọt lệ thất vọng.

Trong ánh sáng mờ mờ và bóng tối, anh đang thì thầm cô hãy tin anh, hãy để anh chăm sóc cô. Bàn tay anh khum lấy cô, một ngón tay anh đi vào bên trong vùng mềm mại. Đi sâu vào bên trong, anh lần theo một khuôn mẫu tinh tế, khớp ngón tay anh uốn éo dịu dàng.

Bàn tay run rẩy của cô trượt xuống cổ tay anh, nơi cô có thể cảm nhận những chuyển động phức tạp của xương và gân. Căn phòng ngủ thật yên tĩnh khi hai người họ tập trung vào những chuyển động bí mật trong cô. Một trạng thái căng thẳng mới bắt đầu tại chỗ nhạy cảm nhất trên thân thể cô và trải rộng khắp các mạch máu. Gương mặt anh sẫm tối bên trên gương mặt cô, những ngón tay của anh chạm rãi và khéo léo.

“Anh đang làm gì thế?” Cô hỏi qua cặp môi khô.

Mí mắt anh hạ thấp qua một cái búng nhẹ của một tia lửa xanh, anh khom người thì thầm sát tai cô. “Viết tên anh.”

“Gì cơ?” Cô hỏi, mất phương hướng.

“Tên anh,” Anh thì thầm, “bên trong em.”

Những chuyển động khiêu khích của đầu và khớp ngón tay không ngừng lại. Khoái cảm tụ tập lại và bắt đầu biến đổi khi lòng bàn tay anh nhấn vào cô một cách nhịp nhàng. Đầu cô ngã ra sau tỳ vào cánh tay kích thích của anh, và cô cảm thấy miệng anh mơn trớn cổ họng cô.

“Chữ đó... nhiều hơn bốn ký tự mà” Cô xoay sở nói một cách yếu ớt.

“Alexander.” Anh giải thích. “Và đây là...” Một cái cù thấp, gợi tình. “Đây là tên đệm của anh.”

“Là gì vậy?”

Cô cảm nhận nụ cười của anh trên da cô.

“Đoán đi.” Anh thì thầm.

“Em không thể. Ôi, làm ơn đi...”

“Anh sẽ nói cho em biết,” Anh thì thầm. “Miễn là em không lên đỉnh trước khi anh kết thúc.”

Không thể nào ngăn chặn được khoái cảm tuôn trào. Không thể nào lơ đi cảm xúc đang xô đến càng lúc càng mạnh và nhanh. Cô trăn mình, níu chặt vai anh. Những cơn rung mình bắt

đầu, khoái cảm trào dâng như những ngọn sóng, mỗi cơn sóng tăng cao dần cho đến khi cô nghĩ cô không thể nào chịu nổi nữa. Anh kéo cô dựa sát vào anh, nuốt trọn tiếng nức nở của cô vào miệng anh, đưa cô lướt qua những cảm xúc và kéo chúng dài thêm mãi.

Sự giải thoát tuyệt đối đến mức Zoe bất động trong nhiều phút sau đó, tay chân cô co giật như thể có một dòng điện. Alex bắt đầu một dự án nhàn nhã mới trong việc hôn cô từ đầu đến chân. Trên quãng đường ngược lại, anh tách đôi chân của cô ra bằng những mơn trớn đầy dụng ý, miệng anh lướt qua vùng nhạy cảm bên trong đùi cô cho đến khi cô giật thót người lên.

“Anh không cần làm điều đó đâu,” Cô nói, quăn quại. “Em đã sẵn... không, thực mà, Alex...”

Anh ngược nhìn cô qua những nhấp nhô lên xuống của vùng bụng đang run rẩy. “Phạm vi chuyên môn.” Anh nhắc nhở cô.

“Vâng, nhưng...” Cô cà lăm khi anh nắm vào chân cô, phía sau đầu gối, đẩy chúng lên cao và tách ra. “Anh có thể phá hủy món bánh phòng khi nhồi quá kỹ bột bánh.”

Tiếng cười lặng lẽ của anh ngân lên phủ vào vùng nhạy cảm nhất của cô, khiến chân cô run rẩy. “Em không được nhồi quá kỹ.” Anh thì thầm. “Chưa đâu.” Anh rúc sát thêm vào cô, gò má với hàm râu đã cạo nhẵn của anh cù nhẹ vào làn da mỏng manh. Cô đấu tranh để thở, trái tim cô đập dồn dập trong một nhịp điệu mãnh liệt.

“Tắt đèn nhé?” Cô nài nỉ, đỏ ửng từng inch trên người cô.

Với một cái lắc đầu nhẹ, miệng anh đẩy vào sâu hơn. Cô ngã ra sau trong một tiếng rên nhẹ, nảy người lên với từng cú liếm tinh quái nóng bỏng của lưỡi anh.

“Shhh,” Anh thì thầm, chinh người cô lại, và tiếng thổi từ hơi thở của anh thậm chí còn kích động cô nhiều hơn. Một cú liếm khác nữa... một nhát đẩy trêu chọc... một sự nhấm nháp khuấy đảo sâu tận bên trong. Cô túm chặt mảnh chăn lông vũ in hoa, suy nghĩ của cô tan biến trong cảm xúc thể xác bùng cháy của những gì anh đang làm với cô. Anh kích thích cô đầy chủ tâm, chú ý đến mọi lời rên rỉ, mọi cú co giật và quăn quại của thân thể cô.

Cuối cùng anh nhắc đầu lên và thì thầm, “Nhiều hơn nhé.” Nhưng từ ngữ nghiêng về ý dò hỏi và anh đợi cô trả lời.

“Vâng.” Bất kỳ thứ gì anh muốn. Mọi thứ anh muốn.

Alex rời khỏi giường, và cô nghe âm thanh chiếc quần jeans rơi xuống sàn, tiếng xé rách dứt khoát của chiếc vỏ bao đặt trên bàn đầu giường. Anh trở lại bên cô, hạ thấp người anh bên trên cô, lông ngực anh chải nhẹ trên vú cô. Hơi thở của cô hồi nhịp khi cô cảm nhận sức ép thân mật của anh.

Anh đẩy sâu hơn, mọi chuyển động đều thận trọng và dễ dàng. Cô rên rỉ khi cô cảm thấy cơ thể cô nhường chỗ cho một sức ép kiên định.

“Anh làm em đau sao?” Cô nghe anh thì thào.

Cô lắc đầu một cách mù mịt. Cảm xúc đã áp đảo nhưng anh quá đổi dịu dàng, đẩy vào cô thật chậm rãi, cho phép cô cảm nhận từng mức độ xâm nhập. Và trong suốt thời gian đó, anh

lướt những nụ hôn trên miệng và cổ cô, thì thầm rằng cô thật ngọt ngào, mềm mại, xinh đẹp, rằng không điều gì từng tuyệt vời thế này, không điều gì sẽ từng như thế này lần nữa.

Giống như một giấc mơ, với sự chiếm hữu chậm rãi không thể lay chuyển, cả hai người họ mê mải để thân thể cô chấp nhận anh nhiều nhất có thể. Và rồi anh gắn chặt vào cô, lưng cô bị áp phẳng vào giường, cơ thể cô bị đè nặng và gắn kết với của anh. Cô úp mặt vào chỗ lồi trên bắp tay anh, da anh có vị muối dễ chịu trên bờ môi cô. Anh bắt đầu đu đưa cô, một chuyển động nhúc dục trong việc thúc tới, cọ sát và mơn trớn. Hoan lạc vỡ òa. Cô trăn người, đôi chân trải rộng khi cô bị hất tung vào trong cơn cực khoái đến mê mụ. Những cú thúc của anh kéo dài, thẳng vào tâm điểm và sâu, rồi Alex rung mình và ôm chặt lấy cô như thể thế giới sắp kết thúc.

“Nói cho em đi.” Một lúc lâu sau đó, trong bóng tối, cô nói. Giọng cô thấp hơn thường lệ, bất ổn, như thể đã bị nung đến điểm nóng chảy.

Bàn tay Alex mơn trớn lười nhác trên thân thể thỏa mãn của cô. “Nói cho em điều gì?”

“Tên đệm của anh.”

Anh lắc đầu.

Cô kéo nhẹ nhúm lông trên ngực anh. “Cho em một manh mối.”

Anh cầm tay cô và kéo nó lên miệng anh, hôn lên những ngón tay. “Đó là một tổng thống Mỹ.”

Cô lần theo bờ môi đẹp đẽ kiên định của anh. “Quá khứ hay hiện tại?”

“Quá khứ.”

“Lincoln.” Khi anh lắc đầu, cô tiếp tục đoán. “Jefferson. Washington. Ôi, cho em manh mối khác nữa đi.”

Miệng anh cong lên tỳ vào lòng tay cô. “Sinh ở Ohio.”

“Millard Fillmore.”

Điều đó kéo được một tiếng cười trầm từ anh. “Millard Fillmore không sinh ở Ohio.”

“Manh mối khác đi.”

“Cuộc nội chiến.”

“Ulysses S. Grant? Tên lót của anh là Ulysses à?” Cô rúc vào bên anh, mỉm cười trên vai anh. “Em thích cái tên đó.”

“Anh không thích chút nào. Cả ngàn trận đánh nhau được bắt đầu bằng việc ai đó gọi anh bằng tên lót đấy.”

“Sao cha mẹ anh lại đặt tên đó cho anh vậy?”

“Mẹ anh gốc ở Point Pleasant, Ohio, nơi ông ấy được sinh ra. Bà tuyên bố rằng chúng tôi

có họ hàng. Vì Grant có tiếng là say xỉn, anh gần như có thể tin được điều đó.”

Zoe hôn lên vai anh.

“Tên lót của em là gì?” Alex hỏi.

“Em không có. Và luôn muốn có... Em không thích chỉ có hai chữ trong chữ ký. Khi em cưới Chris, cuối cùng em có được ba chữ. Nhưng em lại trở lại thành Zoe Hoffman khi em ly hôn.

“Em vẫn có thể giữ tên cưới hỏi của em được mà.”

“Vâng, nhưng dường như nó không thích hợp với em.” Cô cười và ngáp. “Em hay suy nghĩ lẩn thẩn, anh luôn biết mà.”

“Luôn biết cái gì?”

Mắt cô đóng lại, sự kiệt sức áp đảo đè nặng trên cô. “Anh là ai.” Cô nói uể oải. “Anh có ý định trở thành ai.”

Bóng ma nằm cạnh hình thể đang ngủ của Emma, mái tóc và gương mặt của bà được chạm khắc những vết sáng bạc khi ánh trăng trượt xuyên qua một phần ô cửa chớp. Ông lắng nghe hơi thở dập dờn êm dịu của bà, xao động nhẹ khi bà bị cuốn vào những giấc mơ. Nằm bên cạnh bà, gần đến mức họ có thể chạm vào nhau nếu như ông có một thân thể, ông có thể nhớ lại cảm giác thời thanh xuân ở bên bà, nỗi hồi hộp được sống và được yêu, hứa hẹn rằng mọi thứ vẫn còn ở phía trước họ. Không có bất kỳ ý tưởng nào về sự phù du của cuộc đời.

Một ký ức chợt ủa đến, về một Emma yếu đuối và quẫn trí, đôi mắt cô sưng phồng vì khóc.

“Em có chắc không?” Ông hỏi, Từ ngữ bật ra một cách khó nhọc.

“Em đã đến bác sĩ.” Tay cô tỳ vào bụng, không theo cách thức đầy bảo vệ của một bà mẹ triển vọng mà cuộn trong một nắm đấm.

Ông cảm thấy muốn bệnh, giận dữ, trống rỗng. Cố xua đi điều đó khỏi trí óc, “Em muốn gì?” Ông hỏi. “Anh nên làm gì?”

“Không gì cả. Em không biết.” Emma bắt đầu khóc, tiếng khóc khào khào đau đớn của người đã khóc một thời gian dài. “Em không biết.” Cô lập lại một cách vô vọng.

Ông quàng tay quanh cô, giữ yên cô, và hôn lên gò má ướt đỏ ửng của cô. “Anh sẽ làm điều đúng đắn. Chúng ta sẽ kết hôn.”

“Không. Anh sẽ ghét em.”

“Không bao giờ. Đây đâu phải lỗi của em.”

Im lặng.

“Anh muốn kết hôn với em.” Ông nói.

“Anh đang nói dối.” Cô ghen lời, nhưng tiếng nước nở của cô đã dịu lại.

Phải, ông đang nói dối. Ý tưởng kết hôn, có em bé, khiến ông tan nát cõi lòng. Hôn nhân là một nhà tù. Nhưng ông yêu Emma nhiều đến mức không muốn làm cô đau lòng với sự thật. Và ông biết những rủi ro trong việc đan dứu với cô. Một cô gái xinh đẹp, xuất thân từ một gia đình tử tế, đang đối mặt với việc bị hủy hoại bởi vì cô yêu ông. Cho dù điều đó có giết chết ông, ông cũng không thể để cô phải gánh chịu. “Anh muốn thế.” Ông lập lại.

“Em... Em sẽ nói chuyện với ba mẹ em.”

“Không, anh sẽ nói chuyện với họ. Anh sẽ lo mọi thứ. Em chỉ cần bình tĩnh lại. Thật không tốt nếu như em suy sụp.”

Nhưng Emma đang run lên nhẹ nhõm, ôm chặt ông, thậm chí cố để gần ông hơn nữa. “Tom. Em yêu anh. Em sẽ là một người vợ tốt. Anh sẽ không phải hối tiếc đâu. Em thề đấy.”

Ký ức phai dần, và bóng ma bị bỏ lại với cảm giác tủi hổ, kinh sợ. Chúa cứu rồi, có điều gì sai với ông vậy? Tại sao ông quá mức sợ hãi với điều ông mong muốn nhất trên đời như vậy? Ông là một gã ngốc. Giả như ông được làm điều đó lần nữa, mọi thứ sẽ khác. Điều gì đã xảy ra với đứa bé? Tại sao Emma lại nói dối khi bà bảo Alex rằng bà và Tom chưa bao giờ bàn đến chuyện cưới xin? Tại sao lễ cưới không xảy ra?

Ông ngẩng gương mặt tĩnh lặng của Emma. “Anh xin lỗi.” Ông thì thầm. “Anh không bao giờ có ý làm em đau lòng. Em là tất cả những gì anh từng mong muốn. Tất cả những gì anh từng yêu. Hãy giúp anh tìm ra cách trở lại với em.”

Chương 21.

Vì mối quan hệ với một người nhà Nolan luôn có giới hạn về thời gian, Alex không ngạc nhiên khi Sam và Lucy đổ vỡ vào giữa tháng Tám. Tuy vậy, anh thấy thương cảm. Trong đôi tháng vừa qua, Sam đã hạnh phúc nhiều hơn Alex từng thấy ở anh ấy. Rõ ràng Lucy có nhiều ý nghĩa đối với anh ấy. Nhưng Lucy đã được đề nghị một tài trợ nghệ thuật đòi hỏi cô phải chuyển đến New York trong một năm. Cô sẽ nhận tài trợ đó. Và Sam, chính là Sam, đã không có ý định can thiệp vào điều đó và yêu cầu cô ở lại để cứu một mối quan hệ chẳng dẫn đến đâu.

Alex đang làm vài công việc trên cầu thang tầng trên tại Rainshadow, tình cờ anh ở đó vào ngày Lucy đến để chia tay Sam. Trong lúc Alex đóng những miếng chêm vào bề mặt bậc thang và vách cầu thang, bóng ma đi để kiểm tra xem chuyện gì đang xảy ra.

“Lucy vừa chia tay với Sam.” Mười phút sau đó, Bóng ma tường thuật lại .

Alex ngừng đóng búa. “Ngay bây giờ à?”

“Phải. Rõ ràng và đơn giản. Cô ấy nói với cậu ấy rằng cô sẽ chuyển đến New York, và cậu ta không thử ngăn cô ấy lại. Tôi nghĩ điều đó tác động vào cậu ấy khá nặng nề. Tại sao cậu không đi xuống lầu và nói chuyện với cậu ấy đi?”

Alex khịt mũi. “Nói về điều gì cơ?”

“Hỏi xem cậu ấy có ổn không. Nói với cậu ấy rằng còn có nhiều con cá khác ở ngoài biển.”

“Anh ấy chẳng cần tôi nói với anh ấy điều đó đâu.”

“Cậu ấy là anh trai cậu. Tỏ ra quan tâm một chút đi, tại sao lại không chứ? Và trong lúc cậu ở đó, có lẽ cậu muốn đề cập đến chuyện sẽ dọn về ở chung với cậu ấy.”

Alex cau có. Darcy vừa e-mail cho anh rằng cô đang xin lệnh tạm thời từ tòa án gia đình để đá anh ra khỏi nhà của họ. Nhà của cô ta.

Chuyển đến ở cùng Sam sẽ ít tốn phí hơn thuê một căn hộ, và thay vì trả tiền thuê nhà, Alex sẽ tiếp tục công việc khôi phục căn nhà phố Rainshadow. Chỉ có Chúa mới biết lý do tại sao Alex cảm thấy thôi thúc phải làm việc ở chỗ này đến vậy. Thậm chí có lẽ ngay cả ông ấy cũng chẳng biết. Nhưng anh không thể chối cãi về sự quyến luyến của anh đối với nó.

Đã ba tuần kể từ khi anh bắt đầu có sex với Zoe – ba tuần tuyệt nhất và cũng tồi tệ nhất trong cuộc đời anh. Anh đã hạn chế thời gian ở bên cô trong khi anh muốn gặp cô mỗi phút trong ngày. Anh sáng tạo ra đủ thứ lý do để gọi điện thoại cho cô, chỉ để lắng nghe cô nói về công thức nấu nướng mới hoặc giải thích về sự khác nhau giữa hương vani của Tahiti, Mexico, Madagascar. Anh tìm thấy bản thân mỉm cười trong những lúc rỗi rãi trong ngày, nghĩ về những thứ cô nói hoặc làm. Điều đó chẳng giống anh một chút nào và anh biết rằng anh đã lâm vào rắc rối nghiêm trọng.

Anh ao ước có thể đổ lỗi cho Zoe vì đã trở nên đòi hỏi, nhưng cô biết khi nào nên tiến và khi nào nên rút lui. Cô đã chế ngự được Alex giỏi hơn bất kỳ ai khác có thể, và cho dù anh biết mình đang bị điều khiển, anh không thể tách bản thân ra khỏi đối tượng. Giống như đêm anh nói với cô anh không thể ở lại, cô đã làm một khay thịt quay mà hương thơm điền đầy ngôi nhà gỗ, và dĩ nhiên là anh chần chừ đủ lâu để ăn tối, và sau đó anh thấy mình đã ở trong giường cùng cô. Bởi vì món thịt quay áp chảo đó, như anh biết, là một loại thuốc kích dục đối với bất kỳ người đàn ông nào ở vùng Tây bắc Thái bình dương.

Anh đã cố hạn chế số đêm ở lại bên cô, nhưng điều đó không dễ dàng. Anh muốn cô mọi lúc, trong mọi cách. Sex với cô hết sức diệu kỳ, nhưng thậm chí còn lạ lẫm nhiều hơn, đó là anh muốn Zoe vì cả những lý do khác nữa. Những thứ trước đây vẫn thường chọc tức anh – Vẻ tươi tỉnh, sự lạc quan cường – không biết bằng cách nào đã trở thành những thứ ưa thích về cô. Cô liên tục phát ra những ý nghĩ phấn khởi, giống như những trái bong bóng trang trí bữa tiệc mà anh không thể khiến bản thân đập vỡ.

Có một điều Zoe không thể tự lừa dối được là tình trạng đang tuột dốc của Emma. Mới đây, người y tá chăm sóc tại gia, Jannie, đã thực hiện với bà vài kiểm tra về nhận thức. Nhắc lại ngôn từ, vẽ mặt đồng hồ trên một mảnh giấy, và trò đếm đồng xu đơn giản. Emma đạt điểm

thấp hơn đáng kể so với những bài kiểm tra tương tự đã được thực hiện vào tháng trước đó. Đáng buồn hơn là Emma đã mất cảm giác đói, cũng như thiết lập một bữa ăn cân bằng. Nếu Jeanie và Zoe không có ở đó để nhắc nhở bà, bà hẳn sẽ trải qua cả ngày mà không ăn, hoặc ăn những thứ như bắp nổ và mù tạt vàng vào bữa điểm tâm.

Hết sức lo lắng, Zoe nhận ra rằng bà nội cô, người luôn ăn mặc tề chỉnh, dường như không còn để ý hay quan tâm xem liệu tóc bà có được chải hay chưa hoặc móng tay bà có được giữ không. Justine đến ít nhất hai lần mỗi tuần để đưa Emma đến mỹ viện hoặc rạp hát. Thỉnh thoảng Alex giữ Emma bận rộn sau bữa tối trong lúc Zoe dọn dẹp bếp hoặc đi tắm. Anh chơi bài cùng Emma, cười toe toét trước sự gian lận trắng trợn của bà, thậm chí anh còn mở nhạc và khiêu vũ cùng bà trong lúc bà bình phẩm về kỹ thuật nhảy điệu foxtrot của anh.

“Chân cậu xoay quá trề,” Emma phàn nàn, “Cậu sẽ vấp vào tôi cho xem. Cậu học nhảy ở đâu vậy hả?”

“Cháu học ở một nơi trong Seattle.” Alex nói khi họ nhảy ngang qua phòng trong giai điệu của bài “As Time Goes By.”

“Cậu nên đòi tiền lại đi.”

“Họ đã làm nên phép màu.” Anh bảo bà. “Trước khi học, cách cháu nhảy giống như một diễn viên kịch câm đang rửa xe hơi ấy”

“Cậu đã học bao lâu?” Emma hoài nghi.

“Đó là một khóa học cấp tốc cuối tuần. Hôn thê của cháu muốn cháu có thể nhảy trong đám cưới của chúng cháu.”

“Cậu đã kết hôn khi nào vậy?” Emma hỏi một cách gắt gỏng. “Không ai kể với tôi điều đó hết.”

Mặc dù Alex đã kể với bà về đám cưới của anh và Darcy, Alex nhận ra bà đã quên. Anh nói trong một tông giọng thản nhiên “Bây giờ mọi chuyện đã qua rồi. Chúng cháu đã ly dị.”

“Tốt, nhanh đấy.”

“Không đủ nhanh đâu.” Alex nói một cách rầu rĩ.

“Cậu nên cưới Zoe của tôi. Cô ấy có thể nấu ăn ngon.”

“Cháu không kết hôn nữa đâu,” Anh nói. “Cháu đã sợ chết khiếp rồi.”

“Thực hành làm nên sự hoàn hảo.” Bà bảo anh.

Đêm hôm đó, khi Alex ở lại căn nhà gỗ và ôm Zoe trong lúc cô ngủ, rốt cuộc anh đã nhận ra cảm giác ngọt ngào đau đớn thít chặt trên ngực là gì, thứ đã luôn quấy rầy anh kể từ khi anh gặp cô. Đó là hạnh phúc. Và điều đó khiến anh cực kỳ thiếu thoải mái. Anh đã nghe về chất gây nghiện chắc chắn mà nếu anh đã có nó một lần, anh sẽ muốn có nhiều hơn nữa. Đó là sức hút bản năng của anh đối với Zoe – ngay lập tức, bùng nổ và không hy vọng hồi phục.

Ba ngày sau khi Sam và Lucy đổ vỡ, Alex ngừng lại trên phố Rainshadow để lấy vài món dụng cụ anh để lại đó. Một chiếc xe tải chuyển phát thư theo sau anh trên lối vào, và đậu lại

phía trước nhà. Hai người đàn ông đến để dỡ xuống một bưu kiện lớn. “Ai đó cần ký vào đây.” Một trong họ nói với Alex khi họ mang thùng bưu phẩm lên bậc cấp hiên trước. “Nó đã được bảo hiểm đến tận móng.”

“Cái gì thế?”

“Ô cửa sổ kính màu.”

Từ Lucy, Alex đoán. Sam đã kể với anh rằng Lucy đang chế tác một ô cửa sổ cho mặt tiền ngôi nhà. Ô cửa sổ mà Tom Findlay lắp đặt trước đây nay đã bị vỡ, bị tháo dỡ và thay thế bằng kính thường. Sam đã nói gì đó rằng Lucy đã nghiên cứu bản vẽ trong thời gian cô ở tại phố Rainshadow, vài hình ảnh cô đã thấy trong một giấc mơ.

“Tôi sẽ ký nhận.” Alex nói. “Anh trai tôi đang ở ngoài vườn nho.”

Người giao hàng để lại khung cửa đồ sộ trên sàn và xé một phần bao gói để chắc chắn không có sự hủy hoại nào xảy ra khi vận chuyển. “Nhìn có vẻ ổn.” Một trong hai người họ nói. “Nhưng nếu như cậu tìm ra bất kỳ điều gì sau khi chúng tôi đã đi rồi, một vết nứt bằng sợi tóc hay thứ gì đó, hãy gọi số điện thoại ghi trên tờ biên nhận nhé.”

“Cám ơn.”

“Chúc may mắn.” Chàng trai ân cần nói. “Sẽ rất gay go khi lắp đặt đấy.”

“Có vẻ thế.” Alex đáp với nụ cười rầu rĩ, ký nhận thùng bưu phẩm.

Bóng ma đứng bên cạnh ô cửa sổ, nhìn chăm chăm xuống nó, sững sờ. “Alex.” Ông nói bằng tông giọng kỳ lạ. “Nhìn này.”

Sau khi những người giao hàng đi khỏi, Alex đến nhìn ô cửa sổ, ô cửa tạo tác một cây mùa đông với những cành trơ trụi, bầu trời xám xịt và tím, và một vàng trắng màu trắng. Sắc màu nhuộm vẽ huyền ảo, những miếng kính được sắp xếp và hàn bằng chì để tạo hiệu quả 3D rạng rỡ. Alex không biết nhiều về nghệ thuật, nhưng sự tinh xảo hiển hiện trên ô cửa sổ thật rõ ràng. Quả là bậc thầy.

Sự chú ý của anh quay trở lại với bóng ma đang hoàn toàn bất động và câm lặng. Sánh vào trở nên lạnh lẽo bất chấp sức nóng mùa hè. Nỗi đau khổ chân thực đến nỗi Alex cảm thấy cổ họng và đôi mắt nhức nhối. “Ông nhớ thứ này sao?” Anh hỏi bóng ma. “Nó có giống cái mà ông đã lắp đặt cho cha của Emma không?”

Bóng ma quá suy sụp để có thể trả lời. Ông đáp bằng cái gật nhẹ. Sự đau khổ gia tăng, điền đầy không gian cho đến khi mỗi hơi thở như một ngọn roi băng giá. Ông đang nhớ ra điều gì đó, và chúng chẳng tốt đẹp chút nào.

Alex thối lui một bước, những chẳng có nơi nào thoát được. “Thôi đi.” Anh thô lỗ nói.

Bóng ma chỉ lên tầng hai, và trao cho Alex một ánh mắt van nài.

Alex hiểu ngay lập tức. “Được rồi. Tôi sẽ lắp nó hôm nay. Chỉ cần... đừng xúc động như thế.”

Sam đi vào trong nhà. Với vẻ chán ghét của Alex, người anh trai thất tình của anh hầu

như chẳng quan tâm gì đến ô cửa sổ khi anh ấy hỏi xem liệu Lucy có đính kèm lời nhắn nào vào đó không. Nhưng không có lời nhắn nào cả.

Lôi điện thoại ra, Alex định gọi cho Gavin và Isaac. Anh sẽ kéo họ khỏi việc sửa chữa garage của Zoe chiều nay và đến đây. “Em sẽ gọi vài tay thợ của em đến giúp lắp đặt ô cửa sổ.” Anh nói. “Hôm nay, nếu được.”

“Anh không biết nữa.” Sam ủ rũ nói.

“Biết gì?”

“Anh không biết liệu anh có muốn lắp chúng hay không nữa.”

Cảm thấy một làn sóng thất vọng mới từ bóng ma ủa đến, Alex nói trong sự bức bối. “Đừng cho em thứ tào lao ấy. Ô cửa được làm cho ngôi nhà này. Chỗ này cần đến nó. Đã có một cái y như thế từ rất lâu trước đây.”

Sam có vẻ bối rối. “Làm sao em biết điều đó?”

“Em chỉ muốn nói rằng nó có vẻ rất phù hợp thôi mà.” Alex đi ra xa, bấm số điện thoại. “Em sẽ quan tâm đến chúng.”

Ngay sau bữa trưa, Gavin và Isaac gặp Alex tại ngôi nhà trong vườn nho, và họ cùng lắp đặt ô cửa sổ kính màu. Công việc được tiến hành nhanh chóng nhờ độ chính xác trong việc đo đạc của Lucy. Cô đã thiết kế ô cửa màu để nó vừa vặn một cách hoàn hảo trong khung cửa hiện hữu. Họ dán các cạnh bằng keo silicon trong suốt và cố định nó vào đúng vị trí, sử dụng những miếng chêm bằng giấy bồi xếp lại để bảo vệ lớp kính khỏi đám dây buộc cố định. Sau giai đoạn chờ khô hai mươi bốn giờ, họ sẽ chêm gỗ quanh các cạnh.

Bóng ma quan sát họ chăm chú. Không một lời mỉa mai, hỏi han, hoặc bình luận, chỉ im lặng, ủ rũ trong nỗi sầu muộn. Ông từ chối giải thích về ô cửa sổ hay ký ức đã làm ông chấn động.

“Ông có nghĩ tôi có quyền nghe vài câu trả lời không?” Alex hỏi gặng vào buổi tối sau đó. “Ít ra ông có thể cho tôi một manh mối về điều gì đã xảy ra với ô cửa sổ chết tiệt đó chứ. Tại sao ông muốn tôi lắp đặt nó? Điều gì đã đặt ông vào trong tâm trạng tệ như thế?”

“Tôi không sẵn sàng để nói về chúng.” Lời đáp tức giận vang lên.

Sáng hôm sau Alex ngừng lại ngôi nhà Rainshadow để kiểm tra chất trét silicon trước khi đến căn nhà gỗ của Zoe. Anh đã dùng chiếc BMW, nghĩ rằng anh nên thỏa thích với nó đôi ngày trước khi giao nó cho người môi giới bán xe. Nhớ lại khi anh mua chiếc xe sedan này (*dòng xe hơi 2 hoặc 4 chỗ, có mui hoặc mui trần*), anh và Darcy đã muốn một chiếc xe sành điệu cho những chuyến đi nghỉ cuối tuần ở Seattle. Nó phù hợp với phong cách sống của họ, hay ít ra là loại phong cách mà họ khao khát. Bây giờ anh không thể đoán ra nổi tại sao điều đó dường như không còn quan trọng nữa.

Dọc theo lối vào, anh vượt qua Sam đang đi lang thang trong vườn nho. Về mặt anh ấy ngờ ngẩn và thất vọng, như thể anh ấy đang nghe thứ nhạc mà không ai khác có thể nghe thấy. Ngoại trừ chẳng thấy bóng dáng của cái tai nghe.

“Anh ấy có vẻ lạ lùng quá đỗi.” Alex nói với bóng ma, tiếp tục lái xe tiến đến ngôi nhà.

“Mọi thứ đều có vẻ kỳ lạ” Bóng ma đáp, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ông nói đúng. Một sự lộng lẫy kỳ bí thấm đẫm quang cảnh. Mọi màu sắc của vườn nho và khu vườn đều mềm mại hơn, sống động hơn, hoa lá tốt tươi bừng sáng trong không khí. Ngay cả bầu trời cũng khác, ánh bạc chỗ tiếp giáp với mặt nước của vịnh False chuyển dần dần thành màu xanh đến nhức mắt.

Rời khỏi xe, Alex hít một hơi thở sâu luồng không khí nồng hương cây cỏ đan quện trong làn gió nhẹ. Bóng ma đang nhìn đăm đăm ô cửa sổ trên tầng hai. Chúng trông rất khác. Sắc màu trên kính đã thay đổi – nhưng hẳn đó là một trò bịp của ánh sáng, hoặc do góc nhìn mà họ đang quan sát.

Alex tiến về ngôi nhà và lên cầu thang đến chỗ chiếu nghỉ. Rõ ràng có điều gì đó đã xảy ra với ô cửa sổ - Cây mùa đông bây giờ được bao phủ bởi sắc xanh rực rỡ, vô khối những chiếc lá như dát ngọc sáng lấp lánh trên đó. Mặt trăng buồn thảm đã biến mất, và bầu trời bằng kính bừng lên với những màu hồng, cam, tím, tất cả hòa trộn thành bầu trời ban ngày.

“Ô cửa sổ đã bị thay thế,” Alex nói đầy vẻ hoang mang. “Điều gì đã xảy ra với cái kia nhỉ?”

“Cùng một ô cửa thôi mà.” Lời đáp của bóng ma vang lên.

“Không thể nào. Màu sắc rất khác. Mặt trăng đã biến mất. Có những chiếc lá trên cành nữa kia.”

“Đây là cách nó được trông thấy suốt những năm tháng đó khi tôi lắp đặt cách đây nhiều năm. Đúng đến từng chi tiết. Nhưng một ngày kia...” Bóng ma ngưng bật khi nghe tiếng Sam đi vào nhà.

Trèo lên thang, Sam đến đứng bên cạnh Alex. Anh nhìn chăm chăm vào ô cửa sổ, say mê và chú tâm.

“Anh đã làm gì nó thế?” Alex hỏi anh trai.

“Không gì cả.”

“Làm sao...”

“Anh không biết.”

Bối rối, Alex nhìn từ Sam sang bóng ma, cả hai người đều chìm đắm trong suy nghĩ của riêng mình. Dường như họ có ý tưởng tốt hơn anh về những gì đang diễn ra. “Điều đó nghĩa là gì?” Anh hỏi.

Không nói một lời, Sam rời khỏi, nhảy hai bậc thang một lần, tiến thẳng đến chiếc xe bán tải bằng những sải chân gần như không chạm đất. Động cơ rú lên khi chiếc xe lao khỏi lối vào.

Nỗi muộn phiền khắc sâu thêm sự hoang mang của Alex. “Sao anh ấy chạy như bị ma đuổi thế nhỉ?”

“Cậu ấy đuổi theo Lucy.” Bóng ma nói với vẻ điềm tĩnh chắc chắn.

“Để tìm hiểu xem điều gì đã xảy ra với ô cửa sổ à?”

Bóng ma trao cho anh một cái liếc nhạo báng và bắt đầu dạo bước quanh chiếu nghỉ. “Sam không quan tâm đến sự việc xảy ra với ô cửa sổ đâu, điều quan trọng là tại sao nó lại xảy ra.” Với sự im lặng khó hiểu của Alex, ông nói tiếp. “Ô cửa sổ thay đổi bởi vì Sam và Lucy. Bởi vì cách họ cảm thấy về nhau.”

Điều đó chẳng giải thích được gì. “Ông đang nói đây là ô cửa sổ màu nhiệm thay đổi theo tâm trạng à?”

“Dĩ nhiên là không.” Bóng ma nói gay gắt. “Bằng cách nào mà nó lại có thể như thế được cơ chứ, nếu nó không thích hợp với niềm tin đầy tính hiện sinh của cậu? Chắc là một loại ảo giác do rối loạn tâm thần khác rồi. Ngoại trừ rằng Sam đi cùng điều này.” Ông đến bên bức tường và ngồi xuống sàn, đôi cánh tay ôm hờ hững quanh gối. Trông ông có vẻ kiệt sức và nhợt nhạt. Nhưng ông không thể mệt – ông là một linh hồn vượt xa khỏi thân xác nô lệ yếu đuối mà. “Ngay khi tôi nhìn thấy ô cửa trong gói bưu phẩm hôm qua,” Bóng ma nói, “Tôi đã nhớ ra điều gì đã xảy ra với tôi và Emma. Những gì tôi đã làm.”

Alex tỳ cánh tay trên thành lan can và nhìn chăm chăm vào ô cửa sổ. Những chiếc lá xanh như ngọc lấp lánh gây ảo giác về sự chuyển động, về làn gió nhẹ đang thổi qua những nhánh cây.

“Tôi lớn hơn Emma vài tuổi,” Bóng ma nói, cảm xúc lan tỏa trong không khí giống như sương khói. “Tôi tránh né cô ấy bất cứ khi nào có thể. Cô ấy nằm ngoài tầm với của tôi. Lớn lên trên đảo, cậu biết được những người nào cậu có thể kết giao, cô gái nào cậu có thể ve vãn và cô gái nào cậu không thể.”

“Ve vãn?”

Bóng ma cười nhẹ “Đó là từ ngữ họ ám chỉ chuyện hôn hít ấy mà.”

Alex có phần giống như thế. Ve vãn... hôn... bốc hỏa.

“Emma nằm ngoài nhóm của tôi,” Bóng ma tiếp tục. “Thông minh, nổi trội, gia đình khá giả. Đôi khi cô ấy có thể hơi bướng bỉnh – nhưng cô ấy có cùng sự ân cần như Zoe. Cô ấy không bao giờ làm tổn thương ai nếu như cô ấy có thể ngăn được. Khi ông Stewart thuê tôi lắp đặt ô cửa sổ kính màu, vợ ông đã nói với cả ba cô con gái tránh xa tôi ra, không giao thiệp với kẻ làm thuê. Dĩ nhiên Emma lơ bà đi. Cô ấy đã ngồi nhìn tôi làm việc, hỏi những câu hỏi. Cô ấy thích thú với mọi thứ. Tôi đã đổ gục trước cô ấy quá mãnh liệt, quá nhanh chóng... Cứ y như thể tôi đã yêu cô ấy từ trước khi tôi gặp cô ấy nữa kia.”

“Chúng tôi bí mật gặp nhau suốt mùa hè và một phần mùa thu – Chúng tôi trải qua phần lớn thời gian ở Hồ Mộng. Đôi khi chúng tôi mượn thuyền của ai đó bên ngoài đảo và trải qua cả ngày bên nhau. Chúng tôi không nói nhiều về tương lai. Chiến tranh mới diễn ra ở Châu Âu nhưng mọi người đều biết chỉ là vấn đề thời gian cho đến khi chúng tôi cũng bị mắc vào đó. Và Emma biết tôi có kế hoạch đầu quân. Sau khóa huấn luyện cơ bản, không quân có thể trở thành thường dân, không cần đến trải nghiệm chiến tranh nào để chuyển thành một phi công tiêu chuẩn trong đôi tháng.” Ông ngừng lại. “Đầu tháng 11 năm 1941 – trước trận Trân Châu Cảng – Emma nói với tôi cô ấy có thai. Tin này giáng xuống tôi như một nhát búa, nhưng tôi bảo cô ấy

rằng chúng tôi sẽ kết hôn. Tôi đã nói chuyện với cha cô ấy và xin ông cho phép. Dù ông không thật sự xúc động về tình huống, ông muốn đám cưới diễn ra ngay khi có thể để tránh tai tiếng. Ông khá tử tế về điều đó. Tôi nghĩ mẹ cô ấy mới là người muốn giết tôi. Bà ấy tin rằng Emma đã hạ thấp bản thân trong chuyện cưới tôi, và bà ấy đúng. Nhưng đã có một đứa trẻ sắp tạo thành, không ai được chọn lựa gì nữa. Chúng tôi đặt ngày cưới vào Giáng Sinh.”

“Ông đã không hạnh phúc về điều đó.” Alex nói.

“Quý thật, không, tôi sợ chết khiếp. Một người vợ, em bé... không thứ gì có bất kỳ nỗi kết với người như tôi hết. Nhưng tôi biết việc lớn lên không cha là như thế nào. Không cách gì tôi cho phép điều đó xảy ra cho đứa bé.”

“Sau trận Trân Châu Cảng, mọi chàng trai mà tôi biết đều đến văn phòng tuyển dụng quân sự địa phương để đăng ký. Emma và tôi đã đồng ý rằng tôi sẽ hoãn việc tuyển quân cho đến sau đám cưới. Vài ngày trước Giáng Sinh, mẹ của Emma gọi và bảo tối đến nhà. Điều gì đó đã xảy ra. Tôi biết đó là điều xấu qua giọng của bà ấy. Tôi đến đó vừa kịp lúc bác sĩ ra về. Ông ấy và tôi nói chuyện ở hiên trước trong vài phút, rồi tôi lên lầu với Emma, cô ấy đang nằm trên giường.”

“Bà đã mất đứa trẻ.” Alex lặng lẽ nói.

Bóng ma gật đầu. “Cô ấy bắt đầu ra máu vào buổi sáng. Lúc đầu chỉ một ít thôi, nhưng càng lúc càng tệ hơn cho đến khi cô ấy sẩy thai. Trông cô ấy quá nhỏ bé trên giường. Cô ấy bắt đầu khóc khi nhìn thấy tôi. Tôi ôm cô ấy một lúc lâu. Khi cô ấy dịu xuống, cô ấy tháo chiếc nhẫn đính hôn ra và trả cho tôi. Cô ấy nói cô ấy biết tôi không muốn cưới cô ấy, và bây giờ đứa bé đã không còn, lý do cũng không còn. Tôi đã bảo cô ấy không nên quyết định gì vào lúc đó. Nhưng trong một phần giây tôi cảm thấy nhẹ nhõm, và cô ấy đã nhận ra điều đó. Vì thế, cô ấy hỏi tôi liệu tôi có nghĩ tôi sẽ sẵn sàng cho chuyện kết hôn vào một ngày nào đó không. Liệu cô ấy có nên chờ đợi tôi không. Tôi đã bảo cô ấy rằng không, đừng đợi. Tôi nói, cho dù tôi qua được cuộc chiến và trở về, cô ấy cũng không nên trông mong gì vào tôi. Tôi đã bảo cô ấy rằng tình yêu không kéo dài mãi – cô ấy rồi cũng sẽ cảm nhận theo cách tương tự với những anh chàng khác vào lúc nào đó. Thậm chí tôi tin điều đó. Cô ấy không tranh cãi với tôi. Tôi biết tôi đã khiến cô ấy bị tổn thương, nhưng tôi nghĩ điều đó sẽ miễn cho cô ấy đau đớn nhiều hơn trong tương lai. Tôi tự nhủ điều đó tốt cho cô ấy.”

“Tàn nhẫn để tốt đẹp” Alex tán thành.

Bóng ma dường như không lắng nghe anh. Sau một lúc im lặng trầm tư, ông nói. “Đó là lần cuối cùng tôi gặp cô ấy. Khi tôi ra khỏi phòng ngủ và hướng về cầu thang, tôi đã đi ngang qua ô cửa sổ này. Khung cửa kính đã thay đổi. Những chiếc lá biến mất, bầu trời xám xịt, và vàng trắng mùa đông xuất hiện. Một phép thuật chân thực. Nhưng tôi không cho phép bản thân nghĩ về những gì chúng ngụ ý.”

Alex không thể hiểu những gì bóng ma đã làm thì có gì đáng kinh sợ và xấu hổ để đến nỗi như thế ông đang thú tội như thế. Ông đã hành động đáng kính trọng khi đề nghị kết hôn với Emma trong hoàn cảnh hoàn toàn xứng đáng. Không có gì sai trong việc đổ vỡ hôn sự sau khi sẩy thai. Emma hầu như không bị bỏ rơi đơn độc và cơ cực. Và dù sao thì Tom cũng đã tòng

quân mà.

“Ông đã làm đúng.” Alex động viên. “Ông đã trung thực với bà ấy.”

Bóng ma nhìn anh với ánh mắt cháy bùng một cơn giận bất ngờ. “Điều đó không trung thực chút nào. Đó là hèn nhát. Tôi nên cưới cô ấy. Tôi nên chắc chắn rằng, bất kể xảy ra điều gì, cô ấy sẽ luôn biết rằng cô ấy có ý nghĩa với tôi nhiều hơn bất kỳ thứ gì trên thế giới này.”

“Không phải là vô cảm đâu nhé,” Alex bắt đầu, và quắc mắt nhìn nụ cười không chút đùa cợt của bóng ma. “Nhưng dù sao thì ông có thể chết trong chiến tranh. Vì thế đâu có giống với việc hai người có được thời gian bên nhau nữa.”

“Cậu không hiểu chút nào cả, đúng không?” Bóng ma hỏi với vẻ hoài nghi. “Tôi yêu cô ấy. Và tôi đã hủy hoại cô ấy. Tôi đã hủy hoại cả hai người chúng tôi. Tôi đã quá hèn nhát để dám nắm bắt một cơ hội. Một số đàn ông trải qua suốt cuộc đời mơ ước có được một tình yêu như thế, và tôi đã ném nó đi. Mọi cơ hội để sửa chữa sai lầm đã vỡ tan tành cùng tôi và chiếc máy bay đó mất rồi.”

“Có thể ông đã gặp may. Ông có nghĩ về điều đó không? Nếu ông sống sót qua cuộc chiến và trở lại với Emma, có thể ông đã tàn đời với một cuộc hôn nhân tồi tệ. Cả hai người hẳn kết thúc bằng việc căm ghét nhau. Có lẽ mọi thứ như thế hóa ra lại tốt hơn cho ông.”

“May mắn ư?” Bóng ma nhìn anh với vẻ kinh hoàng, giận dữ, chán ghét. Ông đứng lên và đi vờ vẩn bâng quơ quanh chiếu nghỉ. Đôi lần ông ngừng lại và nhìn Alex với vẻ hiếu kỳ đượm chút khó chịu. Cuối cùng, ông ngừng lại trước ô cửa sổ và nói với giọng thù địch. “Tôi đoán là cậu đúng. Thật tốt khi chết trẻ và tránh được mọi nỗi khổ sở, hoang mang khi yêu ai đó. Cuộc sống chẳng có nghĩa lý gì cả. Thật tốt khi bỏ qua nó.”

“Chính xác.” Bực bội trước vẻ lên mặt dạy đời ấy. Sau một hồi, anh mong muốn thực hiện lựa chọn của anh và trả giá vì chúng, y như bóng ma đã làm. Đó là quyền của anh.

Nhìn chằm chằm vào ô cửa sổ, với tất cả màu sắc phong phú của chúng, bóng ma nói đầy ác ý. “Có lẽ rồi cậu sẽ có may mắn giống như tôi.”

Chương 22

“Có lẽ cậu sẽ có may mắn giống như tôi.”

Dù Alex không muốn thừa nhận, từ ngữ đó quấy rầy anh nhiều hơn bóng ma có thể ngờ được. Anh biết thật ngu ngốc khi nói với bóng ma rằng có lẽ ông ấy tốt hơn khi chết trẻ. Thật hết sức sai khi nói với ai đó một điều như thế, cho dù đó là thứ anh tin tưởng.

Chỉ có điều là, Alex không hoàn toàn chắc chắn về những gì anh đã tin nữa.

Tự vấn chưa bao giờ là thế mạnh của anh. Anh đã lớn lên với ý nghĩ rằng nếu như bạn không mong đợi điều gì, khi không có được bạn sẽ không thất vọng. Nếu bạn không để cho ai

đó yêu thương, bạn sẽ không bao giờ bị tan nát trái tim. Và nếu bạn tìm kiếm điều tệ nhất trong một con người, bạn sẽ luôn tìm thấy. Niềm tin đó đã giữ anh an toàn.

Nhưng anh không thể ngăn mình nghĩ về những dòng chữ đau khổ mỗi mòn mà Emma đánh máy cách đây đã lâu... điều gì đó về những lời cầu nguyện bị mắc bẫy giống như những con cút đóm bên dưới lớp tuyết. Loài chim trú ngụ trong hang, dưới mặt đất, ngủ cuộn tròn thật chặt vào mùa đông, chào đón những bông tuyết bao phủ trên chúng thành một lớp cách ly. Nhưng đôi khi lớp tuyết đó hóa thành băng, bẫy chúng trong một lớp vỏ cứng đến mức chúng không thể thoát ra được. Và chúng chết vì đói, ngạt thở, và đông cứng cho đến chết. Không thể nhìn, không thể nghe.

Nhiều lần, anh có cảm giác như thể Zoe đã phá vỡ những lớp hàng rào phòng thủ của anh. Cô đã trao cho anh những khoảnh khắc hạnh phúc mà anh chưa từng có trong đời. Nhưng anh biết, anh không bao giờ có khả năng để sống với cảm giác đó một cách trọn vẹn, vì niềm tin không thể lay chuyển của anh rằng chúng sẽ không kéo dài. Và điều đó mang ý nghĩa Zoe là mối nguy hiểm đối với anh. Cô là một chất gây nghiện mà anh không thể kháng cự.

Anh khác những anh em trai của anh, họ khoan dung hơn, thoải mái hơn trong việc trao tặng và tiếp nhận cảm giác yêu mến. Từ những gì anh nhớ về chị gái Vickie, cô cũng giống như thế. Nhưng không ai trong họ còn sống ở nhà khi cha mẹ họ chìm đắm tệ hại nhất trong chứng nghiện rượu. Không ai trong họ bị bỏ mặc nhiều ngày hoặc nhiều tuần liên tiếp trong ngôi nhà tĩnh lặng. Không ai trong họ phải trao ra những ly rượu để giữ được sự bình yên vào những ngày cuối tuần.

Bất chấp những vấn đề của riêng mình, Alex không hề cảm thấy ghen tị với niềm hạnh phúc mới tìm thấy của Sam. Sam đã trở về cùng Lucy. Anh kể với Alex rằng mối quan hệ đó là nghiêm túc, và anh ấy có ý định kết hôn với Lucy vào ngày nào đó. Họ lên kế hoạch Lucy sẽ nhận tài trợ nghệ thuật tại New York, cô và Sam duy trì mối quan hệ cách trở cho đến khi cô trở về Friday Harbor.

“Vì thế, thật thuận tiện cho việc em chuyển đến phố Rainshadow,” Sam bảo Alex. “Anh định đến New York ít nhất một lần một tháng để thăm Lucy. Trong lúc đó, em lưu ý đến các thứ dùm anh.”

“Bất kỳ điều gì để tổng khứ được anh.” Alex nói. Không thể kèm được nụ cười khi Sam trao cho anh sự vui sướng ở cấp độ năm. “Jeez. Hơi hạnh phúc quá đấy. Có thể hạ anh xuống bớt một cấp độ không? Chỉ để em có thể đứng trong cùng một phòng với anh thôi mà.”

“Anh sẽ cố.” Sam rót một ly rượu vang cho chính mình và nhìn Alex ngờ vực. “Muốn một ly không?”

Alex lắc đầu. “Em không còn uống nữa.”

Sam trao cho anh một ánh mắt thoáng chăm chú. “Thật tốt.” Anh ấy bắt đầu đặt ly rượu sang một bên, nhưng Alex ra hiệu anh giữ nó.

“Uống đi. Em ổn mà.”

Sam nhấp một hớp rượu vang. “Điều gì khiến em quyết định ngừng uống vậy?”

“Em đã ở quá gần ranh giới nguy hiểm.”

Sam dường như hiểu ý. “Anh rất mừng,” Anh nói chân thành. “Trông em có vẻ tốt hơn, khỏe mạnh hơn.” Ngừng một chút để cân nhắc, anh nói tiếp, “Có vẻ như hẹn hò với Zoe thích hợp đấy.”

Alex cau mày. “Ai kể với anh điều đó thế?”

Sam cười toe toét. “Đây là Friday Harbor, Alex à. Cộng đồng liên thông chặt chẽ, nơi chúng ta sống để biết về những chi tiết cá nhân nhóp nhúa của cuộc đời người khác. Lập danh sách người không kể với anh có vẻ dễ dàng hơn nhiều. Em đã bị trông thấy đi cùng Zoe hàng trăm lần, em sửa chữa nhà cho cô ấy, xe của em đậu trên lối vào nhà cô ấy suốt đêm... Anh hy vọng rằng em không nghĩ có gì là bí mật.”

“Không, nhưng em không thể nào đoán ra là mọi người hứng thú quái quỷ đến thế đối với cuộc sống riêng tư của em.”

“Dĩ nhiên là họ hứng thú rồi. Chẳng có gì vui khi chuyện phiếm về những thứ không riêng tư. VẬY, em và Zoe...”

“Em không nói về điều đó,” Alex cho anh biết. “Đừng hỏi em mối quan hệ đó sẽ ra sao, hoặc sẽ dẫn đến đâu.”

“Anh không quan tâm đến điều đó. Tất cả những gì anh muốn biết là sex nóng bỏng thế nào.”

“Mê mẩn.” Alex nói. “Cực đỉnh ở mức độ từng tế bào.”

“Chết tiệt.” Sam nói, trông có vẻ bị ấn tượng.

“Mọi thứ còn đáng kinh ngạc hơn với sự việc có một quý cụ bà thường xuyên trong nhà, và một con mèo rít gào bên ngoài cánh cửa.”

Sam bật cười thanh thản. “Ồ, em sẽ có cơ hội ở một mình với Zoe vào tuần tới. Anh sẽ đi New York vài ngày để giúp Lucy ổn định trong căn hộ mới. Vì vậy, nếu em chuyển những món đồ của em đến đây kịp thời...”

“Em chỉ mất tối đa nửa ngày,” Alex nói. Nghe tiếng báo tin nhắn trên điện thoại, anh kéo nó ra khỏi túi quần. Nó đến từ người môi giới bất động sản gần đây đã tiếp cận anh với lời chào hàng tiềm năng về mảnh đất Hồ Mộng của Alex. Dù Alex nói anh không thích thú với chuyện mua bán – anh muốn tự mình phát triển mảnh đất – người môi giới cứ cố nài rằng đề nghị này rất đáng để quan tâm. Người mua, Jason Black, là một tay thiết kế trò chơi điện tử cho Inari Enterprises. Anh ta đã tìm thấy một chỗ để xây dựng cộng đồng nghiên cứu ẩn dật. Dự án rất lớn với một số tòa building và những tiện nghi. Bất cứ ai xây dựng nó sẽ kiếm được khá tiền. “Và đây mới là phần thú vị,” Người môi giới bảo Alex. “Black muốn tất cả được xây với chứng nhận LEED, bằng tất cả những thiết bị thân thiện môi trường mới nhất và tiết kiệm năng lượng. Và khi tôi kể với đại diện của anh ấy rằng anh được chính thức công nhận và có kinh nghiệm xây dựng những ngôi nhà có giấy chứng nhận xanh... Ồ, lúc này họ rất hứng thú nói chuyện với anh. Có một cơ hội để anh có thể bán điền sản đó với điều khoản là anh được thuê như một nhà thầu xây dựng.”

“Tôi thích làm việc với thứ mình làm chủ hơn.” Alex nói. “Tôi không muốn bán. Và ý tưởng phải trả lời một tay chuyên viên trò chơi điện tử... làm sao tôi biết được anh ta không phải là một tên gàn dở chứ.”

“Chỉ cần gặp anh ấy thôi.” Người môi giới nài nỉ. “Không phải chúng ta đang nói về việc kiếm tiền thôi đâu, Alex, chúng ta đang nói về chuyện chán ghét tiền đấy.”

Liếc nhìn anh trai, Alex nảy ra ý tưởng rằng Sam hẳn quen thuộc với những công ty trò chơi điện tử. “Này, anh có biết gì về Inary Enterprises không?”

“Inary à? Họ vừa cho ra lò Skyrebels.”

“Đó là cái gì?”

“Em đang sống dưới thời đồ đá nào vậy hả? Skyrebels là phiên bản thứ tư của Dragon spell chronicles (*Cấm nang bùa phép Rồng*)

“Làm sao em lại có thể bỏ lỡ điều đó nhỉ?” Alex tự hỏi thành lời.

Sam tiếp tục với sự nhiệt tình. “Skyrebels là game được chơi nhiều nhất. Họ đã bán được năm triệu bản trong tuần lễ phát hành đầu tiên. Nó là một loại hình thể giới mở với người chơi đóng vai trò chính, có đặc tính không thể dự đoán rõ ràng cuộc chơi và được đồ họa chính xác không thể tin được với màn tự chấn và chuyển động mờ...”

“Nói tiếng Anh đi, Sam à.”

“Chúng ta vừa nói đó là một game tiêu tốn thời gian lớn nhất, tốt nhất, tuyệt nhất từng biết cho đàn ông, và lý do duy nhất mà anh không chơi chúng hai mươi bốn giờ một ngày là vì thỉnh thoảng anh cần phải nghỉ để ăn hoặc làm tình.”

“Vậy anh có nghe về Jason Black không?”

“Một trong những nhà sáng tạo game đỉnh cao trong mọi thời đại. Khá bí ẩn. Thông thường, một anh chàng ở trong vị trí của anh ta sẽ nói nhiều về những sự kiện kỹ nghệ game và phô trương, nhưng anh ta lại giữ gìn một tiểu sử khiêm tốn. Anh ta có hai người chăm lo việc xuất hiện trước công chúng và phát ngôn cho mình. Tại sao em hỏi về anh ta vậy?”

Alex nhún vai và nói mơ hồ. “Nghe nói anh ta muốn mua nhà trên đảo.”

“Jason Black đủ khả năng để mua toàn bộ hòn đảo.” Sam quả quyết với anh. “Nếu em có cơ hội làm bất cứ việc gì dính líu với anh ta hoặc Inary, hãy chớp lấy và theo đuổi đến cùng nhé.”

“Đó là một game giống như Angry Birds à?” Zoe hỏi vài ngày sau đó, khi Alex kể với cô về Skyrebels.

“Không, đây là một thế giới toàn vẹn, giống như phim ảnh, nơi em có thể thám hiểm nhiều thành phố khác nhau, những trận chiến, săn rồng... Số lượng viễn cảnh tiềm năng không

giới hạn. Em cũng có thể tạm nghỉ khỏi cuộc truy lùng chính để đọc sách từ một kệ sách ảo hoặc nấu những bữa ăn ảo.”

“Cuộc truy lùng chính là gì?”

“Chết tiệt nếu như anh biết.”

Zoe cười khi cô đập vụn chocolate trắng nấu chảy để lạnh từ chiếc chảo nhỏ vào một cái tô. Cô và Alex ở một mình tại căn nhà trên phố Rainshadow. Sam đã đi New York thăm Lucy. Justine tình nguyện ở lại ngôi nhà bên Hồ Mộng cùng Emma. “Tớ không làm điều này vì Alex, tớ làm vì cậu.” Cô ấy đã bảo Zoe. “Cậu nên có một đêm đặc biệt khi cậu không phải lo lắng cho Emma.”

Đặt chiếc chảo rỗng sang một bên, Zoe nói. “Sao người ta lại muốn tốn thời gian trong thế giới ảo thay vì thế giới thật nhỉ? Anh có thể gặp tất cả các rắc rối khi nấu một bữa ăn ảo, và rồi anh vẫn không có một bữa tối thật để ăn.”

“Các game thủ không muốn có bữa tối thật,” Alex nói. “Họ thích những thứ chỉ cần ăn với một bàn tay. Bánh chip khoai tây. Pop-Tart chẳng hạn.” Anh bật cười trước vẻ mặt của cô, và quan sát đầy thích thú khi Zoe dùng con dao bay để trộn chocolate trắng vào tô cream xốp. “Sao em phải khuấy đảo nó như thế?”

“Em đang trộn. Nếu anh khuấy nó theo cách thông thường, nó sẽ không mịn nhuyễn được.” Cô cắt chiếc dao nhựa dọc qua tô cream xốp và chocolate trắng lỏng, quét ngang đáy tô, lên cạnh và trên đỉnh của hỗn hợp. Mỗi lần cô kết thúc chuyển động, cô xoay chiếc tô một phần tư. “Thấy không? Cách này giữ cho hỗn hợp nhẹ. Đây, làm thử xem.”

“Anh không muốn phá hủy nó,” Alex chống đối khi cô đưa cho anh con dao bay.

“Anh sẽ không phá hủy nó đâu.” Cô đặt tay cô trên tay anh, và chỉ cho anh cách chuyển động. Anh đứng phía sau cô, cánh tay anh vòng quanh cô, trong lúc cô khéo léo hướng dẫn bàn tay anh. “Xuống, quét ngang, lên trên, phủ qua. Xuống, quét ngang, lên trên, phủ qua... Vâng, đó là kỹ thuật.”

“Anh đang bắt đầu thấy hứng rồi.” Anh nói và cô cười.

“Anh quả là đòi hỏi không nhiều.”

Anh trả chiếc dao bay lại cho cô và rúc vào lọn tóc xoăn của cô khi cô hoàn tất việc trộn bột bánh. “Em đang làm thứ này cho món gì thế?”

“Bánh bơ giòn với dâu và chocolate trắng.” Cô nhúng ngón tay vào trong món cream xốp thơm ngát và xoay người trong cánh tay anh. “Nếm đi.”

Anh thưởng thức cream từ ngón tay cô. “Chúa ơi. Ngon quá. Cho anh miếng nữa đi.”

“Không thêm nữa sau lần này đâu đấy.” Zoe nói nghiêm khắc, nhúng ngón tay vào trong tô cream một lần nữa. “Chúng ta phải giữ phần còn lại cho bánh quy giòn.”

Ngón tay bị mút sâu trong bờ môi ấm nóng của anh. “Mmmn.” Cúi đầu xuống, anh chia sẻ hương vị với cô, lưỡi anh ngọt ngào như vị chocolate trắng. Zoe thư giãn dựa vào anh, môi cô

hé mở. Nụ hôn kéo dài, trở thành biếng nhác và sâu trong lúc tay anh trượt qua cánh tay và vai cô, túm lấy đường viền của chiếc áo thun, anh bắt đầu kéo chúng lên, và cô ngừng anh lại bằng tiếng ré nhẹ phản đối.

“Đừng, Alex. Chúng ta đang ở trong bếp.”

Môi anh kéo rê dẹt xuống cổ cô. “Không có ai ở đây hết.”

“Cửa sổ...”

“Không có ai trong nhiều dặm xung quanh.” Anh tuột chiếc áo khỏi người cô. Miệng anh bắt giữ miệng cô với vẻ tham lam đầy nhục dục khiến đám lông tơ trên cổ và cánh tay cô dựng đứng. Khi cô nhận ra anh đang kéo sợi dây áo lót xuống, cô căng người bứt rứt nhưng vẫn để anh làm. Những ngón tay anh, hết sức khéo léo và chắc chắn, lần ra phía sau chiếc áo nịt ngực và mở những chiếc móc nhỏ xíu. Một... hai... ba. Những sợi dây và vải nịt co giãn rời ra.

Bàn tay anh phủ trên bầu vú của cô bằng sức ép nóng ấm và khuấy động, lòng bàn tay chà sát nhẹ nhàng, rồi ngón tay cái đánh nhẹ cho đến khi những nụ hồng săn lại rắn chắc. Cô tựa lưng vào cạnh cứng của quầy bếp, cố nói qua tiếng thở hổn hển. “Làm ơn... lên lầu...” Cô muốn sự bao bọc riêng tư tăm tối của phòng ngủ, sự mềm mại của chiếc giường.

“Ở đây.” Alex khẳng định một cách êm ái. Anh tuột áo của mình và thả xuống sàn, với tất cả bắp cơ dẻo dai và nam tính, thân thể anh đã bị khuấy động mãnh liệt. Đôi mắt anh rực sáng và xanh như quỷ dữ khi anh vươn tay đến tô cream xốt và xúc một ít vào hai ngón tay. Cô chớp mắt khi nhận ra anh định làm gì.

“Thậm chí đừng nghĩ đến điều đó.” Cô khò khè, cười khúc khích, cố trốn thoát. “Có gì đó sai với anh rồi.” Nhưng bàn tay tự do của anh túm lấy cạnh trước chiếc quần short của cô, nới cô vào đúng vị trí và xoa hỗn hợp chocolate trắng mát lạnh trên đỉnh vú cô. Cô nhắm mắt, run rẩy khi anh khom xuống liếm và mút hương vị ngọt ngào trên cô. Anh đứng lên và hôn cô lần nữa, miệng anh có vị ngọt ngào và đói khát. Bàn tay anh lần vào trong chiếc quần short, lòng bàn tay ấm nóng tỳ sát vào da cô. Cô không thể suy nghĩ được nữa, chỉ vừa đủ hít thở. Ngay khi cho phép anh, cơ thể cô giục giã, khoái cảm trào dâng. Cô để anh cởi bỏ quần short và quần lót, để anh hôn lên vùng nhạy cảm trên bụng cô và ôm trọn hông cô bằng bàn tay anh. Để anh khụy gối xuống phía trước cô, miệng anh lần theo hương vị phấn khích của cô.

Đôi chân cô run rẩy, cô tỳ lưng vào mặt quầy bằng granite lạnh lẽo để chống đỡ. Gai ốc bao phủ khắp nơi trên da cô. Anh với tay đến tô cream. Một ít cream mát lạnh chấm nhẹ giữa hai đùi, anh mở cô ra bằng miệng anh, bằng cú đánh nhẹ của lưỡi anh. Xuống, quét ngang, lên trên, phủ qua... Nhịp điệu bền bỉ, tàn nhẫn, không cho phép cô có thời gian để suy nghĩ những lại hào phóng tặng cô một cảm xúc mãnh liệt đến mức rút ngắn khoảng cách giữa các nhịp tim của cô. Cô nghe chính mình tạo ra những âm thanh giống như một kẻ mê sảng không ý thức. Hông cô chuyển động trong một vòng tròn chặt chẽ tỳ vào miệng anh. Da thịt cô sưng phồng, và anh đánh lưỡi sâu hơn, mạnh hơn, nhanh hơn, đưa cô vào trong sự rung chuyển. Mọi thứ quanh họ lung linh mờ ảo. Anh ở cùng cô, vuốt ve cô trong khi sự giải thoát tan chảy trong cô cho đến khi cô rên rỉ và mê lử.

Vươn người, Alex kéo giật khóa quần jeans, cánh tay vẫn bao quanh cô, kéo cô dậy tỳ vào

hình thể cương cứng của anh. Cô quàng tay quanh cổ anh, đầu cô ngả trên vai anh. Không cần đến condom nữa vì cô đã bắt đầu uống thuốc tránh thai. Với tay xuống, anh nghiêng hông cô, đặt bản thân vào vị trí, và cô hỗn hển khi một nhát đẩy lên cao mạnh mẽ gần như nhắc những ngón chân cô hồng khỏi mặt sàn. Thân thể cô ghì sát quanh người anh, cộng tác cùng cuộc xâm lược mạnh bạo đó cho đến khi anh gầm gừ và đẩy mạnh lần nữa. Cô cảm thấy nhẹ bồng, chỉ được níu lại bởi sức ép của anh bên trong cô, những cơn run khoái cảm truyền từ da thịt của cô sang anh và hình thành trở lại lần nữa. Tiếng thở rít lên giữa hai hàm răng của anh khi anh tiến đến trạng thái xúc cảm mãnh liệt, đôi tay anh siết chặt quanh cô. Họ đứng khóa chặt vào nhau và run rẩy, trao cho nhau những nụ hôn dịu nhẹ, mãn nguyện sẽ nhanh chóng trở thành ham muốn... Kiểu hôn mà bạn chia sẻ với người mà bạn không thể có được mãi mãi, nhưng bạn có thể có được ngay lúc này.

Họ lên lầu, đến giường của Alex, với khăn trải giường màu trắng mát mẻ và ô cửa sổ có khung lưới mở ra đón làn gió mang vị muối biển từ vịnh False. Khi Alex hôn và mơn trớn cô, vàng trắng mùa Thu lan tỏa ánh sáng màu tím lạnh lẽo vào trong phòng. Cô cảm thấy tác động của nó, vàng trắng làm trào dâng cảm xúc và năng lượng khi Alex làm tình với cô như thể anh sở hữu cô. Như thể anh muốn cảm giác về anh chìm sâu vào trong ký ức của cô và không bao giờ tẩy xóa đi được.

Anh quá mạnh mẽ trên cô, quá thận trọng, điền đầy cô với những nhát đẩy mạnh mẽ trong lúc ánh trắng bao phủ quanh họ. Đôi tay anh đặt dưới mông cô, di chuyển cô theo những chuyển động của anh. Ham muốn tập trung đến một cường độ gây đau đớn, và cô rên lên vào khoảnh khắc trước khi vỡ tung, nhưng anh rút lui, chậm lại, không để cô đạt đỉnh. Anh xoay tròn hông, trêu chọc cho đến khi cô quần quai. Cô hỗn hển thốt ra vài từ nài xin, nói với anh rằng cô muốn anh, cần anh, cô sẽ làm bất kỳ điều gì vì anh. Điều đó không đủ. Anh lại mang cô đến gần đỉnh và rút lui cho đến khi cả hai toát mồ hôi và run rẩy vì khao khát, và anh thả ra tên cô với mỗi cú thúc khi anh dẫn cô đi trong nhịp điệu chậm rãi, nhấn tâm. Cô cảm thấy những giọt lệ nóng bỏng khoái lạc chảy khỏi mắt cô, và anh hôn chúng, nhấn những tiếng hỗn hển không lời trên gò má cô.

Và cô chợt hiểu những gì Alex muốn, những gì anh đang cố ép lấy được từ cô mà thậm chí anh không nhận thức rõ việc anh đang làm. Khoảnh khắc cô trao chúng cho anh, cô sẽ mất anh. Nhưng cô đã biết ngay từ khi mới bắt đầu rằng đây là nơi họ sẽ đến. Chối bỏ sự thật chẳng làm thay đổi sự thật khi đó là điều không thể tránh được.

Xoay mặt đi, cô thì thầm vào tai anh. “Em yêu anh.”

Cô cảm thấy một cú xóc bắn xuyên qua anh, như thể cô vừa làm đau anh. Nhưng anh bắt đầu thúc mạnh hơn, mất kiểm soát. “Em yêu anh.” Cô lập lại, và anh đè nghiêng môi anh trên môi cô, hông anh lên xuống dữ dội. Cô cảm thấy bản thân vỡ vụn, trạng thái mê ly tràn ngập và trải rộng. Nhắc môi thoát khỏi anh, cô lập lại cụm từ như thể chúng là một câu thần chú, một bùa mê, để phá bỏ lời nguyện, và anh vùi mặt vào cổ cô tìm kiếm sự giải thoát choáng váng của riêng anh.

Chương 23.

Vào buổi sáng, họ đối xử với nhau trong vẻ tự nhiên gượng ép của hai kẻ tuyệt vọng đang cố làm như không có gì thay đổi trong khi mọi thứ đã đổi thay. Zoe cảm thấy không thể kham nổi điều đó, cô cố ra vẻ rạng rỡ và phấn khởi khi cô nhận ra cách Alex đang lùi xa khỏi cô. Họ nói chuyện băng quơ trong lúc anh đưa cô trở về ngôi nhà gỗ. Thật hết sức kinh khủng, Zoe nghĩ thầm, cảm thấy khổ sở và thách thức. Cô biết với mọi tế bào của mình là Alex yêu cô, nhưng anh sẽ không bao giờ thừa nhận điều đó, và rằng anh muốn cô yêu anh, nhưng anh cũng sẽ không bao giờ cho phép điều đó.

Xe của người y tá chăm sóc tại gia đậu trên lối vào nhà. Justine hẳn đã trở về quán trọ rồi.

Ngừng lại tại hiên trước, Zoe quay lại đối mặt với Alex. “Đêm qua thật vui. Cám ơn.” Cô rạng rỡ nói.

Anh nghiêng người tỏ trước và lướt trên môi cô một nụ hôn khô và nhẹ. Ánh mắt anh không hoàn toàn đón lấy mắt cô. “Thật vui.” Anh đồng ý.

“Sẽ gặp lại anh sau nhé?” Zoe nói. “Đêm nay có thể không?”

Alex lắc đầu. “Anh sẽ rất bận rộn trong vài ngày kế tiếp với tụi Inary này. Nhưng anh sẽ gọi cho em.”

“Không... Đừng gọi.” Cô nghe chính mình nói.

Alex nhìn cô, ánh mắt dò hỏi.

Zoe không muốn tiếp tục giả vờ nữa. Ý nghĩ phải chờ đợi và bắn khoăn trong khi mối quan hệ của họ đã cạn kiệt giống như lượng cát trong chiếc đồng hồ thật quá đổi phiền muộn. Cô phải thành thực với anh. “Những gì em nói đêm qua... Em xin lỗi nếu chúng làm anh hoảng vía. Nhưng em không thể thu lại những lời đó được. Và em cũng không muốn làm thế.”

“Anh không...”

“Làm ơn để em nói hết đã.” Cô nói với một nụ cười ngập ngừng. “Nếu đã đến lúc anh muốn cắt đứt quan hệ, điều đó cũng ổn thôi mà.” Cô vươn tay chạm vào gò má căng thẳng của anh. “Chỉ có điều là... Nếu anh muốn tiếp tục, chúng ta không thể giả vờ chuyện đêm qua không xảy ra. Anh phải chấp nhận rằng em yêu anh... hoặc chúng ta không nên gặp nhau nữa.”

Anh im lặng một lúc lâu, gương mặt không biểu hiện gì. “Có lẽ chúng ta nên tạm xa nhau một thời gian.”

“Được.” Cô thì thầm, trái tim cô rơi xuống tận đáy sâu.

Đã hết rồi. Anh ở ngay bên cạnh cô, nhưng khoảng cách giữa họ dài như vô tận.

“Chỉ trong vài ngày.” Anh nói.

“Chắc chắn rồi.”

Cô muốn nài xin anh *Đừng rời xa em. Hãy để em yêu anh. Em cần anh biết bao*, nhưng

không hiểu sao cô xoay sở được để khóa chặt những lời đó trước khi chúng bật ra.

“Nhưng nếu em cần bất cứ điều gì, hãy gọi cho anh nhé.” Alex nói.

Không bao giờ. Cô sẽ không làm điều đó với anh, hoặc chính cô.

“Vâng.” Zoe xoay người và lần tìm chìa khóa cửa trong chiếc túi xách, và bằng cách nào đó đã xoay sở để mở được cửa trước. “Bye.” Cô nói mà không quay lại, đôi mắt nhúc nhích. Rồi cô đi vào bên trong nhà và đóng cửa lại.

Bóng ma không nói gì cho đến khi họ trở lại phố Rainshadow. Alex cảm thấy muốn bệnh và kiệt sức. Anh đã thao thức suốt đêm, nhìn Zoe trong lúc cô giả vờ ngủ. Anh ao ước nhảy vào xe và trở lại bên cô, nhưng đồng thời anh không thể đối phó nếu như cô thốt ra ba từ đó lần nữa. Đó là thứ đã bẻ gãy thỏa thuận. Anh biết anh đã bị tóm chặt rồi – quý thật, anh không bao giờ nghi ngờ điều đó – nhưng đây không phải là thứ mà anh có thể đùa cợt, chế nhạo hoặc phớt lờ được. Đây là nỗi đau.

Anh đi vào bếp và nhìn vào chỗ Zoe đã tựa vào trong lúc anh cởi bỏ quần áo của cô. Anh nhớ đến khoái cảm mãnh liệt của đêm trước, niềm vui sướng khiến đất trời đảo lộn, và sự âu yếm của những hành động thể xác chỉ có thể được mô tả là làm tình. Anh chưa bao giờ biết đến thứ gì giống như thế trước đây... Anh hy vọng anh sẽ không bao giờ lặp lại nữa.

Ánh mắt anh chạm vào chai vang đã cạn một nửa, chiếc nút bần nhét chặt trong miệng chai. Bất chấp mới buổi sớm, Alex muốn say nhiều hơn anh đã từng muốn trong cuộc đời anh. Mỗi khi có gì đó sai lệch, ruột anh lại hò hét đòi rượu. Anh tự hỏi, không biết điều đó có bao giờ thay đổi hay không. Nuốt nước bọt, anh đi đến bồn rửa và té nước lạnh vào mặt.

Bóng nói phía sau anh. “Ra là thế, tôi đoán vậy.”

“Tôi không có tâm trạng lắng nghe đâu.” Alex khàn khàn nói, nhưng bóng ma không nao núng.

“Zoe đã phạm một lỗi lầm không thể tha thứ khi nói cô ấy yêu cậu – vì lý do gì thì tôi không thể nào hình dung ra được – Và bây giờ cậu đang từ bỏ cô ấy. Cậu có biết điều hài hước là gì không? Tôi đã nghe Darcy nói hàng tá lần là cô ta ghét cậu nhiều như thế nào và có vẻ như cậu chưa có đủ điều đó. Tại sao chịu đựng một phụ nữ căm ghét cậu lại dễ dàng hơn với người yêu thương cậu?”

Alex xoay người, chùi đi những giọt nước còn đọng lại trên mặt anh, vuốt mớ tóc ẩm ướt ra phía sau. “Tình yêu sẽ không kéo dài.”

“Đó là thứ tôi đã thường nghĩ.” Bóng ma nói. Với sự im lặng sắt đá của Alex, bóng ma có vẻ chán nản và bỏ cuộc. “Tôi không bao giờ hiểu được tại sao tôi lại bị trói buộc cùng cậu. Tôi thì hẳn là không bao giờ muốn rồi. Chẳng có chút ý nghĩa nào về chúng hết. Tôi nên ở cùng Emma chứ không phải cậu. Điều gì sẽ xảy ra với bà ấy khi bà đi tiếp và tôi không ở đó?”

“Chẳng điều gì xảy ra hết. Bà ấy sẽ chết, bất kể ông có ở đó hay là không. Bà ấy sẽ kết thúc ở nơi mà bà ấy được cho là sẽ đến, và ông sẽ kết thúc ở nơi dành cho ông, và ơn Chúa, tôi sẽ được ở lại một mình.”

“Cậu đâu có tin Chúa. Cậu chẳng tin vào thứ gì hết. Cậu đã hỏi liệu tôi có tìm được cách để biến mất và tôi đã bảo với cậu rằng tôi sợ nếu như tôi thử làm, tôi sẽ không thể nói chuyện với cậu được nữa. Bây giờ tôi không quan tâm. Có lẽ vô hình cũng chẳng hại gì.” Ông nhìn tia mắt của Alex đảo vào chai rượu thêm một lần nữa. Miệng ông quăn lên khinh miệt. “Tiến lên và uống đi. Có quan trọng gì đâu nào? Tôi sẽ rót một ly cho cậu nếu tôi có thể.”

Trong một chớp mắt, ông biến mất.

Gian bếp tĩnh lặng.

“Tom?” Alex hỏi, gần như sững sờ vì sự thiếu vắng hoàn toàn những chuyển động và âm thanh quanh anh.

Không hồi đáp.

“Tổng khứ tuyệt hảo.” Alex nói to. Anh đi đến chai rượu, bàn tay anh túm chặt quanh nó. Sức nặng của chất lỏng bên trong, tiếng róc rách nhỏ của nó vào thành thủy tinh, kéo giật anh trong nỗi khao khát đột ngột. Anh kéo chiếc nút chai ra bằng răng và bắt đầu nốc ừng ực. Tuy vậy, qua góc mắt, anh thấy một chiếc bóng trượt ngang qua sàn nhà.

Bằng một chuyển động đột ngột, Alex phóng mạnh chai rượu vào hình thể tằm tối, và những mảnh thủy tinh văng tung tóe. Rượu nhỏ giọt trên những học ngăn kéo. Hương thơm nồng nàn của loại rượu nho đen tỏa khắp phòng. Alex ngồi và tựa lưng vào học tủ, tay ôm chặt lấy đầu trong lúc chất lỏng màu đỏ đọng vũng trên sàn và chảy tràn.

“Loại tai ương nào nhỉ?” Justine hỏi khi cô bận rộn lật quyển sách cũ kỹ trong bếp trong lúc Zoe chuẩn bị bữa điểm tâm. “Xem nào. Liệt dương? Mụn cóc hay nhọt? Rối loạn tiêu hóa, hôi miệng, rụng tóc... Tớ nghĩ chúng ta nên để nguyên khuynh hướng về sex của anh ấy, nhưng chúng ta sẽ biến anh ấy gớm ghiếc đến mức không ai muốn anh ấy nữa.”

Zoe lắc đầu hoang mang, cô đang dùng muỗng xúc kem để làm đầy khay bánh muffin với những muỗng bột nhào. Sáng hôm đó, cô đã thú nhận với Justine rằng cô và Alex đã đổ vỡ vài ngày trước đây, và Justine gần như đã nổi cơn thịnh nộ. Cô ấy dường như tự thuyết phục rằng cần phải thực hiện một cuộc trả thù siêu nhiên vì lợi ích của Zoe.

“Justine,” Zoe ôn tồn hỏi. “Cậu đang đọc gì thế?”

“Cuốn sách mẹ tớ tặng tớ. Có nhiều ý tưởng tốt ở đây lắm. Hmm, có lẽ vài loại bệnh dịch... ếch hoặc thứ gì đó...”

“Justine,” Zoe nói. “Tớ không muốn trù ếm ai hết.”

“Dĩ nhiên là cậu không muốn rồi, cậu quá tốt. Nhưng tớ không vương phải vấn đề đó.”

Đặt chiếc muống múc sang một bên, Zoe đi đến chiếc bàn nơi Justine đang ngồi. Cô liếc nhìn quyển sách có vẻ cổ xưa, bụi bặm, điền đầy những biểu tượng kỳ dị và những hình minh họa khá đáng sợ. Một ít thứ gì đó sền sệt, bí hiểm, rỉ thành giọt bên rìa sách. “Chúa nhân từ. Justine, hãy chắc chắn là cậu rửa tay sau khi cầm cái thứ ghê tởm đó nhé... có chất nhờn trên tất cả các trang sách kia.”

“Không, không phải tất cả các trang, chỉ chương ba thôi. Nó luôn rỉ ra một chút.”

Nhăn mặt, Zoe mang một ít nước lau rửa và khăn giấy đến bàn. “Phủ nó để dự phòng.” Cô yêu cầu, ra hiệu về mảnh khăn để bọc quyển sách.

“Chờ chút, tớ vừa tìm ra một lời nguyên nhân...”

“Ngay,” Zoe nói kiên định.

Cau có, Justine bọc quyển sách vào trong mảnh khăn và giữ nó trên lòng trong lúc Zoe lau bàn.

“Tớ không biết cậu đang nghiêm túc hay chỉ đùa giỡn,” Zoe nói, “nhưng không cần đến lời nguyên nhân hay tai ương nào hết. Nếu một người đàn ông không muốn ở cùng tớ, anh ta có quyền ra quyết định đó.”

“Tớ đồng ý.” Justine nói. “Anh ta có quyền ra quyết định đó. Và tớ có quyền khiến anh ta đau đớn vì chúng.”

“Đừng ám lời nguyên nhân lên Alex. Cậu đâu có ám lời nguyên nhân nào lên Duane đâu, đúng không?”

“Nếu cậu từng nhìn thấy anh ta không có tóc mai dài thì cậu sẽ hiểu tại sao.”

“Ồ, tớ muốn cậu để Alex yên.”

Bờ vai Justine rũ xuống. “Zoe, cậu là gia đình thực sự duy nhất mà tớ từng có. Cha tớ đã mất, và mẹ tớ là một trong những người phụ nữ không nên có con. Nhưng bằng cách nào đó tớ đã may mắn có được cậu trong đời tớ. Cậu là người thật sự tốt duy nhất mà tớ từng biết. Cậu biết đủ về tớ để có thể làm tổn thương tớ tệ hơn bất kỳ ai từng có thể, nhưng cậu sẽ không bao giờ làm điều đó. Không chị em gái nào có thể yêu cậu nhiều như tớ yêu.”

“Tớ cũng yêu cậu.” Zoe nói, ngồi xuống bên cạnh cô ấy, mỉm cười qua ánh lấp lánh của những giọt lệ.

“Tớ ước chi có một câu thần chú có thể tìm được một người đàn ông đối xử với cậu theo cách cậu xứng đáng. Tớ biết ngay từ đầu là Alex nguy hiểm đối với cậu, và điều tồi tệ nhất trên đời, là khi nhìn thấy ai đó mà bạn quan tâm đến hướng thẳng đến nguy hiểm mà bạn không thể ngừng họ lại được. Vì thế, tớ không nghĩ một tai ương – loại nhỏ thôi – là hoàn toàn không được phép.”

Zoe tựa người vào cô ấy, và họ ngồi bên nhau yên lặng.

Cuối cùng, Zoe nói. “Alex đã chịu đủ tai ương rồi, Justine. Cậu không thể làm thêm được

điều gì tệ hơn những gì anh ấy đã trải qua.” Đứng lên, cô đi trở lại quầy bếp để hoàn thành việc điền đầy khay bánh muffin. “Bạn có muốn một chiếc túi nhựa để giữ quyển sách kinh khủng đó không?”

Justine ôm quyển sách với vẻ che chở. “Không. Nó cần được thở.”

Khi Zoe đặt khay muffin vào trong lò nướng, điện thoại của cô reo vang. Tim cô nhảy cách quãng một nhịp, như nó vẫn làm thế trong vài ngày qua mỗi khi có ai đó gọi cô. Cô biết đó không phải Alex, nhưng cô không thể ngừng ao ước đó là anh.

“Bạn có thể lấy thứ đó dùm tớ không?” Cô hỏi. “Nó ở trong túi xách của tớ trên lưng ghế.”

“Chắc rồi.”

“Lau tay của cậu trước.” Zoe nói vội vàng.

Nhăn mặt, Justine xịt dung dịch Windex vào tay và lau chúng bằng khăn giấy. Cô vươn tay với chiếc túi của Zoe để lấy chiếc điện thoại. “Đó là số điện thoại nhà cậu.” Cô ấy nói, đưa chiếc điện thoại lên tai. “Chào, Justine đây, Zoe đang dở tay một chút. Tôi có thể nhận tin nhắn dùm không?”

Một thoáng im lặng. “Chị ấy sẽ đến đó ngay.” Ngừng một chút. “Tôi biết, nhưng chị ấy sẽ muốn có mặt. Được rồi, Jeanie.”

“Gì thế?” Zoe hỏi, trượt một khay muffin khác vào lò.

“Không có gì nghiêm trọng đâu. Jeanie nói huyết áp của Emma tăng nhẹ, và bà có vẻ bị xáo trộn. Từ ngữ lẫn lộn nhiều hơn bình thường. Jeanie đã cho bà uống thuốc và nói cậu không cần phải về nhà đâu, nhưng cậu đã nghe những gì tớ nói rồi đấy.”

“Cám ơn nhé, Justine.” Chân mày Zoe hằn nếp. Tháo bỏ chiếc tạp dề, cô ném nó lên mặt quầy bếp. “Lấy mớ bánh đó ra khỏi lò sau chính xác mười lăm phút nữa nhé, okay?”

“Được mà. Gọi cho tớ ngay khi cậu có thể nhé. Để tớ biết liệu cuối cùng cậu có phải đưa bà đến ER (*emergency room* – phòng cấp cứu) hay không thôi mà.”

Zoe về đến ngôi nhà gỗ trong đúng mười lăm phút. Cô đã không gặp Emma sáng hôm đó – khi Jeanie đến thì Emma vẫn còn đang ngủ. Đây là lần ngủ trễ nhất trong một chuỗi những đêm khó khăn. Hoàng hôn của Emma đang trở nên tệ hơn, với chứng lẫn lộn và cáu gắt khi đêm về. Giấc ngủ của bà không tốt. Jeanie đã đề xuất những gợi ý hữu ích thông thường, như là cổ vũ Emma chợp mắt đôi chút trong ngày, và lắng nghe âm nhạc êm dịu trước khi ngủ. “Những bệnh nhân mất trí nhớ có khuynh hướng bị rối loạn vào gần cuối ngày.” Jeanie giải thích. “Ngay cả những điều đơn giản cũng gây khó khăn cho họ.”

Cho dù Zoe đã được cảnh báo về những gì sẽ xảy đến, thật căng thẳng khi nhìn bà nội cô hành xử theo những cách thức chẳng có chút gì giống bà. Khi Emma không thể tìm ra đôi dép theo đi trong nhà, bà làm Zoe xấu hổ khi kết tội Jeanie ăn cắp chúng. May mắn là Jeanie đã tử tế và bình tĩnh, không hề khó chịu chút nào hết. “Bà ấy sẽ làm và nói nhiều thứ mà bà ấy không có ý định như thế.” Cô ấy nói. “Đó là một phần của căn bệnh.”

Bước vào ngôi nhà gỗ, Zoe thấy bà nội cô đang ngồi trên ghế dài, gương mặt bà hằn nếp

nhân và mệt mỏi. Jeanie đang ngồi bên cạnh bà, cố chải gọn mái tóc rối bời của bà, nhưng Emma đẩy tay cô ấy ra đầy cáu kỉnh.

“Upsie,” Zoe nói với một nụ cười, tiến lại gần bà. “Bà có cảm giác thế nào?”

“Cháu về trễ.” Emma nói. “Bà đã không ăn trưa. Jeanie làm cho bà một chiếc hamburger, và nó quá khô bên trong bởi vì bà sẽ không nên ăn nó nếu như bà đã không ăn. Vì bà đã không thích bữa trưa của bà và cháu làm bữa trưa khi nó không khô trừ phi bà không ăn.”

Zoe đấu tranh để giữ vẻ mặt điềm tĩnh, trong khi nỗi đau tràn ngập sâu thẳm bên trong cô. Thậm chí với Emma, “ngôn từ thập cẩm” này là không bình thường.

Jeanie đứng dậy và trao chiếc lược cho cô, thì thào, “Căng thẳng. Bà sẽ tốt hơn ngay khi thuốc huyết áp có tác dụng.”

“Bà không thích bữa trưa của bà.” Emma dai dẳng.

“Còn chưa đến giờ ăn trưa mà.” Zoe nói, ngồi xuống bên bà. “nhưng khi đến bữa, cháu sẽ nấu bất cứ món gì bà muốn. Để cháu chải tóc cho bà nhé, Upsie.”

“Bà muốn Tom.” Emma nghiêm giọng nói. “Bảo Alex đưa ông ấy đến.”

“Được mà.” Mặc dù Zoe muốn hỏi Tom là ai, cô nghĩ tốt hơn là chỉ nên đồng ý cho đến khi huyết áp của Emma hạ xuống. Dịu dàng, Zoe kéo nhẹ chiếc lược qua mái tóc của bà, ngừng lại để gỡ một lọn tóc rối. Emma rơi vào im lặng trong một lúc, có vẻ thích thú với cảm giác đôi tay Zoe trên mái tóc của bà. Công việc giản đơn giúp cả hai thư giãn.

Nhiều lần không đếm xuể, Emma đã làm điều tương tự với Zoe khi cô còn là một cô bé. Emma luôn kết thúc công việc bằng cách thủ thỉ rằng cô thật xinh đẹp, từ tâm hồn lẫn vẻ ngoài, và những lời lẽ đó đã bắt rễ trong cô. Mọi người nên có ai đó yêu thương họ vô điều kiện... Và với Zoe, đó luôn là Emma.

Khi Zoe chải tóc xong, cô đặt chiếc lược sang một bên và cười với gương mặt của bà nội. “Thật xinh đẹp.” Cô nói. “Từ tâm hồn đến vẻ ngoài.”

Đôi tay Emma quàng quanh người cô. Họ ôm nhau một lúc trong niềm vui sướng không lời, không nghĩ đến quá khứ hay tương lai. Chỉ chú trọng vào những gì họ có ngay lúc này, cùng với nhau.

Emma nghỉ ngơi gần hết buổi chiều, trong lúc Jeanie theo dõi huyết áp của bà. Cuối cùng, hài lòng rằng chứng tăng huyết áp đã hạ xuống, Jeanie rời khỏi vào cuối ngày. “Cố cho bà uống chút nước vào mọi cơ hội có thể được nhé,” Cô ấy bảo Zoe, “Bà luôn quên uống nước, và chúng ta không muốn bà bị chứng mất nước.”

Zoe gật đầu. “Cám ơn, Jeanie – Tôi không thể nói tôi cảm kích nhiều thế nào về những gì chị đã làm cho Emma. Và cho tôi nữa. Chúng tôi không thể xoay sở được nếu không có chị.”

Người y tá cười với cô. “Tôi vui vì giúp được. Nhân tiện, cô có thể muốn cho Emma một liều thuốc giảm đau sau bữa tối, chứng nhức đầu thường bắt đầu lúc hoàng hôn. Hôm nay bà ấy đã nghỉ ngơi nhiều, và mặc dù bà ấy cần điều đó, giấc ngủ hôm nay có thể là một gợi ý mạo hiểm nếu không có một sự trợ giúp nho nhỏ.”

“Tôi sẽ làm thế. Cảm ơn.”

Nhận ra Emma bình tĩnh hơn khi ti-vi được tắt, Zoe mở nhạc nhẹ để thay thế. Giai điệu của bài “We’ll meet again” bập bênh trôi trong không trung. Emma lắng nghe như bị thôi miên.

“Khi nào Alex đến?” Bà hỏi.

Câu hỏi khiến trái tim Zoe nhức nhối. Cô nhớ Alex nhiều nhất trong những buổi tối, nhớ cuộc trò chuyện dễ chịu trong lúc anh lấy những chiếc đĩa, nhớ cách anh ôm cô và xoa nhẹ lưng cô. Vào một đêm, anh khám phá ra rằng chiếc thước đo laser của anh với những chấm sáng màu đỏ của nó nhảy nhót trên sàn khiến Byron say mê. Alex đã lái chú mèo chạy vòng quanh đuổi theo những chấm sáng, rồi sau đó anh tắt chúng đi để Byron nghĩ chúng đã bị bắt dưới móng vuốt của nó. Quan sát trò hề của họ, Emma đã bật cười dữ dội đến mức gần như ngã khỏi ghế. Một buổi tối khác, phát hiện ra Emma đang gặp rắc rối trong việc nhớ được những thứ cất trong các hộc tủ bếp, Alex đã dán nhãn lên mỗi hộc tủ bằng các miếng giấy ghi chú của anh, một cho những chiếc đĩa, cái khác cho những chiếc ly, và vân vân. Những mẫu giấy ghi chú vẫn còn nguyên đó, khiến trái tim Zoe thổn thức mỗi khi cô nhìn thấy chúng.

“Cháu không biết khi nào thì Alex sẽ đến đây.” Cô nói với Emma. *Hoặc là không biết liệu anh ấy có bao giờ trở lại nữa hay không.*

“Tom ở cùng cậu ấy. Bà muốn Tom. Cháu có thể gọi cho Alex không?”

“Tom là ai?”

“Một tên đểu cáng.” Emma cười nhẹ. “Một kẻ bạc tình.”

Một bạn trai cũ. Zoe cười đáp lại bà. “Bà yêu ông ấy ư?” Zoe hỏi dịu dàng.

“Phải. Phải rồi. Gọi Alex và nói cậu ấy đưa Tom đến.”

“Để lát nữa, sau khi cháu tắm.” Zoe nói, hy vọng Emma sẽ quên điều đó khi thuốc an thần có tác dụng. Cô trao cho bà nội nụ cười trêu chọc, bản khoản không biết bà kết nối thế nào giữa bạn trai của bà và Alex. “Alex gọi cho bà nhớ đến Tom sao?”

“Ồ, phải. Cả hai đều cao và tóc sẫm. Và Tom cũng là thợ mộc. Ông ấy tạo tác những thứ cực kỳ đẹp.”

Chẳng điều gì cho thấy Tom có thật, Zoe nghĩ, hay chỉ là một điều bịa đặt trong trí óc hoang tưởng của Emma.

“Bà mệt rồi.” Emma lăm bầm, xoắn vặn một trong những chiếc nút dọc theo mặt trước bộ áo ngủ in hoa. “Tôi muốn gặp anh ấy, Lorraine. Tôi đã mong đợi quá lâu rồi.”

Lorraine là một trong những người chị của Emma. Nuốt xuống khó nhọc, Zoe nghiêng xuống hôn bà. “Cháu sẽ tắm tấp một chút,” Cô thì thầm. “Hãy nghỉ ngơi ở đây và nghe nhạc nhé.”

Emma gật đầu, nhìn chằm chằm vào những ô cửa sổ, bầu trời đang sẫm lại vào lúc chạng vạng tối

Zoe kéo vòi tắm và chìm vào dòng nước ấm áp trong tiếng thở dài. Cô muốn vui thích với

việc ngâm mình trong một lúc lâu, nhưng chỉ cho phép bản thân mười phút, miễn cưỡng để Emma lại không được giám sát lâu hơn thời gian đó. Tháo nước khỏi bồn, cô lau khô người và mặc chiếc váy ngủ.

“Tốt hơn nhiều rồi.” Cô nói với một nụ cười, đi vào trong phòng chính.

Không có lời đáp. Chiếc ghế dài trống rỗng.

“Upsie?” Zoe nhìn quanh căn bếp thỉnh lặng, và chạy vào trong phòng ngủ. Không có dấu hiệu của Emma ở bất kỳ đâu.

Nhịp tim của Zoe bắt đầu chạy đua. Chưa đến mức Emma bắt đầu đi lang thang vợ vẩn, thứ thường là biểu hiện đặc trưng cho giai đoạn tăng cao của chứng mất trí nhớ do mạch máu. Những đã có một biểu hiện không tốt hôm nay. Và bà đã khẳng khẳng trong việc gặp Tom kỳ bí của bà, và yêu cầu Alex đưa ông đến... Chạy ào đến cửa trước, Zoe nhìn vào ô cửa đã được mở. Cô lao ra bên ngoài, hơi thở của cô nổ tung điên cuồng. “Upsie, bà ở đâu?”

Alex vừa kết thúc chuyến đi dạo đến khoảnh đất bên bờ hồ Mộng với người môi giới bất động sản và một tay luật sư, cả hai đều làm việc cho Inary Enterprises. Họ đã cùng ăn tối trong thị trấn, và sau đó đến thăm khu đất. Cùng tản bộ dọc theo lối mòn được san phẳng đến bờ hồ, vẻ bề ngoài trông như để có một cảm nhận về khu đất, nhưng thực ra mục tiêu là để đánh giá Alex là loại người nào. Trong chừng mực Alex có thể nói, cuộc gặp gỡ đã kết thúc hoàn hảo.

Đêm đã buông xuống vào lúc anh bước vào trong xe. Khi Alex xoay chiếc chìa khoá trong bộ khởi động, điện thoại của anh rung lên, và anh liếc nhìn vào màn hình nhỏ. Dấu hiệu cho biết là số của Zoe đã gây ra một cảm xúc náo động của nỗi háo hức không mong đợi. Anh đã nhớ cồn cào âm thanh giọng nói của Zoe. Thậm chí không suy nghĩ, anh trả lời.

“Hi,” Anh nói. “Anh đang...”

“Alex,” Giọng Zoe nghe tuyệt vọng, run rẩy. “Em xin lỗi. Em... giúp em với. Em cần sự giúp đỡ.”

“Gì thế?” Anh hỏi ngay lập tức.

“Emma biến mất rồi. Em chỉ đi tắm một chút, và... Bà đã biến mất khoảng mười lăm phút, bà đi lang thang đâu đó và em đang gọi bà” Zoe nức nở và nói cùng lúc. “Em đã ra ngoài ngay tức thì. Em đã đi vòng quanh toàn bộ ngôi nhà và bà không trả lời, trời thì tối...”

“Zoe, anh đang ở gần đây. Anh sẽ đến đó ngay.” Tất cả những gì anh có thể nghe là âm thanh vỡ vụn của tiếng khóc. Anh hết sức mừng vì cô đã yêu cầu anh giúp. “Em yêu, có nghe anh không?”

“Có.”

“Đừng sợ. Chúng ta sẽ tìm thấy bà.”

“Em không muốn gọi cảnh sát. Em nghĩ bà sẽ cố trốn họ.” Nhiều tiếng nước nở hơn. “Bà đã uống một phần thuốc giảm đau. Và tối nay, bà liên tục hỏi về anh, và người nào đó tên Tom, bà muốn yêu cầu anh mang ông ấy đến. Em cho rằng bà ra ngoài để tìm anh.”

“Được rồi, chưa đầy một phút nữa anh sẽ đến đó.”

“Em xin lỗi,” Zoe nghẹn ngào. “Xin lỗi đã quấy rầy anh, nhưng...”

“Anh đã dặn em gọi anh nếu em cần gì đó mà. Ý anh là như vậy.”

Anh nhận ra anh đã ngụ ý còn nhiều hơn như thế. Dù trong tình huống này, việc được nói chuyện với Zoe là sự khuây khoả vượt xa hơn cả mong đợi. Nó gần giống như việc có thể hít thở lần nữa. Lúc này đây, anh nhận ra rằng, anh không thể lẫn tránh Zoe được nữa. Thứ gì đó đã thay đổi bên trong anh, hoặc... Không, chẳng điều gì thay đổi hết. Đó mới là trọng điểm. Cảm giác về Zoe của anh vốn dĩ không thay đổi và sẽ không bao giờ thay đổi. Cô là một nửa của anh. Phát hiện này khiến anh ngạc nhiên, nhưng bây giờ anh không có thời gian để nghĩ về chúng.

Vừa lái xe anh vừa đảo mắt nhìn quanh con đường rợp bóng cây tìm kiếm bất kỳ dấu hiệu nào của Emma. Bà không thể đi xa trong khoảng thời gian ngắn như thế, đặc biệt là trong tâm trạng không bình ổn. Điều duy nhất khiến anh lo lắng là cái hồ ở quá gần. “Zoe à,” Anh nói. “em đã kiểm ở gần mép hồ chưa?”

“Em đến đó ngay bây giờ.” Giọng cô nghe đã có vẻ bình tĩnh hơn, dù vẫn còn sục sục.

“Tốt. Anh đến lối vào nhà rồi. Anh kiểm tra đám rừng bên kia đường và sẽ trở lại ngôi nhà. Bà mặc gì thế?”

“Pajamas màu sáng.”

“Chúng ta sẽ tìm ra bà sớm thôi, em yêu. Anh hứa.”

“Cám ơn anh.” Anh nghe âm thanh tiếng thở hỗn hển của cô. “Trước đây anh chưa bao giờ gọi em như thế hết.”

Cô ngắt kết nối trước khi anh có thể trả lời.

Alex nhảy ra khỏi xe và gần như hét lên khi anh đối mặt với bóng ma. “Giê-su!”

Tom trao cho anh cái nhìn nhạo báng. “Không, chỉ là tôi thôi.”

“Đó là về cách ông xuất hiện.”

“Chẳng dính gì đến cậu hết,” Tom loan báo. “Tôi chỉ muốn giúp tìm kiếm Emma. Bắt đầu gọi bà ấy đi.”

“Emma.” Alex gọi lớn. “Emma, bà có ở ngoài đây không?” Anh ngừng lại khi nghe thấy âm thanh của một giọng nữ xa xa, nhưng ngay lập tức anh nhận ra đó là của Zoe. Tiếp tục tìm kiếm, anh đi vào trong rừng cây, định kỳ gọi tên Emma.

Tom đi cách khỏi Alex trong chùng mực xa nhất ông có thể, vợ vẫn trong đám cây cối. “Bà ấy không thể đi xa hơn chỗ này được,” ông nói. “Tôi không nghĩ bà ấy có thể băng qua đường... chúng ta hãy trở lại phía trước nhà...”

Màn đêm xuống nhanh, không gian mờ đục và tím sẫm phủ qua mặt hồ.

“Emma.” Alex gọi. “Cháu Alex đây. Cháu đi cùng Tom. Ra đi để cháu có thể thấy bà.”

Một cặp chùm ánh sáng chói chang của xe ô-tô chiếu xiên qua khúc quanh gấp của con đường. Chúng đến nhanh, quá nhanh đối với làn đường hẹp như thế, đến mức Alex phải lùi sát lề đường đợi nó đi qua.

“Alex.” Giọng Tom vang đến, thô ráp trong nỗi kinh hoàng.

Cùng khoảnh khắc ấy, Alex trông thấy hình thể mong manh của Emma đang run rẩy tiến vào giữa con đường. Trông bà ngỡ ngác, đôi mắt mở rộng, làn da chói loá trong ánh sáng đèn pha khắc nghiệt. Chiếc xe đang tiến vào khúc quanh. Vào lúc người lái xe nhìn thấy bà sẽ là quá trễ.

Zoe, vừa quay lại từ hồ, đang tiến lại ở phía bên kia đường đối diện với Alex. Gương mặt cô vặn xoắn trong nỗi kinh hoàng khi cô trông thấy Emma đang đứng trước đường tiến tới của chiếc xe.

Alex chạy nước rút về hướng Emma, một cuộc dâng trào adrenaline khiến anh nhanh như tia chớp. Anh vươn tới bà, đẩy mạnh, và cảm thấy một va chạm cực mạnh xô anh ngã xuống đất. Mọi thứ đảo lộn, thế giới xoay chuyển quá nhanh, da thịt anh như bốc lửa. Nhưng linh cảm bỏng rộp của cơn đau tàn rụi ngay lập tức. Anh không bị thương tổn. Anh chỉ như vừa bị một cơn gió quật ngã mà thôi.

Mất vài giây để anh tự hồi phục. Anh ngồi dậy đầy sững sốt, nhìn quanh, và thấy nhẹ nhõm rằng anh đã thành công trong việc đẩy Emma ra khỏi đường. Bà đang loạng choạng dựa vào Zoe trong lúc cô bắt lấy bà. Họ có thể ngã xuống đất, nhưng Zoe đã giữ được Emma.

Mọi thứ ổn rồi. Mọi thứ đã hoàn hảo.

Đó là một khoảnh khắc cam go, anh có thể nói như thế, khi Zoe nhìn vào anh và thét lên thống khổ. Cô bắt đầu nức nở, “Alex, không, không...” chạy thẳng đến anh, nước mắt chảy như suối trên mặt cô.

“Không sao đâu mà.” Alex nói, sững sốt rằng cô quá quan tâm đến anh. Một làn sóng yêu thương áp đảo tràn qua anh. Anh đứng lên và bắt đầu đi đến bên cô. “Chiếc xe chỉ va vào anh thôi. Anh sẽ có không nhiều hơn vài vết bầm. Anh ổn mà. Anh yêu em.” Anh không thể tin được rằng mình vừa nói điều đó, lần đầu tiên trong cuộc đời anh. Và chết tiệt là nó dễ dàng đến thế. “Anh yêu em.”

“Alex,” Cô ghen ngào. “Ôi, Chúa ơi, làm ơn đừng...”

Và cô chạy ào vượt qua anh.

Không, không phải vượt qua. Xuyên qua.

Giật mình, anh quay người nhìn Zoe phủ phục xuống đất, khom người và đổ sụp trên một hình hài nằm trên đất. Đôi vai cô run rẩy mãnh liệt, và cô thốt lên vài âm thanh vỡ vụn.

“Đó là... mình sao?” Alex hỏi trong vẻ hoang mang, bước thụt lui. Anh nhìn xuống tay và

chân của mình. Chúng không ở đó. Chẳng có gì ở đó. Anh vô hình. Ánh mắt anh quay trở lại hai hình dáng trên đường... thân thể mà Zoe đang cúi mình trên đó. “Đó là mình.” Anh nói, cảm xúc chạy đua từ cung bậc đang vui mừng lao thẳng đến tuyệt vọng.

Anh muốn khóc, anh có thể cảm thấy nỗi đau tột cùng, nhưng mắt anh ráo hoảnh.

“Cậu không bao giờ có được nỗi tiếc thương thường thấy mà không có nước mắt.” Một giọng nói lặng lẽ vang lên bên cạnh anh. “Ai mà nghĩ ra được một trong những thứ cậu đánh mất lớn lao nhất lại là việc khóc than cơ chứ?”

“Tom.” Alex xoay người và chộp lấy khuỷu tay ông một cách tuyệt vọng. Anh bàng hoàng khi có thể cảm nhận sự rắn chắc và chiều dài của hình thể một con người. “Tôi làm gì bây giờ?”

“Chẳng gì cả.” Tom nhìn anh với vẻ cảm thông tàn nhẫn. “Tất cả những gì cậu có thể làm bây giờ là quan sát.”

Ánh mắt Alex quay trở lại đắm đắm vào Zoe. “Tôi yêu cô ấy. Tôi phải ở cùng cô ấy.”

“Cậu không thể.”

“Ông Trời chết tiệt, tôi còn không nói được lời tạm biệt với cô ấy.”

“Thoải mái với ngôn ngữ quá nhỉ.” Tom nói. “Cậu nào phải là kẻ trốn tránh những trò cá cược của mình, đúng không?”

“Có nhiều thứ cô ấy cần phải biết. Đời tôi không thể chấm dứt như thế này. Tôi chưa có đủ thời gian bên cô ấy.”

Tom trông có vẻ cáu tiết. “Cậu cho rằng tôi đã cố nói gì với cậu vậy hả, cái đồ ngốc nhà cậu?”

“Nếu có một vị Chúa, tôi sẽ nói Ngài rằng...”

“Im nào.” Bóng ma xua tay thiếu kiên nhẫn. “Tôi vừa nghe thấy gì đó.”

Tất cả những gì Alex có thể nghe, là tiếng khóc đau đớn của Zoe.

Tom ngược nhìn bầu trời một cách điên cuồng, bước vờ vẩn vài bước chân.

“Ông đang làm gì vậy.” Alex hỏi.

“Ai đó đang cố nói với tôi điều gì đó. Tôi nghe thấy giọng nói. Vài giọng nói.”

“Họ nói gì vậy?”

“Nếu cậu có thể ngậm cái lỗ miệng của cậu đủ lâu để tôi có thể nghe được họ, tôi sẽ...” Sự chú ý của ông quay trở lại với bầu trời. “Được rồi, tôi hiểu rồi. Vâng, Uh-huh, Đúng vậy.” Một lát sau, ông nhìn vào Alex. “Họ cho phép tôi giúp cậu.”

“Ai là họ thế?”

“Không chắc lắm. Nhưng họ nói chúng ta chỉ có khoảng mười lăm giây trước khi quá trễ.”

“Quá trễ cho điều gì?”

“Im lặng. Họ vừa chỉ tôi cách sửa chữa điều này, và tôi đang cố gắng nhớ mọi thứ.”

“Sửa chữa cái gì? Sửa tôi à?”

“Đừng làm tôi sao lãng. Im miệng và đi đến đứng bên cạnh xác cậu đi.”

Xác. Xác của anh. Alex mong muốn đến chết tiệt là mình còn sống, còn cư ngụ trong chiếc vỏ carbon vỡ vụn đó, cho dù chỉ trong khoảnh khắc. Vừa đủ lâu để nói với cô rằng cô có ý nghĩa với anh nhiều như thế nào. Đứng bên trên hình thể nằm úp sấp, anh nhìn gương mặt tĩnh lặng của chính mình. Bàn tay Zoe mơn trớn trên quai hàm bất động của anh, những ngón tay run rẩy âu yếm đôi môi mở hé. Những âm thanh cô tạo ra nghe giống như một linh hồn bị xé thành nhiều mảnh. Anh chưa từng mơ đến có ai đó có thể tiếc thương cho anh đến thế.

Nhiều giây quý giá đang đếm nhịp trôi qua.

“Tom.” Anh tuyệt vọng nói, ánh mắt khoá chặt trên Zoe. “Không có điều gì xảy ra hết.”

“Tôi sẽ lo phần của mình trong việc này.” Bóng ma nói bên cạnh anh. “Cậu lo phần của cậu.”

“Đó là gì?”

“Tập trung vào Zoe. Nói với cô ấy những gì cậu sẽ nói nếu như cậu có được thêm vài giây với cô ấy. Làm ra vẻ như cô ấy có thể nghe được cậu.”

Alex quỳ xuống bên cô, ao ước được vuốt tóc cô và lau khô những giọt lệ. Nhưng anh không thể ôm cô. Anh không thể cảm thấy hoặc ngửi hay hôn cô. Tất cả những gì anh có thể làm là yêu cô. “Anh xin lỗi.” Anh nói khấn nài. “Anh không muốn rời xa em. Anh yêu em, Zoe. Em là điều kỳ diệu mà anh tin tưởng. Em lấp đầy tất cả những phần còn lại. Anh ước gì em có thể nghe được anh. Anh ước gì em có thể biết được điều đó.” Anh cảm thấy choáng váng, cảm thấy bản thân vỡ tung, mối ràng buộc tâm linh tan biến mất. Những tàn dư ý thức trượt đi giữa ranh giới mờ mịt của tiền kiếp và hậu kiếp. Vài giây còn lại cuối cùng của anh đang trôi đi mất. Từ ngữ không còn là điều có thể nữa. Chỉ còn những ý nghĩ tồn tại, những ý nghĩ đó bật ra bên ngoài giống như một dãy những quân cờ domino bị đổ sập. *Không quan trọng anh trở thành thứ gì... Anh sẽ vẫn yêu em. Không sức mạnh của thiên đường hay địa ngục nào có thể ngăn được anh, và chết tiệt kẻ nào làm điều đó. Anh sẽ yêu em mãi mãi.*

Mọi thứ bỗng tắt tối, những ngôi sao mờ dần khi bầu trời đổ sập và thế giới cuộn lấy chính nó.

“Báng bổ đến tận giây cuối cùng.” Alex nghe ai đó nói đầy chế diễu. “Không thể nói là tôi có chút ngạc nhiên nào đâu.”

Alex nhận ra giọng của Tom. Anh cảm thấy như thể bị bao bọc bằng chì, tay chân anh quá nặng để di chuyển. Và rồi nó đánh mạnh vào anh : anh có một thân thể. Anh có một hình thái cơ học hoàn toàn.

“Không dễ đặt cậu trở lại trong đó đâu.” Tom thông báo cho anh. “Y như đặt kem đánh răng trở lại trong ống ấy.”

Thu nhập lại cảm giác trong sự xô đẩy điên cuồng, Alex hiểu được rằng anh đang nằm

trên lớp nhựa đường, cổ anh nằm trong góc độ thiếu thoải mái vì cách Zoe đang níu chặt đầu anh dựa vào ngực cô. Phổi anh có cảm giác giống như vừa bị cháy xém.

“Cố thở đi.” Tom gợi ý.

Alex hít một hơi không khí mát lạnh, đầy ân phúc, chớp chớp mở mắt, và bắt đầu chuyển động.

Zoe buông ra một tiếng la thảng thốt. “Alex!” Đôi tay run rẩy của cô di chuyển trên anh. “Nhưng anh đã... ngực anh toàn bộ đã... Không cách nào anh có thể...” Mất tinh thần, cô phủ một tay qua miệng cô, nhìn chăm chăm vào anh trong vẻ bàng hoàng.

Với nỗ lực, Alex bầy bản thân vào tư thế ngồi. Anh cầm lấy cổ tay của Zoe và kéo chúng ra, anh ấn một nụ hôn mạnh mẽ trên môi cô. Anh nếm được vị mặn của những giọt nước mắt. “Anh yêu em.” Anh nói bằng giọng khàn khàn.

Thẩn thức trong tiếng nức nở, Zoe nhìn anh qua đôi mắt nhắm lệ

Tom nói với anh một cách khẩn nài. “Giúp Emma. Bà ấy cần vào bên trong nhà.”

Emma đang quỳ gối gần đó, quan sát họ trong vẻ lơ đãng, gió thổi những lọn tóc bạc loà xoà ngang qua gương mặt bà.

Alex vùng vẫy đứng lên và kéo Zoe lên cùng anh.

“Có lẽ anh không nên cố bước đi như thế.” Cô phản đối.

“Anh không sao mà.”

“Alex, anh đã bị thương. Em nhìn thấy mà.”

“Anh biết sự việc trông có vẻ như thế.” Alex nói dịu dàng, “Nhưng mọi thứ ổn mà. Anh hứa.”

Người tài xế xe, một phụ nữ trung niên đang quẫn trí, bà đang lảm nhảm về bảo hiểm và những số điện thoại và gọi cấp cứu. Alex nói với Zoe, “Nếu em có thể để ý đến bà ấy, anh sẽ đưa Emma vào trong nhà.” Không đợi lời đáp, anh khom xuống ẵm Emma vào đôi cánh tay và mang bà vào bên trong ngôi nhà gỗ. Bà nhẹ đến kinh ngạc trên đôi tay anh.

“Cám ơn cậu đã cứu tôi.” Emma nói.

“Không có chi.”

“Tôi đã thấy chiếc xe tông vào cậu.”

“Chỉ là va chạm nhỏ thôi.”

“Cản trước xe đã bị bẹp dúm và đèn trước của chiếc xe bị vỡ nát.” Bà bảo anh.

“Họ không chế tạo ra những chiếc xe theo cách họ thường làm.”

Bà bật ra một tiếng cười khẽ muốn phát cáu.

Alex bồng bà vào trong nhà và tiến đến phòng ngủ. Sau khi đặt bà vào giường, anh tháo đôi dép và kéo chăn đắp cho bà.

“Tôi đang tìm Tom.” Emma nói, vươn tay vỗ nhẹ vào ngực anh.

Alex khom người hôn lên trán bà. “Ông ấy ở đây.” Anh thì thầm.

“Tôi biết.”

Zoe vào phòng và nhặng xị với bà nội cô, hỏi những câu hỏi đầy lo lắng, dỗ ngọt bà uống vài hớp nước. Khi Alex rời khỏi phòng, anh nghe Emma nói với đôi chút gắt gỏng. “Để bà ngủ nào. Bà cũng yêu cháu. Để bà nghỉ ngơi.”

Cuối cùng, khi Zoe tắt đèn và rời khỏi phòng, Tom đến nằm lặng lẽ bên cạnh Emma.

“Em muốn anh.” Một thoáng sau, Bà thì thầm. “Em không thể tìm được anh.”

“Anh sẽ không bao giờ lìa xa em lần nữa.” Tom bảo bà. Ông không biết liệu bà có thể nghe được ông hay không, nhưng ông cảm nhận được bà đang khuây khoả, đang chìm vào giấc ngủ.

Một tiếng thì thầm ai oán. “Em không nhớ được điều gì hết.”

“Em không cần phải nhớ.” Tom đáp, mỉm cười với bà trong bóng tối. “Anh tìm thấy tất cả các ký ức của em tối nay. Anh sẽ giữ chúng an toàn cho em... Chúng đang chờ đợi bên trong em giống như nhịp tim đập vậy. Và anh sẽ trao chúng cho em khi thời điểm đến.

“Sớm thôi.” Bà thì thầm, xoay người về hướng ông với một tiếng thở dài nhẹ nhõm.

“Phải, tình yêu à... rất sớm.”

Zoe ra hiệu cho Alex đi theo cô. Cô dẫn anh đến phòng cô, cổ họng cô thít chặt, đôi mắt cô ngập tràn những giọt lệ mới.

Anh nhìn xuống cô với vẻ quan tâm vô hạn. “Có vấn đề gì sao?”

“Em đã quá đổi sợ hãi,” Cô nói với giọng sưng nước, thắm đôi mắt nhức nhối bằng tay áo.

“Anh biết. Anh rất tiếc đã đẩy Emma như thế. Nhưng lúc này bà có vẻ ổn...”

“Ý em là anh kìa.” Cô đi đến căn phòng tắm bé xiu, tìm khăn giấy, và hỉ mũi dữ dội. Quai hàm cô run rẩy khi cô tiếp tục, “Em thấy anh bị tông ngã bởi chiếc xe đó...”

“Va chạm thôi.”

“Tông ngã.” Cô nói, bật ra một tiếng thốn thức nắc nhen. “Và anh hoàn toàn bị đ...đập xuống đường, và em n...nghĩ anh đã...” ngập ngừng, cô nuốt xuống đầy đau đớn một tiếng khóc khác sắp bật ra. Cô sẽ không bao giờ quên được hình ảnh anh bất động trên đường. Nỗi kinh hoàng vẫn chưa rời bỏ cô. Bàn tay run rẩy của cô chạm vào vai anh, chỉ để chắc chắn rằng anh thật sự ở đó, rằng anh vẫn còn sống.

Anh cầm cả hai tay cô và kéo chúng vào ngực anh, nơi cô có thể cảm thấy nhịp đập của trái tim anh, mạnh mẽ, đều đặn. “Zoe, anh có quá nhiều thứ phải nói với em, chúng có thể mất cả đêm. Một năm. Không, suốt đời.”

“Lấy mọi thời gian anh muốn.” Cô nói với một tiếng hỉ mũi. “Em sẽ chẳng đi đâu hết.”

Alex quàng tay quanh cô, cuốn cô vào trong một vòng ôm say đắm, vững chắc. Quá mạnh mẽ. Đầy sức sống. Anh yên lặng một lúc lâu, bằng cách nào đó thấu hiểu rằng cô cần cảm nhận được anh. Cô tựa đầu vào ngực anh, hít thở hương thơm đượm mùi bùn đất, mùi nhựa đường, và không khí buổi đêm.

Vén tóc cô sang bên, Alex nhấn nụ hôn dịu dàng, ấm áp vào bên mặt cô. “Khi em nói với anh rằng em yêu anh,” anh nói lạnh lẽ. “Anh đã sợ hãi. Bởi vì anh biết, khi một phụ nữ như em nói điều đó, nó có nghĩa là... mọi thứ. Kết hôn. Một ngôi nhà với hàng hiên. Những đứa trẻ.”

“Phải.”

Anh lùa tay vào tóc cô và kéo đầu cô ngửa ra sau. Anh nhìn sâu vào trong mắt cô với một xúc cảm mãnh liệt, nghiêm trang đến mức không không thể nghi ngờ được. “Anh cũng muốn những thứ đó.”

Cô đang run rẩy với những lo lắng và sợ hãi lúc trước, nhưng cô cảm thấy run rẩy theo một cách mới vào lúc này, vì cô hiểu những điều anh ngụ ý,

Miệng anh mơn trớn đôi môi cô, áp lực nung nấu đó cứ chần chừ cho đến khi đầu gối cô run rẩy. “Chúng ta sẽ làm điều đó theo tiến độ của em.” Anh nói. “Nhanh hay chậm theo ý em.”

“Em không muốn đợi,” Cô bảo anh, Đôi tay cô trườn trên bờ lưng ấm áp, rắn chắc của anh. “Em không muốn trải qua một đêm mà không có anh lần nào nữa đâu. Em muốn ta chuyển vào ở cùng nhau ngay bây giờ, và đính hôn, và định ngày cưới, và...” Cô ngừng lại và liếc nhìn anh bên lên. “Vậy có quá nhanh không?”

Alex bật cười thầm lặng. “Anh có thể theo kịp mà.” Anh cam đoan với cô, và dìu cô đến giường.

Alex thức dậy trong ánh nắng ban mai tràn ngập. Anh nằm yên lặng, tận hưởng cảm giác thức dậy trên giường của Zoe, một bên mặt anh vùi trong chiếc gối đượm mùi hoa oải hương. Cánh tay anh quét qua tấm trải giường màu trắng, tìm kiếm Zoe, nhưng tất cả những gì anh chạm vào là khoảng không trống rỗng.

“Zoe ở trong bếp.” Anh nghe Tom nói.

Mở choàng mắt, Alex kinh ngạc khi thấy Tom không ở một mình. Một cô gái trẻ, thon thả, đứng bên cạnh ông, đôi tay của họ đan vào nhau. Mái tóc vàng của cô ngay ngắn trong những lọn xoắn mượt mà được vén sang một bên. Cô có một gương mặt góc cạnh nhẹ nhõm đáng yêu, đôi mắt màu nâu ánh lên vẻ thông minh.

Alex chậm chậm ngồi dậy, giữ chiếc khăn trải kéo trên eo. “Chào buổi sáng.” Anh nói, sừng sốt.

Cô gái trao cho anh một nụ cười tinh quái quen thuộc. Thật hết sức bối rối khi thấy nụ cười của Emma trong phiên bản trẻ trung mạnh mẽ của chính bà. “Chào buổi sáng, Alex.”

Ánh mắt phân vân của anh lướt qua hai người họ. Không gian lấp lánh với niềm hạnh phúc, cảm xúc đã làm biến đổi ánh sáng. Tom đã mất đi vẻ tối tăm cô độc luôn hiện hữu, đôi mắt sẫm màu của ông toả sáng với sức sống đong đầy niềm vui.

“Vậy, mọi thứ đều ổn.” Alex nói, trao cho họ ánh mắt dò hỏi.

“Tuyệt hảo,” Emma nói. “Mọi thứ ở trong cách thức chúng nên có.”

Ánh mắt Tom nấn ná trên Emma trước khi quay qua Alex. “Chúng tôi đến để chào tạm biệt.” Ông nói. “Chúng tôi có những nơi phải đi.”

“Ông đi sao?” Điều đó tác động vào Alex, rằng cuối cùng, bóng ma cũng rời bỏ anh. Hai người bọn họ đã được giải thoát khỏi nhau. Điều Alex không bao giờ chờ mong là anh lại cảm thấy hết sức trơ trọi trước viễn cảnh đó. “Tôi chưa bao giờ vui mừng chết tiệt như thế khi được giải thoát khỏi ai đó.” Anh xoay sở nói.

Tom cười toe toét. “Tôi cũng sẽ nhớ cậu.”

Có những điều Alex cần nói... *Tôi sẽ không bao giờ quên ông, giọng hát kinh khủng và những bình luận ra vẻ ta đây đáng ghét của ông, và cách ông đã xoay sở để cứu vớt cuộc đời tôi. Ông đã trở thành người bạn mà tôi thậm chí không biết mình cần. Và ông đã khiến tôi nhận ra điều tồi tệ nhất không phải cái chết, mà là chết mà không được yêu.* Tuy vậy, dường như họ không còn đủ thời gian và cơ hội để trò chuyện nữa rồi. Và anh thấy từ ánh mắt Tom, ông thấu hiểu tất cả những điều đó, và nhiều hơn nữa.

“Tôi có thể gặp lại hai người nữa không?” Anh hỏi đơn giản.

“Có.” Tom nói. “Nhưng sẽ không trong một thời gian. Cậu và Zoe có một cuộc đời dài phía trước. Và một gia đình lớn đang bắt đầu... Hai nhóc trai và một bé gái. Và một trong chúng sẽ lớn lên là...”

Emma hấp tấp cắt ngang. “Alex, giả vờ là cậu không nghe thấy điều đó nhé.” Quay sang Tom, bà tặc lưỡi quở trách. “Vẫn là kẻ sinh sự như xưa. Anh biết là anh không được phép cho cậu ấy biết bất kỳ điều gì mà.”

“Trách nhiệm của em là giữ cho anh ngay hàng thẳng lối mà.” Tom bảo bà.

“Em không chắc có người nào đối phó với điều đó được.” Bà trả đũa. “Anh là một trường hợp khó nhằn.”

Tom hạ thấp đầu xuống với bà cho đến khi trán họ chạm nhau. “Không phải em.” Ông thì thầm.

Họ yên lặng một lúc, vẻ thoả mãn trong việc được bầu bạn cùng nhau hết sức mãnh liệt.

“Chúng ta phải đi thôi.” Tom thì thầm. “Chúng ta phải đền bù cho khoảng thời gian đã bị

bỏ lỡ.”

“Khoảng sáu mươi bảy năm.” Bà bảo ông.

Ông mỉm cười trong đôi mắt bà. “Vây tốt hơn chúng ta nên bắt đầu ngay thôi.” Trượt một cánh tay quanh vai Emma, ông hướng bà đến cửa vào. Ngừng lại ở ngưỡng cửa, họ quay lại nhìn Alex.

Anh nhìn họ qua một làn sương mù đột ngột trào dâng. Anh phải làm sạch cổ họng thô nhám trước khi có thể cất tiếng. “Cám ơn. Về mọi thứ.”

Người đàn ông mỉm cười với vẻ thấu hiểu. “Cậu và tôi đều hiểu sai, Alex, rằng Yêu là điều cuối cùng. Thật ra... đó là điều duy nhất đáng giá.”

“Chăm sóc Zoe nhé.” Emma dịu dàng bảo anh.

“Cháu sẽ làm cô ấy hạnh phúc.” Alex nói trong giọng nghe lạo xạo. “Cháu thề.”

“Tôi biết cậu sẽ làm thế.” Bà bắt giữ ánh mắt anh trong một khoảnh khắc dài đầy trĩu mến. “Rèn luyện điệu nhảy Foxtrot đó nhé,” Cuối cùng bà nói, và tặng anh một cái nháy mắt.

Khoảnh khắc kế tiếp, họ biến mất.

Mặc chiếc quần Jeans vào, Alex đi chân trần đến bếp, nơi một bình cafe đang được pha. Nhưng Zoe không ở đó.

Nhìn vào cánh cửa phòng Emma đang khép hờ, anh nhận ra cô đã đến đó để kiểm tra bà nội. Anh tìm thấy Zoe đang ngồi bên cạnh giường với mái đầu cúi xuống. Dù không thấy mặt cô, anh có thể nhớ rõ ràng những giọt nước mắt lấp lánh đang rơi xuống lòng cô.

“Alex...” Cô nói với giọng bị bóp nghẹt. “Bà nội em...”

“Anh biết, em yêu quý.” Anh mở rộng vòng tay và cô đến với anh ngay lập tức. Anh ấp ủ cô trong đôi tay anh và thì thầm vào tóc cô, nói với cô rằng anh yêu cô, anh sẽ luôn ở bên cô. Cô vùi mặt vào anh và hít những hơi thở run rẩy, cho đến khi nước mắt ngừng rơi.

Sau đó một lúc lâu, Alex dìu Zoe rời khỏi phòng ngủ và đóng cửa lại. “Bây giờ bà đã hạnh phúc,” Anh nói, giữ một cánh tay quanh cô. “Bà muốn anh nói với em điều đó.”

“Anh chắc chứ?” Cô hỏi, trông có vẻ hoang mang.

“Rất chắc chắn.” Anh đáp đầy kiên định. “Bà ở cùng Tom.”

Zoe cân nhắc điều đó trong một lúc. “Em không biết gì về Tom hết.” Cô lau vệt ẩm cuối cùng khỏi gò má. “Em không biết liệu em có thích ý tưởng là bà bỏ đi với một người đàn ông mà em không biết hay không nữa.”

Alex mỉm cười nhìn xuống cô. “Anh có thể kể với em vài điều về ông ấy...”

Epilogue.

Một tuần sau lễ tang của Emma, Zoe trở lại làm việc tại quán trọ. Đó là buổi sáng tháng Chín đẹp đẽ, trời trong vắt và đầy nắng. Phiên chợ nhà nông đã bắt đầu với sự đa dạng đẹp mắt được đánh giá cao của những trái táo, song song với đám bí, cà tím, cà rốt và thì là. Từng tốp cá kình đã bắt đầu du ngoạn ngoài khơi xa của hòn đảo, khi cá hồi đã hoàn tất chuyến hành trình của chúng và trở về những dòng sông xưa tìm chỗ sinh sản. Đoàn chim lặn và những con vịt trời trú đông bắt đầu di chuyển từ đảo này sang đảo khác thưởng thức những bữa tiệc của cuộc sống biển, và những chú đại bàng trắng nhộn nhịp trong việc đan thêm cành cây vào chiếc tổ khổng lồ của chúng.

Khi Zoe làm bữa sáng, cô băn khoăn không hiểu tại sao quán trọ hết sức tĩnh lặng. Justine lật đật ra ra vào vào trong bếp chỉ vừa vặn trao đổi với cô một từ. Và dù Alex đã hứa sẽ đến đúng bữa sáng sau khi làm vài việc vặt, anh vẫn chưa xuất hiện. Các khách trọ, cũng y như thế, yên lặng một cách lạ lùng, không có những cuộc trò chuyện thường lệ và tiếng rung chuông yêu cầu cafe.

Trước khi Zoe lấy can đảm rời khỏi bếp để tìm hiểu xem chuyện gì đang diễn ra, Justine xuất hiện.

“Bữa sáng đã sẵn sàng chưa?” Justine hỏi mà không cần mào đầu.

“Nó sẽ sẵn sàng trong khoảng mười lăm phút nữa.” Zoe trao cho cô ấy một nụ cười thăm dò. “Điều gì đang xảy ra thế? Tại sao mọi người im lặng quá.”

“Đừng bận tâm. Có người ngoài hiên trước muốn gặp cậu kìa.”

“Ai vậy?”

“Không thể nói với cậu được. Cởi tạp dề và đi với tớ nào.”

“Cậu không thể đưa họ đến đây sao?”

Justine lắc đầu và kéo Zoe đi cùng cô. Họ đi xuyên qua hành lang và bước vào trong sảnh ăn tối vắng lặng.

“Các khách trọ đi đâu hết rồi?” Zoe bối rối hỏi. “Có điều gì với họ vậy?”

Câu hỏi của cô được trả lời bằng quang cảnh một đám đông tụ tập ở sảnh đón khách. Tất cả mọi người đang cười toe toét với cô. Cô đỏ bừng khi nhận ra họ được triệu tập để trở thành một phần trong ý định khiến cô ngạc nhiên. “Đâu phải sinh nhật của tôi.” Cô phản đối. Những tiếng cười lan toả trong nhóm. Họ tách ra, và cửa trước mở rộng. Thận trọng, Zoe bước ra ngoài hiên trước.

Mắt cô mở to khi ban nhạc Jazz năm loại nhạc cụ bắt đầu chơi.

Alex xuất hiện, trao cho cô một bó hoa nhỏ. Anh mỉm cười với cô. “Anh đã sắp đặt để chúng ta có một điệu nhảy.”

“Em có thể nhận ra điều đó.” Zoe cầm bó hoa, hít hương thơm từ những bông hoa tươi tắn, và ngược nhìn anh với đôi mắt lấp lánh. “Có lý do đặc biệt nào không?”

“Chỉ muốn thực hành điệu nhảy foxtrot thôi.”

“Hiếu.” Bất cười, Zoe đặt bó hoa trên thành lan can hiên trước nhà và bước vào trong vòng tay anh, cho phép anh dẫn cô vào điệu nhảy nhịp nhàng, thanh thoát. Vài đôi khác tham gia cùng họ, trẻ cũng như già, và khách qua đường dừng lại lắng nghe. Vài đứa trẻ bắt đầu nhún nhảy và uốn éo vào lúc điệu nhạc trở nên sôi nổi. “Sao lại là buổi sáng đặc biệt này?” Zoe hỏi Alex. “Và tại sao lại ở ngoài hiên trước cửa quán trọ?”

“Anh đang trong tâm trạng muốn thực hiện một tuyên bố công khai.”

“Ồi, không.”

“Ồ, vâng.” Nghiêng người gần hơn, Alex thì thầm trong vẻ tâm tình. “Anh có một món quà cho em.”

“Nó đâu?”

“Túi sau của anh.”

Đôi mày cô nhướng lên. “Em hy vọng đó không phải một chiếc trâm cài. Anh có thể khiến mình bị đau.”

Alex cười toe toét. “Nó không phải là trâm cài. Nhưng trước khi anh trao cho em, anh cần biết vài thứ. Nếu anh quỳ một chân xuống trước mặt tất cả những người này và hỏi em một câu hỏi yes-or-no... Em sẽ nói gì?”

Zoe ngược nhìn lên đôi mắt xanh trong ấm áp của anh. Chúng là đôi mắt mà một người phụ nữ có thể lạc lối trong đó suốt đời. Cô ngừng khiêu vũ và nhón trên ngón chân để hôn anh. “Thử đi và sẽ tìm thấy câu trả lời.” Cô thì thầm trên môi anh.

Và anh đã làm.

...

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>